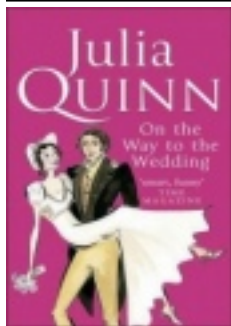

When he was wicked

Contents

When he was wicked	1
1. Chương 01 - Phần 01	2
2. Chương 01 - Phần 02	6
3. Chương 02 - Phần 01	10
4. Chương 02 - Phần 02	14
5. Chương 03	18
6. Chương 04	23
7. Chương 05 - Phần 01	29
8. Chương 05 - Phần 02	33
9. Chương 06	37
10. Chương 07	44
11. Chương 08 - Phần 01	51
12. Chương 08 - Phần 02	56
13. Chương 09 - Phần 01	60
14. Chương 09 - Phần 02	65
15. Chương 10	70
16. Chương 11 - Phần 01	77
17. Chương 11 - Phần 02	82
18. Chương 12	86
19. Chương 13	93
20. Chương 14	99
21. Chương 15	105
22. Chương 16	112
23. Chương 17	118
24. Chương 18 - Phần 01	123
25. Chương 18 - Phần 02	128
26. Chương 19	132
27. Chương 20 - Phần 01	139
28. Chương 20 - Phần 02	144
29. Chương 21 - Phần 01	149
30. Chương 21 - Phần 02	153
31. Chương 22 - Phần 01	157
32. Chương 22 - Phần 02	161
33. Chương 23	166
34. Chương 24	172
35. Chương 25 - Phần 01	176
36. Chương 25 - Phần 02	182
37. Chương 25 - Phần 03 (hết)	189

When he was wicked

Giới thiệu

Những bức thư, những đoạn trích ngắn ngủi ở đầu mỗi chương mang tới cho người đọc cảm giác mon

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/when-he-was-wicked>

1. Chương 01 - Phần 01

Chương 01

...Tôi sẽ không nói ở đây rất vui vẻ thoải mái, nhưng cũng không đến nỗi tệ thế. Dù sao, ở đây cũng có phụ nữ, và ở chỗ nào có phụ nữ, thì tôi buộc phải vui vẻ thôi.

—của Michael Stirling gửi cho anh họ John, Bá tước Kilmartin, từ đội Bộ binh cảnh vệ số 52 trong Chiến tranh Napoleon

Trong mỗi cuộc đời đều có một bước ngoặt. Một thời khắc thật dữ dội, thật sắc nét và rõ rệt đến mức người ta cảm thấy như vừa bị đánh thẳng vào ngực, không thể thở nổi, và người ta biết, chắc chắn biết, không hề có một chút nghi ngờ nào rằng cuộc đời anh ta sẽ không bao giờ còn như cũ nữa.

Đối với Michael Stirling, thời khắc đó đến khi ánh mắt anh lần đầu tiên bắt gặp Francesca Bridgerton.

Sau cả quãng đời theo đuổi đàn bà, mỉm cười ranh mãnh khi họ theo đuổi anh, tự để cho mình bị họ bắt được và đảo ngược tình thế đến khi anh là người chiến thắng, vượt ve và hôn và làm tình với họ nhưng không bao giờ thực sự để cho trái tim vương bận, giờ anh chỉ nhìn Francesca Bridgerton một lần và gục ngã thật nhanh và mạnh bởi tình yêu, thế mà anh vẫn còn đứng được cũng là một điều kỳ lạ.

Tuy nhiên, thật không may cho Michael, họ của Francesca chỉ còn là Bridgerton trong có vồn vẹn ba mươi sáu giờ nữa; cuộc gặp gỡ của họ, thật thảm thương thay, là trong một bữa tiệc chúc mừng lễ cưới sắp tới của cô với anh họ anh.

Cuộc đời mĩa mai thế đấy, Michael thích nghĩ như vậy trong những lúc tâm trạng lịch sự một chút.

Trong những lúc tâm trạng kém lịch sự hơn, anh dùng một tính từ hoàn toàn khác.

Mà tâm trạng của anh, từ khi yêu vợ của anh họ mình, thì thường không được lịch sự.

Ồ, anh giấu chuyện đó khá tốt. Để lộ sự gượng gạo ra mặt thì không ổn lắm. Lúc đó sẽ có tâm hồn nhạy cảm nào đó nhận ra, và —Chúa ơi—hỏi thăm sức khỏe của anh. Và trong khi Michael Stirling có một niềm tự hào không nhỏ đối với khả năng giả vờ và gặt gẫm (dù sao anh cũng đã từng quyến rũ nhiều đàn bà đến mức chẳng ai buồn đếm nữa, và đã làm được thế mà chưa từng phải nhận một lời thách đấu nào) —Ừm, thực tế đáng ghét là anh chưa từng yêu bao giờ, và nếu có lúc nào đó một người đàn ông có thể đánh mất khả năng giữ vẻ mặt bình tĩnh trước những câu hỏi thẳng thừng, có thể bây giờ là lúc như vậy.

Và thế là anh cười đùa, và rất vui vẻ, và anh tiếp tục quyến rũ đàn bà, cố không để ý mình thường nhắm mắt khi lên giường với họ, và anh thôi hoàn toàn không đến nhà thờ nữa, bởi vì việc cầu nguyện cho linh

hồn anh cũng chẳng còn ích gì nữa. Hơn nữa, nhà thờ giáo xứ gần Kilmartin được xây từ năm 1432, và những tảng đá xập xệ rõ ràng không thể hứng chịu một cú sét đánh trực tiếp.

Và nếu Chúa muốn trừng phạt một tội đồ nào đó, ngài không thể kiếm được ai tốt hơn là Michael Stirling. Michael Stirling, Tội đồ.

Anh có thể hình dung ra cái đồ trên tấm danh thiếp. Anh thậm chí có thể in nó ra, —anh có cái máu hài hước quái dị như thế— nếu anh không nghĩ rằng việc đó sẽ giết chết mẹ anh ngay tại chỗ.

Làm tay chơi anh có thể, nhưng chẳng cần thiết phải tra tấn người phụ nữ đã sinh ra anh.

Thật buồn cười là anh chưa bao giờ xem những người đàn bà kia là tội lỗi của mình. Bây giờ anh cũng không nghĩ thế. Tất cả bọn họ đều tự nguyện, tất nhiên; bạn không thể quyến rũ một người đàn bà không tự nguyện, ít ra là không nếu như bạn nghĩ đến ý nghĩa thực sự của từ quyến rũ và không nhầm lẫn việc đó với cưỡng bức. Họ phải thực sự muốn chuyện đó, và nếu họ không—nếu Michael cảm thấy chỉ một thoáng vẻ không thoải mái, anh quay mặt và bước đi. Sự ham mê của anh chưa bao giờ quá tầm kiểm soát, đến mức anh không thể bỏ đi một cách nhanh chóng và dứt khoát.

Và hơn nữa, anh chưa bao giờ quyến rũ một trinh nữ, và anh chưa bao giờ ngủ với một người đàn bà có chồng. Thôi được rồi, người ta phải thành thật với bản thân, ngay cả khi đang phải sống trong sự lừa dối—anh từng ngủ với phụ nữ có chồng, rất nhiều, nhưng chỉ với những người mà chồng của họ là những tên khốn, và ngay cả thế, chỉ sau khi cô ta đã sinh hai con trai; ba, nếu một thằng bé có vẻ hơi ốm yếu.

Rốt cục, một người đàn ông phải có phép tắc của riêng mình.

Nhưng chuyện này... Chuyện này thật vượt quá giới hạn. Hoàn toàn không thể chấp nhận được. Đây là một tội lỗi (và anh có nhiều lắm) mà rốt cục cũng sẽ làm tâm hồn anh đen kịt, hoặc ít nhất— và đây là giả sử anh giữ được ý chí để không bao giờ hành động theo ham muốn—biến nó thành một màu xám than. Bởi vì chuyện này... chuyện này—

Anh khao khát vợ của anh họ mình.

Anh khao khát vợ của John.

John.

John, người mà, khỉ thật, giống như một người anh em đối với anh, còn hơn cả một người anh em thật của anh nếu có thể có. John, gia đình anh ấy đã cứu mang anh khi cha anh mất. John, cha anh ấy đã nuôi nấng anh thành một người đàn ông. John, với anh ấy—

A, khốn kiếp. Anh có thực sự phải làm thế này với bản thân không? Anh có thể bỏ cả tuần liệt kê những lý do tại sao anh sẽ xuống thẳng địa ngục khi chọn vợ John để mà yêu. Và chẳng có gì có thể thay đổi một thực tế đơn giản.

Anh không thể có cô.

Anh không bao giờ có thể có Francesca Bridgerton Stirling.

Nhưng, anh khịt mũi nghĩ trong khi thả người xuống chiếc sofa và gác chân lên đầu gối, nhìn họ ở phía bên kia căn phòng khách, cười lớn và cười tủm tỉm, và đánh mắt với nhau thật đáng tởm, anh có thể làm một ly nữa.

“Tôi nghĩ tôi sẽ,” anh nói, và nốc cạn ly bằng một tợp.

“Gì thế, Michael?” John hỏi, anh ấy nghe cực rõ, vẫn thế, khỉ thật.

Michael nặn ra một nụ cười hoàn hảo và giơ chiếc ly lên cao. “Khát thôi,” anh nói, vẫn giữ nguyên hình ảnh tuyệt vời của một tay chơi lịch lãm.

Họ đang ở Ngôi nhà Kilmartin, ở London, khác với Kilmartin (không có Ngôi nhà, không Lâu đài, chỉ Kilmartin), trên Scotland, nơi những cậu bé đã lớn lên, hay là Ngôi nhà Kilmartin kia, ở Edinburgh—chẳng có lấy một người có tâm hồn sáng tạo nào trong các thế hệ trước, Michael thường nghĩ; còn có một Nhà tranh Kilmartin (nếu người ta có thể gọi hai mươi phòng là nhà tranh), Tu viện Kilmartin, và, tất nhiên

là Đại sảnh Kilmartin. Michael không biết tại sao không ai nghĩ đến việc đặt họ của mình cho một trong những chỗ đó; “Ngôi nhà Stirling” nghe cũng hoàn toàn đủ oai nghiêm đấy chứ, theo ý anh. Anh đoán là những người tiền bối dòng họ Stirling đầy tham vọng – và kém sáng tạo – đã quá say sưa với tước vị bá tước mới có được, đến mức họ không thể nghĩ đến việc đặt một cái tên nào khác cho bất cứ cái gì.

Anh khịt mũi bên ly whisky. Ngạc nhiên là sao anh đang không uống Trà Kilmartin và ngồi trên một chiếc ghế kiểu Kilmartin. Thực ra, anh có thể đang làm thế nếu bà của anh nghĩ ra cách thực hiện điều đó mà không để gia đình dính dáng đến việc buôn bán. Bà già nghiêm khắc đã từng rất tự hào, đến mức người ta có thể nghĩ bà sinh ra là người Stirling chứ không phải chỉ lấy một người mang họ đó. Tất cả những gì bà quan tâm là, Nữ bá tước Kilmartin (chính bà) cũng quan trọng như bất cứ nhân vật cao quý nào khác, và bà đã hơn một lần cho thấy sự khó chịu khi được dẫn vào một bữa tiệc tối phía sau một nữ hầu tước hoặc nữ công tước mới lên.

Nữ hoàng, Michael nghĩ một cách thản nhiên. Anh đoán bà anh đã từng quỳ gối trước Nữ hoàng, nhưng anh chắc chắn không thể hình dung bà nhún mình trước bất cứ phụ nữ nào khác.

Bà chắc sẽ hài lòng với Francesca Bridgerton. Bà Stirling chắc sẽ héch mạt lên khi biết cha của Francesca chỉ là một tử tước, nhưng nhà Bridgerton là một gia đình lâu đời và rất nổi tiếng – và, khi họ nổi tiếng, rất quyền lực. Thêm nữa, lưng Francesca rất thẳng và cử chỉ của cô đầy kiêu hãnh, và khiếu hài hước của cô rất ranh mãnh và phá cách. Nếu cô già thêm năm mươi tuổi và không hấp dẫn đến thế kia, cô có thể làm bạn rất ổn với Bà Stirling.

Và giờ thì Francesca là Nữ bá tước Kilmartin, lấy anh họ John của anh, người ít hơn anh một tuổi, nhưng trong gia đình Stirling luôn được cư xử với thái độ kính trọng cho người lớn; dù sao anh ấy cũng là người nổi bật. Cha của họ là anh em sinh đôi, nhưng cha của John ra đời trước cha Michael bảy phút.

Bảy phút quan trọng nhất trong cuộc đời Michael Stirling, và anh thậm chí còn chưa hiện hữu lúc đó.

“Chúng ta sẽ làm gì để mừng hai năm ngày cưới?” Francesca hỏi khi cô bước qua căn phòng và ngồi xuống bên chiếc dương cầm.

“Bất cứ cái gì em muốn,” John trả lời.

Francesca quay sang Michael, đôi mắt cô xanh một cách ngạc nhiên, ngay cả trong ánh nến. Hay là chỉ bởi vì anh biết chúng xanh đến mức nào. Đạo này anh dường như toàn mơ thấy màu xanh. Xanh Francesca, màu đó nên được đặt tên như thế.

“Michael?” cô nói, giọng cô cho thấy câu này đã được nhắc lại.

“Xin lỗi,” anh nói, hướng về cô nụ cười nửa miệng cố hữu trên mặt anh. Không ai nghĩ là anh nghiêm túc khi anh cười như vậy, và cái đó, đương nhiên, là mục đích chính. “Tôi không để ý.”

“Anh có ý tưởng gì không?” cô hỏi.

“Về cái gì?”

“Về buổi kỷ niệm của chúng tôi.”

Nếu cô có một mũi tên, cô cũng không thể lự nó thẳng vào tim anh mạnh hơn thế. Nhưng anh chỉ nhún vai, bởi vì anh giả vờ giỏi kinh khủng. “Không phải ngày kỷ niệm của tôi,” anh nhắc cô.

“Tôi biết,” cô nói. Anh không nhìn cô, nhưng giọng cô có vẻ như cô vừa đảo mắt lên.

Nhưng cô không. Michael biết chắc điều đó. Anh đã hiểu Francesca rõ một cách đau đớn trong hai năm qua, và anh biết cô không đảo mắt. Khi cô muốn nhạo, hoặc mỉa mai, hoặc tỏ vẻ tinh quái, tất cả đều hiện rõ trong giọng cô và cái khóe miệng kỳ lạ. Cô không cần phải đảo mắt. Cô chỉ nhìn người ta với cái lườm thẳng tắp đó, đôi môi cô khê cong lên, và—

Michael nuốt khan theo phản xạ, rồi che giấu bằng cách nhấp một ngụm đồ uống. Người ta sẽ nghĩ về anh không tốt cho lắm nếu biết anh bỏ bao nhiêu thời gian để phân tích đường cong đôi môi của vợ anh họ mình.

“Tôi đảm bảo với anh,” Francesca nói tiếp, rê đầu ngón tay một cách lơ đãng trên mặt các phím đàn mà không tạo ra âm thanh nào, “là tôi biết mình đã lấy ai.”

“Tôi cũng chắc cô biết,” anh lẩm bẩm.

“Gì cơ?”

“Nói tiếp đi,” anh nói.

Môi cô cong lên về giận dữ. Anh đã thấy vẻ mặt đó của cô khá nhiều lần, thường là khi cô tiếp xúc với mấy ông anh trai. “Tôi đang hỏi lời khuyên của anh,” cô nói, “bởi vì anh hay chơi bời.”

“Tôi hay chơi bời?” anh nhắc lại, biết rằng tất cả mọi người nghĩ về anh như thế nào— dù sao họ cũng gọi anh là Tay chơi vui vẻ, — nhưng anh ghét nghe từ đó phát ra từ môi cô. Nó làm cho anh cảm thấy mình lỏng lẻo, chẳng có căn bản gì hết.

Và rồi anh còn cảm thấy tệ hơn, bởi vì có thể điều đó là sự thực.

“Anh không đồng ý sao?” cô hỏi.

“Tất nhiên là không phải,” anh lẩm bẩm. “Đơn giản là tôi không quen bị xin cho lời khuyên về lễ kỷ niệm ngày cưới, bởi vì rõ ràng tôi chẳng có năng khiếu trong việc cưới xin.”

“Chẳng có gì rõ ràng cả,” cô nói.

“Anh phiền rồi,” John cười khúc khích và nói, ngả người trên chiếc ghế với tờ Times sáng hôm đó.

“Anh chưa bao giờ thử kết hôn,” Francesca chỉ ra. “Sao anh có thể biết rằng anh không có năng khiếu cơ chứ?”

Michael cố cười khẩy. “Tôi nghĩ điều đó là rõ ràng đối với bất cứ ai biết tôi. Hơn nữa, tôi có cần gì? Tôi chẳng có tước vị, chẳng có tài sản—”

“Anh có tài sản,” John xen vào, cho thấy rằng anh ấy vẫn đang lắng nghe phía sau tờ báo.

“Chỉ một chút xíu tài sản,” Michael chữa lại, “mà tôi rất vui lòng để lại cho con của anh chị, bởi vì đằng nào chỗ đó cũng là của John cho tôi.”

Francesca nhìn chồng, và Michael biết chính xác cô đang nghĩ gì— rằng John cho anh mảnh đất đó bởi vì John muốn anh cảm thấy mình sở hữu một cái gì đó, một mục đích thì đúng hơn. Michael đã vật vờ suốt từ khi giải ngũ khỏi quân đội vài năm trước. Và mặc dù John không bao giờ nói ra, Michael biết anh ấy cảm thấy có lỗi vì đã không chiến đấu vì nước Anh trong Lục địa, vì đã ở lại phía sau trong khi Michael đối mặt với hiểm nguy một mình.

Nhưng John là người nổi danh hiệu bá tước. Anh ấy có nghĩa vụ phải lấy vợ, sinh con. Không ai trông đợi anh ấy phải tham gia chiến tranh.

Michael thường hay băn khoăn rằng không biết khu đất kia – một căn nhà khá xinh xắn và tiện nghi với hai mươi acre đất – có phải là cách bày tỏ sự xin lỗi của John. Và anh nghĩ là Francesca cũng băn khoăn như vậy.

Nhưng cô không bao giờ hỏi. Francesca hiểu đàn ông rõ ràng một cách đáng thán phục - có thể vì cô đã lớn lên với cả đồng anh em trai như thế. Francesca biết chính xác điều gì không nên hỏi một người đàn ông.

Điều đó luôn làm Michael hơi lo lắng. Anh nghĩ anh đã giấu tình cảm mình khá tốt, nhưng nếu cô biết thì sao? Cô sẽ không bao giờ nói về chuyện đó, thậm chí không bóng gió về điều đó. Anh nghĩ rằng họ, thật đáng buồn cười, giống nhau ở chỗ đó; nếu Francesca nghĩ rằng anh yêu cô, cô sẽ không bao giờ thay đổi thái độ theo bất cứ cách nào.

“Tôi nghĩ hai người nên về Kilmartin,” Michael đột ngột nói.

“Về Scotland?” Francesca hỏi, khẽ ấn nhẹ phím Si trên chiếc piano. “Khi mà mùa lễ hội sắp đến rồi?”

Michael đứng dậy, bỗng nhiên thấy muốn đi. Dù gì anh cũng không nên đến đây. “Tại sao không?” anh hỏi, giọng bất cần. “Cô thích ở đó. John thích ở đó. Nó cũng chẳng phải một chuyến đi quá xa nếu cỗ xe được giảm xóc tốt.”

“Anh sẽ đến chứ?” John hỏi.

“Tôi nghĩ là không,” Michael nói nhanh. Làm như anh muốn chứng kiến buổi kỷ niệm ngày cưới của họ lắm vậy. Thật tình, nó sẽ chỉ nhắc anh về thứ mà anh không thể có được. Và rồi nhắc anh nhớ về cảm giác tội lỗi của mình. Hoặc làm nó tăng thêm. Và anh cũng chẳng cần được nhắc nhở; ngày nào anh cũng phải sống với nó mà.

Người Không Được Thèm Khát Vợ Anh Họ Người.

Moses hẳn đã quên viết câu đó.

“Tôi có nhiều việc phải làm ở đây,” Michael nói.

“Thật sao?” Francesca hỏi, mắt cô ánh lên vẻ thích thú. “Việc gì?”

“Ồ, cô biết mà,” anh nói vẻ ranh mãnh, “tất cả những việc tôi phải làm để chuẩn bị cho một cuộc đời mất ý chí và phương hướng.”

Francesca đứng dậy.

Ồi Chúa ơi, cô ấy đứng dậy, và cô ấy đang đi về phía anh. Giờ mới là điều tệ nhất – khi cô thực sự chạm vào anh.

Cô đặt tay lên cánh tay anh. Michael cố hết sức không nao núng.

“Tôi mong anh không nói kiểu đó,” cô nói.

Michael nhìn qua vai cô về phía John, người vừa mới nâng tờ báo lên đủ cao để anh ấy có thể giả vờ không nghe thấy.

“Có phải tôi sắp thành kế hoạch mới của cô không đây?” Michael hỏi, hơi tàn nhẫn một chút.

Cô lui lại. “Chúng tôi quan tâm đến anh.”

Chúng tôi. Chúng tôi. Không phải tôi, không phải John. Chúng tôi. Một sự nhắc nhở tinh tế rằng họ là một. John và Francesca. Ông và Bà Kilmartin. Cô không có ý như vậy, tất nhiên, nhưng đằng nào thì anh cũng nghe ra như thế.

“Và tôi quan tâm đến cô,” Michael nói, chờ đợi một đám mây châu chấu bay ào qua căn phòng.

“Tôi biết,” cô nói, không hề biết đến sự khổ sở của anh. “Tôi không thể mong đợi một người em họ tốt hơn. Nhưng tôi muốn anh hạnh phúc.”

Michael liếc về phía John, ném cho anh ấy một cái nhìn rõ ràng có ý muốn nói: Cứu tôi với.

John thôi giả vờ đọc và đặt tờ báo xuống. “Francesca, em yêu, Michael là một người đàn ông trưởng thành. Anh ấy sẽ tìm thấy hạnh phúc nếu anh ấy cảm thấy phù hợp. Lúc anh ấy cảm thấy phù hợp.”

Mọi Francesca dẫu ra, và Michael có thể chắc cô đang bực bội. Cô không thích bị cản trở, và cô chắc chắn không muốn thừa nhận rằng có thể cô sẽ không được sắp xếp cái thế giới của cô – và những người sống trong thế giới đó – theo ý mình.

“Tôi nên giới thiệu anh với chị em của tôi,” cô nói.

2. Chương 01 - Phần 02

Chúa ơi. “Tôi đã gặp chị em cô,” Michael vội nói. “Thực ra là tất cả bọn họ. Ngay cả cô nhóc còn đang tập đi.”

“Nó không –” cô tự ngắt lời mình, nghiêng rằng. “Tôi đồng ý với anh Hyacinth không phù hợp, nhưng Eloise thì—”

“Tôi sẽ không lấy Eloise,” Michael nói rành rọt.

“Tôi không nói anh phải lấy chị ấy,” Francesca nói. “Chỉ cần anh nhảy với chị ấy một hai lần.”

“Tôi đã làm thế rồi,” anh nhắc cô. “Và đó là tất cả những gì tôi sẽ làm.”

“Nhưng—“

“Francesca,” John nói. Giọng anh nhẹ nhàng, nhưng ý anh thì rất rõ. Ngừng lại nào.

Michael có thể hôn anh ấy vì đã can thiệp. Tất nhiên John chỉ nghĩ là anh ấy đã cứu em họ mình khỏi trò mè nheo không cần thiết của phụ nữ; anh ấy chẳng thể nào biết được sự thực – rằng Michael đang cố ước tính mức độ tội lỗi người ta sẽ cảm thấy nếu như yêu vợ anh họ mình và em gái của vợ mình.

Chúa ơi, cưới Eloise Bridgerton. Francesca định giết anh sao?

“Tất cả chúng ta nên đi dạo,” Francesca chợt nói.

Michael liếc ra ngoài cửa sổ. Tất cả những dấu vết của ban ngày đã biến mất khỏi bầu trời. “Chẳng phải hơi muộn sao?” anh hỏi.

“Chẳng muộn với hai người đàn ông mạnh khỏe hộ tống,” cô nói, “và hơn nữa, các con phố ở Mayfair được chiếu sáng tốt. Chúng ta sẽ tuyệt đối an toàn. Cô quay nhìn chồng. “Anh nói sao, anh yêu?”

“Anh có hẹn tối nay,” John nói, vừa xem chiếc đồng hồ bỏ túi, “nhưng em nên đi với Michael.”

Lại thêm một bằng chứng rằng John không hề biết về tình cảm của Michael.

“Hai người luôn vui vẻ khi ở cùng nhau,” John thêm.

Francesca quay về phía Michael và mỉm cười, lách sâu hơn một chút vào trong tim anh. “Anh sẽ đi chứ?” cô hỏi. “Tôi rất thèm một chút không khí trong lành và mưa thì vừa mới tạnh. Và tôi phải nói là tôi có cảm giác hơi khó ở suốt cả ngày nay.”

“Tất nhiên,” Michael trả lời, bởi vì tất cả đều biết anh chả có cuộc hẹn nào. Cuộc đời anh là hình ảnh mất phương hướng mà anh đã cẩn thận xây dựng.

Hơn nữa, anh không thể từ chối cô. Anh biết anh nên tránh xa ra, biết anh không bao giờ nên cho phép mình được ở một mình bên cô. Anh sẽ không bao giờ hành động theo sự ham muốn, nhưng thực sự, liệu anh có cần thiết phải tự bắt mình chịu đựng sự khó khăn này? Rồi anh sẽ kết thúc một ngày trên giường, dần vật khổ sở vì tội lỗi và ham muốn, gần như ngang nhau.

Nhưng khi cô mỉm cười với anh anh không thể nói không. Và anh cũng không đủ mạnh mẽ để từ chối một giờ ở bên cô.

Bởi vì sự có mặt của cô là tất cả những gì anh có thể có được. Sẽ chẳng bao giờ có một nụ hôn, chẳng bao giờ một cái liếc ẩn ý hay sự đụng chạm. Sẽ chẳng có những lời thì thầm tình yêu, chẳng có những tiếng rên khao khát.

Tất cả những gì anh có là nụ cười của cô và sự bầu bạn, và đúng như một thằng ngốc tội nghiệp, anh sẵn sàng chấp nhận.

“Đợi tôi một chút,” cô nói, đứng lại trước cửa. “Tôi cần lấy cái áo khoác.”

“Nhanh lên nhé,” John nói. “Hơn bảy giờ rồi đấy.”

“Em sẽ an toàn vì có Michael bảo vệ rồi,” cô nói với một nụ cười vui vẻ, “nhưng đừng lo, em sẽ nhanh.” Và rồi cô cười với chồng một nụ cười tình quái. “Em lúc nào cũng nhanh.”

Michael đưa mắt ngó lơ khi anh họ anh đỏ mặt. Có chúa ở trên cao, nhưng thực sự anh không muốn biết ẩn ý đằng sau cái em sẽ nhanh kia. Thật không may, cái đó có thể là cả đồng thứ, tất cả đều dính đến nhục dục nóng bỏng. Và nhiều khả năng anh lại phải tốn cả giờ liệt kê chúng ra trong đầu, tưởng tượng anh được nhận những cái đó.

Anh kéo kéo cà vạt. Biết đâu anh có thể trốn cuộc đi dạo với Francesca. Biết đâu anh có thể về nhà và tắm nước lạnh. Hoặc hay hơn nữa là, tìm được một phụ nữ tự nguyện, với mái tóc dài màu hạt dẻ. Và nếu anh may mắn, có cả đôi mắt xanh nữa.

“Tôi xin lỗi về chuyện đó,” John nói, ngay khi Francesca vừa đi.

Đôi mắt Michael hướng về khuôn mặt anh ấy. Rõ ràng John không bao giờ nhắc đến lời bóng gió của Francesca.

“Về cái trò mè nheo của cô ấy,” John thêm. “Anh đủ trẻ. Anh không cần phải lấy vợ vội.”

“Anh còn trẻ hơn tôi,” Michael nói, chỉ để đáp lại.

“Đúng thế, nhưng tôi đã gặp Francesca.” John nhún vai, như thể việc đó đủ để giải thích. Và tất nhiên thế là đủ.

“Tôi không phiền chuyện cô ấy mè nheo.” Michael nói.

“Tất nhiên anh có phiền. Tôi có thể thấy cái đó trong mắt anh.”

Và đó là vấn đề. John có thể nhận ra điều đó trong mắt anh. Chẳng có ai trên thế giới này hiểu rõ anh hơn. Nếu có chuyện gì đó làm anh bức bối, John luôn có thể biết được. Điều kỳ diệu là John không nhận ra tại sao Michael lại bức mình.

“Tôi sẽ bảo cô ấy để anh yên,” John nói, “mặc dù chắc anh biết là cô ấy mè nheo bởi vì cô ấy yêu quý anh.”

Michael cố nở nụ cười khó khăn. Chắc chắn anh không thể nói được từ nào.

“Cảm ơn anh đưa cô ấy đi dạo,” John nói, và đứng dậy. “Cô ấy không ngồi yên cả ngày hôm nay, lại còn mưa nữa. Cô ấy nói cảm thấy bức bối lạ lùng.”

“Cuộc hẹn của anh vào lúc nào?” Michael hỏi.

“Chín giờ,” John trả lời khi họ bước vào sảnh. “Tôi gặp Ngài Liverpool.”

“Công việc của nghị viện?”

John gật đầu. Anh ấy rất coi trọng vị trí của mình trong Thượng viện. Michael thường tự hỏi liệu anh có coi trọng nhiệm vụ của mình đến vậy không, nếu anh sinh ra đã là một người có tước vị.

Có thể là không. Nhưng mà, dù sao việc đó cũng có ảnh hưởng gì đâu, phải không nào?

Michael nhìn John bóp bóp thái dương. “Anh ổn chứ?” anh hỏi. “Trông anh hơi...” Anh không kết thúc câu nói, bởi vì anh biết rõ trông John như thế nào. Không ổn. Đó là tất cả những gì anh biết.

Và anh biết John. Từ trong ra ngoài. Có thể còn rõ hơn cả Francesca.

“Đau đầu như quỷ,” John lẩm bẩm. “Tôi bị thế này cả ngày rồi.”

“Anh muốn tôi gọi người mang thuốc giảm đau không?”

John lắc đầu. “Tôi ghét thứ đó. Nó làm tôi lơ mơ, và tôi cần sự tỉnh táo cho cuộc gặp với Liverpool.”

Michael gật đầu. “Trông anh hơi nhợt nhạt,” anh nói. Tại sao, anh không biết được. Chẳng phải bởi vì chuyện đó sẽ làm John đối ý về thuốc giảm đau.

“Thật sao?” John hỏi, nhăn mặt khi anh ấn những ngón tay vào vùng da bên thái dương. “Tôi nghĩ tôi sẽ nằm nghỉ, nếu anh không phiền. Tôi chưa cần phải đi cả giờ nữa.”

“Đúng thế,” Michael lẩm bẩm. “Anh có cần tôi dặn người đánh thức anh không?”

John lắc đầu. “Tôi sẽ tự bảo người hầu.”

Ngay lúc đó, Francesca bước xuống cầu thang, bó mình trong chiếc áo trùm nhung dài màu xanh thẫm. “Chào buổi tối, các quý ông,” cô nói, rõ ràng đã hút hết sự chú ý của những người đàn ông. Nhưng khi xuống đến chân cầu thang, cô nhíu mày. “Có chuyện gì không ổn sao, anh yêu?” cô hỏi John.

“Chỉ đau đầu thôi,” John nói. “Chẳng có gì đâu.”

“Anh nên nằm nghỉ,” cô nói.

John cố mỉm cười. “Anh vừa mới nói với Michael là anh đang định làm đúng như thế. Anh sẽ bảo Simon đánh thức anh kịp giờ cho buổi hẹn.”

“Với Ngày Liverpool?” Francesca hỏi.

“Đúng thế. Lúc chín giờ.”

“Về Đạo luật Sáu?”

John gật đầu. “Đúng, và cả việc phục hồi tiêu chuẩn vàng. Anh đã nói với em trong bữa sáng, nếu em còn nhớ.”

“Hãy đảm bảo là anh –” Cô ngừng lại, mỉm cười và lắc đầu. “Được rồi, anh biết em cảm thấy thế nào.”

John cười, rồi cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên môi cô. “Anh luôn biết em cảm thấy thế nào, em yêu ạ.”

Michael giả vờ ngó đi chỗ khác.

“Không phải luôn luôn,” cô nói, giọng cô ấm và có vẻ trêu ghẹo.

“Luôn luôn vào những lúc quan trọng,” John nói.

“Rồi, cái đó thì đúng,” cô thừa nhận. “Thế là đi tong sự cố gắng trở thành một quý bà bí ẩn của em.”

Anh hôn cô lần nữa. “Anh thì thích em là một cuốn sách để mở.”

Michael hắng giọng. Chuyện này lẽ ra không khó khăn đến thế; cũng chẳng phải John và Francesca đang cư xử khác hơn lúc bình thường. Như giới thượng lưu từng bình luận, họ giống như hai hạt lạc trong một củ lạc, luôn ăn ý tuyệt vời, và yêu nhau mãnh liệt.

“Muộn rồi,” Francesca nói. “Em có lẽ nên đi ngay nếu như muốn hít chút không khí trong lành.”

John gật đầu, nhắm mắt lại một lúc.

“Anh có chắc là anh ổn chứ?”

“Anh ổn,” anh nói. “Chỉ là một cơn đau đầu mà.”

Francesca vòng tay qua khuỷu tay Michael. “Hãy nhớ uống chút thuốc giảm đau khi anh trở về sau cuộc gặp,” cô nói với qua vai, khi họ đã ra đến cửa, “bởi vì em biết anh sẽ không uống bây giờ đâu.”

John gật đầu, vẻ mặt anh mệt mỏi, rồi anh bước lên cầu thang.

“Tội nghiệp John,” Francesca nói, bước ra bên ngoài với bầu không khí ban đêm mát mẻ. Cô hít một hơi sâu, và thở dài. “Tôi ghét đau đầu. Chúng luôn làm tôi cảm thấy đặc biệt tệ.”

“Tôi chưa bao giờ bị,” Michael thú nhận, dẫn cô bước xuống các bậc thang xuống vỉa hè.

“Thật sao?” Cô ngược nhìn anh, một khóe miệng cô nhếch lên theo cái cách thật quen thuộc đến mức đau đốn. “Anh thật may.”

Câu đó suýt làm Michael cười phá lên. Anh ở đây, bước đi trong đêm với người đàn bà anh yêu.

Anh thật may.

3. Chương 02 - Phần 01

Chương 02

... và kể cả nếu chuyện đó tệ đến mức ấy, tôi nghĩ anh cũng sẽ không nói với tôi. Còn về đàn bà, ít nhất anh hãy chắc chắn là họ sạch sẽ và không có bệnh tật gì. Còn lại, hãy làm bất cứ cái gì anh cần để có thể chịu đựng cho qua thời gian. Và làm ơn, cố đừng có chết. Dù có thể bị gọi là ủy mị, tôi cũng chẳng biết phải làm sao nếu không có anh.

— của Bá tước Kilmartin gửi em họ Michael Stirling, qua đội Bộ binh cảnh vệ số 52 trong Cuộc chiến tranh Napoleon

Dù cho tất cả những thiếu sót của anh ấy – và Francesca rất sẵn sàng thừa nhận rằng Michael Stirling có rất nhiều lỗi – anh vẫn là người thân yêu nhất.

Anh ấy hay tán tỉnh một cách khủng khiếp (cô đã thấy anh hoạt động, và ngay cả cô cũng phải thừa nhận rằng đến những người đàn bà thông minh cũng như mất hồn khi anh muốn tỏ ra hấp dẫn), và anh ấy chắc chắn không nhìn cuộc đời một cách nghiêm túc hơn như John và cô muốn, nhưng ngay cả thế, cô vẫn không thể không yêu quý anh.

Anh ấy là người hỗ trợ tuyệt nhất John từng có—cho đến khi anh lấy cô, tất nhiên— và trong hai năm qua, anh ấy còn trở thành người bạn tâm sự thân thiết của cô nữa.

Thật buồn cười, chuyện này. Ai mà nghĩ cô đã coi một người đàn ông là bạn thân nhất của mình cơ chứ? Cô không khó chịu khi ở gần đàn ông; với cả bốn ông anh em trai thì thường sự tào nhả sẽ bị vắt sạch, ngay cả trong những sinh vật nữ tính nhất. Nhưng cô không giống như chị em mình. Daphne và Eloise—và Hyacinth nữa, dù cô nghĩ nó còn hơi nhỏ để có thể biết chắc—thường rất cởi mở và vui vẻ. Họ là kiểu phụ nữ giỏi đi săn và bắn súng – những kiểu thú vui thường làm cho họ được gọi là “những người chịu chơi”. Đàn ông luôn cảm thấy thoải mái với sự có mặt của họ, và cảm giác đó, như Francesca đã quan sát, hoàn toàn từ cả hai phía.

Nhưng cô thì khác. Cô luôn cảm thấy hơi khác những người còn lại trong gia đình. Cô yêu họ mãnh liệt, và sẵn sàng đánh đổi cả cuộc sống vì họ, nhưng dù trông cô giống một người Bridgerton, bên trong cô luôn cảm thấy hơi giống một đứa bé bị đánh tráo.

Khi cả nhà cô đều hướng ngoại, cô... không nhút nhát, chẳng hẳn là thế, nhưng kín đáo hơn một chút, cẩn thận hơn trong lời nói. Cô đã có tiếng vì hay nói kháy và sắc sảo, và cô phải thừa nhận, cô hiếm khi có thể cưỡng lại cơ hội được xỏ xiên các anh chị em của mình bằng một câu nhận xét tinh bơ. Cái đó là hoàn toàn vì sự yêu quý, tất nhiên, và có thể do có một chút buồn chán do dành nhiều thời gian quá mức bên gia đình, nhưng họ đều trêu Francesca lại ngay, thế nên mọi chuyện coi như hòa.

Đó là kiểu của gia đình cô. Họ cười, họ trêu chọc, họ cãi cọ. Sự đóng góp của Francesca cho đám hỗn độn ấy chỉ hơi lặng lẽ hơn một chút so với phần còn lại, và hơi tinh quái hơn.

Cô thường tự hỏi có phải cô bị John hấp dẫn phần nào do sự thật đơn giản là anh đã đưa cô ra khỏi sự hỗn loạn thường thấy trong nhà Bridgerton. Chẳng phải là cô không yêu anh; cô có yêu. Cô yêu và kính trọng anh cho đến hơi thở cuối cùng trong cơ thể cô. Anh là tâm hồn đồng điệu của cô, giống cô ở rất nhiều mặt. Nhưng đúng là, theo một cách hơi lạ lùng, ra khỏi nhà mẹ cô là một sự giải thoát, để trốn đến một nơi bình yên hơn với John, người có khiếu hài hước giống hệt cô.

Anh hiểu cô, anh có thể đoán được cô.

Anh làm cô được trọn vẹn.

Cảm giác lúc cô gặp anh thật kỳ quặc, gần như thể cô là một mảnh ghép lờ mờ cuối cùng cũng tìm thấy cặp. Cuộc gặp gỡ đầu tiên của họ không phải một cuộc gặp gỡ choáng ngợp bởi tình yêu và đam mê, mà đúng hơn, nó tràn ngập thứ cảm giác kỳ lạ rằng cô cuối cùng đã tìm được một người mà với anh cô có thể hoàn toàn là chính mình.

Nó đã đến ngay lập tức. Nó thật bất ngờ. Cô không thể nhớ anh đã nói gì với cô, nhưng ngay khoảnh khắc anh nói ra câu đầu tiên, cô đã cảm thấy được về nhà.

Và cùng đi với anh là Michael, em họ anh – mặc dù nói thật, hai người giống anh em ruột hơn nhiều. Họ được nuôi nấng cùng nhau, và họ gần tuổi với nhau đến mức họ đã chia sẻ tất cả mọi thứ.

Ừm, gần như tất cả. John là người nối dõi tước vị bá tước, và Michael chỉ là em họ của anh, và thế nên một cách tự nhiên hai cậu bé sẽ không được đối xử giống nhau. Nhưng theo những gì Francesca được nghe, và theo những gì cô giờ đây đã biết về gia đình Stirling, họ đã được yêu thương như nhau, và cô nghĩ đó là điều cốt yếu tạo nên tính hài hước tuyệt vời của Michael.

Bởi vì mặc dù John được thừa kế danh hiệu và tài sản, và, ừm, tất cả. Michael dường như không hề ganh tị.

Anh ấy không hề ganh tị. Điều đó với cô thật đáng ngạc nhiên. Anh ấy đã được nuôi như anh em của John – thậm chí là anh ruột của John – vậy mà anh ấy chưa một lần ghen với John vì sự may mắn của anh.

Và đó là lý do Francesca yêu quý anh ấy hết mức. Michael chắc chắn sẽ giễu cợt nếu cô khen anh về chuyện đó, và cô cũng khá chắc chắn là anh ấy sẽ chỉ ra cả đồng việc xấu của mình (chẳng có cái nào là nói quá, cô e vậy) để chứng minh rằng tâm hồn anh ấy đen kịt và anh ấy là một thằng vô lại từ trong ra ngoài – nhưng sự thực của vấn đề là Michael Stirling có một tâm hồn phóng khoáng và khả năng yêu thương người khác không người đàn ông nào có thể sánh được.

Và nếu cô không sớm tìm cho anh ấy một cô vợ, cô sẽ phát điên mất.

“Chị tôi,” cô nói, biết rằng giọng cô vừa đột ngột xuyên qua sự tĩnh lặng của ban đêm, “thì có gì không ổn?”

“Francesca,” anh nói, và cô có thể nghe thấy sự cau kính—và, thật may, một chút thích thú nữa—trong giọng anh, “tôi sẽ không lấy chị cô.”

“Tôi không nói anh phải lấy chị ấy.”

“Cô không cần phải nói. Mặt cô như một quyển sách mở sẵn rồi.”

Cô ngược nhìn anh, dẩu môi. “Anh còn thậm chí còn không nhìn tôi.”

“Tất nhiên là tôi có, và dù sao, kể cả tôi không nhìn cũng vậy. Tôi biết cô đang định làm gì.”

Anh nói đúng, và điều đó làm cô phát sợ. Đôi khi cô lo là anh ấy hiểu cô chẳng kém gì John.

“Anh cần một cô vợ,” cô nói.

“Chẳng phải cô vừa hứa với chồng là sẽ thôi làm phiền tôi về việc này sao?”

“Tôi không hứa, thực là thế,” cô nói, nhìn anh với vẻ bề trên. “Anh ấy đã yêu cầu, tất nhiên—”

“Tất nhiên,” Michael lẩm bẩm.

Cô cười phá lên. Anh luôn có thể làm cô cười.

“Tôi tưởng vợ thì phải nghe theo ý muốn của chồng,” Michael nói, nhướn mày bên phải. “Thực ra tôi khác hẳn hẳn là cái đó nằm ngay trong lời thề hôn ước.”

“Tôi sẽ làm hại anh một cách rất tệ nếu tôi kiếm cho anh một cô vợ y như thế” cô nói, nhấn mạnh ý kiến bằng một cái khịt mũi đầy khinh miệt và rất đúng lúc.

Anh xoay người và nhìn xuống cô với vẻ mặt hơi gia trưởng. Anh đáng ra nên là một nhà quý tộc, Francesca nghĩ. Anh quá vô trách nhiệm để gánh vác các nghĩa vụ gắn với một tước hiệu, nhưng khi anh nhìn người ta theo kiểu kia, với tất cả vẻ kiêu căng và tự tin, anh hoàn toàn có thể làm một công tước hoàng gia.

“Trách nhiệm của cô với tư cách là Nữ bá tước Kilmartin không bao gồm việc tìm vợ cho tôi,” anh nói.

“Đáng ra phải như thế.”

Anh cười, và điều đó làm cô vui. Cô luôn có thể làm anh cười.

“Được rồi,” cô nói, tạm thời bỏ cuộc. “Vậy kể cho tôi cái gì đó xấu xa xem nào. Cái gì đó mà John sẽ không vừa lòng.”

Đó là một trò chơi họ từng chơi, ngay cả với sự có mặt của John, mặc dù John luôn ít nhất cũng giả vờ ngăn cản họ. Nhưng Francesca nghi là John cũng thích nghe các câu chuyện của Michael chẳng kém gì cô. Một khi anh đã hoàn thành việc than phiền bắt buộc của mình, anh luôn đồng ý hết tai lên nghe.

Cũng chẳng phải là Michael từng kể cho họ gì nhiều. Anh ấy quá kín đáo về chuyện đó. Nhưng anh ấy gợi ý hoặc bóng gió, và Francesca và John luôn được thỏa mãn hết mức. Họ sẽ không bao giờ đánh đổi hạnh phúc hôn nhân của mình cho bất cứ cái gì, nhưng ai mà không thích nghe qua những câu chuyện chơi bời và một chút gia vị chứ?

“Tôi e là tôi chẳng làm gì xấu xa tuần này hết,” Michael nói, dẫn cô qua chỗ rẽ sang King Street.

“Anh á? Không thể thế được.”

“Chỉ mới thứ ba thôi mà,” anh nhắc cô.

“Đúng thế, nhưng kể cả không tính Chủ nhật, tôi chắc anh chẳng dám báng bổ đến thế” —cô ném cho anh một cái nhìn như nói rằng cô biết khá chắc, anh đã phạm đủ tội lỗi theo mọi cách có thể, dù là Chủ nhật hay không—“vậy thì anh vẫn còn Thứ hai, và một người đàn ông có thể làm khá khá chuyện vào một ngày Thứ hai.”

“Không phải ông này. Không phải Thứ hai này.”

“Thế anh làm gì?”

Anh nghĩ một lúc, rồi nói, “Chẳng gì cả, thật thế.”

“Không thể thế được,” cô trêu. “Tôi chắc chắn đã nhìn thấy anh thức ít nhất là một giờ.”

Anh không nói gì, và rồi anh nhún vai theo một cách mà cô cảm thấy rất khó chịu và nói, “Tôi chẳng làm gì cả. Tôi đi bộ, tôi nói chuyện, tôi ăn, nhưng cuối cùng, chẳng có gì cả.”

Francesca xiết mạnh cánh tay anh một cách vô thức. “Chúng ta sẽ phải kiếm cho anh cái gì đó,” cô nói nhẹ.

Anh quay người và nhìn cô, đôi mắt màu bạc lạ lùng của anh nhìn vào mắt cô với sự dữ dội cô biết anh không thường để lộ ra ngoài.

Và rồi nó biến mất, anh lại trở lại là anh, ngoại trừ việc cô nghi rằng Michael không hoàn toàn là người đàn ông mà anh muốn mọi người tin mình như vậy.

Thậm chí, đôi khi, cả cô.

“Chúng ta nên về nhà,” anh nói. “Cũng muộn rồi, và John sẽ lấy đầu tôi nếu tôi để cô bị cảm lạnh.”

“John sẽ chỉ mắng tôi ngốc, anh biết rõ điều đó mà,” Francesca nói. “Đây chính là cách anh nói với tôi anh đang có một cô gái đang đợi, có thể đang chẳng quán mình trong cái gì ngoài những tấm chăn trên cái giường của cô ta.”

Anh quay qua cô và cười. Trông thật tinh quái và quỷ quyệt, và cô hiểu tại sao một nửa giới thượng lưu — cái nửa là phụ nữ, nói một cách chính xác — hằng tưởng họ yêu anh, ngay cả khi anh không có danh hiệu hay tài sản.

“Cô nói cô muốn cái gì đó xấu xa, đúng không?” anh hỏi. “Cô có muốn biết chi tiết hơn không? Màu của những tấm chăn, chẳng hạn thế?”

Cô đỏ mặt, khỉ thật. Cô ghét khi mình đỏ mặt, nhưng ít nhất phản ứng đó đã được màn đêm che giấu. “Không phải màu vàng, tôi hy vọng thế,” cô nói, bởi vì cô không thể để câu chuyện kết thúc bằng sự ngượng ngùng của mình. “Nó làm cho người ta trông nhợt nhạt

“Tôi sẽ không quán chăn,” anh kéo dài giọng.

“Kể cả vậy.”

Anh cười, và cô biết anh biết rằng cô chỉ nói vậy để kết thúc câu chuyện. Và cô nghĩ anh sẽ dành cho cô cái chiến thắng nho nhỏ đó, nhưng rồi, ngay khi cô vừa định thở phào trong im lặng, anh nói, “Đồ.”

“Gì cơ?” Nhưng tất nhiên cô biết ý anh là gì.

“Chấn màu đỏ, tôi nghĩ thế.”

“Tôi không thể tin anh lại nói với tôi về cái đó.”

“Cô vừa mới hỏi, Francesca Stirling.” Anh nhìn cô, và một lọn tóc đen thẫm như màn đêm rủ xuống trán anh. “Cô còn may là tôi sẽ không kể với chồng cô đấy.”

“John sẽ không bao giờ lo lắng về tôi,” cô nói.

Trong một thoáng cô không nghĩ anh sẽ trả lời, nhưng rồi anh nói, “Tôi biết,” và giọng anh thật trầm và nghiêm túc. “Đó là lý do duy nhất tại sao tôi trêu cô.”

Cô đang nhìn vĩa hè, kiếm những chỗ gồ ghề, nhưng giọng anh nghiêm trọng đến mức cô phải nhìn lên.

“Cô là người phụ nữ duy nhất mà tôi biết sẽ không bao giờ phản bội,” anh nói, chạm vào cằm cô.

“Cô không biết là tôi ngưỡng mộ cô đến thế nào vì điều đó đâu.”

“Tôi yêu anh họ anh,” cô thì thầm. “Tôi sẽ không bao giờ phản bội anh ấy.”

Anh thu tay về lại bên hông mình. “Tôi biết.”

Trông anh thật đẹp trai dưới ánh trăng, và khao khát tình yêu đến mức không thể chịu đựng nổi, điều đó làm trái tim cô như vỡ ra. Chắc chắn không phụ nữ nào có thể cưỡng lại anh, không thể với gương mặt hoàn hảo và cơ thể cao lớn, cơ bắp đó. Và bất cứ ai chịu bỏ thời gian khám phá cái ở bên trong sẽ hiểu về anh như cô đã hiểu – một người đàn ông tốt bụng, trung thành và thực sự đàn ông.

Và một chút quý quýet nữa, tất nhiên, nhưng Francesca đoán rằng đó là mới là cái đầu tiên hấp dẫn phụ nữ.

“Chúng ta đi chứ?” Michael nói, bỗng nhiên lại trở lại về hấp dẫn. Anh nghiêng đầu về phía nhà, và cô thở dài quay lại.

“Cảm ơn anh đã đưa tôi ra ngoài,” cô nói, sau vài phút im lặng dễ chịu. “Tôi không nói quá khi nói rằng tôi sắp phát điên vì cơn mưa.”

“Cô không nói thế,” anh nói, và ngay lập tức tự đá cho mình một phát ở trong đầu. Cô ấy đã nói cô cảm thấy hơi khó ở, không phải là cô sắp phát điên, nhưng chỉ có một thiên tài ngớ ngẩn hoặc một tên ngốc si tình mới nhận ra sự khác biệt.

“Tôi không nói như vậy sao?” Cô nhăn trán. “Được rồi, chắc chắn là tôi đã nghĩ thế. Tôi đã khá lờ mờ, nếu anh cần phải biết. Không khí trong lành đã làm tôi khá nhiều.”

“Thế thì tôi rất vui vì đã giúp được,” anh nói về lịch lãm.

Cô mỉm cười khi họ bước lên những bậc cấp Ngôi nhà Kilmartin. Cánh cửa mở ra ngay khi bàn chân họ bước lên bậc trên cùng—người quản gia hẳn đã nhìn thấy họ—và rồi Michael đợi trong khi Francesca cởi áo khoác trong sảnh trước.

“Anh sẽ ở lại làm một ly nữa chứ, hay là anh phải đi ngay cho kịp buổi hẹn?” cô hỏi, mắt ánh lên vẻ tinh quái.

Anh liếc nhìn chiếc đồng hồ ở phía cuối sảnh. Đã tám rưỡi, và trong khi anh chẳng có chỗ nào để đi—chẳng có cô nào đợi anh cả, mặc dù anh chắc chắn có thể tìm ra một cô trong chớp mắt, và anh nghĩ là anh sẽ—anh không cảm thấy thích ở lại Ngôi nhà Kilmartin cho lắm.

“Tôi phải đi,” anh nói. “Tôi có nhiều việc phải làm.”

“Anh chẳng có việc gì để làm hết, và anh biết thế,” cô nói. “Anh chỉ muốn tỏ vẻ xấu xa.”

“Đó là trò giải trí khá tuyệt,” anh lầm bầm.

Cô mở miệng để phản bác, nhưng rồi Simons, người hầu mới thuê của John, xuống cầu thang.

“Thưa bà?” anh ta hỏi.

Francesca quay về phía anh ta và nghiêng đầu, ra hiệu anh ta tiếp tục.

“Tôi đã gõ cửa phòng ông và gọi tên ông ấy—hai lần— nhưng ông có vẻ đang ngủ rất say. Bà vẫn muốn tôi đánh thức ông dậy chứ?”

Francesca gật đầu. “Ừ. Tôi rất muốn để anh ấy ngủ. Anh ấy làm việc rất căng dạo gần đây” —cô hướng đoạn cuối về phía Michael—“nhưng tôi biết cuộc gặp của anh ấy với Ngài Liverpool rất quan trọng. Anh nên— Không, đợi đã, tôi sẽ tự đánh thức anh ấy dậy. Thế tốt hơn.”

Cô quay về phía Michael. “Tôi sẽ gặp anh ngày mai?”

“Thực ra, nếu John chưa đi, tôi sẽ đợi,” anh trả lời. “Tôi đi bộ đến đây, nên tôi cũng có thể mượn xe anh ấy khi anh ấy xong việc.”

Cô gật đầu và bước nhanh lên cầu thang, bỏ lại Michael chẳng có việc gì để làm ngoài việc ngâm nga khe khẽ trong khi lơ đãng quan sát những bức tranh trong sảnh.

Và rồi cô kêu thét lên.

Michael không nhớ mình đã chạy lên cầu thang, nhưng không hiểu bằng cách nào anh đã có mặt ở đây, trong phòng ngủ của John và Francesca, căn phòng duy nhất trong nhà anh không bao giờ xâm nhập. “Francesca?” anh thở dốc. “Frannie, Frannie, có chuyện—” Cô đang ngồi bên cạnh chiếc giường, nắm chặt cánh tay John, cánh tay đang thả lỏng bên cạnh. “Đánh thức anh ấy dậy đi, Michael,” cô kêu. “Đánh thức anh ấy đi. Vì tôi. Đánh thức anh ấy dậy!”

Michael cảm thấy như thế giới của anh như trôi tuột đi. Chiếc giường ở phía bên kia căn phòng, cách xa cả mười hai feet, nhưng anh biết.

Không ai hiểu John rõ như anh. Không ai cả.

Và John không có ở đó trong phòng. Anh ấy đã đi rồi. Cái ở trên giường kia—

4. Chương 02 - Phần 02

Đó không phải là John.

“Francesca,” anh nói khẽ, chậm chậm tiến về phía cô. Tay chân anh cảm thấy lạ lẫm, kỳ quặc và lơ đãng một cách kinh khủng. “Francesca.”

Cô ngược nhìn anh với cặp mắt mở lớn, đau đớn. “Đánh thức anh ấy dậy, Michael.”

“Francesca, tôi—”

“Ngay bây giờ!” cô gào lên, lao người về phía anh. “Đánh thức anh ấy dậy! Anh làm được mà. Đánh thức anh ấy! Đánh thức anh ấy!”

Tất cả những gì anh có thể làm là đứng đó trong khi cô đâm tay vào ngực anh, đứng đó trong khi cô túm cà vạt anh mà lắc mà kéo cho đến khi anh há miệng để hít không khí. Anh thậm chí không thể ôm cô, không thể an ủi cô, bởi vì chính anh cũng hoảng loạn và vỡ tan y như vậy.

Và rồi ngọn lửa như vụt tắt trong cô, và cô gục xuống trong cánh tay anh, nước mắt cô ướt đầm áo sơ mi của anh. “Anh ấy đau đầu,” cô nấc khẽ. “Chỉ thế thôi. Anh ấy chỉ bị nhức đầu thôi. Chỉ là một cơn đau đầu thôi mà.” Cô ngược nhìn anh, mắt cô dò khắp gương mặt anh, tìm kiếm một câu trả lời anh không bao giờ có thể cho cô. “Chỉ một cơn đau đầu thôi mà,” cô lại nói.

Và trông cô như vỡ vụn.

“Tôi biết,” anh nói, mặc dù anh biết thế là không đủ.

“Ôi, Michael,” cô nức nở. “Tôi phải làm gì đây?”

“Tôi không biết,” anh nói, bởi vì anh không biết. Từ Eton, Cambridge, và quân đội, anh đã được luyện tập quen với mọi thứ mà cuộc sống một quý ông người Anh có thể mang đến. Nhưng anh chưa được luyện tập cho chuyện này.

“Tôi không hiểu,” cô nói, và anh đoán cô đã nói rất nhiều, nhưng chẳng có gì có ý nghĩa đối với đôi tai của anh. Anh thậm chí không đủ sức để đứng, và cả hai cùng ngồi sụp xuống thảm, dựa và thành giường.

Anh nhìn trống rỗng vào bức tường phía kia, tự hỏi tại sao anh không khóc. Anh cảm thấy tê dại, người anh nặng trĩu, và anh không thể rũ bỏ cảm giác rằng tâm hồn anh đã bị lôi tuột ra khỏi cơ thể.

Không phải John chứ.

Tại sao?

Tại sao?

Và khi anh ngồi đó, lơ mơ nhận ra những người hầu đang tụ tập ngay bên ngoài cánh cửa để mở, anh nhận ra Francesca đang nấc lên đúng những lời như vậy.

“Không phải John chứ.”

“Tại sao?”

“Tại sao?”

“Anh có nghĩ bà ấy có mang không?”

Michael nhìn chằm chằm Ngài Winston, một thành viên mới và rõ ràng là hăng hái quá mức của Ủy ban đặc quyền của Thượng viện, cố hiểu xem ông ta đang nói gì. John mới chết chưa đầy một ngày. Vẫn còn khó để có thể hiểu được bất cứ thứ gì. Và giờ đây người đàn ông nhỏ béo múp này, yêu cầu gặp mặt, lải nhải về nghĩa vụ thiêng liêng nào đó với hoàng gia.

“Quý bà,” Ngài Winston nói. “Nếu bà ấy đang mang thai, nó sẽ làm mọi chuyện sẽ phức tạp hơn.”

“Tôi không biết,” Michael nói. “Tôi không hỏi cô ấy.”

“Anh cần phải làm. Tôi chắc anh đang rất háo hức được quyền quản lý tài sản mới của mình, nhưng thực sự chúng ta phải xác định xem bà ấy có mang bầu không. Hơn nữa, nếu bà ấy thực sự mang bầu, một thành viên của ủy ban chúng tôi sẽ phải có mặt vào lúc sinh nở.”

Michael cảm thấy mặt anh đang dài thườn ra. “Gì cơ?” anh chỉ có thể nói được thế.

“Đánh tráo em bé,” Ngài Winston nói vẻ trầm trọng. “Đã có những trường hợp—”

“Vì Chúa—”

“Đó là để bảo vệ anh cũng như bất kỳ ai khác,” Ngài Winston chen vào. “Nếu quý bà sinh một cô bé, và nếu không có ai có mặt để chứng kiến, có gì có thể ngăn bà ấy tráo đứa bé bằng một bé trai?”

Michael thậm chí không thể cho phép mình trả lời.

“Anh cần phải tìm hiểu xem bà ấy có mang không,” Ngài Winston nhấn mạnh. “Cần phải có nhiều sự chuẩn bị.”

“Cô ấy mới góa chồng hôm qua,” Michael nói sáng. “Tôi sẽ không làm cô ấy thấy nặng nề hơn với những câu hỏi thọc mạch như thế.”

“Còn nhiều cái bị ảnh hưởng ở đây hơn là cảm xúc của quý bà,” Ngài Winston đáp trả. “Chúng ta không thể chuyển giao tước hiệu bá tước nếu có sự nghi ngờ về người kế tục.”

“Kệ xác danh hiệu bá tước,” Michael nổi khùng.

Ngài Winston há hốc miệng, lùi lại với vẻ sợ hãi thấy rõ. “Ngài nên quên câu đó đi, thưa ngài.”

“Tôi không phải ngài của ông,” Michael sảng giọng. “Tôi chẳng phải của ai—“ Anh dừng lời, ngồi sụp xuống một cái ghế, cố vượt qua sự thực là anh gần như muốn phát khóc. Ngay ở đây, trong phòng làm việc của John, với người đàn ông tí tẹo đáng nguyên rửa này, người dường như không thể hiểu rằng có một người vừa mới chết, không phải chỉ là một bá tước, mà là một người, Michael muốn khóc.

Và anh sẽ, anh đoán vậy. Ngay khi Ngài Winston đi, và Michael có thể khóa cửa lại và đảm bảo không ai nhìn thấy anh, anh sẽ vùi mặt vào hai bàn tay và khóc.

“Phải có ai đó hỏi bà ấy,” Ngài Winston nói.

“Sẽ không phải tôi,” Michael nói với giọng thật thấp.

“Vậy thì tôi sẽ làm.”

Michael bật dậy từ chiếc ghế và ghim chặt Ngài Winston vào bức tường. “Ông sẽ không đến gặp Quý bà Kilmartin,” anh gầm gừ. “Ông thậm chí sẽ không được thở chung một bầu không khí. Tôi nói đủ rõ chưa đây?”

“Đủ rồi,” người đàn ông nhỏ hơn ho lên.

Michael buông tay, lơ mơ nhận ra mặt Ngài Winston bắt đầu chuyển sang màu tím. “Đi ra,” anh nói.

“Anh sẽ cần—“

“Đi ra!” anh gầm lên.

“Tôi sẽ trở lại ngày mai,” Ngài Winston nói, bước vội. “Chúng ta sẽ nói chuyện khi anh có tâm trạng bình tĩnh hơn.”

Michael dựa lưng vào tường, nhìn chăm chăm vào lối ra đang mở. Chúa ơi, sao nó lại thành ra thế này? John thậm chí còn chưa được ba mươi. Anh ấy là hình ảnh của sự khỏe mạnh. Michael xếp thứ hai trong thứ tự thừa kế ngôi vị bá tước, nếu như John và Francesca không có con, nhưng chẳng ai từng thực sự nghĩ anh sẽ được thừa kế.

Thế mà anh đã nghe thấy những người trong câu lạc bộ gọi anh là người đàn ông may mắn nhất nước Anh. Qua một đêm, anh đã đi từ rìa xã hội quý tộc vào thẳng ngay trung tâm của nó. Dường như chẳng ai hiểu rằng anh chưa bao giờ muốn chuyện này. Không bao giờ.

Anh không muốn danh hiệu bá tước. Anh muốn anh họ của anh trở lại. Và dường như không ai hiểu điều đó.

Ngoại trừ, có thể là, Francesca, nhưng cô ấy đã quá ngập chìm trong sự đau đớn của chính mình để có thể hiểu được nỗi đau trong tim Michael.

Và anh sẽ không bao giờ yêu cầu cô phải thế. Không, khi mà chính cô đang héo hắt đi.

Michael vòng tay quanh ngực mình khi anh nghĩ đến cô. Suốt cuộc đời còn lại của anh, anh sẽ không thể quên hình ảnh gương mặt của Francesca khi mà sự thực cuối cùng cũng được thừa nhận. John không ngủ. Anh ấy sẽ không dậy nữa.

Và Francesca Bridgerton Stirling, với tuổi hai mươi hai trẻ trung, là người buồn rầu nhất người ta có thể tưởng tượng được.

Một mình.

Michael hiểu sự tuyệt vọng của cô rõ hơn bất kỳ ai có thể nghĩ được.

Họ đã đặt cô vào giường đêm đó, anh và mẹ cô, người đã vội đến sau khi được tin nhắn gấp của Michael. Và cô đã ngủ như một đứa trẻ, thậm chí không hề thút thít, cơ thể cô rũ ra sau cú sốc.

Nhưng khi cô tỉnh dậy sáng hôm sau, cô mím chặt môi trên theo kiểu quen thuộc, quyết tâm tỏ ra mạnh mẽ và vững vàng, xử lý hàng loạt những thứ vụn vặt đổ xuống ngôi nhà sau cái chết của John.

Vấn đề là, chẳng ai trong bọn họ có một chút khái niệm nào về những thứ lặt vặt đó. Họ còn trẻ, họ còn vô tư. Họ chưa bao giờ nghĩ họ phải ở bên một cái chết.

Ai mà biết được, ví dụ như là, Ủy ban đặc quyền sẽ nhúng tay vào? Và yêu cầu một ghế hạng nhất chứng kiến thời khắc đáng ra là rất riêng tư của Francesca?

Nếu ngay cả khi cô thực đang có mang.

Khỉ thật, anh sẽ không hỏi cô.

“Chúng ta cần phải nói cho mẹ anh ấy,” Francesca đã nói sáng hôm đó. Thực ra, đó là điều đầu tiên cô nói. Chẳng có mào đầu, chẳng có chào hỏi, chỉ là, “Chúng ta cần phải nói cho mẹ anh ấy.”

Michael đã gật đầu, bởi tất nhiên là cô đúng.

“Chúng ta cũng phải nói cho mẹ anh nữa. Cả hai đều ở Scotland; họ chưa biết được đâu.”

Anh lại gật đầu. Đó là tất cả những gì anh có thể.

“Tôi sẽ viết lời nhắn.”

Và anh gật đầu lần thứ ba, tự hỏi không biết anh thì phải làm gì.

Câu hỏi đó đã được trả lời khi Ngài Winston đến gặp, nhưng Michael không thể chịu đựng nổi khi nghĩ về cái đó lúc này. Nó có vẻ quá khó chịu. Anh không muốn nghĩ về tất cả những gì anh sẽ có sau cái chết của John. Sao lại có người có thể nói như thể có điều gì đó tốt đẹp từ sau tất cả những chuyện này cơ chứ?

Michael có cảm giác anh đang tuột dần xuống, trượt trên mặt tường cho đến khi anh ngồi bệt trên sàn nhà, hai chân gập lại phía trước, đầu anh tựa lên hai đầu gối. Anh không muốn thế này. Phải không?

Anh từng muốn Francesca. Chỉ thế thôi. Nhưng không phải thế này. Không bằng cái giá này.

Anh chưa bao giờ ghen tị với John về sự may mắn của anh ấy. Anh chưa bao giờ thêm khát danh vị đó, tiền bạc đó hay quyền lực đó.

Anh chỉ thêm khát vợ anh ấy thôi mà.

Giờ thì anh phải tiếp nhận danh hiệu của John, thay thế vị trí anh ấy. Và cảm giác tội lỗi đang xiết chặt nắm tay không khoan nhượng của nó quanh tim anh.

Phải chăng anh đã mong như thế này? Không, anh không thể. Anh không.

Có phải không?

“Michael?”

Anh nhìn lên. Đó là Francesca, vẫn với cái nhìn trống rỗng đó, gương mặt cô là một cái mặt nạ rộng tuếch và nó cứa vào tim anh còn sâu hơn tất cả những lời khóc than buồn phiền của cô có thể gây ra.

“Tôi đã gửi thư cho Janet.”

Anh gật đầu. Mẹ của John. Bà sẽ vụn ra mất.

“Và cả mẹ anh nữa.”

Bà cũng sẽ như người mất hồn, giống hệt như vậy.

“Còn có ai nữa mà anh nghĩ—”

Anh lắc đầu, nhận ra rằng anh nên đứng dậy, nhận ra rằng phép tắc yêu cầu anh phải đứng lên, nhưng anh không thể gom nổi sức lực. Anh không muốn Francesca nhìn thấy anh yếu đuối như vậy, nhưng anh không thể cưỡng lại được.

“Cô nên ngồi xuống,” cuối cùng anh nói. “Cô nên nghỉ.”

“Tôi không thể,” cô nói. “Tôi cần phải... Nếu tôi dừng lại, chỉ một tích tắc thôi, tôi sẽ...”

Câu nói của cô ngắt quãng giữa chừng, nhưng cái đó không quan trọng. Anh hiểu.

Anh ngược nhìn cô. Mái tóc màu hạt dẻ của cô túm lại đơn giản phía sau, và gương mặt cô nhợt nhạt. Trông cô thật trẻ, như vừa mới ra khỏi lớp học, chắc chắn là quá trẻ để chịu đựng nỗi đau kiểu này. “Francesca,” anh nói, câu nói của anh không hẳn là một câu hỏi, giống như một lời thở dài hơn, thật sự là vậy.

Và rồi cô nói. Cô nói mà không cần anh phải hỏi.

“Tôi đang có mang.”

5. Chương 03

Chương 03

... Em yêu anh ấy phát điên. Phát điên! Thật sự, em sẽ chết mất nếu không có anh ấy.

— của Nữ bá tước Kilmartin gửi cho chị gái Eloise Bridgerton, một tuần sau lễ cưới của Francesca

“Mẹ tuyên bố, Francesca, con là bà mẹ tương lai khỏe mạnh nhất mà mẹ từng thấy.”

Francesca mỉm cười với mẹ chồng, người vừa bước vào khu vườn thuộc tòa nhà tại St. James họ đang ở. Qua một đêm, có vẻ như Ngôi nhà Kilmartin đã thành một ngôi nhà của phụ nữ. Đầu tiên Janet đến ở, và rồi Helen, mẹ của Michael. Đó là một căn nhà toàn những bà Stirling, hoặc ít nhất những người đã có cái tên đó nhờ hôn nhân.

Và cảm giác thật khác biệt.

Thật lạ lùng. Cô từng nghĩ cô sẽ cảm thấy sự có mặt của John, cảm thấy anh đâu đây, nhìn thấy anh trong những khung cảnh họ đã chia sẻ với nhau hai năm qua. Nhưng thay vào đó, chỉ đơn giản là anh đã đi mất, và cơn ngập lụt phụ nữ đã làm thay đổi hoàn toàn màu sắc của căn nhà. Francesca đoán thời điểm này thật thích hợp; cô cần sự hỗ trợ của những người đàn bà ngay lúc này.

Nhưng cũng thật lạ, việc sống giữa những người đàn bà. Giờ có nhiều hoa hơn—lọ hoa ở khắp nơi, dường như thế. Và không còn cái mùi xì gà của John vương vất nữa, hay mùi xà phòng bạch đàn mà anh thích.

Ngôi nhà Kilmartin giờ toàn mùi hoa oải hương và nước hoa hồng, và mỗi thoáng hương đó lại làm tim Francesca như vỡ ra.

Ngay cả Michael cũng có vẻ xa cách lạ lùng. Ồ, anh ấy vẫn đến thăm— vài lần một tuần, nếu ai đó để ý đếm, mà Francesca phải thú nhận là cô có đếm. Nhưng anh ấy không ở đó, không theo cái cách mà anh ấy vẫn thường như thế trước cái chết của John. Anh ấy không còn như xưa, và cô nghĩ cô không nên trách anh vì điều đó, dù chỉ trong ý thức.

Anh ấy cũng đang đau đớn.

Cô biết thế. Cô tự nhắc mình như vậy khi cô thấy anh, và đôi mắt anh xa xăm. Cô nhắc mình như vậy khi cô không biết phải nói gì với anh, và khi anh không trả lời cô.

Và cô tự nhắc mình khi họ ngồi với nhau trong phòng khách và chẳng biết nói gì.

Cô đã mất John, và có vẻ giờ cô đã mất cả Michael. Và ngay cả với hai bà mẹ luôn xúm xít xung quanh—ba, nếu tính cả mẹ cô nữa, người đến thăm mỗi ngày—cô cảm thấy thật cô đơn.

Và buồn.

Không ai từng nói với cô rằng cô sẽ buồn đến thế nào. Ai mà nghĩ đến việc phải nói cho cô biết chứ? Và ngay cả nếu ai đó nói, ngay cả nếu mẹ cô, người cũng từng phải góa chồng khi còn trẻ, giải thích về nỗi đau đó, sao cô có thể hiểu được chứ?

Đó là một chuyện người ta phải trải qua rồi mới hiểu được. Và ồ, Francesca ước mình không là thành viên cái câu lạc bộ buồn thảm này biết bao.

Và Michael thì ở đâu? Sao anh không thể an ủi cô? Sao anh không nhận ra cô cần anh đến mức nào? Anh, chứ không phải mẹ cô. Không phải mẹ ai hết.

Cô cần Michael, người duy nhất hiểu về John theo cách cô hiểu anh ấy, người duy nhất cũng yêu anh ấy đầy đủ như cô. Michael là gạch nối duy nhất với người chồng cô đã mất, và cô ghét anh vì anh đã xa cách.

Ngay cả khi anh ở đây tại Ngôi nhà Kilmartin, trong cùng một căn phòng buồn tẻ với cô, nó không còn như trước nữa. Họ không đùa, họ không trêu chọc. Họ chỉ ngồi đó với vẻ buồn bã và đau đớn, và khi họ nói, có một sự gượng gạo mà trước đây chưa từng có.

Liệu có bất cứ cái gì có thể còn như trước lúc John chết? Cô chưa bao giờ nghĩ rằng tình bạn của cô và Michael cũng bị giết chết theo.

“Con cảm thấy thế nào, con yêu?”

Francesca ngược nhìn Janet, nhận ra hơi muộn rằng mẹ chồng cô vừa hỏi cô một câu hỏi. Vài câu, có thể thế, và cô đã quên không trả lời, chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình. Cô rất hay như vậy dạo gần đây.

“Con ồ,” cô nói. “Không khác mấy so với mọi khi.”

Janet lắc đầu vẻ ngạc nhiên. “Thật khác thường. Mẹ chưa bao giờ nghe một chuyện như thế này.”

Francesca nhún vai. “Nếu không phải vì con không còn thấy thán nữa, con sẽ không thể biết có gì đó khác biệt.”

Và điều đó đúng. Cô không buồn nôn, không đói, không gì cả. Một mỗi hơn bình thường một chút, cô nghĩ thế, nhưng đó cũng có thể là do sâu muộn. Mẹ cô từng nói với cô rằng bà đã cảm thấy một mỗi cả năm trời sau khi cha cô mất.

Tất nhiên mẹ cô có tới tám đứa con để chăm sóc. Francesca chỉ có mình thân cô, với cả một đạo quân người hầu phục vụ cô như một bà hoàng tàn tật.

“Con thật may mắn,” Janet nói, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Francesca. “Khi mẹ có mang John, mẹ nôn mửa mỗi sáng. Và gần như cả tất cả các buổi chiều nữa.”

Francesca gật đầu và mỉm cười. Janet đã kể với cô chuyện này, vài lần rồi. Cái chết của John đã biến mẹ anh thành một người nói nhiều, luôn luôn tán chuyện, cố lấp đi sự im lặng trong nỗi buồn đau của Francesca. Francesca ngưỡng mộ bà vì việc đó, vì đã cố, nhưng cô nghĩ thứ duy nhất có thể làm dịu đi sự đau đớn của cô là thời gian.

“Mẹ thật mừng vì con có mang,” Janet nói, nghiêng về phía trước và xiết tay Francesca một cách tự nhiên. “Điều đó làm chuyện này dễ chịu đựng hơn một chút. Hoặc mẹ nghĩ là đỡ không thể chịu đựng hơn một chút,” bà thêm, không thực sự mỉm cười, nhưng có vẻ bà đang cố.

Francesca chỉ gật đầu, sợ rằng chỉ cần nói thôi cũng sẽ làm nước mắt cô trào ra.

“Mẹ từng luôn muốn có thêm con,” Janet thú thật. “Nhưng điều đó không đến. Và khi John mất, mẹ— Ừm, thôi hãy nói rằng sẽ không có đứa cháu nào có thể được yêu thương hơn đứa bé con đang mang.” Bà ngừng lại, giả vờ lấy khăn tay lau mũi mà thực ra là hướng nó về đôi mắt. “Đừng kể cho ai nhé, nhưng mẹ không quan tâm đó là bé trai hay gái. Đứa bé là một phần của nó. Đó là tất cả những gì quan trọng.”

“Con biết,” Francesca khẽ nói, đặt bàn tay lên bụng mình. Cô ước có một dấu hiệu nào đó của em bé bên trong. Cô biết rằng còn quá sớm để có thể cảm thấy sự cử động; thậm chí còn chưa được ba tháng, theo như sự ước tính cẩn thận của cô. Nhưng những chiếc váy của cô vẫn hoàn toàn vừa vặn, và thức ăn cô vẫn có vị như chúng luôn thế, và đơn giản là cô hoàn toàn không cảm thấy sự thay đổi thói quen bất thường hoặc những chứng bệnh mà những phụ nữ khác thường kể với cô.

Cô sẽ rất vui lòng tống hết các thứ trong dạ dày ra mỗi sáng, như thế cô có thể tưởng tượng rằng em bé đang vậy vậy tay với một câu nói vui vẻ, “Con ở đây!”

“Gần đây con có gặp Michael không?” Janet hỏi.

“Không, từ Thứ hai,” Francesca nói. “Anh ấy không đến thăm thường xuyên nữa.”

“Nó nhớ John,” Janet khẽ nói.

“Con cũng thế,” Francesca trả lời, và cô phát hoảng vì giọng nói hơi sảng của mình.

“Chuyện này hẳn rất khó khăn đối với nó,” Janet nói lơ đãng.

Francesca chỉ nhìn bà chăm chăm, môi cô mở ra vì ngạc nhiên.

“Mẹ không có ý nói chuyện này không khó khăn với cả con nữa,” Janet nói thật nhanh, “nhưng thử nghĩ đến vị trí lỏng lẻo của nó mà xem. Nó sẽ không biết chắc mình có phải bá tước không cho đến sáu tháng nữa.”

“Con chẳng thể làm gì được về chuyện đó.”

“Không, tất nhiên là không rồi,” Janet khẳng định với cô, “nhưng chuyện đó đặt nó vào tình thế rất kỳ quặc. Mẹ đã nghe thấy không ít hơn một bà mẹ nói họ không thể coi nó là người cầu hôn tiềm năng cho con gái họ, cho đến khi và chỉ khi con đẻ một bé gái. Lấy bá tước là một chuyện. Lấy ông em họ nghèo khó của anh ta là một chuyện hoàn toàn khác. Và không ai biết rằng nó sẽ là ai.”

“Michael không nghèo,” Francesca nói về bức bối, “và hơn nữa, anh ấy sẽ không bao giờ lấy vợ trong khi còn để tang John.”

“Không, mẹ cũng nghĩ vậy, nhưng mẹ thực sự hy vọng nó bắt đầu tìm kiếm,” Janet nói. “Mẹ thật mong nó được hạnh phúc. Và tất nhiên nếu nó thành bá tước, nó sẽ phải sinh một đứa con nối dõi. Nếu không tước vị sẽ về bên cái nhánh Debenham tệ hại của gia tộc.” Janet rùng mình vì ý nghĩ đó.

“Michael sẽ làm những gì anh ấy phải làm,” Francesca nói, mặc dù cô cũng không biết chắc. Thật khó tưởng tượng anh ấy lấy vợ. Lúc nào cũng khó vậy thôi—Michael không phải kiểu người có thể hết mình với một người đàn bà trong thời gian dài—nhưng giờ chuyện đó còn có vẻ kỳ cục. Đã bao năm, cô có John, và Michael đã là bạn đồng hành của họ. Liệu cô có thể chịu được nếu anh ấy cưới vợ, và rồi cô trở thành người ngoài cuộc? Liệu trái tim cô có đủ bao dung để có thể hạnh phúc vì anh ấy trong khi cô cô đơn?

Cô dụi dụi mắt. Cô cảm thấy rất mệt, và thực ra còn thấy hơi yếu người nữa. Một dấu hiệu tốt; cô từng nghe phụ nữ có thai đáng ra phải mệt hơn cô thường cảm thấy. Cô nhìn sang Janet. “Con nghĩ con sẽ lên lầu và chớp mắt một chút.”

“Một ý kiến tuyệt vời,” Janet nói đầy tán thưởng. “Con cần phải nghỉ ngơi.”

Francesca gật đầu và đứng dậy, rồi bám lấy tay ghế để đứng vững khi cô lão đảo. “Con không biết có chuyện gì với mình,” cô nói, cố nở nụ cười gượng gạo. “Con cảm thấy rất chhuizen choáng. Con—”

Cô im bật khi Janet há hốc miệng.

“Janet?” Francesca nhìn mẹ chồng cô vẻ lo lắng. Bà đã tái nhợt đi, và một bàn tay run rẩy đưa lên chặn môi.

“Chuyện gì vậy?” Francesca hỏi, và rồi cô nhận ra Janet không nhìn cô. Bà đang nhìn cái ghế của cô.

Với sự khiếp sợ bắt đầu dậy lên, Francesca nhìn xuống, cố bắt mình nhìn vào chỗ cô vừa ngồi.

Ở đó, ngay giữa tấm đệm, một vệt nhỏ màu đỏ.

Máu.

Cuộc đời có thể đã dễ dàng hơn, Michael nghĩ một cách cay đắng, nếu như anh thả mình chìm vào rượu. Nếu có lúc nào đó để mà uống say, để nhận chìm nỗi buồn của người ta vào trong chiếc chai, thì giờ là lúc đó.

Nhưng không, anh bị nguyên rủa với một cơ thể cường tráng và khả năng tuyệt vời để uống mà vẫn có thể ngay ngắn, sáng suốt. Nghĩa là nếu anh muốn đạt đến trạng thái đầu óc tê dại và quên sạch mọi thứ, anh sẽ phải nốc cạn cả chai whiskey kia đang nằm trên bàn anh, và thậm chí còn phải thêm chút nữa.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời vẫn còn chưa tối. Ngay cả anh, một tay chơi thối chí đúng như anh đã cố để trở nên như vậy, cũng không thể cho phép mình uống sạch một chai whiskey trước lúc mặt trời lặn.

Michael gõ ngón tay lên mặt bàn, hy vọng anh biết mình phải làm gì. John đã mất được sáu tuần, nhưng anh vẫn đang sống trong căn hộ khiêm tốn của mình ở khu Albany. Anh không thể cho phép mình đến sống ở Ngôi nhà Kilmartin. Đó là nơi ở của bá tước, và người đó không phải là anh ít nhất sáu tháng nữa.

Hoặc có thể là không bao giờ.

Theo như Ngài Winston, người mà Michael cuối cùng cũng phải chịu đựng những bài giảng của ông ta, tước vị sẽ được treo cho đến khi Francesca sinh nở. Và nếu cô sinh một bé trai, Michael sẽ giữ nguyên vị trí mà anh vẫn nắm lâu nay—em họ bá tước.

Nhưng không phải tình thế oái oăm của Michael khiến anh phải tránh xa. Anh sẽ vẫn do dự về việc chuyển vào Ngôi nhà Kilmartin ngay cả nếu Francesca không có mang. Cô vẫn ở đó.

Cô vẫn ở đó, và cô vẫn là Nữ bá tước Kilmartin, và ngay cả nếu anh là bá tước, không có nghi ngờ tranh chấp tước vị gì hết, thì cô vẫn không phải là nữ bá tước của anh, và anh không biết anh có thể chịu đựng được sự thật trên người đó không.

Anh đã nghĩ rằng nỗi đau đớn của anh có thể cuối cùng cũng sẽ mạnh hơn sự khao khát đối với cô, rằng cuối cùng anh cũng có thể ở bên cô và không thêm muốn cô, nhưng không, hơi thở của anh vẫn đứt quãng mỗi khi cô bước vào phòng, và cơ thể anh vẫn căng ra khi cô đi lướt qua anh, và trái tim anh vẫn quặn lên vì nỗi đau yêu cô.

Ngoại trừ việc là bây giờ nó còn được phủ thêm một lớp tội lỗi nữa — cứ như là anh chưa có đủ cái đó lúc John còn sống. Cô đang đau đớn, và cô đang nhớ nhung, và anh cần phải an ủi cô, chứ không phải ham muốn cô. Chúa ơi, John thậm chí còn chưa lạnh ở trong mồ. Anh là loại quỷ dữ gì khi cứ thêm khát vợ anh ấy vậy?

Người vợ có mang của anh ấy.

Anh đã thay thế vị trí của John ở rất nhiều mặt. Anh sẽ không hoàn tất sự phản bội bằng cách thay thế vị trí của anh ấy đối với cả Francesca.

Và thế là anh tránh xa. Không hoàn toàn; như thế thì lộ liễu quá, và hơn nữa, anh không thể làm thế, không thể khi mẹ anh và mẹ John đang ở Ngôi nhà Kilmartin. Thêm nữa, tất cả mọi người đều trông vào anh để quản lý các công việc của bá tước, mặc dù tước vị không thể trở thành của anh trong ít nhất sáu tháng nữa.

Anh đã làm việc đó, dù vậy. Anh không để ý đến tiểu tiết, không bận tâm khi dùng vài giờ mỗi ngày coi sóc cái tài sản có thể sẽ thuộc về người khác. Đó là việc nhỏ nhất anh có thể làm cho John.

Còn với Francesca. Anh không thể buộc mình làm bạn với cô, không thể theo cái cách mà anh nên làm, nhưng anh có thể đảm bảo các vấn đề tài chính của cô luôn ổn thỏa.

Nhưng anh biết là cô không hiểu. Cô thường đến gặp anh trong khi anh làm việc trong phòng làm việc của John ở Ngôi nhà Kilmartin, cảm cúi với những báo cáo đến từ những người quản lý đất đai và luật sư. Và anh có thể chắc rằng cô đang tìm lại sự thân thiết ngày xưa của họ, nhưng đơn giản anh không thể làm thế được.

Cứ gọi anh yếu đuối, gọi anh là nông cạn. Nhưng anh không thể làm bạn của cô. Chưa thể, dù sao đi nữa.

“Ông Stirling?”

Michael nhìn lên. Người hầu của anh đang ở cửa, đi cùng là một người chạy việc mặc đồng phục xanh lục và vàng không lẫn vào đâu được của Ngôi nhà Kilmartin.

“Có tin cho ngài,” người chạy việc nói. “Từ mẹ ngài.”

Michael đưa tay ra khi người chạy việc bước qua phòng, tự hỏi không biết lần này là việc gì. Đường như mẹ anh vẫn gọi anh đến Ngôi nhà Martin hai ngày một lần.

“Bà nói việc rất gấp,” người chạy việc nói thêm khi anh ta đặt chiếc phong bì vào tay Michael.

Gấp, hử? Cái này mới. Michael liếc nhìn người chạy việc và người hầu, ánh mắt nghiêm nghị của anh rõ ràng có ý bảo họ lui, và rồi, khi căn phòng đã vắng người, anh liếc con dao mở thư vào phong bì.

Đến nhanh, là tất cả những gì ghi ở đó. Francesca đã mất đứa bé.

Michael suýt chết khi anh lao đến Ngôi nhà Kilmartin, phi trên lưng ngựa với tốc độ chóng mặt, mặc kệ những tiếng quát của những người đi đường giận dữ khi anh suýt làm họ mất đầu trong lúc vội vã.

Nhưng giờ anh đã ở đây, đứng trong sảnh, và hoàn toàn không biết phải làm gì.

Sảy thai? Chuyện này thực sự là chuyện của đàn bà. Anh phải làm gì chứ? Đó là một bi kịch, và anh cảm thấy thật tệ cho Francesca, nhưng họ nghĩ anh có thể nói gì? Tại sao họ muốn anh ở đây?

Và rồi anh ngỡ ra. Anh giờ đã là bá tước. Thế là xong. Chậm mà chắc, anh sắp sống cuộc sống của John, lấp đầy tất cả các góc ngách cái thế giới từng thuộc về anh họ anh.

“Ôi, Michael,” mẹ anh nói, bước vội ra sảnh. “Mẹ rất mừng con ở đây.”

Anh ôm bà, hay tay anh vòng quanh bà gương gạo. Và anh nói cái gì đó hoàn toàn vô nghĩa kiểu như, “Thật là một bi kịch,” nhưng gần như là anh chỉ đứng đó, cảm thấy mình ngốc nghếch và chẳng hợp nơi hợp lúc chút nào.

“Cô ấy thế nào?” cuối cùng anh hỏi, khi mẹ anh đã lui lại.

“Bị sốc,” bà trả lời. “Nó khóc suốt.”

Anh nuốt khan, muốn được nới lỏng cái cà vạt của mình vô cùng. “Ừm, cái đó có thể đoán được,” anh nói. “Con—con—”

“Nó dường như không thể ngừng được,” Helen chen vào.

“Khóc?” Michael hỏi.

Helen gật đầu. “Mẹ không biết phải làm thế nào.”

Michael nghe hơi thở của mình. Điều đặn. Chậm. Vào và ra.

“Michael?” Mẹ anh đang nhìn anh chờ đợi câu trả lời. Có thể là chờ đợi một chỉ dẫn.

Làm như anh biết phải làm gì vậy.

“Mẹ nó đã qua đây,” Helen nói, khi mà rõ ràng Michael sẽ không nói gì. “Bà ấy muốn Francesca quay về Nhà Bridgerton.”

“Francesca có muốn không?”

Helen nhún vai buồn bã. “Mẹ không nghĩ là nó biết. Thật là một cú shock.”

“Đúng vậy,” Michael nói, lại nuốt khan. Anh không muốn ở đây. Anh muốn đi khỏi.

“Bác sĩ đã nói chúng ta không được di chuyển nó vài ngày, trong bất cứ trường hợp nào,” Helen thêm.

Anh gật đầu.

“Và tất nhiên, bọn mẹ đã gọi con.”

Tất nhiên? Chẳng có gì là tất nhiên trong chuyện này cả. Anh chưa bao giờ cảm thấy lạ lẫm hơn, hoàn toàn không biết phải nói gì hay làm gì.

“Giờ con là Kilmartin,” mẹ anh nói khẽ.

Anh gật đầu lần nữa. Chỉ một cái. Đó là tất cả những gì anh có thể làm để xác nhận.

“Mẹ phải nói là mẹ—” Helen ngừng lại, môi bà cong lên theo một kiểu kỳ lạ, đột ngột. “Ừm, một người mẹ thì luôn muốn cả thế giới cho con mình, nhưng mẹ không— mẹ sẽ không bao giờ—”

“Mẹ đừng nói,” Michael nói giọng khàn đặc. Anh chưa sẵn sàng để nghe bất cứ ai nói đây là một chuyện tốt. Và có Chúa, nếu ai đó chúc mừng anh...

Ừm, anh sẽ không chịu trách nhiệm vì đã thô bạo.

“Nó đòi gọi con,” mẹ anh nói.

“Francesca?” anh hỏi, đôi mắt anh mở lớn vì ngạc nhiên.

Helen gật đầu. “Nó nói nó muốn gặp con.”

“Con không thể,” anh nói.

“Con phải.”

“Con không thể.” Anh lắc đầu, sự hoảng hốt làm cho cử động của anh nhanh quá mức. “Con không thể vào đó.”

“Con không thể bỏ nó,” mẹ anh nói.

“Cô ấy chưa bao giờ là của con để mà bỏ.”

“Michael!” Helen há mồm. “Sao con có thể nói điều như thế?”

“Mẹ,” anh nói, cố gắng một cách tuyệt vọng hướng câu chuyện sang hướng khác, “cô ấy cần một phụ nữ. Con thì làm gì được?”

“Con có thể làm bạn nó,” Helen nói thật nhẹ, và anh cảm thấy mình lại như mới tám tuổi, bị mắng vì một sai sót nông nổi.

“Không,” anh nói, và giọng anh làm anh phát khiếp. Giọng anh như một con thú bị thương, đau đớn và hoảng loạn. Nhưng có một điều mà anh chắc chắn. Anh không thể gặp cô. Không phải bây giờ. Chưa được.

“Michael,” mẹ anh nói.

“Không,” anh lại nói. “Con sẽ... Ngày mai, con sẽ...” Và anh bước ra cửa với duy nhất câu “Hỏi thăm cô ấy hộ con.”

Và anh chuồn, thẳng nhất gan là anh.

6. Chương 04

Chương 04

...Chị chắc chuyện đó cũng không đáng phải cường điệu quá như thế. Chị không phải chuyên gia để biết hoặc hiểu về tình yêu lãng mạn giữa chồng và vợ, nhưng chắc chắn nó không toàn năng đến mức mất đi người này sẽ hủy hoại hoàn toàn người kia. Em mạnh mẽ hơn em nghĩ đấy, em gái ạ. Em chắc chắn sẽ sống được tốt khi không có cậu ấy, dù điều này có thể chẳng có ý nghĩa gì.

—của Eloise Bridgerton gửi em gái, Nữ bá tước Kilmartin, ba tuần sau lễ cưới của Francesca

Tháng sau đó, Michael chắc chắn, thực sự là bản sao gần nhất của địa ngục trần gian mà một con người có thể trải qua.

Với mỗi buổi lễ mới, tất cả những giấy tờ anh nhận ra mình đang ký với tên Kilmartin, hay những cái “thừa đức ngài” mà anh buộc phải chịu đựng, như thể linh hồn John đang bị đẩy dần ra xa vậy.

Rồi sẽ sớm thôi, Michael nghĩ một cách trống rỗng, rồi anh ấy sẽ như chưa bao giờ tồn tại. Ngay cả đứa bé—lẽ ra sẽ là phần cuối cùng John để lại trên đời—cũng đã mất.

Và tất cả những gì từng là của John giờ thuộc về Michael.

Trừ Francesca.

Và Michael định sẽ giữ nguyên như vậy. Anh sẽ không — không, anh không thể bồi thêm cho anh họ mình sự sỉ nhục cuối cùng đó.

Anh sẽ phải gặp cô, tất nhiên, và anh sẽ dùng những lời an ủi tốt nhất, nhưng bất kể anh có nói gì, đó cũng không phải là câu trả lời đúng, và cô sẽ chỉ quay đầu và nhìn thẳng vào bức tường.

Anh không biết phải nói gì. Nói trắng ra, anh thấy nhẹ nhõm vì cô không bị thương tổn nhiều hơn là thấy buồn rầu vì đứa bé đã mất. Những bà mẹ—mẹ anh, mẹ John, và mẹ Francesca— đã cảm thấy cần phải kể lại với anh về cái vụ máu me đó chi tiết đến mức phát sợ, một trong những cô hầu thậm chí đã giở những tấm trải giường dính máu ra, cái mà ai đó đã giữ lại để chứng minh rằng Francesca đã bị sẩy thai.

Ngài Winston đã gật đầu về hài lòng nhưng rồi lại thêm vào rằng ông ta sẽ để mắt đến nữ bá tước, để đảm bảo rằng những tấm trải giường đó thực sự là của cô, và bụng cô không to ra. Đây không phải là lần đầu tiên có người cố lợi dụng luật về quyền thừa kế, ông ta nói thêm.

Michael muốn quăng người đàn ông nhỏ bé lấm mồm đó ra ngoài cửa sổ, nhưng thay vào đó, anh chỉ mời ông ta ra cửa. Anh không còn hơi sức đâu để mà giận dữ kiểu đó nữa, có vẻ vậy.

Anh vẫn chưa dọn vào ở Ngôi nhà Kilmartin. Anh vẫn chưa sẵn sàng cho việc này, và cái ý nghĩ sống ở đó với những người phụ nữ làm anh muốn ngạt thở. Anh sẽ phải làm như thế sớm thôi, anh biết; đó là điều bá tước cần làm. Nhưng bây giờ, anh thấy đủ thỏa mãn với căn hộ nhỏ của mình.

Và đó là nơi anh đang ở, trốn tránh các trách nhiệm, khi Francesca cuối cùng cũng tìm đến anh.

“Michael?” cô nói, khi người hầu của anh đã dẫn cô vào phòng khách nhỏ.

“Francesca,” anh trả lời, choáng váng vì sự xuất hiện của cô. Cô chưa bao giờ đến đây. Chưa bao giờ khi John còn sống, và đương nhiên là cả sau đó. “Cô làm gì ở đây thế?”

“Tôi muốn gặp anh,” cô nói.

Thông điệp ẩn là: Anh đang tránh mặt tôi.

Đó là sự thật, đương nhiên, nhưng tất cả những gì anh nói là, “Ngồi xuống đi.” Và rồi hơi muộn: “Xin mời.”

Việc này có đúng đắn không? Cô ở trong căn hộ của anh? Anh không chắc. Hoàn cảnh và vị trí của họ thật kỳ quặc, thật lộn xộn đến mức anh không thể biết quy tắc hay nghi thức nào được áp dụng cho họ nữa.

Cô ngồi, và không làm gì cả ngoài việc vuốt vuốt các ngón tay trên chiếc váy của mình trong cả phút, và rồi cô ngược nhìn anh, đôi mắt cô nhìn vào mắt anh với sự cương quyết đến mức đau nhói, và nói, “Tôi nhớ anh.”

Những bức tường như ép lại xung quanh anh. “Francesca, tôi—”

“Anh từng là bạn tôi,” cô nói đầy vẻ trách móc. “Ngoài John, anh là bạn thân nhất của tôi, và giờ tôi chẳng còn biết anh là ai nữa.”

“Tôi—” Ôi, anh cảm thấy như một thằng ngốc, hoàn toàn bất lực và bị hạ gục bởi một đôi mắt xanh và cả nùi tội lỗi.

Tội lỗi về cái gì, anh thậm chí không còn biết chắc nữa. Dường như cái đó đến từ thật nhiều nguồn, từ thật nhiều hướng, đến nỗi anh không thể ghi nhớ nổi nữa.

“Có chuyện gì với anh vậy?” cô hỏi. “Tại sao anh tránh mặt tôi?”

“Tôi không biết,” anh trả lời, bởi vì anh không thể nói dối cô và bảo là anh không như vậy. Cô quá thông minh để anh có thể làm thế. Nhưng anh cũng không thể nói cho cô hay sự thật.

Đôi môi cô run lên, và rồi cô cắn nhẹ môi dưới. Anh nhìn chăm chăm vào đó, không thể rời mắt khỏi miệng cô, tự cảm ghét bản thân vì sự khao khát chợt ập đến trong anh.

“Anh đáng ra phải là bạn tôi,” cô thì thầm.

“Francesca, đừng.”

“Tôi đã cần anh,” cô nói khẽ. “Tôi vẫn cần anh.”

“Không cô không cần,” anh trả lời. “Cô có các mẹ, và những chị em của cô nữa.”

“Tôi không muốn nói chuyện với chị em của tôi,” cô nói, giọng cô trở nên quyết liệt. “Họ không hiểu được.”

“Ừm, tôi chắc chắn cũng không hiểu,” anh bật lại, sự tuyệt vọng làm cho giọng anh như có góc cạnh.

Cô chỉ nhìn anh chằm chằm, sự trách cứ hiện lên trong đôi mắt.

“Francesca, cô—” Anh muốn giơ hai tay lên trời nhưng thay vào đó anh chỉ khoanh tay lại. “Cô— cô sắp thai.”

“Tôi biết điều đó,” cô nói gằn.

“Tôi biết gì về chuyện đó cơ chứ? Cô cần phải nói chuyện với một phụ nữ.”

“Anh không thể nói là anh rất tiếc sao?”

“Tôi đã nói tôi rất tiếc!”

“Anh không thể thực sự nghĩ vậy sao?”

Cô muốn gì ở anh? “Francesca, tôi thực sự nghĩ thế.”

“Tôi rất giận dữ,” cô nói, giọng cô càng tăng vẻ dữ dội, “và tôi buồn, và tôi đau khổ, và tôi nhìn anh và tôi không hiểu tại sao anh không như vậy.”

Trong một lúc anh không hề cử động. “Đừng bao giờ nói như vậy,” anh thì thầm.

Mắt cô ánh lên vẻ giận dữ. “Ừm, anh có cách thể hiện điều đó thật hay ho đấy. Anh chẳng bao giờ đến, anh chẳng bao giờ nói chuyện với tôi, và anh không hiểu—”

“Cô muốn tôi hiểu cái gì?” anh bật ra. “Tôi có thể hiểu được cái gì? Vì Ch—” Anh dừng lại trước khi chửi thề và quay lưng lại phía cô, dựa người vào bậc cửa sổ.

Sau lưng anh Francesca chỉ ngồi im lặng, im lặng như chết. Và rồi, cuối cùng, cô nói, “Tôi không biết sao tôi lại đến. Tôi sẽ đi.”

“Đừng đi,” anh nói giọng khàn khàn. Nhưng anh không quay người lại.

Cô không nói gì; cô không hiểu ý anh là gì.

“Cô vừa mới đến,” anh nói, giọng anh nhát gừng và gượng gạo. “Cô nên uống một tách trà đã, ít ra thế.”

Francesca gật đầu, mặc dù anh vẫn không nhìn cô.

Và họ cứ như vậy trong vài phút, quá lâu, cho đến khi cô không thể chịu đựng sự im lặng thêm nữa. Chiếc đồng hồ tích tắc ở góc phòng, và làm bạn với cô chỉ có cái lưng của Michael, và tất cả những gì cô có thể làm là ngồi đó nghĩ và nghĩ và băn khoăn tại sao cô lại đến đây.

Cô muốn gì ở anh?

Cuộc sống của cô sẽ dễ dàng hơn sao nếu cô biết.

“Michael,” cô nói, tên anh tuột ra khỏi môi cô trước khi cô kịp nhận ra.

Anh quay người. Anh không nói, nhưng trả lời cô bằng ánh mắt.

“Tôi...” Tại sao cô lại gọi anh? Cô muốn gì? “Tôi...”

Nhưng, anh vẫn không nói. Chỉ đứng đó và đợi cô sắp xếp lại các ý nghĩ, và làm cho mọi việc càng trở nên khó khăn hơn.

Và rồi, nó trào ra, trong sự sợ hãi của cô. “Tôi không biết tôi phải làm gì bây giờ,” cô nói, nghe giọng mình đang vỡ ra. “Và tôi rất giận, và...” Cô dừng lại, thở dốc—bất cứ cái gì có thể ngăn những giọt nước mắt.

Phía bên kia, Michael mở miệng, nhưng chỉ một chút, và rồi ngay cả thế, chẳng có lời nào thoát ra.

“Tôi không biết tại sao nó lại ra thế này,” cô nức lên. “Tôi đã làm gì? Tôi đã làm gì chứ?”

“Không gì cả,” anh đảm bảo với cô.

“Anh ấy đã đi, và anh ấy sẽ không trở về, và tôi thật... thật...” Cô ngược nhìn anh, cảm thấy sự đau đớn và giận dữ đang hiện dần trên mặt mình. “Thật không công bằng. Thật không công bằng khi đó lại là tôi chứ không phải ai khác, và thật không công bằng nếu đó là bất cứ ai, và thật không công bằng vì tôi đã để mất—” Và rồi cô nghẹn lại, và tiếng thở dốc trở thành những tiếng khóc thút thít, và tất cả những gì cô có thể làm là khóc.

“Francesca,” Michael nói, quỳ xuống bên cạnh chân cô. “Tôi rất tiếc. Tôi thực sự rất tiếc.”

“Tôi biết,” cô nức, “nhưng điều đó cũng chẳng làm chuyện này khá hơn.”

“Không,” anh lẩm bẩm.

“Và cũng không làm nó trở nên công bằng.”

“Không,” anh lại nói.

“Và nó không— Nó không—”

Anh không cố nói nốt câu hộ cô. Cô mong anh làm vậy; bao năm nay cô đã mong anh làm như vậy, bởi vì có thể như thế anh sẽ nói cái gì đó không phải, và có thể như thế cô sẽ không dựa vào anh, và có thể như thế cô sẽ không để cho anh ôm cô.

Nhưng ôi, Chúa ơi, cô nhớ cảm giác được ôm biết bao.

“Tại sao anh lại đi?” cô khóc. “Tại sao anh không thể giúp tôi?”

“Tôi muốn thế— Cô không—” Và rồi cuối cùng anh chỉ nói, “Tôi không biết phải nói gì.”

Cô đang đòi hỏi anh quá nhiều. Cô biết vậy, nhưng cô chẳng quan tâm. Cô thật quá phát ốm vì cô đơn rồi.

Nhưng ngay lúc đó, ít ra trong một chốc, cô không cô đơn. Michael ở đó, và anh đang ôm cô, và cô cảm thấy ấm áp và an toàn lần đầu tiên sau bao nhiêu tuần. Và cô chỉ khóc. Cô khóc nước mắt của bao tuần qua. Cô khóc vì John và cô khóc vì đứa bé cô sẽ không bao giờ được biết.

Nhưng trên hết cô khóc cho chính mình.

“Michael,” cô nói, sau khi đã hồi lại đủ để nói. Giọng cô vẫn còn run rẩy, nhưng cô nói được tên anh, và cô biết cô còn phải nói thêm nữa.

“Gì cơ?”

“Chúng ta không thể cứ mãi như thế này.”

Cô cảm thấy có gì đó thay đổi trong anh. Cái ôm của anh chặt hơn, hoặc là nó đã lỏng hơn, nhưng có cái gì đó không còn như cũ. “Như thế nào?” anh hỏi, giọng anh khàn và lưỡng lự.

Cô lùi lại để có thể nhìn anh, thấy nhẹ nhõm khi cánh tay của anh buông thõng xuống, và cô không phải cựa mình thoát ra. “Như thế này,” cô nói, mặc dù cô biết anh không hiểu. Hoặc là anh có hiểu, nhưng anh chỉ giả vờ không biết. “Như khi anh rời tôi đi,” cô tiếp tục.

“Francesca, tôi—”

“Theo một khía cạnh nào đó, đứa bé cũng như con của anh,” cô buột miệng.

Anh tái mặt, tái như xác chết. Đến mức cô không thể thở nổi trong một lúc.

“Ý cô là gì?” anh nói khẽ.

“Nó sẽ cần một người cha,” cô nói, nhún vai về bất lực. “Tôi—anh—đó sẽ phải là anh.”

“Cô có anh trai,” anh ho lên.

“Họ không biết John. Không theo cái cách anh biết.”

Anh lùi ra, đứng dậy, và như thể chưa đủ, lùi lại hết mức anh có thể, đến tận bên cửa sổ. Mắt anh hơi ánh lên, và trong một thoáng cô có thể thấy là trông anh như một con thú sập bẫy, bị dồn vào chân tường và đang hoảng sợ, đợi cú kết liễu cuối cùng.

“Tại sao cô lại nói với tôi về việc này?” anh nói, giọng anh vô hồn và thấp.

“Tôi không biết,” cô nói, nuốt vào một cách khó khăn. Nhưng cô biết. Cô muốn anh đau khổ như cô đã đau khổ. Cô muốn anh đau theo tất cả những cách mà cô đã đau. Như thế là không công bằng, như thế là không tốt, nhưng cô không thể cưỡng lại được và cô cũng không cảm thấy cần phải xin lỗi về việc đó.

“Francesca,” anh nói, và giọng anh thật lạ, trống rỗng và sắc nhọn, và không giống bất cứ cái gì cô từng nghe.

Cô nhìn anh, nhưng cô quay đầu thật chậm, sợ phải nhìn cái cô có thể thấy trên gương mặt anh.

“Tôi không phải John,” anh nói.

“Tôi biết điều đó.”

“Tôi không phải John,” anh lại nói, to hơn, và cô tự hỏi liệu anh thậm chí đã nghe thấy cô nói chưa.

“Tôi biết.”

Mắt anh nheo lại và nhìn chăm chú vào cô với sự quyết liệt đến mức nguy hiểm. “Nó không phải đứa bé của tôi, và tôi không thể là cái mà cô cần.”

Và trong cô, có cái gì đó bắt đầu chết. “Michael, tôi—”

“Tôi sẽ không thay thế vị trí của anh ấy,” anh nói, và anh không quát lên, nhưng nghe như có vẻ anh muốn thế.

“Không, anh không thể. Anh—”

Và rồi, bằng một cử động chớp nhoáng đến mức đáng sợ, anh đã ở bên cô, rồi anh túm lấy vai cô và lôi cô đứng dậy. “Tôi sẽ không làm thế,” anh kêu lên, và anh lắc cô, và rồi giữ cô đứng yên, và rồi lại lắc cô. “Tôi không thể là anh ấy. Tôi sẽ không là anh ấy.”

Cô không thể nói, không thể thốt ra một từ, không biết phải làm gì.

Không biết anh là ai.

Anh thôi lắc cô, nhưng những ngón tay anh bấu sâu vào vai cô khi anh nhìn chăm chăm xuống cô, đôi mắt màu bạc của anh cháy lên một cái gì đó đáng sợ và buồn. “Cô không thể yêu cầu tôi điều đó,” anh thở dốc. “Tôi không thể làm được.”

“Michael?” cô thì thầm, nghe thấy cái gì đó thật kinh khủng trong giọng mình. Sự sợ hãi. “Michael, làm ơn thả tôi ra.”

Anh không, nhưng cô cũng không chắc anh đã nghe thấy cô. Đôi mắt anh như đã đi lạc mất, và anh dường như ở một nơi thật xa, không thể với tới.

“Michael!” cô nói lần nữa, và giọng cô lớn hơn, hoảng loạn.

Và rồi, bỗng nhiên, anh làm như cô nói, và anh lật bật lùi lại, gương mặt anh là tấm chân dung của sự ghét bỏ bản thân. “Tôi xin lỗi,” anh nói khẽ, nhìn chăm chăm vào hai bàn tay mình như thể chúng là những vật lạ. “Tôi rất xin lỗi.”

Francesca nhích ra phía cửa. “Tôi nên đi,” cô nói.

Anh gật đầu. “Phải.”

“Tôi nghĩ—” Cô ngừng lại, ghen lời khi cô nắm lấy quả đấm cửa, xiết lấy nó như thể nó là vật cứu rỗi của cô. “Tôi nghĩ chúng ta không nên gặp nhau một thời gian.”

Anh gật đầu nhất gừng.

“Có thể...” Nhưng cô không nói gì nữa. Cô không biết phải nói gì. Nếu cô hiểu được chuyện gì vừa xảy ra giữa họ thì cô có thể tìm ra lời để nói, nhưng giờ thì cô quá quay cuồng và sợ hãi để có thể nghĩ ra được.

Sợ hãi, nhưng tại sao? Cô chắc chắn không sợ anh. Michael sẽ không bao giờ làm đau cô. Anh sẽ hy sinh cả mạng sống vì cô nếu đến lúc phải như thế; cô khá chắc chắn về việc đó.

Có thể cô chỉ sợ ngày mai. Và ngày tiếp theo đó. Cô đã mất tất cả mọi thứ, và giờ có vẻ cô đã mất cả Michael, và cô hoàn toàn không chắc cô sẽ phải làm thế nào để chịu đựng tất cả những cái đó.

“Tôi sẽ đi,” cô nói, cho anh một cơ hội cuối cùng để ngăn cô lại, để nói gì đó, để nói bất cứ điều gì có thể xua tan tất cả những chuyện kia.

Nhưng anh không. Anh thậm chí còn không gật đầu. Anh chỉ nhìn cô, đôi mắt anh im lặng đồng ý.

Và Francesca đi. Cô bước ra khỏi cửa và ra khỏi ngôi nhà của anh. Và cô leo lên cỗ xe của cô và về nhà.

Và cô không nói một lời nào. Cô bước lên cầu thang vào leo lên giường.

Nhưng cô không khóc. Cô cứ nghĩ là cô nên khóc, cứ nghĩ là cô có thể muốn thế.

Nhưng tất cả những gì cô làm là nhìn chằm chằm lên trần nhà. Cái trần nhà, ít nhất, cũng không thấy phiền vì ánh mắt của cô.

Tại căn hộ của anh ở khu Albany, Michael vớ lấy chai whiskey và tự rót cho mình một ly, mặc dù cái liếc qua đồng hồ cho biết vẫn chưa quá trưa.

Anh đã chìm xuống sâu hơn, ít ra điều đó cũng rõ ràng.

Nhưng có cố gắng mấy, anh cũng không thể biết anh có thể làm gì hơn. Chẳng phải là anh cố ý làm cô đau đớn, và chắc chắn anh đã không ngừng lại, suy nghĩ và quyết định.Ồ đúng, tôi thực sự tin là tôi nên cư xử như một thằng khốn, nhưng dù cho phản ứng của anh có vội vàng và bột phát, anh không nghĩ anh có thể cư xử theo bất cứ cách nào khác.

Anh tự biết bản thân mình. Anh không phải lúc nào cũng—và dạo này thì còn thường xuyên—thích bản thân mình, nhưng anh biết mình. Và khi Francesca quay lại nhìn anh với đôi mắt xanh thăm không đáy đó, và nói, “Theo một khía cạnh nào đó, đứa bé cũng như con của anh,” cô đã làm anh tan nát đến tận tâm hồn.

Cô không biết.

Cô không hề biết.

Và chỉ cần cô không biết về tình cảm của anh đối với cô, chỉ cần cô không hiểu tại sao anh không có cách nào khác ngoài việc tự ghét bản thân mình trên mỗi bước anh thay thế John, anh sẽ không thể ở gần cô. Bởi vì cô sẽ còn nói những điều như thế.

Và đơn giản là anh không biết mình có thể chịu đựng đến mức nào.

Và thế là, trong khi đứng trong phòng làm việc của mình, cơ thể anh căng ra vì đau khổ và tội lỗi, anh nhận ra hai điều.

Điều đầu tiên thì dễ. Whisky chẳng hề giúp anh giảm đau đớn, và nếu như rượu whiskey hai mươi lăm năm, lấy thẳng từ Speyside, không làm cho anh cảm thấy khá hơn, thì chẳng có gì trên đất Anh này có thể làm được.

Điều đó dẫn đến việc thứ hai, cái này thì chẳng dễ chút nào.

Nhưng anh phải làm thôi. Hiếm khi những sự lựa chọn trong cuộc đời anh lại rõ ràng đến thế. Thật đau, nhưng là rõ ràng một cách đau đớn.

Và thế là anh đặt ly của mình xuống, hai lòng tay thứ chất lỏng vẫn còn lại trong đó, và anh bước qua sảnh về phía phòng ngủ của mình.

“Reivers,” anh nói, khi gặp anh chàng người hầu đang đứng bên tủ quần áo của mình, cẩn thận gấp một chiếc cà vạt, “anh thấy Ấn Độ thế nào?”

7. Chương 05 - Phần 01

Chương 05

...cô sẽ thích ở đây. Không phải vì cái nóng, tôi nghĩ thế; có vẻ không ai thích cái nóng cả. Nhưng những thứ còn lại sẽ làm cô bị mê hoặc. Những màu sắc, những hương vị, mùi hương trong không khí—chúng sẽ làm cho người ta có cảm giác như mơ ảo kỳ lạ và quyến rũ và đôi khi trở nên khó yên, gây nghiện. Và hơn hết, tôi nghĩ cô sẽ thích những khu vườn. Chúng khá giống những công viên ở London, ngoại trừ chúng xanh hơn và tươi tắn hơn, với đầy những loại hoa đẹp nhất cô từng thấy. Cô từng luôn thích được ở giữa thiên nhiên; cô sẽ mê mẩn điều này, tôi khá chắc chắn như vậy.

—của Michael Stirling (Bá tước Kilmartin mới) gửi Nữ bá tước Kilmartin, một tháng sau khi anh đến Ấn Độ

Francesca muốn một đứa con.

Cô đã muốn thế khá lâu, nhưng chỉ mấy tháng gần đây cô mới có thể tự thú nhận như vậy, có thể đặt tên cho cái cảm giác khao khát dường như luôn cùng cô ở bất cứ nơi đâu cô đi.

Việc này bắt đầu khá vô tình, với cái đau nhói khe khẽ trong tim khi cô đọc lá thư của Kate, vợ anh trai cô, lá thư đầy những tin tức về bé gái Charlotte của họ, sắp tròn hai tuổi và đã nghịch ngợm hết cách chữa.

Nhưng cái đau nhói đó ngày càng trở nên tệ, thành một cái gì đó giống sự đau đớn hơn, khi Daphne chị cô tới Scotland thăm, mang theo cả bốn đứa nhỏ nhà chị ấy. Francesca chưa hề nghĩ một đám trẻ có thể hoàn toàn thay đổi một ngôi nhà như vậy. Những đứa trẻ nhà Hasting đã thay đổi đến cả không khí của Kilmartin, mang đến sức sống và tiếng cười mà Francesca nhận ra nơi đây đã thiếu bao năm qua.

Và rồi chúng đi, và tất cả lại yên lặng, nhưng không phải là bình yên.

Chỉ là trống trải.

Từ đó trở đi, Francesca đã thay đổi. Cô nhìn thấy một cô bảo mẫu đẩy một cái xe nôi, và tìm cô đau. Cô liếc thấy một con thỏ chạy qua cánh đồng và không thể không nghĩ rằng lẽ ra cô đang chỉ nó cho một ai đó thấy, một ai đó thật nhỏ. Cô đến Kent chơi Giáng sinh với gia đình, nhưng khi đêm xuống, tất cả các cháu trai cháu gái của cô đã đi ngủ, cô cảm thấy quá cô đơn.

Tất cả những gì cô có thể nghĩ là cuộc đời cô đang trôi đi, và nếu cô không sớm làm cái gì đó, cô sẽ chết như thế này.

Cô đơn.

Không phải không hạnh phúc—cô không phải như thế. Thật lạ, cô đã quen với chuyện góa bụa và tìm thấy thói quen đủ thoải mái và thỏa mãn trong cuộc sống. Đó là một điều cô chưa bao giờ tin là có thể xảy ra trong những tháng khủng khiếp ngay sau cái chết của John, nhưng cô đã làm được, bằng cách thử và thử, và tìm thấy chỗ của mình trong thế giới này. Và đi cùng nó, là một chút bình yên.

Cô thích cuộc sống làm Nữ bá tước Kilmartin—Michael vẫn chưa lấy vợ, và thế là cô giữ nguyên trách nhiệm cũng như tước vị. Cô yêu Kilmartin, và cô quản lý nó mà không hề bị Michael can thiệp; chỉ thị của anh trước lúc rời đất nước bốn năm trước là cô có thể quản lý lãnh địa theo cách cô thấy hợp lý, và khi cú shock vì anh ra đi đã dịu lại, cuối cùng cô nhận ra đó là món quà quý giá nhất anh có thể đem lại cho cô.

Điều đó đã cho cô một cái gì đó để làm, cái gì đó để hướng tới.

Một lý do để thôi nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Cô có bạn bè, và cô có gia đình, cả Stirling và Bridgerton, và cô có một cuộc sống đầy đủ, ở Scotland và London, nơi cô ở vài tháng mỗi năm.

Vì thế cô đáng ra phải hạnh phúc. Và cô có hạnh phúc, gần như thế.

Cô chỉ muốn một đứa con.

Cô đã tốn khá thời gian để có thể tự thú nhận như vậy. Mong ước này dường như có hơi thiếu chung thủy với John; nó sẽ không phải là con của anh, dù sao đi nữa, và ngay cả bây giờ, khi anh đã mất bốn năm, thật khó tưởng tượng một đứa bé không có những đường nét của anh thoáng trên khuôn mặt.

Và điều đó có nghĩa là, đầu tiên và tiên quyết, cô sẽ phải tái giá. Cô sẽ phải đổi họ và đính ước với một người đàn ông khác, sẽ phải thể đặt anh ta lên hàng đầu trong trái tim và chung thủy, và trong khi ý nghĩ đó không còn làm tim cô quặn đau, có vẻ nó hơi... ừm... lạ lẫm.

Nhưng cô nghĩ có một vài điều mà một người đàn bà đơn giản phải bỏ lại phía sau, và một ngày Tháng hai lạnh lẽo, khi cô nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ ở Kilmartin, nhìn ngắm tuyết chầm chậm phủ một tấm vải trắng quanh những cành cây, cô nhận ra đây là một trong những điều đó.

Có rất nhiều chuyện trong cuộc đời này mà người ta phải e ngại, nhưng sự lạ lẫm không nên nằm trong số đó.

Và thế là cô quyết định gói ghém đồ đạc và xuống London sớm hơn một chút năm nay. Cô thường dự mùa lễ hội ở đó, dành thời gian bên gia đình, mua sắm và dự những buổi hòa nhạc, xem kịch và làm tất cả những việc mà tóm lại là không thể làm tại vùng quê Scotland. Nhưng mùa này sẽ khác. Cô cần một tủ quần áo mới, là một. Cô đã thôi để tang khá lâu, nhưng cô vẫn chưa hoàn toàn rũ bỏ những bộ đồ màu xám và xanh tái của giai đoạn nữa tang, và cô chắc chắn không quan tâm đến thời trang theo cách mà một phụ nữ ở vị trí cô nên như thế.

Đã đến lúc mặc đồ màu xanh. Màu xanh sáng, đẹp, màu hoa ngô. Đó là màu ưa thích của cô nhiều năm trước, và cô cũng đủ kiêu để mặc màu đó và chờ đợi người ta khen rằng nó hợp với màu mắt cô đến thế nào.

Cô sẽ mua đồ màu xanh, và đúng rồi, màu hồng và vàng nữa, và thậm chí có thể là—có cái gì đó trong tim cô run lên háo hức trước ý nghĩ đó—màu đỏ tía.

Cô sẽ không phải là một cô gái trẻ chưa chồng lần này. Cô sẽ là một bà góa có thể tái giá, và những quy định sẽ khác đi.

Nhưng mục đích thì vẫn thế.

Cô sẽ đến London để tìm cho mình một người chồng.

Đã quá lâu rồi.

Michael biết rằng việc trở về Anh của anh lẽ ra phải từ lâu rồi, và nó là một trong những thứ có thể bị lỡ đi thật dễ dàng đến mức ngạc nhiên. Theo như những lá thư của mẹ anh, đến được với anh một cách thường xuyên lạ thường, lãnh địa đang rất thịnh vượng dưới sự quản lý của Francesca. Không người dưới quyền nào có thể buộc tội anh đã bỏ mặc họ, và nhìn chung, tất cả những ai anh để lại phía sau đều đang sống tốt với sự vắng mặt của anh hơn là nếu anh ở bên cạnh để giúp họ.

Thế nên chẳng có gì để cảm thấy có lỗi cả.

Nhưng một người đàn ông cũng chỉ có thể chạy trốn số phận lâu đến vậy thôi, và khi anh đánh dấu năm thứ ba của mình ở vùng nhiệt đới, anh phải thừa nhận rằng sự mới mẻ của một cuộc sống xa lạ đã nhạt đi, và nếu phải nói thẳng, anh bắt đầu phát ốm vì cái thời tiết này. Ấn Độ đã cho anh một mục đích, một chỗ trong cuộc đời để vượt xa khỏi hai thứ duy nhất anh từng rất giỏi—chiến đấu và chơi bời. Anh đã lên tàu với không gì cả ngoài cái tên của một người bạn chiến đấu đã chuyển đến Madras ba năm trước đó. Trong vòng một tháng anh đã có một vị trí trong chính quyền và nhận ra mình đang đưa ra những quyết định quan trọng, thi hành các đạo luật và chính sách thực sự thay đổi cuộc sống của con người.

Lần đầu tiên, Michael cuối cùng cũng có thể hiểu tại sao John lại say mê công việc của anh ấy trong Nghị viện Anh đến thế.

Nhưng Ấn Độ không làm anh hạnh phúc. Nó đã cho anh một chút yên bình, điều này có vẻ hơi mâu thuẫn, bởi vì trong mấy năm vừa rồi anh đã suýt chết ba lần, bốn nếu tính cả lần chạm trán với cô công chúa Ấn Độ mang dao đó (Michael vẫn nghĩ rằng anh đã có thể tước vũ khí của cô ta mà không làm cô bị thương,

nhưng cô ta, anh phải thú thật, có một cái nhìn chết chóc trong đôi mắt, và anh từ lâu đã học được rằng người ta không bao giờ được đánh giá thấp một người đàn bà khi cô ta tin rằng—dù có sai đến mức nào—cô ta bị khinh bạc.)

Bỏ những giai thoại nguy hiểm chết chóc sang một bên, mặc dù vậy, thời gian anh ở Ấn Độ đã mang lại cho anh một cảm giác cân bằng nào đó. Anh cuối cùng đã làm được cái gì đó cho mình, đã tự mình làm được cái gì đó.

Nhưng quan trọng nhất, Ấn Độ đã mang lại cho anh sự bình yên bởi vì anh không phải sống với suy nghĩ thường trực rằng Francesca chỉ ở ngay sau góc đường kia.

Cuộc đời không hẳn tốt hơn với hàng ngàn dặm giữa anh và Francesca, nhưng chắc chắn nó đã dễ dàng hơn.

Tuy nhiên, đã đến lúc phải đối mặt với sự khó khăn khi có cô ở gần, và thế là anh gói ghém đồ đạc, thông báo với anh chàng người hầu vừa thử phào nhẹ nhõm của anh rằng họ sẽ quay về Anh, đặt vé một khoang hạng sang bên mạn phải chiếc Princess Amelia, và về nhà.

Anh sẽ phải đối diện với cô, tất nhiên. Chẳng có cách nào thoát khỏi chuyện đó. Anh sẽ phải nhìn vào đôi mắt xanh từng luôn ám ảnh anh và cố làm bạn với cô. Đó là thứ duy nhất cô muốn trong những ngày đen tối sau cái chết của John, và đó là điều duy nhất anh hoàn toàn không thể làm cho cô.

Nhưng có thể giờ đây, với khả năng hàn gắn của thời gian và khoảng cách, anh có thể cố được. Anh không ngu đến mức hy vọng rằng cô đã thay đổi, rằng anh sẽ nhìn cô và nhận ra rằng anh không còn yêu cô nữa—điều đó, anh chắc chắn, sẽ không bao giờ xảy ra. Nhưng Michael đã quen nghe thấy từ “Bá tước Kilmartin” mà không phải ngoái nhìn ra sau lưng để tìm anh họ mình. Và có thể giờ đây, khi nỗi đau không còn quá mới nguyên, anh có thể ở bên Francesca bằng tình bạn, mà không cảm thấy như thể anh là tên kẻ trộm, âm mưu đánh cắp cái anh đã thèm khát bấy lâu.

Và hy vọng là cả cô nữa, đã sống tiếp, và sẽ không đòi hỏi anh làm tròn những trách nhiệm của John theo mọi cách ngoại trừ một thứ.

Nhưng dù sao, anh cũng mừng vì lúc đó sẽ là Tháng ba khi anh xuống tàu ở London, quá sớm trong năm để Francesca xuống dự mùa lễ hội.

Anh là một người đàn ông can đảm; anh đã chứng minh điều đó không biết bao lần, trong và ngoài chiến trường. Nhưng anh cũng là một người đàn ông trung thực, đủ trung thực để thú nhận là cái ý nghĩ phải đối mặt với Francesca thật đáng sợ theo một cách mà chẳng có chiến trường đất Pháp hay con hổ răng sắc nào có thể so được.

Có thể, nếu anh may mắn, cô sẽ quyết định không xuống London dự mùa lễ hội.

Chẳng phải thế thì thật may mắn sao.

Thật tối, và cô không thể ngủ, và căn nhà lạnh đến mức khó sở, và tệ nhất là, tất cả đều do lỗi của cô. Ồ, được rồi, bóng tối thì không phải. Francesca tin là cô không phải nhận lỗi vì chuyện đó. Đêm là đêm, dù sao đi nữa, và cô sẽ quá ngồng cuồng nếu nghĩ rằng cô có dính líu gì đó đến chuyện mặt trời lặn xuống. Nhưng đó là lỗi của cô khi căn nhà không có đủ thời gian để chuẩn bị đón cô đến. Cô đã quên gửi lời nhắn rằng cô định xuống London sớm hơn một tháng, và kết quả là, Ngôi nhà Kilmartin vẫn đang hoạt động với số người làm ít nhất, và dự trữ than và sáp ong thì thiếu đến mức đáng báo động.

Tất cả sẽ khá hơn ngày mai, sau khi người hầu và ông quản gia lao như điên ra các cửa hàng ở Bond Street, nhưng bây giờ thì Francesca đang run lên trong giường của mình. Đó là một ngày lạnh cóng đến mức kinh khủng, với một trận gió dữ dội làm cho nó trở nên lạnh hơn nhiều so với bình thường vào đầu Tháng ba. Người quản gia đã định chuyển tất cả chỗ than còn lại vào cho lò sưởi của Francesca, nhưng dù có là nữ bá tước hay không, cô cũng không thể để cho những người trong nhà chết cóng vì mình. Hơn nữa, phòng ngủ của nữ bá tước rộng mênh mông, và rất khó để làm ấm nó hoàn toàn trừ phi tất cả căn nhà cũng ấm luôn.

Thư viện. Đúng rồi. Nó nhỏ và ẩm cứng, và nếu Francesca đóng cửa lại, một ngọn lửa trong lò của nó đủ để làm căn phòng dễ chịu và ấm áp. Hơn nữa, ở đó có một cái ghế trường kỷ cô có thể nằm. Nó nhỏ, nhưng cô cũng thế, và nó chẳng thể tệ hơn là chết cóng trong phòng ngủ của chính cô.

Ý đã quyết, Francesca nhảy ra khỏi giường và lao qua màn không khí lạnh ban đêm về phía cái áo khoác, đang vắt trên lưng một chiếc ghế. Nó hoàn toàn không đủ ấm—Francesca đã không nghĩ cô cần cái gì đó dày hơn—nhưng ít ra còn hơn là không có gì, và, cô nghĩ bình thần, ăn xin thì chẳng thể chọn lựa nhiều, đặc biệt khi những ngón chân người ta sắp rụng ra vì lạnh.

Cô vội vàng xuống cầu thang, đôi tất len dày cộp của cô trượt và tuột đi trên những bậc thang trơn bóng. Cô lập cập xuống hai bậc cuối cùng, may mà xuống đến đất trên đôi chân, rồi chạy theo tấm thảm dẫn tới thư viện.

“Lửa lửa lửa,” cô lẩm bẩm một mình. Cô sẽ rung chuông gọi ai đó ngay khi cô vào thư viện. Họ sẽ nhóm được một ngọn lửa sáng rực ngay thôi. Cô sẽ kiểm lại được cảm giác trên mũi, những ngón tay của cô sẽ không còn cái màu xanh phát ốm kia nữa và—

Cô đẩy mở cánh cửa.

Một tiếng thét ngắn, ngắt quãng vọt ra khỏi môi cô. Đã có lửa trong lò, và một người đàn ông đứng cạnh đó, im lặng sưởi ấm hai bàn tay anh ta.

Francesca với loạn xạ ra xung quanh để kiểm cái gì đó—bất cứ thứ gì—cô có thể dùng làm vũ khí.

Và rồi anh tay quay lại.

“Michael?”

Anh không biết cô sẽ ở London. Khỉ thật, anh thậm chí không để ý rằng cô có thể sẽ ở London. Chẳng phải là cái đó sẽ thay đổi gì, nhưng ít ra anh cũng được chuẩn bị. Anh sẽ không biến nét mặt mình thành một cái cười méo mó lơ đãng, hoặc ít nhất đảm bảo rằng anh sẽ ăn mặc một cách hoàn hảo và chìm đắm vào vai một tay chơi hết cách chữa.

Nhưng không, anh ở đây, chỉ há miệng nhìn cô, cố không nhận ra rằng cô đang chẳng mặc gì ngoài một cái áo khoác đêm đỏ thẫm và một cái váy dài, thật mỏng và suôn đến mức anh có thể nhìn thấy hình dáng của—

Anh nuốt vào. Không nhìn. Không được nhìn.

“Michael?” cô nói khê lần nữa.

“Francesca,” anh nói, bởi vì anh phải nói gì đó. “Cô đang làm gì ở đây?”

Và cái đó dường như lôi cô trở lại với suy nghĩ và cử động. “Tôi đang làm gì ở đây?” cô nhắc lại. “Tôi không phải người đáng ra đang ở Ấn Độ. Anh đang làm gì ở đây?”

Anh nhún vai bất cần. “Nghĩ là đã đến lúc về nhà.”

“Anh không thể viết thư sao?”

“Cho cô?” anh hỏi, nhướn một bên mày. Đó là, mà anh có ý như vậy, một cú trúng đích. Cô đã không viết cho anh lấy một lá thư trong khi anh đi. Anh đã gửi cho cô ba lá thư, nhưng khi rõ ràng là cô không định trả lời, anh đã gửi tất cả tin tức cho mẹ anh và mẹ John.

“Cho bất cứ ai,” cô trả lời. “Ai đó có thể ở đây và đón anh.”

“Cô đang ở đây,” anh chỉ ra.

Cô nhìn mặt với anh. “Nếu tôi biết anh đến, tôi đã chuẩn bị căn nhà sẵn sàng cho anh.”

Anh nhún vai. Cử động đó dường như thể hiện đúng cái hình ảnh anh cố gắng hết mức để đạt được. “Nó đủ sẵn sàng rồi.”

Cô vòng tay ôm lấy người mình, ngăn anh không thấy được ngực cô, việc đó, anh phải thừa nhận, có lẽ là điều tốt nhất. “Ừm, anh lẽ ra nên viết,” cuối cùng cô nói, giọng cô hơi cao trong không khí ban đêm. “Đó chỉ là phép lịch sự.”

“Francesca,” anh nói, khê quay mặt về phía khác để có thể tiếp tục xoa tay bên ngọn lửa, “cô có biết một lá thư mất bao lâu để đến được London từ Ấn Độ không?”

“Năm tháng,” cô trả lời rành rọt. “Bốn, nếu như gió thuận.”

Khỉ thật, cô ấy nói đúng. “Cứ cho là thế,” anh nói về bức bối, “đến khi tôi quyết định trở về, việc gửi thông báo trước cũng chẳng có ích mấy. Lá thư có thể đã rời Ấn Độ trên cùng một con tàu với tôi.”

“Thật sao? Tôi tưởng tàu khách thường chậm hơn những con tàu chở thư.”

Anh thở dài, ngoái nhìn cô qua vai. “Tàu nào cũng chở thư cả. Và hơn nữa, chuyện đó có thực sự quan trọng không?”

Trong thoáng chốc anh nghĩ cô sẽ trả lời có, nhưng rồi cô nói khẽ, “Không, tất nhiên là không. Điều quan trọng là anh đã ở nhà. Mẹ anh sẽ rất mừng.”

Anh quay người đi để cô không thể thấy nụ cười chẳng có vẻ gì vui của anh. “Đúng thế,” anh lẩm bẩm, “tất nhiên.”

“Và tôi—” Cô dừng lại, hắng giọng. “Tôi cũng rất vui vì anh đã về.”

Nghe như thể cô đang cố tự thuyết phục mình tin như vậy, nhưng Michael quyết định làm một quý ông lần này và không chỉ điều đó ra. “Cô có lạnh không?” thay vào đó anh hỏi.

“Không lạnh lắm,” cô nói.

“Cô nói dối.”

“Chỉ một chút.”

Anh bước sang bên, dành chỗ cho cô lại gần ngọn lửa hơn. Khi anh không nghe thấy cô tiến lại gần, anh đưa tay về phía chỗ trống.

“Tôi nên quay về phòng mình,” cô nói.

“Vì Chúa, Francesca, nếu cô lạnh, thì cứ đến bên ngọn lửa. Tôi không cần đâu.”

Cô nghiêng rằng và bước tới, bên cạnh anh gần ánh lửa. Nhưng cô ở hơi chếch sang bên một chút, giữ một chút khoảng cách giữa họ. “Trông anh ổn,” cô nói.

“Cô cũng thế.”

“Cũng khá lâu rồi.”

“Tôi biết. Bốn năm, tôi tin vậy.”

Francesca nuốt khan, ước sao chuyện này không khó khăn đến vậy. Đây là Michael, vì chúa. Lẽ ra nó không nên khó khăn. Phải, họ đã chia tay rất tệ, nhưng đó là những ngày đen tối ngay sau cái chết của John. Họ đều đang đau đớn lúc đó, những con thú bị thương cần xé bất cứ ai chúng gặp. Lẽ ra bây giờ phải khác. Có chúa chứng giám cô đã thường xuyên nghĩ về thời khắc này. Michael sẽ không thể xa cách mãi mãi, tất cả bọn họ đều biết vậy. Nhưng khi cơn giận dữ ban đầu của cô đã qua, cô hy vọng rằng khi anh thực sự trở về, họ có thể quên đi bất cứ điều gì khó chịu đã xảy ra giữa họ.

8. Chương 05 - Phần 02

Và lại làm những người bạn. Cô cần cái đó, hơn cả cô từng nhận ra.

“Anh có kế hoạch gì không?” cô hỏi, phần nhiều bởi vì sự im lặng thật kinh khủng.

“Bây giờ, tất cả những gì tôi có thể nghĩ là làm ấm người,” anh lẩm bẩm.

Cô mỉm cười với chính mình. “Trời quá lạnh cho thời gian này của năm.”

“Tôi đã quên mất rằng ở đây có thể lạnh đến mức đáng nguyên rửa,” anh rên lên, xoa tay vào nhau thật nhanh.

“Người ta thường nghĩ họ sẽ không bao giờ thoát khỏi ký ức về một mùa đông Scotland,” Francesca thì thầm.

Anh quay sang cô, một nụ cười ranh mãnh hé ra bên khóe miệng. Anh đã thay đổi, cô nhận ra. Ồ, có những sự khác biệt rõ ràng—những cái ai cũng sẽ nhận ra. Anh rậm rắng, đến mức kinh khủng, và tóc anh, lúc nào cũng đen như màn đêm, giờ đã có thêm vài nhánh màu bạc lả lùng.

Nhưng còn có nhiều hơn thế nữa. Anh ngậm miệng theo một kiểu khác, chặt hơn, nếu cái đó có nghĩa, và sự duyên dáng mượt mà, uyển chuyển đã không còn. Anh từng luôn có vẻ thật thoải mái, thật dễ chịu với chính mình, nhưng giờ anh... căng thẳng.

Gượng gạo.

“Cô sẽ nghĩ,” anh lầm bầm, và cô chỉ nhìn anh trống rỗng, quên mất rằng anh đang trả lời câu gì cho đến khi anh thêm, “tôi về bởi vì tôi không thể chịu được cái nóng thêm nữa, và giờ tôi ở đây, chuẩn bị chết vì lạnh.”

“Sắp đến mùa xuân rồi,” cô nói.

“À, đúng, mùa xuân. Với những cơn gió chỉ hơi lạnh cóng, trái với những cơn gió băng giá của mùa đông.”

Cô bật cười vì câu đó, hài lòng một cách kỳ lạ vì có cái gì đó dễ mà cười trong sự có mặt của anh. “Ngôi nhà sẽ khá hơn ngày mai,” cô nói. “Tôi vừa mới đến tối nay, và cũng như anh, tôi quên gửi lời nhắn trước. Bà Parrish đảm bảo với tôi ngôi nhà sẽ được dự trữ đầy đủ ngày mai.”

Anh gật đầu, rồi quay lại để sưởi cái lưng. “Cô đang làm gì ở đây?”

“Tôi?”

Anh đưa tay chỉ một lượt căn phòng trống, như thể khẳng định.

“Tôi sống ở đây,” cô nói.

“Cô thường không xuống cho đến Tháng tư.”

“Anh biết chuyện đó?”

Trong một thoáng, trông anh như có vẻ ngượng. “Những lá thư của mẹ tôi chi tiết một cách ngạc nhiên,” anh nói.

Cô nhún vai, rồi nhích gần hơn một chút về phía ngọn lửa. Cô không nên đứng gần anh như vậy, nhưng kệ xác, cô vẫn khá lạnh, và cái áo khoác mỏng của cô chẳng giúp chống chọi lại hơi lạnh được mấy.

“Cái đó là câu trả lời sao?” anh nói thật chậm.

“Tôi chỉ thấy thích thế,” cô nói ráo hoảnh. “Đó chẳng phải là đặc quyền của một quý cô sao?”

Anh lại quay người, có lẽ để làm ấm bên hông, và rồi anh đối diện với cô.

Và dường như anh đang ở gần kinh khủng.

Cô nhích người, chỉ một inch gì đó; cô không muốn anh nhận ra cô không thoải mái với sự gần gũi của anh.

Cũng như cô không muốn tự thú nhận với mình như vậy.

“Tôi tưởng đặc quyền của một quý cô là được thay đổi ý định,” anh nói.

“Đặc quyền của một quý cô là được làm bất cứ cái gì cô ta muốn,” Francesca nói thật ngang ngạnh.

“Tôi thua,” Michael lầm bầm. Anh lại nhìn cô, lần này kỹ hơn. “Cô không hề thay đổi.”

Đôi môi cô hé ra. “Sao anh có thể nói thế?”

“Bởi vì trông cô giống hệt như tôi vẫn nhớ.” Và rồi, một cách quỷ quái, anh phẩy tay về phía bộ đồ ngủ hờ hênh của cô. “Ngoại trừ quần áo của cô, tất nhiên.”

Cô há hốc miệng và lùi lại, vòng tay ôm lấy mình chặt hơn.

Anh cảm thấy hơi bệnh, nhưng khá hài lòng vì đã làm cô bực. Anh cần cô tránh xa ra, xa khỏi tầm với của anh. Cô sẽ cần phải đặt ra các ranh giới.

Bởi vì anh không chắc anh có thể làm được như vậy.

Anh đã nói dối khi nói rằng cô không hề thay đổi. Có cái gì đó khác ở cô, một cái gì đó hoàn toàn không đoán trước.

Cái gì đó làm anh run rẩy đến tận tâm hồn.

Nó là một cảm giác về cô—tất cả chỉ là trong đầu anh, thật thế, nhưng không kém phần dữ dội. Có một cảm giác được cho phép, một ý thức khủng khiếp, như tra tấn, rằng John đã đi rồi, đã thực sự hoàn toàn đi rồi, và thứ duy nhất ngăn Michael đưa tay ra chạm vào cô chính là lương tâm của anh.

Chuyện này gần như rất buồn cười.

Gần như.

Và cô ở đó, vẫn chẳng hề biết, hoàn toàn không hay rằng người đàn ông đang đứng bên cô chẳng muốn gì hơn là lột tất cả những lớp lụa kia khỏi thân thể cô và đặt cô xuống bên ngọn lửa. Anh muốn dang hai đùi cô ra, chìm sâu vào cô, và—

Anh cười u ám. Bốn năm, có vẻ, đã chẳng làm nguội đi cái mơ ước không thích hợp của anh được bao nhiêu.

“Michael?”

Anh nhìn sang phía cô.

“Có gì buồn cười vậy?”

Câu hỏi của cô, chính là nó. “Cô sẽ không hiểu đâu.”

“Cứ thử xem,” cô khích.

“Ồ, tôi nghĩ là không.”

“Michael,” cô dí thêm.

Anh quay sang cô và nói với vẻ lạnh lùng cố ý,

“Francesca, có những điều cô sẽ không bao giờ hiểu.”

Đôi môi cô mở ra, trong một thoáng trông cô như vừa bị đánh một cú.

Và anh cảm thấy tệ hại như thể anh vừa làm điều đó.

“Nói ra một điều như vậy thật là tệ,” cô thì thào.

Anh nhún vai.

“Anh đã thay đổi rồi,” cô nói.

Điều đáng buồn là, anh không. Không theo bất cứ cách nào có thể làm cuộc đời anh dễ chịu hơn. Anh thờ dài, tự ghét bản thân bởi vì anh không thể chịu được khi cô ghét anh. “Tha lỗi cho tôi,” anh nói, luồn tay vào tóc mình. “Tôi mệt, và tôi lạnh, và tôi là một thằng khốn.”

Cô mỉm cười với câu đó, và trong một thoáng họ như đi ngược lại thời gian. “Không sao cả,” cô nói một cách ân cần, chạm vào cánh tay anh. “Anh vừa có một chuyến đi dài.”

Anh hít vào một hơi. Cô vẫn hay làm thế này—chạm vào cánh tay anh một cách thân mật. Không bao giờ khi ra ngoài, tất nhiên, và hiếm khi ngay cả khi họ chỉ có hai người. John thường ở đó; John luôn ở đó. Và nó luôn luôn—luôn luôn—làm anh run lên.

Nhưng chưa bao giờ đến mức này.

“Tôi cần đi ngủ,” anh nói khẽ. Anh thường là bậc thầy trong việc che giấu sự bất thường, nhưng anh chưa được chuẩn bị để gặp cô tối nay, và hơn nữa, anh mệt kinh khủng.

Cô thu tay về. “Sẽ không có phòng sẵn sàng cho anh đâu. Anh nên ngủ ở phòng tôi. Tôi sẽ ngủ ở đây.”

“Không,” anh nói, với nhiều sức hơn anh dự định. “Tôi sẽ ngủ ở đây, hoặc là... địa ngục,” anh lầm bầm, sải bước qua phòng để giật cái chuông. Làm Bá tước Kilmartin để làm cái quái gì nếu anh không thể có một phòng ngủ sẵn sàng trong đêm?

Hơn nữa, rung chuông cũng có nghĩa là một người hầu sẽ đến trong vòng vài phút, và như thế có nghĩa là anh sẽ không đứng đây một mình với Francesca.

Chẳng phải là họ chưa bao giờ ở một mình với nhau trước đây, nhưng chưa bao giờ vào ban đêm, và chưa bao giờ cô mặc đồ ngủ, và—

Anh lại giật cái chuông.

“Michael,” cô nói, giọng cô gần như có vẻ thích thú. “Tôi đảm bảo là họ đã nghe thấy anh lần đầu tiên.” “Ồi,

“Phải, ừm, một ngày thật dài,” anh nói. “Bảo trên eo biển và đủ thứ chuyện.”

“Anh sẽ phải kể cho tôi về chuyến đi của anh sớm,” cô nói nhẹ nhàng.

Anh nhìn sang phía cô, nhướn mày. “Tôi đã có thể viết thư cho cô về cái đó.”

Đôi môi cô cong lên một chút. Đó là vẻ mặt anh đã thấy không biết bao lần trên gương mặt cô. Cô đang cố tìm lời, quyết định xem có nên chọc anh với cái tính hóm hỉnh đã thành huyền thoại của cô.

Và rõ ràng là cô đã quyết định thôi, bởi vì thay vào đó cô nói, “Tôi đã rất giận anh vì anh đi.”

Anh hít một hơi. Hãy tin Francesca khi cô quyết định nói ra sự thật phũ phàng thay vì một câu bắt bẻ thô bạo.

“Tôi xin lỗi,” anh nói, và anh thực sự nghĩ vậy, mặc dù anh sẽ không thay đổi bất cứ việc làm nào của mình. Anh cần đi. Anh phải đi. Có thể điều đó đồng nghĩa với việc anh là một thằng nhát gan; có thể anh không được đàn ông cho lắm. Nhưng anh chưa sẵn sàng để làm bá tước. Anh không phải John, không bao giờ có thể là John. Và dường như đó là điều duy nhất mọi người muốn ở anh.

Ngay cả Francesca nữa, theo cái cách nửa vời của riêng cô.

Anh nhìn cô. Anh khá chắc cô vẫn không hiểu tại sao anh lại ra đi. Cô có thể nghĩ là cô hiểu, nhưng sao cô hiểu được? Cô không biết rằng anh yêu cô, không thể hiểu được anh cảm thấy tội lỗi thế nào khi sống cuộc sống của John.

Nhưng chẳng cái nào là lỗi của cô cả. Và khi anh nhìn cô, đứng đó, mong manh và kiêu hãnh khi cô nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, anh nói lại lần nữa.

“Tôi xin lỗi.”

Cô chấp nhận lời xin lỗi của anh bằng một cái gật đầu thật khẽ. “Tôi lẽ ra nên viết thư cho anh,” cô nói. Rồi cô quay sang anh, đôi mắt cô tràn ngập nỗi buồn và có thể một chút dấu hiệu của sự xin lỗi. “Nhưng sự thật là, tôi không cảm thấy muốn như vậy. Nghĩ đến anh làm tôi nghĩ đến John, và tôi nghĩ tôi không cần thiết phải nghĩ về anh ấy quá nhiều lúc đó.”

Michael không giả vờ hiểu, nhưng anh vẫn gật đầu.

Cô mỉm cười đắm chiêu. “Chúng ta đã thật vui vẻ, ba chúng ta, phải không?”

Anh lại gật đầu. “Tôi nhớ anh ấy,” anh nói, và anh ngạc nhiên vì cảm giác thật dễ chịu khi nói điều đó ra.

“Tôi từng luôn nghĩ sẽ rất tuyệt khi cuối cùng anh lấy vợ,” Francesca thêm. “Anh sẽ chọn ai đó thật thông minh và vui tính, tôi chắc chắn. Và bốn chúng ta đã có thể vui vẻ đến mức nào.”

Michael ho lên. Có vẻ đó là hành động hợp lý nhất.

Cô nhìn lên, thoát ra khỏi cơn mơ màng. “Anh bị cảm lạnh à?”

“Có thể. Tôi sẽ ôm thập tử nhất sinh trước Thứ bảy, tôi chắc thế.”

Cô nhướn mày. “Tôi mong là anh không hy vọng tôi chăm sóc anh.”

Đúng cái mở đầu anh cần để hướng cuộc nói chuyện của họ theo hướng anh cảm thấy dễ chịu nhất. “Không cần thiết,” anh nói và phẩy tay. “Tôi sẽ chẳng cần đến ba ngày để thu hút một bầy phụ nữ không phù hợp để quan tâm tới tất cả các nhu cầu của tôi.”

Đôi môi cô khê cong lên, nhưng rõ ràng cô thấy thích thú. “Vẫn thế, tôi hiểu rồi.”

Anh nhếch mép cười với cô. “Chẳng ai thực sự thay đổi cả, Francesca.”

Cô nghiêng đầu sang một bên, hất đầu về phía sảnh, nơi họ có thể nghe thấy ai đó đang tiến về phía họ với những bước chân nhanh nhẹn. Người chạy việc tới, và Francesca lo mọi việc, để cho Michael không phải làm gì ngoài việc đứng bên ngọn lửa, trông hơi có uy khi anh gật đầu đồng ý.

“Chúc ngủ ngon, Michael,” cô nói, sau khi người chạy việc đã đi làm những gì cô bảo.

“Chúc ngủ ngon, Francesca,” anh nói khẽ.

“Thật tốt được gặp lại anh,” cô nói. Và rồi, như thể cô cần phải khẳng định điều đó với một người trong bọn họ—anh không biết chắc là ai, cô thêm, “Thực sự là như vậy.”

9. Chương 06

Chương 06

...Tôi xin lỗi vì đã không viết thư. Không, không phải vậy. Tôi không xin lỗi. Tôi không muốn viết. Tôi không muốn nghĩ về—

—của Nữ bá tước Kilmartin gửi cho Bá tước Kilmartin mới, một ngày sau khi nhận được thư của anh cho cô, bị xé thành từng mảnh, rồi thấm đẫm nước mắt

Khi Michael tỉnh dậy sáng hôm sau, Ngôi nhà Kilmartin dường như đã trở lại và hoạt động xúng tằm là ngôi nhà của một bá tước. Có lửa trong tất cả các lò, và một bữa sáng thật tuyệt đã được bày ra trong phòng ăn thân mật, với trứng chưng, thịt nguội, thịt muối, xúc xích, bánh mì nướng với bơ và mứt, và món yêu thích của anh, cá thu rán.

Tuy vậy, Francesca thì không thấy đâu cả.

Khi anh hỏi về cô, anh được đưa cho một mảnh giấy gấp cô để lại cho anh sáng hôm đó. Có vẻ cô cảm thấy sẽ có miệng lưỡi đàm tiếu việc họ ở riêng với nhau tại Ngôi nhà Kilmartin, và thế là cô quay về nhà mẹ đẻ tại Số Năm, Bruton Street, cho đến khi Janet hoặc Helen từ Scotland xuống. Tuy nhiên, cô có mời anh đến thăm ngày hôm đó, vì cô chắc họ có nhiều việc để bàn.

Và Michael nghĩ là cô nói đúng, vì thế sau khi anh xong bữa sáng (nhận ra, một cách thật ngạc nhiên, rằng anh cũng hơi nhớ món sữa chua và bánh dosas trong bữa sáng Ấn Độ của mình), anh bước ra ngoài và đến Số Năm.

Anh chọn đi bộ; cũng chẳng phải xa lắm, và không khí đã ấm lên đáng kể kể từ sau những trận gió băng giá hôm trước. Nhưng trên hết, anh chỉ muốn nhìn ngắm cảnh thành phố, để nhắc mình nhớ lại nhịp điệu của London. Anh chưa bao giờ nhận ra những mùi vị và âm thanh đặc trưng của thủ đô trước đây, cái cách tiếng lóc cóc của vỏ ngựa hòa với tiếng rao vui vẻ của những người bán hoa và những giọng ồm ồm lịch sự. Có tiếng bước chân anh trên vỉa hè, và mùi lạc rang, và vị xút thoảng trong không khí, tất cả hòa vào tạo thành một cái gì đó đặc trưng của London.

Điều này gần như hấp dẫn không thể cưỡng lại nổi, thật là lạ, bởi vì anh nhớ từng cảm thấy hết như vậy khi đặt chân xuống Ấn Độ bốn năm trước. Không khí ẩm ướt, sức nức mùi hương liệu và hoa, đã làm choáng

váng mọi giác quan của anh. Nó có cảm giác như một cuộc tấn công, làm cho anh lơ mơ và mất phương hướng. Và trong khi phản ứng của anh với London không kịch tính quá như thế, anh vẫn cảm thấy hơi giống một người lạ, những giác quan bị tràn ngập với các mùi hương và âm thanh lẽ ra không lạ lẫm đến vậy.

Anh đã thành một người lạ trên mảnh đất của chính mình? Điều đó có vẻ quá quái dị, thế mà, khi anh bước theo những con phố đông đúc của London tại khu buôn bán sang trọng nhất, anh không thể không nghĩ mình quá nổi bật, rằng bất cứ ai nhìn thoáng thấy anh cũng biết anh thật khác biệt, khác so với hình ảnh người Anh của họ.

Hoặc, anh nuốt khan, khi nhìn thấy bóng mình trong cửa kính một cửa hiệu, có thể là do cháy nắng.

Sẽ mất hàng tuần để nó nhạt đi. Hàng tháng, có lẽ vậy.

Mẹ anh sẽ phát hoảng lên thôi.

Ý nghĩ đó làm anh mỉm cười. Anh khá thích làm mẹ anh phát hoảng. Anh chưa bao giờ đủ lớn để việc đó thôi không còn thú vị nữa.

Anh rẽ sang Bruton Street và bước qua vài ngôi nhà tới Số Năm. Anh từng đến đây, tất nhiên. Mẹ Francesca luôn định nghĩa từ “gia đình” theo nghĩa rộng nhất có thể, và thế là Michael nhận ra mình được mời đến cùng với John và Francesca trong một số sự kiện của gia đình Bridgerton.

Khi anh đến, Bà Bridgerton đã ngồi sẵn trong căn phòng khách màu xanh và kem, uống một tách trà bên bàn giấy cạnh cửa sổ. “Michael!” bà kêu lên, đứng dậy với sự quý mến rõ rệt. “Thật vui được gặp cháu!”

“Bà Bridgerton,” anh nói, nắm lấy tay bà và đặt lên đó một nụ hôn lịch thiệp.

“Không ai làm việc đó như cháu,” bà nói về hài lòng.

“Người ta phải luyện tập miếng tốt nhất của mình,” anh thì thào.

“Và bác phải nói với cháu là những quý bà các bác ở một độ tuổi nhất định đánh giá rất cao việc cháu làm như thế.”

“Độ tuổi nhất định đó là...” Anh cười ranh mãnh. “... ba mươi mốt?”

Bà Bridgerton là kiểu phụ nữ càng nhiều tuổi càng đáng yêu, nhưng nụ cười của bà với anh làm cho bà như tỏa sáng. “Cháu luôn luôn được chào đón ở ngôi nhà này, Michael Stirling.

Anh mỉm cười và ngồi xuống cái ghế lưng cao bà ra hiệu mời anh ngồi.

“Ôi trời,” bà nói và khẽ nhăn mặt. “Bác phải xin lỗi. Bác đoán là bây giờ bác nên gọi cháu là Kilmartin.”

“Michael cũng hoàn toàn ổn,” anh đảm bảo với bà.

“Bác biết đã bốn năm rồi,” bà nói tiếp, “nhưng bác không được gặp cháu...”

“Bác có thể gọi cháu bằng bất cứ tên gì bác muốn,” anh nói nhẹ nhàng. Thật lạ. Cuối cùng anh cũng quen được gọi là Kilmartin, quen với việc danh hiệu của anh đã thay thế họ của mình. Nhưng đó là ở Ấn Độ, nơi không ai từng biết anh chỉ như là Ông Stirling bình thường, và có thể quan trọng hơn, không ai biết John như là một bá tước. Nghe đến danh hiệu của mình phát ra từ miệng Violet Bridgerton có vẻ hơi làm cụt hứng, đặc biệt bởi vì bà, giống như nhiều bà mẹ vợ khác, thường gọi John như là con đẻ của mình.

Nhưng nếu bà có cảm thấy sự khó chịu bên trong anh, bà chẳng để lộ một dấu hiệu nào hết. “Nếu cháu dễ tính như thế,” bà nói, “thì bác cũng sẽ phải vậy. Hãy gọi bác là Violet. Cũng đến lúc cháu làm thế rồi.”

“Ồ, cháu không thể,” anh nói vội. Và anh thực sự nghĩ vậy. Đây là Quý bà Bridgerton. Bà là... Ừm, anh không biết bà là thế nào, nhưng bà không thể chỉ là Violet đối với anh.

“Bác nhất quyết thế, Michael,” bà nói, “và bác chắc cháu cũng biết là bác thường được theo ý mình.”

Sẽ chẳng có cách nào anh thắng được cuộc tranh luận này, thế nên anh chỉ thở dài và nói, “Cháu không biết cháu có thể hôn tay một Violet không. Có vẻ thân mật quá mức, bác không nghĩ vậy sao?”

“Thách cháu dám thôi làm việc đó.”

“Người ta sẽ đàm tiếu,” anh cảnh báo với bà.

“Bác tin danh tiếng của bác chịu được chuyện đó.”

“A, nhưng danh tiếng của cháu thì sao?”

Bà cười lớn. “Cháu là thằng nhãi ranh ma.”

Anh ngả người trên ghế. “Cái đó cũng không tệ.”

“Cháu muốn uống trà không?” Bà đưa tay về phía cái ấm sứ trên mặt bàn bên kia phòng. “Trà của bác nguội rồi, nhưng bác rất sẵn lòng gọi thêm.”

“Cháu cũng muốn một chút,” anh thú thực.

“Bác tưởng cháu hỏng mất vị giác rồi, sau bao nhiêu năm ở Ấn Độ,” bà nói, đứng dậy và đi qua phòng để kéo chuông.

“Chúng không giống nhau,” anh nói, cũng vội đứng dậy. “Cháu không thể giải thích, nhưng chẳng có gì có vị giống trà nước Anh.”

“Do chất lượng nước, cháu có nghĩ thế không?”

Anh mỉm cười kín đáo. “Chất lượng của người phụ nữ rót trà.”

Bà cười phá lên. “Cháu, quý ngài, cần một cô vợ. Ngay lập tức.”

“Ồ, thật vậy ư? Tại sao?”

“Bởi vì với tình trạng hiện tại của cháu, rõ ràng cháu là mối nguy hiểm cho những phụ nữ không chồng ở khắp nơi.”

Anh không thể cưỡng lại câu chọc ghẹo cuối cùng. “Cháu hy vọng bác tự gồm mình vào hàng ngũ đó, Violet.”

Và rồi một giọng nói đến từ phía cửa: “Anh đang trêu ghẹo mẹ tôi đấy à?”

Đó là Francesca, tất nhiên, xuất hiện không chệch vào đâu được trong bộ váy buổi sáng màu xanh tái điểm một dải ren Bỉ khá cầu kỳ. Trông cô như đang cố ra vẻ nghiêm khắc với anh.

Và không hoàn toàn thành công.

Michael cho phép đôi môi mình cong lên thành một nụ cười bí hiểm khi anh nhìn hai người phụ nữ ngồi xuống. “Tôi đã đi cả thế giới, Francesca, và tôi có thể nói không cần nghĩ ngợi gì, rằng có rất ít phụ nữ mà tôi muốn trêu ghẹo hơn là mẹ cô.”

“Bác đang mời cháu đến ăn tối ngay đây,” Violet thông báo, “và bác sẽ không chấp nhận câu trả lời là không.”

Michael cười lên. “Cháu rất vinh hạnh.”

Phía bên kia, Francesca lẩm bẩm, “Anh thật không thể sửa được.”

Anh chỉ nở với cô một nụ cười uyển chuyển. Thế này thật hay, anh quyết định vậy. Buổi sáng diễn ra đúng như anh hy vọng, anh và Francesca quay lại với những thói quen và vai trò cũ của họ. Anh một lần nữa lại làm tay chơi bất cần và cô giả vờ mắng anh, và tất cả lại như trước lúc John chết.

Anh đã rất ngạc nhiên đêm qua. Anh không nghĩ sẽ gặp cô. Và anh không thể chắc cái vẻ ngoài anh tạo ra vẫn còn nguyên.

Và không phải tất cả những cái đó là đóng kịch. Anh luôn hơi bất cần, và có thể anh là một kẻ hay tán tỉnh hết cách cứu. Mẹ anh rõ ràng thích nói rằng anh đã quyến rũ các bà các cô từ khi anh bốn tuổi.

Vấn đề là khi anh ở bên Francesca, điều tối quan trọng là khía cạnh đó trong tính cách của anh được thể hiện và giữ nguyên, để cô không bao giờ nghi ngờ cái nằm sâu bên dưới.

“Kế hoạch của cháu là gì khi giờ cháu đã về?” Violet hỏi.

Michael quay nhìn bà với một vẻ mặt anh biết là có vẻ trống rỗng. “Cháu không chắc, thực là vậy,” anh nói, hơi xấu hổ khi tự thú nhận với mình rằng đó là sự thật. “Cháu nghĩ sẽ cần chút thời gian để biết người ta trông đợi gì ở cháu với vai trò mới.”

“Bác chắc Francesca có thể hỗ trợ cháu trong chuyện đó,” Violet nói.

“Chỉ khi cô ấy muốn thế,” Michael nói khẽ.

“Tất nhiên,” Francesca nói, hơi nhích sang một bên khi một cô hầu mang vào một khay trà. “Tôi sẽ giúp anh theo bất cứ cách nào anh cần.”

“Nhanh thật đấy,” Michael lẩm bẩm.

“Bác điên vì trà,” Violet giải thích. “Uống suốt ngày. Những cô hầu bây giờ luôn để nước gần sôi trên bếp.”

“Anh uống một chút chứ?” Francesca hỏi, bởi vì cô vừa lãnh việc rót trà.

“Có, cảm ơn,” Michael trả lời.

“Không ai biết về Kilmartin như Francesca,” Violet nói, với tất cả niềm tự hào của một bà mẹ. “Nó sẽ là vô giá đối với cháu.”

“Cháu chắc là bác đúng,” Michael nói, nhận lấy tách trà từ Francesca. Cô đã nhớ cách anh uống—sữa, không đường. Vì lý do nào đó, việc này làm anh thật dễ chịu. “Cô ấy đã làm nữ bá tước sáu năm, và trong bốn năm, cô ấy còn phải làm cả bá tước nữa.” Với cái liếc đáng ngại của Francesca, anh nói thêm, “Theo tất cả các cách ngoại trừ cái tên.Ồ, thôi nào, Francesca, cô phải nhận ra rằng đó là sự thật.”

“Và,” anh thêm, “đó là một lời khen. Tôi nợ cô một món nợ lớn hơn tôi có thể có bao giờ trả được. Tôi đã không thể ở lại đó lâu như vậy nếu tôi không biết rằng lãnh địa đã được giao phó vào một đôi tay có năng lực.”

Francesca đỏ mặt, và điều đó làm anh ngạc nhiên. Trong những năm anh biết cô, anh có thể đếm trên đầu ngón tay những lần anh thấy đôi má cô ửng hồng.

“Cảm ơn anh,” cô thì thầm. “Cũng không khó lắm, tôi đảm bảo với anh.”

“Có thể, nhưng việc đó vẫn đáng trân trọng vậy.” Anh nâng tách trà lên môi, để cho hai phụ nữ hưởng câu chuyện từ đó.

Và họ đã làm. Violet hỏi anh về thời gian ở Ấn Độ, và trước khi anh kịp nhận ra, anh kể cho họ về những cung điện và những nàng cô chúa, những đoàn lễ hành và cà ri. Anh bỏ qua những tên cướp và sốt rét, vì nghĩ rằng chúng không phải chủ đề thích hợp cho một cuộc nói chuyện trong phòng khách.

Sau một lúc anh nhận ra mình đang rất vui vẻ. Có thể, anh nghĩ, nhớ lại thời gian đó trong khi Violet nói gì đó về buổi dạ hội chủ đề Ấn Độ bà đã dự vài năm trước, có thể anh đã quyết định đúng.

Về nhà có thể thực sự là một điều hay.

Một giờ sau, Francesca nhận ra mình đang nắm cánh tay Michael, dạo bước qua Hyde Park. Mặt trời đã xuyên qua những đám mây, và khi cô tuyên bố cô không thể cưỡng lại thời tiết đẹp, Michael không còn cách nào khác là đưa cô đi dạo.

“Thật giống ngày xưa,” cô nói, ngửa mặt lên hướng về phía mặt trời. Gần như chắc chắn cô sẽ bị râm nắng kinh khiếp, hoặc ít nhất cũng bị tàn nhang, nhưng cô nghĩ là cô sẽ luôn trông như đồ sứ bên cạnh Michael, làn da anh chỉ rõ đây là một người mới trở về từ vùng nhiệt đới.

“Việc đi dạo, ý cô là vậy?” anh hỏi. “Hay là việc cô đã khiến cho tôi phải đi cùng cô một cách thành thạo?”

Cô cố giữ vẻ mặt thản nhiên. “Cả hai, tất nhiên. Anh thường hay đưa tôi ra ngoài mà. Mỗi khi John bận.”

“Đúng là tôi có như vậy.”

Họ bước đi trong im lặng một lúc, và rồi anh nói, “Tôi hơi ngạc nhiên khi thấy cô đã đi sáng nay.”

“Tôi hy vọng anh hiểu tại sao tôi phải đi,” cô nói. “Tôi không muốn thế, tất nhiên; quay về nhà mẹ để khiến tôi cảm thấy như lại quay ngay về thời trẻ con.” Cô cảm thấy đôi môi mình mím lại khó chịu. “Tôi yêu bà, tất nhiên, nhưng tôi đã khá quen với việc điều hành gia đình của riêng mình.”

“Cô có muốn tôi ra ở chỗ khác không?”

“Không, tất nhiên là không,” cô nói nhanh. “Anh là bá tước. Ngôi nhà Kilmartin thuộc về anh. Hơn nữa, Helen và Janet chỉ chậm hơn tôi một tuần; họ sẽ đến ngay thôi, và lúc đó tôi lại có thể dọn về lại.”

“Cố lên, Francesca. Tôi chắc chắn cô sẽ chịu đựng được.”

Cô liếc anh một cái. “Chẳng phải là một chuyện mà anh—hay bất cứ người đàn ông nào, trong vấn đề này—có thể hiểu được, nhưng tôi thích mình là một phụ nữ có chồng hơn làm một cô gái mới trình làng. Mỗi khi tôi ở Số Năm, với cả Eloise và Hyacinth ở đó, tôi có cảm giác như thể tôi lại trở lại mùa lễ hội đầu tiên, với tất cả những phép tắc và quy định cho người tham dự.”

“Không phải tất cả,” anh chỉ ra. “Nếu điều đó đúng, cô sẽ không được phép ra ngoài với tôi lúc này.”

“Đúng,” cô thừa nhận. “Đặc biệt là với anh, tôi nghĩ vậy.”

“Và cái đó có nghĩa là gì đây?”

Cô cười lớn. “Ồ, thôi nào, Michael. Anh không nghĩ là tiếng tăm của anh tự đứng được gột sạch chỉ bởi vì anh đã ra nước ngoài bốn năm đấy chứ?”

“Francesca—”

“Anh là huyền thoại rồi.”

Trông anh có vẻ kinh hãi.

“Đó là sự thật,” cô nói, tự hỏi sao anh lại ngạc nhiên vậy. “Chúa ơi, phụ nữ vẫn còn nói chuyện về anh.”

“Không phải với cô, tôi hy vọng thế,” anh lẩm bẩm.

“Ồ, đặc biệt là với tôi.” Cô mỉm cười ma mãnh. “Tất cả bọn họ đều muốn biết khi nào anh định trở về. Và chắc chắn sẽ còn tệ hơn khi tin anh về được đồn ra. Tôi phải nói rằng, đó là một vai trò thật kỳ cục—người bạn tâm sự của tay chơi khét tiếng nhất London.”

“Bạn tâm sự, hử?”

“Anh sẽ gọi nó là cái gì nữa?”

“Không, không, bạn tâm sự là một từ hoàn toàn thích hợp. Chỉ là nếu cô nghĩ tôi đã tâm sự tất cả mọi thứ với cô...”

Francesca ném cho anh một vẻ mặt cáu kỉnh. Đúng là kiểu của anh, để cho câu nói ngắt giữa chừng một cách đầy ẩn ý, để cho trí tưởng tượng của cô sôi lên với những câu hỏi. “Tôi coi như thế có nghĩa là,” cô lẩm bẩm, “anh chưa nói hết cho chúng tôi về những chuyện ở Ấn Độ.”

Anh chỉ mỉm cười. Ma mãnh.

“Được thôi. Cho chép tôi, nếu vậy, chuyển cuộc nói chuyện sang một hướng đúng đắn hơn. Anh định làm gì, khi anh đã về? Anh có lãnh ghế trong Nghị viện không?”

Trông anh có vẻ như chưa nghĩ đến chuyện đó.

“John sẽ muốn như vậy,” cô nói, biết rằng mình đang mưu mô khủng khiếp.

Michael nhìn cô u ám, và đôi mắt anh cho cô biết rằng anh không thích chiến thuật của cô.

“Anh cũng sẽ phải lấy vợ,” Francesca nói.

“Cô định đóng vai bà mối cho tôi phải không?” anh nói về câu bần.

Cô nhún vai. “Nếu anh muốn thế. Tôi chắc chắn tôi không thể làm việc đó tệ hơn anh.”

“Chúa ơi,” anh rên, “tôi vừa về được một ngày. Chúng ta có cần bàn chuyện này bây giờ không?”

“Không, tất nhiên là không,” cô thừa nhận. “Nhưng phải sớm. Anh không trễ thêm tí nào đâu.”

Michael nhìn chăm chăm vào cô như bị choáng. “Tôi không thể tưởng tượng sẽ để cho ai khác nói với tôi theo kiểu đó.”

“Đừng quên mẹ anh,” cô nói với một nụ cười thỏa mãn.

“Cô,” anh nói khá lớn, “không phải mẹ tôi.”

“Ồn chúa vì điều đó,” cô đáp trả. “Tôi sẽ chết vì đau tim hàng năm trước rồi. Tôi không biết sao bà có thể chịu được.”

Anh đứng lại giữa đường. “Tôi không tệ đến thế.”

Cô nhún vai rất nhẹ. “Thật sao?”

Và anh không biết nói gì. Hoàn toàn không biết nói gì. Đây là một cuộc nói chuyện họ đã nói không biết bao nhiêu lần, nhưng giờ đây có cái gì đó khác. Giọng cô dường như có góc cạnh, một cú đâm trong những lời nói của cô mà chưa từng bao giờ có trước đây.

Hoặc có thể chỉ vì anh chưa bao giờ nhận ra cái đó.

“Ồ, đừng trông có vẻ choáng váng như vậy, Michael,” cô nói, với tay qua và vỗ vỗ cánh tay anh. “Tất nhiên là anh có danh tiếng tệ hại. Nhưng anh luôn luôn hấp dẫn, và thế nên anh luôn được tha thứ.”

Đó có phải là cách cô nghĩ về anh không, anh tự hỏi. Và tại sao anh lại ngạc nhiên chứ? Đó chính là hình ảnh anh đã xây dựng nên.

“Và bây giờ anh là bá tước,” cô nói tiếp, “các bà mẹ sẽ đổ lên đổ xuống để ghép anh với những cô con gái quý giá của họ.”

“Tôi thấy lo,” anh nói khẽ trong hơi thở. “Rất lo.”

“Anh nên thế,” cô nói, chẳng hề có một chút cảm thông nào hết. “Đó sẽ là một cuộc nhồi nhét điên loạn, tôi đảm bảo. Anh thật may là tôi đã kéo mẹ tôi sang một bên sáng nay và bắt bà thề sẽ không quăng Eloise và Hyacinth về phía anh. Bà cũng sẽ làm thế đấy,” cô thêm, rõ ràng đang hứng thú với câu chuyện.

“Tôi nhớ hình như cô thường thích thú với việc quăng chị em cô về phía tôi.”

Môi cô hơi xoắn lại. “Đó là mấy năm trước rồi,” cô nói, vung tay trong không khí như thể cô có thể xua đi những câu nói đó khỏi đầu óc anh. “Hai người sẽ không bao giờ hợp.”

Anh chưa bao giờ muốn tán tỉnh bất cứ ai trong số chị em của cô, nhưng anh không thể cưỡng lại cơ hội được chọc ghẹo Francesca một chút. “Eloise,” anh hỏi, “hay Hyacinth?”

“Cả hai,” cô nói, với đủ độ gắt gỏng để làm anh cười. “Nhưng tôi sẽ kiếm cho anh một ai đó, đừng lo.”

“Tôi có lo không?”

Cô tiếp tục như thể anh chưa nói gì. “Tôi nghĩ tôi sẽ giới thiệu anh với Penelope bạn Eloise.”

“Cô Featherington?” anh hỏi, lơ mơ nhớ lại một cô gái hơi đầy đà và chẳng bao giờ nói gì.

“Chị ấy cũng là bạn tôi, tất nhiên,” Francesca thêm. “Tôi tin là anh sẽ thích chị ấy.”

“Cô ấy đã học nói rồi à?”

Cô lườm anh. “Tôi sẽ bỏ qua câu đó. Penelope hoàn toàn là một quý cô đáng yêu và rất thông minh một khi chị ấy vượt qua sự ngượng ngùng lúc đầu.”

“Và cái đó thì mất bao lâu?” anh lầm bầm.

“Tôi nghĩ chị ấy sẽ bổ sung cho anh rất tốt,” Francesca tuyên bố.

“Francesca,” anh nói, hơi cao giọng, “cô sẽ không làm mối cho tôi, đã rõ chưa nhỉ?”

“Ừm, ai—“

“Và đừng có nói ai đó sẽ phải làm việc đó,” anh chen vào. Thật sự, cô vẫn là cuốn sách để mở như năm xưa. Cô luôn luôn muốn sắp xếp cuộc đời của anh.

“Michael,” cô nói, câu nói phát ra như một tiếng thở dài quá ra vẻ chịu đựng, hơn là cô có quyền được tỏ ra như vậy.

“Tôi vừa mới về được một ngày,” anh nói. “Một ngày. Tôi mệt, và tôi chẳng quan tâm mặt trời có hé ra không—tôi vẫn lạnh chết đi được, và đồ đạc của tôi thậm chí còn chưa được gỡ ra. Làm ơn làm phước cho tôi ít nhất một tuần đã, trước khi cô bắt đầu lên kế hoạch cho đám cưới của tôi.”

“Một tuần, vậy nhé?” cô nói vẻ ranh mãnh.

“Francesca,” anh nói, giọng anh nhuốm vẻ cảnh cáo.

“Được thôi,” cô nói lảng. “Nhưng đừng có bảo là tôi không nói trước với anh. Một khi anh quay trở lại giới quý tộc, và các quý cô trẻ dồn anh vào chân tường đợi các bà mẹ tới ra đón kết liễu—“

Anh run lên trước hình ảnh đó. Và vì biết rằng dự đoán của cô có thể đúng.

— anh sẽ cầu xin sự cứu giúp của tôi,” cô kết thúc, nhìn anh với một vẻ mặt thỏa mãn đáng bực mình.

“Tôi chắc là tôi sẽ,” anh nói, nở một nụ cười kẻ cả với cô mà anh biết cô rất ghét. “Và khi điều đó xảy ra, tôi hứa với cô tôi sẽ hoàn toàn quy phục, với sự hối tiếc, đau khổ, hổ thẹn, và bất cứ cảm giác khó chịu nào cô muốn gán cho tôi.”

Và thế là cô cười phá lên, làm trái tim anh ấm lên nhiều hơn quá nhiều so với anh đáng ra nên cho phép. Anh luôn có thể làm cô cười.

Cô quay sang anh và mỉm cười, rồi vỗ vỗ cánh tay anh. “Thật tốt khi có anh trở về.”

“Thật tốt được trở về,” anh nói. Anh tự buột ra câu đó, nhưng anh nhận ra mình thực sự nghĩ vậy. Thật tốt. Khó khăn, nhưng tốt. Nhưng ngay cả sự khó khăn cũng không đáng để phàn nàn. Nó chắc chắn chẳng phải là chuyện gì anh không quen thuộc.

Họ đã vào khá sâu trong Hyde Park, và chung quanh đã trở nên đông đúc hơn. Những cái cây chỉ vừa mới đâm chồi, nhưng không khí vẫn đủ lạnh để những người đi dạo không phải tìm kiếm bóng râm.

“Tôi lẽ ra nên mang bánh mỳ cho lũ chim,” Francesca nói khẽ.

“Ổ hồ Serpentine?” Michael hỏi với vẻ ngạc nhiên. Anh từng hay đi dạo trong Hyde Park với Francesca, và họ thường tránh khu vực bờ hồ Serpentine như tránh dịch. Ở đó lúc nào cũng đầy các cô bảo mẫu và trẻ em, hồ hết như lũ mọi con (thường các cô bảo mẫu hét to hơn cả bọn trẻ) và Michael có ít nhất một người quen từng lãnh nguyên một ổ bánh mỳ vào đầu.

Dường như chẳng ai nói với những mầm non cricket tương lai rằng người ta nên chia nhỏ cái bánh mỳ thành những miếng dễ điều khiển hơn—và đỡ nguy hiểm hơn.

“Tôi thích ném bánh mỳ cho lũ chim,” Francesca nói, hơi có vẻ bao biện. “Hơn nữa, sẽ chẳng có nhiều trẻ con lắm vào hôm nay đâu. Vẫn còn hơi lạnh.”

“Chưa bao giờ ngăn được John và tôi,” Michael nói khiêu khích.

“Đúng, ừm, các anh là người Scotland,” cô trả lời. “Máu trong người các anh cũng đông sắn một nửa rồi.”

Anh cười. “Một đám cuồng nhiệt, người Scot chúng tôi.” Cái đó có pha một chút đùa cợt. Với quá nhiều sự kết hôn qua lại, gia đình này ít nhất cũng mang máu Anh nhiều như máu Scotland, thậm chí còn hơn, nhưng do Kilmartin nằm ở những hạt gần biên giới, nhà Stirling bám lấy dòng máu Scotland của họ như một tấm huân chương danh dự.

Họ tìm thấy một cái ghế băng không xa hồ Serpentine và ngồi xuống, thanh thoi ngắm những con vịt trên mặt nước.

“Cô có thể nghĩ chúng nên tìm một nơi ấm hơn,” Michael nói. “Pháp, có thể thế.”

“Và bỏ lỡ chỗ thức anh bọn trẻ ném cho chúng?” Francesca mỉm cười tinh quái. “Chúng đâu có ngu.”

Anh chỉ nhún vai. Anh sẽ quá lố nếu giả vờ có chút kiến thức nào đó về hành vi của chim muông.

“Anh thấy thời tiết ở Ấn Độ thế nào?” Francesca hỏi. “Nó có nóng như người ta nói không?”

“Còn hơn thế,” anh trả lời. “Hoặc có thể không. Tôi không biết. Tôi nghĩ sự mô tả là hoàn toàn chính xác. Vấn đề là, chẳng người Anh nào thực sự hiểu được ý họ cho đến khi anh ta đến đó.”

Cô nhìn anh tò mò.

“Nó nóng hơn cả cô có thể tưởng tượng,” anh nói, thẳng tuột.

“Nghe có vẻ... Ừm, tôi chẳng biết nghe có vẻ ra làm sao,” cô thú nhận.

“Cái nóng chẳng thể gây khổ sở bằng lũ côn trùng.”

“Nghe thật khiếp,” Francesca kết luận.

“Có thể cô sẽ không thích đâu. Không nếu định ở dài, dù sao đi nữa.”

“Nhưng tôi thích du lịch,” cô nói khê. “Tôi luôn định như thế.”

Cô trở nên im lặng, gật đầu một cách lơ đãng, cảm cô đưa lên và xuống thật lâu đến mức anh chắc cô đã quên mất mình đang làm vậy. Rồi anh nhận ra đôi mắt cô đang dán vào đâu đó ở xa xa. Cô đang ngắm cái gì đó, nhưng có chết anh cũng không thể hình dung là cái gì. Chẳng có gì thú vị ở trong khung cảnh đó, chỉ là một cô bảo mẫu cau có đang đẩy chiếc xe nôi.

“Cô đang nhìn gì vậy?” cuối cùng anh hỏi.

Cô không nói gì, chỉ tiếp tục nhìn chằm chằm.

“Francesca?”

Cô quay sang anh. “Tôi muốn một em bé.”

10. Chương 07

Chương 07

...từng hy vọng đến giờ sẽ nhận được một lá thư của cô, nhưng tất nhiên thư từ vô cùng không đảm bảo khi phải chuyển đi xa như vậy. Chỉ mới tuần trước tôi nghe chuyện về một kiện thư đã hai năm vừa được chuyển đến; nhiều người nhận trong số đó đã quay về Anh rồi. Mẹ tôi viết rằng cô đã khá và phục hồi hoàn toàn sau thử thách vừa rồi; tôi rất mừng được nghe thấy vậy. Công việc của tôi ở đây luôn đầy thách thức và thỏa mãn. Tôi đã đến ở hẳn ngoài thành phố, giống như phần lớn những người Châu u ở tại Madras này. Dù sao, tôi cũng thích đi thăm thành phố; vẻ ngoài của nó hơi giống ở Hy Lạp; hoặc đúng hơn, giống cái tôi tưởng tượng về Hy Lạp, vì tôi chưa bao giờ đến đó. Bầu trời thật xanh, xanh đến mức chói mắt, gần như là thứ xanh nhất tôi từng thấy.

—của Bá tước Kilmartin gửi cho Nữ bá tước Kilmartin, sáu tháng sau khi anh đến Ấn Độ

“Cô nói gì cơ?”

Cô làm anh choáng váng. Anh thậm chí đang lắp bắp. Cô không nói cái đó ra để chờ đợi phản ứng kiểu như vậy từ anh, nhưng giờ anh đang ngồi đó, miệng anh há ra và đờ đẫn, cô không thể không cảm thấy hơi khoái chí trong thoáng chốc.

“Tôi muốn một em bé,” cô nói với một cái nhún vai. “Có gì đáng ngạc nhiên về chuyện đó sao?”

Đôi môi anh động đậy trước khi có thể phát ra tiếng. “Ừm...không...nhưng...”

“Tôi đã hai mươi sáu.”

“Tôi biết cô bao nhiêu tuổi,” anh nói, hơi gắt.

“Tôi sẽ hai mươi bảy cuối Tháng tư này. Tôi không nghĩ có gì kỳ cục khi tôi có thể muốn một em bé.”

Đôi mắt anh vẫn còn thoảng chút thần thờ. “Không, đương nhiên là không, nhưng—”

“Và tôi không cần phải giải thích với anh!”

“Tôi không yêu cầu cô làm thế,” anh nói, nhìn cô chăm chăm như thể cô vừa mọc thêm hai cái đầu.

“Tôi xin lỗi,” cô nói khẽ. “Tôi phản ứng thái quá.”

Anh không nói gì, điều đó làm cô phát cáu. Ít nhất, anh cũng có thể phản bác cô. Có thể đó là một lời nói dối, nhưng đó vẫn là một việc làm tử tế và lịch sự.

Cuối cùng, chỉ vì sự im lặng thật khó mà chịu nổi, cô lẩm bẩm, “Rất nhiều phụ nữ muốn có con.”

“Phải,” anh nói, ho lên. “Tất nhiên. Nhưng... cô không nghĩ đầu tiên cô có thể cần một người chồng trước đã?”

“Tất nhiên.” Cô xuyên thủng anh bằng một cái lườm cáu kỉnh. “Anh nghĩ tại sao tôi lại xuống London sớm chứ?”

Anh nhìn cô trống rỗng.

“Tôi đang đi sắm một anh chồng,” cô nói, nói với anh như thể anh là thằng ngớ ngẩn.

“Nói nghe mới con buôn làm sao,” anh lẩm bẩm.

Cô cong môi. “Nó đúng như thế. Và vì bản thân mình, có lẽ anh tốt nhất là nên quen với cái đó đi. Đó chính xác là cách các quý cô sắp sửa nói về anh đấy.”

Anh lờ đi đoạn cuối của câu nói. “Cô có quý ông cụ thể nào trong đầu không?”

Cô lắc đầu. “Chưa. Nhưng tôi nghĩ ai đó sẽ xuất hiện khi tôi bắt đầu tìm kiếm.” Cô cố ra vẻ vui vẻ về chuyện này, như sự thực, giọng cô đã thấp xuống và nhỏ đi. “Tôi chắc các anh tôi có bạn bè,” cuối cùng cô chỉ còn lẩm bẩm.

Anh nhìn cô, rồi khẽ đuổi người và nhìn chăm chăm ra mặt nước.

“Tôi đã làm anh choáng,” cô nói.

“Ừm... phải.”

“Bình thường, tôi sẽ rất thích như thế,” cô nói, đôi môi cô xoắn lại về chua chát.

Anh không trả lời, nhưng khẽ đảo mắt.

“Tôi không thể khóc thương John mãi được,” cô nói. “Ý tôi là, tôi có thể, và tôi sẽ, nhưng...” Cô dừng lại, ghét vì thấy mình sắp khóc. “Và tệ nhất là, biết đâu tôi thậm chí không thể có con. Tôi đã mất hai năm để có mang với John, và hãy nhìn xem tôi đã làm hỏng đến cỡ nào.”

“Francesca,” anh nói gay gắt, “cô không được tự trách mình vì vụ sảy thai.”

Cô cười cay đắng. “Anh có thể tưởng tượng được không? Cười ai đó chỉ để kiếm một đứa bé và rồi chẳng thể có được?”

“Chuyện đó vẫn hay xảy ra với mọi người,” anh nói nhẹ nhàng.

Đó là sự thật, nhưng điều đó chẳng làm cô cảm thấy khá hơn. Cô có quyền lựa chọn. Cô không cần phải lấy chồng; cô sẽ được chu cấp đầy đủ—và tự do thoải mái—nếu cô vẫn là một bà góa. Nếu cô lấy chồng—không, khi cô lấy chồng—cô sẽ phải toàn tâm toàn ý với chuyện đó—nó sẽ không phải vì tình yêu. Cô sẽ không có một cuộc hôn nhân như cô từng có với John; một người đàn bà đơn giản là không thể tìm được một tình yêu như vậy hai lần trong đời.

Cô sẽ lấy chồng để có một đứa bé, và chẳng có gì đảm bảo là cô sẽ có.

“Francesca?”

Cô không nhìn anh, chỉ ngồi đó và chớp mắt, cố lờ đi những giọt nước mắt đang chảy lên bên khóe mắt.

Michael đưa ra chiếc khăn tay; nhưng cô không muốn chấp nhận cử chỉ đó. Nếu cô nhận lấy chiếc khăn, thì cô sẽ phải khóc. Sẽ chẳng có gì ngăn cô được.

“Tôi phải sống tiếp,” cô nói về bướng bỉnh. “Tôi phải. John đã đi rồi, và tôi—“

Và rồi điều kỳ lạ nhất xảy ra. Chỉ có điều, kỳ lạ không thực sự là từ thích hợp. Choáng váng, có thể, hoặc làm thay đổi, hoặc có thể là chẳng có từ nào để miêu tả sự ngạc nhiên làm cho mạch đập trong cơ thể người ta biến mất, làm cho họ bất động, không thể thở nổi.

Cô quay nhìn anh. Lẽ ra đó là một việc thật đơn giản. Cô chắc chắn đã quay nhìn Michael trước đây, hàng trăm... không, hàng ngàn lần. Anh có thể đã ở Ấn Độ bốn năm vừa rồi, nhưng cô biết rõ khuôn mặt anh, và cô biết nụ cười của anh. Thực sự, cô biết tất cả mọi điều về anh—

Chỉ có điều lần này thì khác. Cô quay nhìn anh, nhưng cô không hề nghĩ trước rằng anh đã xoay sang nhìn cô sẵn. Và cô không nghĩ rằng anh lại ở gần đến mức cô có thể nhìn thấy những tia màu chì than trong đôi mắt anh.

Nhưng trên hết, cô không hề biết trước rằng ánh mắt của cô sẽ chạy xuống đôi môi anh. Chúng đầy đặn, căng, và có hình dạng thật đẹp, và cô đã biết hình dạng của chúng rõ chẳng kém gì môi của cô, ngoại trừ việc cô chưa bao giờ thực sự nhìn vào chúng, nhận ra rằng chúng không thực sự đồng màu, hoặc đường cong môi dưới của anh trông hấp dẫn biết bao, và—

Cô đứng dậy. Vội vàng đến mức cô suýt nữa mất thăng bằng. “Tôi phải đi,” cô nói, ngạc nhiên vì giọng cô vẫn nghe như bình thường chứ không phải như của một con quỷ đáng sợ. “Tôi có một cuộc hẹn. Tôi quên mất.”

“Tất nhiên,” anh nói, đứng dậy bên cạnh cô.

“Với người thợ may vậy,” cô nói thêm, như thể chi tiết sẽ làm cho lời nói dối của cô thuyết phục hơn. “Tất cả quần áo của tôi đều có màu nửa tang.”

Anh gật đầu. “Chúng không hợp với cô.”

“Anh thật tử tế khi nêu cái đó ra,” cô nói về gắt gỏng.

“Cô nên mặc màu xanh,” anh nói.

Cô gật đầu nhát gừng, vẫn hơi mất thăng bằng và bồn loạn.

“Cô ổn chứ?” anh hỏi.

“Tôi ổn,” cô bật ra. Và rồi, bởi vì chẳng ai có thể bị lừa bởi giọng nói của cô, cô nói thêm, cẩn thận hơn, “Tôi ổn. Tôi đảm bảo với anh. Tôi chỉ ghét bị trễ hẹn.” Cái đó thì đúng, và anh biết điều đó ở cô, thế nên hy vọng là anh sẽ chấp nhận lý do đó cho sự cáu gắt của cô.

“Tốt thôi,” anh nói với vẻ đồng ý, và Francesca nói chuyện luôn miệng trên đường về Số Năm. Cô phải thể hiện một bộ mặt bình thường, cô cuống cuống nhận ra. Cô không thể để cho anh đoán chuyện gì đã xảy ra trong cô trên băng ghế cạnh hồ Serpentine.

Cô luôn biết, tất nhiên, rằng Michael rất đẹp trai, thậm chí đẹp trai một cách đáng ngại. Nhưng tất cả điều đó chỉ là một khái niệm trừu tượng. Michael đẹp trai, cũng như anh Benedict của cô cao, và mẹ cô có đôi mắt đẹp.

Nhưng bỗng nhiên... Nhưng bây giờ...

Cô nhìn anh, và cô thấy cái gì đó hoàn toàn mới.

Cô thấy một người đàn ông.

Và điều đó làm cô sợ chết khiếp.

Francesca thường tuân theo triết lý rằng hướng hành động tốt nhất là hành động nhiều hơn, thế nên khi cô về đến Số Năm sau cuộc đi dạo, cô tìm mẹ và nói với bà rằng cô cần gặp người thợ may ngay lập tức. Dù sao thì tốt hơn hết vẫn là làm cho lời nói dối của cô trở thành sự thật càng sớm càng tốt.

Mẹ cô thì quá vui sướng được thấy Francesca thoát khỏi những bộ đồ xám và xanh tái nửa tang của cô, và thế là chỉ chưa đầy một giờ trôi qua trước khi họ ngồi thoải mái trong cỗ xe duyên dáng của Violet, thẳng tiến tới những cửa hiệu sang trọng trên Bond Street. Bình thường, Francesca sẽ rất không thích sự can thiệp của Violet; cô hoàn toàn đủ sức chọn riêng cho mình một tủ quần áo, xin cảm ơn, nhưng hôm nay cô thấy sự có mặt của mẹ cô dễ chịu lạ lùng.

Không phải mẹ cô thường không làm cô dễ chịu. Chỉ là Francesca hay thích sự tự do của mình hơn, và cô thích không bị người ta nghĩ đến như “một trong những cô con gái nhà Bridgerton”. Và theo một cách hơi lạ, chuyến đi đến chỗ thợ may này có vẻ hơi ngượng ngập. Phải cần một cuộc tra tấn đầy đủ mới có thể làm cô thừa nhận điều này, nhưng Francesca, thực sự là, đang sợ chết khiếp.

Ngay cả nếu cô chưa quyết định đã đến lúc tái giá, việc rũ bỏ những bộ đồ bà góa đánh dấu một sự thay đổi lớn, và đó không phải điều cô chắc chắn mình đã sẵn sàng.

Cô nhìn xuống ống tay áo khi ngồi trong cỗ xe. Cô không thể nhìn thấy lớp vải của chiếc váy—nó bị che bởi cái áo khoác—nhưng cô biết nó có màu xanh tái. Và có cái gì đó dễ chịu ở nó, cái gì đó chắc chắn và có thể tin tưởng. Cô đã mặc màu đỏ, hoặc màu xám, ba năm nay. Và luôn là một màu đen trong năm trước đó. Nó như một tấm phù hiệu, cô nhận ra, một kiểu đồng phục. Người ta chẳng bao giờ phải lo lắng xem mình là ai khi mà quần áo của họ đã oang oang khẳng định điều đó.

“Mẹ à?” cô nói, trước khi cô nhận ra mình có một câu hỏi.

Violet quay nhìn cô với một nụ cười. “Gì cơ, con gái?”

“Tại sao mẹ không bao giờ tái giá?”

Đôi môi Violet khẽ mở ra, và trước sự kinh ngạc của Francesca, đôi mắt bà sáng lên. “Con có biết là,” Violet nói khẽ, “đây là lần đầu tiên một người trong các con hỏi mẹ điều đó?”

“Không thể thế được,” Francesca nói. “Mẹ có chắc không?”

Violet gật đầu. “Không ai trong các con từng hỏi mẹ. Mẹ phải nhớ chứ.”

“Không, không, tất nhiên mẹ sẽ nhớ,” Francesca nói thật nhanh. Nhưng chuyện này thật... lạ. Và thật vô ý, đúng thế. Sao không ai hỏi Violet về chuyện này chứ? Đường như với Francesca đó là câu hỏi nóng bỏng nhất có thể tưởng tượng được. Và ngay cả nếu không người con nào của Violet quan tâm đến câu trả lời cho sự tò mò của họ, chẳng nhẽ họ không nhận ra điều đó quan trọng đến thế nào với bà?

Họ có muốn hiểu về mẹ của họ không? Thực sự hiểu bà?

“Khi cha con mất...” Violet nói. “Ừm, mẹ không biết con còn nhớ được đến đâu, nhưng chuyện đó xảy ra rất đột ngột. Chẳng ai trong chúng ta đoán trước được cả.” Bà cười thật buồn, và Francesca tự hỏi không biết cô có bao giờ có thể cười về cái chết của John, ngay cả nếu nó thấm đẫm sự đau thương.

“Một vết ong đốt,” Violet nói tiếp, và Francesca nhận ra rằng ngay cả bây giờ, hơn hai mươi năm sau cái chết của Edmund Bridgerton, mẹ cô vẫn có vẻ ngạc nhiên khi bà nói về chuyện đó.

“Ai mà nghĩ chuyện đó có thể xảy ra chứ?” Violet nói, lắc đầu. “Mẹ không biết con nhớ được bao nhiêu về cha, nhưng cha con là một người đàn ông rất to lớn. Cao bằng Benedict và có thể có đôi vai còn rộng hơn. Con sẽ không thể nghĩ là một con ong...” Bà dừng lại, lôi ra một chiếc khăn tay trắng mới cứng và đưa lên môi trong khi bà hắng giọng. “Ừm, việc đó thật khó đoán. Mẹ không biết phải nói gì thêm, ngoại trừ...” Bà quay sang phía con gái với đôi mắt sáng suốt đến đau nhói. “Ngoại trừ là mẹ nghĩ con có thể hiểu rõ hơn ai hết.”

Francesca gật đầu, thậm chí không cố giấu đi cảm giác cay xè trong đôi mắt cô.

“Dù sao,” Violet nói dứt khoát, rõ ràng muốn tiếp tục, “sau cái chết của cha, mẹ đã quá... choáng váng. Mẹ cảm giác như đang bước đi trong đám sương mù. Mẹ hoàn toàn không rõ mẹ sống thế nào trong năm đầu tiên đó. Hay ngay cả năm ngay sau đó. Thế nên mẹ thậm chí không thể nghĩ đến chuyện kết hôn.”

“Con biết,” Francesca nói khẽ. Và cô thực sự biết.

“Và sau đó... ừm, mẹ không biết chuyện gì xảy ra nữa. Có thể vì mẹ chẳng gặp ai mà mẹ muốn chia sẻ cuộc đời cùng. Có thể mẹ quá yêu cha con.” Bà nhún vai. “Có thể mẹ chẳng thấy cần thiết. Mẹ ở một vị trí rất khác so với con, dù gì đi nữa. Mẹ già hơn, đừng có quên chuyện đó, và đã là mẹ của tám đứa con rồi. Và cha con đã sắp xếp công việc rất ổn. Mẹ biết chúng ta sẽ chẳng phải lo lắng về cái gì.”

“John cũng sắp xếp công việc ở Kilmartin một cách hoàn hảo,” Francesca nói nhanh.

“Tất nhiên nó đã làm vậy,” Violet nói, vỗ vỗ bàn tay cô. “Tha lỗi cho mẹ. Mẹ không có ý khác. Nhưng con không có tám đứa con, Francesca.” Đôi mắt bà dường như hơi thay đổi, chuyển thành một màu xanh còn sâu hơn. “Và con còn khá nhiều thời gian ở phía trước để có thể sống một mình.”

Francesca gật đầu gượng gạo. “Con biết,” cô nói. “Con biết. Con biết, nhưng con không thể... con không thể...”

“Con không thể làm sao?” Violet hỏi dịu dàng.

“Con không thể...” Francesca nhìn xuống. Cô không biết tại sao, nhưng vì lý do nào đó cô không thể rời mắt khỏi sàn xe. “Con không thể tránh khỏi cảm giác rằng con đang làm điều gì đó sai, rằng con đang nhạo báng John, nhạo báng cuộc hôn nhân của chúng con.”

“John sẽ muốn con được hạnh phúc.”

“Con biết. Con biết. Tất nhiên anh ấy sẽ muốn. Nhưng mẹ không thấy sao—” Cô ngược nhìn lên lần nữa, đôi mắt cô đang tìm kiếm gì đó trên gương mặt mẹ cô, cô không biết là cái gì— có thể là sự đồng tình, có thể chỉ là sự yêu thương, bởi vì có cái gì đó thật dễ chịu khi tìm kiếm thứ mà cô biết cô sẽ tìm thấy. “Con thậm chí sẽ không tìm kiếm nó,” cô nói thêm. “Con sẽ không tìm được ai như John. Con đã chấp nhận điều đó. Và nếu kết hôn dù không được như vậy thì thật là sai trái.”

“Con sẽ không tìm thấy ai như John, đó là sự thật,” Violet nói. “Nhưng con có thể sẽ tìm thấy một người cũng hợp với con không kém, chỉ là theo một cách khác.”

“Mẹ đã không tìm thấy.”

“Không, mẹ không,” bà đồng ý, “nhưng mẹ cũng đã không cố gắng tìm. Mẹ thậm chí chẳng tìm.”

“Mẹ có mong là mẹ đã tìm không?”

Violet mở miệng, nhưng không có âm thanh nào phát ra, ngay cả hơi thở. Cuối cùng bà nói, “Mẹ không biết, Francesca. Mẹ thực sự không biết.” Và rồi, bởi vì khoảnh khắc đó thực sự cần một tiếng cười, bà thêm, “Mẹ chắc chắn không muốn có thêm đứa con nào nữa!”

Francesca không thể không mỉm cười. “Con có muốn,” cô nói khẽ. “Con muốn một đứa con.”

“Mẹ đã nghĩ con muốn.”

“Tại sao mẹ không bao giờ hỏi con về chuyện đó?”

Violet nghiêng đầu sang một bên. “Vì sao con không bao giờ hỏi mẹ tại sao mẹ không tái giá?”

Đôi môi của Francesca há ra. Cô lẽ ra không nên ngạc nhiên đến vậy trước sự nhạy cảm của mẹ cô.

“Nếu con là Eloise, mẹ nghĩ mẹ có thể đã nói gì đó,” Violet nói thêm. “Hay là bất cứ chị em nào của con, nếu điều đó quan trọng. Nhưng con—” Bà mỉm cười nhớ lại. “Con không giống như vậy. Con chưa bao giờ như thế. Ngay cả khi là một đứa bé con đã tách mình ra. Và con cần có khoảng cách của con.”

Một cách bột phát, Francesca đưa tay ra xiết lấy bàn tay mẹ cô. “Con yêu mẹ, mẹ có biết không?”

Violet mỉm cười. “Mẹ hơi nghi đấy.”

“Mẹ!”

“Được rồi, tất nhiên là mẹ biết. Sao con có thể không yêu mẹ khi mà mẹ yêu con đến như thế chứ?”

“Con chưa nói ra,” Francesca nói, cảm thật tệ vì sự thiếu sót của mình. “Dù sao cũng không phải là gần đây.”

“Không sao cả.” Violet xiết lại tay cô. “Con có những việc khác cần phải nghĩ.”

Và vì lý do nào đó câu đó làm Francesca khẽ cười khúc khích. “Có vẻ hơi nói giảm quá, con phải nói vậy.”

Violet chỉ cười.

“Mẹ?” Francesca buột miệng. “Con có thể hỏi mẹ thêm một câu không?”

“Đương nhiên.”

“Nếu con không tìm thấy ai đó—không giống John, tất nhiên, nhưng vẫn không hợp với con bằng anh ấy. Nếu con không tìm thấy một người như vậy, và con lấy ai đó con khá thích, nhưng có thể là không yêu... liệu có được không?”

Violet im lặng một lúc trước khi bà đáp lại. “Mẹ e rằng chỉ có con mới biết câu trả lời cho chuyện đó,” cuối cùng bà nói. “Mẹ sẽ không bao giờ nói không, đương nhiên. Nửa giới quý tộc—hơn cả một nửa, trong thực tế—có những cuộc hôn nhân như vậy, và khá nhiều trong số họ hoàn toàn hài lòng. Nhưng con sẽ phải tự có sự phán xét của mình khi điều đó đến. Mọi người đều khác nhau, Francesca. Mẹ nghĩ con biết cái đó hơn bất cứ ai. Và khi một người đàn ông cầu hôn con, con sẽ phải nhận xét anh ta theo những điểm tốt của anh ta chứ không phải dựa trên những tiêu chuẩn bất kỳ con đặt ra từ trước.”

Bà nói đúng, tất nhiên, nhưng Francesca đã quá phát ốm khi cuộc sống trở nên quá bừa bộn và phức tạp đến mức nó không phải là câu trả lời cô đang tìm kiếm.

Và chẳng có cái nào giải quyết được vấn đề đang nằm sâu trong tim cô. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô thực sự gặp ai đó làm cô cảm thấy như cô từng cảm thấy với John? Cô không thể hình dung ra cô sẽ gặp; thực sự, điều đó rất rất khó có khả năng.

Nhưng nếu cô có gặp thì sao? Cô phải sống sao với bản thân mình lúc đó?

Có một cái gì đó làm người ta khá thỏa mãn khi có một tâm trạng tệ hại, thế nên Michael quyết định để cho tâm trạng mình chìm xuống hoàn toàn.

Anh đá một hòn sỏi suốt dọc đường về nhà.

Anh gầm gừ với bất kỳ ai va vào anh trên phố.

Anh giật mở cửa chính với sự dữ dằn đến mức làm cho nó đập mạnh vào bức tường đá đằng sau. Hoặc đúng hơn là anh có thể đã làm thế, nếu như tay quần gia nghiêm nghị của anh không quá tinh nhạy và mở cánh cửa ra trước khi những ngón tay của Michael thậm chí kịp chạm vào tay nắm.

Nhưng anh đã tưởng tượng giật nó mở tung, và điều đó cũng có chút gì đấy thỏa mãn.

Và rồi anh bước nhanh lên cầu thang về phòng—nơi vẫn còn có cảm giác quá giống phòng của John, tất nhiên anh chẳng thể làm được gì về chuyện đó ngay lúc ấy—và giật phắt đôi ủng ra.

Hoặc đã cố làm thế.

Khỉ thật.

“Reivers!” anh gào.

Người hầu của anh xuất hiện—hoặc đúng hơn, cứ như anh ta vừa hiện hình—nơi cửa ra vào.

“Vâng, thưa ngài?”

“Anh giúp tôi với đôi ủng chứ?” Michael nói lẽ nhè, cảm thấy mình giống như trẻ con. Ba năm trong quân đội và bốn năm ở Ấn Độ, và anh không thể tháo đôi ủng khổng kiếp của chính mình? Ở London có cái gì

mà khiến một người đàn ông trở thành thằng ngốc hay kêu ca vạ trời? Anh lơ mơ nhớ rằng Reivers cũng từng phải tháo ủng cho anh hồi anh ở London ngày trước.

Anh nhìn xuống. Đó là đôi ủng lạ. Kiểu khác, anh đoán, cho dịp khác, và Reivers luôn rất tự hào một cách ngớ ngẩn với công việc của anh ta. Anh ta đã—

“Reivers?” Michael nói với một giọng thật thấp. “Anh lấy đôi ủng này ở đâu ra?”

“Thưa ngài?”

“Đôi ủng. Tôi không nhận ra chúng.”

“Chúng ta vẫn chưa nhận được tất cả các hòm của ngài từ trên tàu, thưa ngài. Ngài chưa có cái gì thích hợp cho London, thế nên tôi đã tìm những cái này trong số đồ đạc của ngài bá tước trước—”

“Chúa ơi.”

“Thưa ngài? Tôi vô cùng xin lỗi nếu chúng không hợp với ngài. Tôi nhớ rằng hai ngài cùng một cỡ chân, và tôi nghĩ ngài sẽ muốn—”

“Hãy tháo chúng ra đi. Ngay bây giờ.” Michael nhắm mắt lại và ngồi vào một cái ghế da—ghế da của John—ngạc nhiên trước sự chua chát của việc đó. Con ác mộng tệ hại nhất của anh đã thành sự thật, theo nghĩa trần trụi nhất.

“Tất nhiên, thưa ngài.” Reivers trông có vẻ đau khổ, nhưng ai ta nhanh chóng tháo đôi ủng ra.

Michael gãi gãi chóp mũi bằng ngón trỏ và ngón cái rồi thở ra một hơi thật dài trước khi nói tiếp. “Tôi không muốn dùng bất cứ vật gì trong tủ của ngài bá tước trước,” anh nói với vẻ mệt mỏi. Thật sự, anh không biết tại sao quần áo của John vẫn còn ở đây; chỗ đó lẽ ra đã được đem cho những người hầu hoặc làm từ thiện hàng năm nay rồi. Nhưng anh nghĩ đó là quyết định của Francesca, không phải của anh.

“Tất nhiên, thưa ngài. Tôi sẽ lo việc đó ngay.”

“Tốt,” Michael khịt mũi.

“Tôi khóa chúng lại chứ ạ?”

Khóa lại? Chúa ơi, những thứ đó có phải thuốc độc đâu. “Tôi chắc cứ để chúng ở chỗ cũ là ổn,” Michael nói. “Chỉ đừng có đưa ra cho tôi dùng.”

“Dạ.” Reivers nuốt vào, và yết hầu anh ta nhô lên đầy căng thẳng.

“Gì vậy, Reivers?”

“Chỉ là tất cả những vật dụng của Ngài Kilmartin trước đều vẫn ở cả đây.”

“Ở đây?” Michael hỏi một cách trống rỗng.

“Ở đây,” Reivers xác nhận, liếc một lượt quanh phòng.

Michael thờ người trên ghế. Không phải là anh muốn xóa sạch những gì gợi nhắc đến anh họ anh khỏi trái đất này; chẳng ai nhớ John bằng anh, không ai cả.

Ừm, có thể là trừ Francesca, anh thừa nhận, nhưng cái đó khác.

Nhưng anh thật không biết sẽ sống cuộc sống của mình thế nào khi nó bị bao quanh hoàn toàn đến mức ngột ngạt bởi những vật dụng của John. Anh đã có danh hiệu của anh ấy, dùng tiền của anh ấy, sống trong nhà anh ấy. Chẳng nhẽ anh phải mang cả đôi giày chết tiệt của anh ấy luôn?

“Gói chúng lại,” anh nói với Reivers. “Ngày mai. Tôi không muốn bị làm phiền tối nay.”

Và hơn nữa, anh có lẽ nên nói với Francesca về ý định của mình.

Francesca.

Anh thở dài, đứng dậy khi người hầu đã đi. Chúa ơi, Reivers đã quên mang theo đôi ủng. Michael nhặt chúng lên và đặt chúng ra ngoài cửa. Anh có thể đang phản ứng thái quá, nhưng kệ xác, anh chỉ không muốn nhìn chằm chằm vào đôi ủng của John suốt sáu giờ tới.

Sau khi đóng cánh cửa với một tiếng cách chắc gọn, anh bước một cách vô thức về phía cửa sổ. Bậu cửa sổ rộng và sâu, và anh dựa hẳn vào đó, nhìn qua lớp rèm mỏng về phía khung cảnh đường phố bên dưới. Anh gạt tấm vải mỏng sang một bên, đôi môi anh cong lên thành một nụ cười cay đắng khi anh nhìn một cô hầu dắt theo một em bé trên vỉa hè.

Francesca. Cô ấy muốn một em bé.

Anh không biết tại sao anh lại ngạc nhiên đến thế. Nếu anh nghĩ về chuyện đó một cách bình tĩnh, anh lẽ ra sẽ không như vậy. Cô là một phụ nữ, vì Chúa; tất nhiên cô sẽ muốn có con. Chẳng phải tất cả họ đều thế sao? Và trong khi anh chưa bao giờ tự ngồi xuống và nói với mình rằng cô sẽ khóc than John mãi mãi, anh cũng chưa bao giờ xem xét cái ý nghĩ rằng cô có thể muốn tái giá một ngày nào đó.

Francesca và John. John và Francesca. Họ là một cặp, hoặc ít nhất họ đã từng như vậy, và mặc dù cái chết của John, thật đáng buồn, đã làm cho việc tưởng tượng người này không có người kia trở nên dễ dàng hơn, nghĩ đến một người cùng với ai đó khác lại là một chuyện khác hẳn.

Và rồi tất nhiên còn cả cái vụ nổi da gà của anh nữa, mà đó là phản ứng chung của anh với ý nghĩ Francesca cùng với một người đàn ông khác.

Anh rùng mình. Hay là run rẩy? Khỉ thật, anh hy vọng đó không phải là run.

Anh nghĩ đơn giản là anh sẽ phải quen với ý tưởng đó. Nếu Francesca muốn có con, thì Francesca cần một người chồng, và anh chẳng thể làm cái quái gì về chuyện đó. Sẽ tốt hơn, anh nghĩ, nếu cô đã quyết định như vậy và giải quyết cái chuyện đáng ghét này từ năm ngoái, đỡ cho anh phải buồn nôn khi chứng kiến toàn bộ cái trò tán tỉnh diễn ra. Nếu cô đi và cưới từ năm ngoái, thì chuyện này đã xong, kết thúc, xong là xong.

Hết chuyện.

Nhưng giờ anh sẽ phải chứng kiến. Thậm chí có thể là cho lời khuyên.

Khỉ thật.

Anh lại run lên. Khốn nạn. Có thể anh chỉ bị lạnh. Dù sao cũng đang là tháng ba, và là một tháng ba lạnh, ngay cả với ngọn lửa trong lò.

Anh kéo kéo cà vạt, nó đang bắt đầu trở nên chặt kinh khủng, rồi giật tuột nó ra. Trời ạ, anh cảm thấy như quỷ, vừa nóng vừa lạnh, và chao đảo choáng lạng lạng.

Anh ngồi xuống. Dường như đó là việc làm tốt nhất.

Và rồi anh thôi giả vờ mình vẫn ổn, lột hết quần áo ra và bò vào giường.

Đêm nay sẽ là một đêm dài.

11. Chương 08 - Phần 01

Chương 08

... thật tuyệt mừng hay được nghe tin của anh. Tôi rất vui khi anh vẫn ổn. John sẽ rất tự hào. Tôi nhớ anh. Tôi nhớ anh ấy. Tôi nhớ anh. Vài bông hoa vẫn còn nở. Chẳng phải thật hay khi vẫn còn có hoa nở?

—của Nữ bá tước Kilmartin cho Bá tước Kilmartin, một tuần sau khi nhận được lá thư thứ hai cho cô, bản nháp đầu tiên, không bao giờ hoàn thành, không bao giờ được gửi

“Chẳng phải Michael đã nói cậu ấy sẽ cùng ăn tối với chúng ta tối nay sao?”

Francesca ngược nhìn mẹ cô, bà đang đứng trước mặt cô với đôi mắt lo lắng. Cô đang nghĩ về đúng chuyện đó, phải nói thật, và bản khoán không biết cái gì đã ngăn anh lại.

Cô đã mất gần cả ngày lo lắng vì anh sẽ đến, mặc dù anh hoàn toàn không hay biết rằng cô đã rất khổ sở vì cái giây phút ở trong công viên đó. Có chúa, anh ấy có thể còn không nhận ra là đã có một “giây phút”.

Đó là lần đầu tiên trong đời Francesca cảm thấy biết ơn vì sự ngờ nghệch nói chung của đàn ông.

“Phải, anh ấy đã nói sẽ đến,” cô trả lời, khẽ cựa quậy trên ghế. Cô đã đợi một lúc trong phòng khách cùng với mẹ và hai chị em của cô, lơ đãng để thời gian trôi qua cho đến khi vị khách của họ tới.

“Chúng ta có nói giờ cho cậu ấy chưa?” Violet hỏi.

Francesca gật đầu. “Con đã nhắc lại cho anh ấy khi anh ấy thả con xuống đây sau cuộc đi dạo trong công viên.” Cô khá chắc chắn về cuộc nói chuyện đó; cô nhớ rõ ràng đã cảm thấy hơi xốn xang trong ruột khi họ nói về vụ này. Cô không muốn gặp lại anh—dù sao cũng không sớm quá như thế—nhưng cô có thể làm gì? Mẹ cô đã đưa ra lời mời.

“Có thể anh ấy chỉ đến muộn thôi,” đó là Hyacinth, em gái út của Francesca. “Em không ngạc nhiên đâu. Kiểu như anh ấy thì luôn đến muộn.”

Francesca ngay lập tức quay sang em gái. “Cái đó là có ý gì?”

“Em đã nghe tất cả về tiếng tăm của anh ấy.”

“Tiếng tăm của anh ấy thì có liên quan gì?” Francesca hỏi vẻ gay gắt. “Và dù sao, em thì biết gì về cái đó chứ? Anh ấy rời nước Anh hàng năm trời trước khi em biết cúi chào kìa.”

Hyacinth nhún vai, dũi cái kim vào miếng vải thêu vô cùng lộn xộn của mình. “Người ta vẫn nói về anh ấy,” cô nói tỉnh bơ. “Các quý cô ngất đi như những đứa ngốc khi chỉ mới nghe đến tên anh ấy, nếu chị cần biết.”

“Chẳng có cách ngất nào khác cả,” người chen vào là Eloise, người, mặc dù lớn hơn Francesca đúng một tuổi, vẫn chưa có chồng.

“Ừm, có thể anh ấy là tay chơi,” Francesca nói vẻ tỉnh quái, “nhưng anh ấy luôn đúng giờ quá mức.” Cô chưa bao giờ có thể cho phép ai nói xấu về Michael. Cô có thể thờ dài và rên rỉ và chỉ trích những sai sót của anh, nhưng hoàn toàn không thể chấp nhận được khi Hyacinth, người chỉ biết về Michael hoàn toàn dựa trên tin đồn và nghe bóng gió, đưa ra một nhận xét vội vàng như vậy.

“Mặc kệ em tin hay không,” Francesca nói gắt, bởi vì không đời nào cô để cho Hyacinth kết thúc, “nhưng anh ấy sẽ không bao giờ muộn một bữa tối ở đây. Anh ấy vô cùng tôn trọng mẹ.”

“Thế còn đối với chị thì sao?” Hyacinth nói.

Francesca lườm em gái, người đang nhếch mép với tấm vải thêu của mình. “Anh ấy—“ Không, cô sẽ không làm trò này. Cô sẽ không ngồi đây và cãi nhau với em gái mình, không khi mà có thể đang có chuyện gì đó không ổn. Michael, dù cho những thói xấu của anh, luôn lịch sự và tế nhị hết mức, hoặc ít ra anh đã luôn như vậy khi cô có mặt. Và anh sẽ không bao giờ đến ăn tối—cô liếc nhìn chiếc đồng hồ trên bệ lò sưởi—trễ hơn ba mươi phút. Không, ít nhất, nếu anh không nhấn lại.

Cô đứng dậy, vuốt thẳng chiếc váy xám của mình thật nhanh. “Con sẽ đến Ngôi nhà Kilmartin,” cô thông báo.

“Một mình?” Violet hỏi.

“Một mình,” Francesca nói chắc chắn. “Đó là nhà của con, dù gì đi nữa. Con không nghĩ sẽ có ai đàm tiếu nếu con chỉ ghé qua thật nhanh.”

“Phải, phải, tất nhiên,” mẹ cô nói. “Nhưng đừng có ở lại lâu quá.”

“Mẹ, con là một bà góa. Và con không định ở lại qua đêm. Con chỉ muốn xem tình hình của Michael. Con sẽ ổn, con đảm bảo với mẹ.”

Violet gật đầu, nhưng với vẻ mặt của bà, Francesca có thể thấy rằng bà muốn nói nhiều hơn. Đã như thế này bao năm nay rồi—Violet muốn tiếp tục đóng vai bà mẹ chăm sóc cô con gái trẻ góa chồng của bà, nhưng bà cố nhin, cố tôn trọng sự tự do của cô.

Bà không phải lúc nào cũng có thể nhin không can thiệp, nhưng bà đã cố, và Francesca biết ơn vì sự cố gắng đó.

“Chị có muốn em đi cùng không?” Hyacinth hỏi, mắt cô sáng lên.

“Không!” Francesca nói, ngạc nhiên vì giọng cô có vẻ dữ dội hơn cô tưởng. “Em muốn đến đó làm quái gì?”

Hyacinth nhún vai. “Tò mò. Em muốn gặp Tay chơi vui vẻ.”

“Em đã gặp anh ấy rồi,” Eloise chỉ ra.

“Phải, nhưng đã lâu lắm rồi,” Hyacinth nói với một cái thở dài thượt, “từ trước khi em hiểu tay chơi là gì.”

“Con vẫn không hiểu cái đó bây giờ,” Violet nói sảng.

“Ồ, nhưng con—”

“Con không” Violet nhắc lại, “hiểu tay chơi nghĩa là gì.”

“Được thôi.” Hyacinth quay sang phía mẹ với một nụ cười ngọt ngào đến phát ốm. “Con không biết tay chơi là gì. Con cũng không biết tự mặc quần áo và đánh răng.”

“Con đúng là đã thấy Polly giúp nó mặc váy tối hôm qua,” Eloise lẩm bẩm trên chiếc ghế sofa.

“Chẳng ai có thể tự mặc váy buổi tối cả,” Hyacinth ném trả.

“Con đi đây,” Francesca thông báo, mặc dù cô khá chắc rằng chẳng ai nghe cô.

“Chị đang làm gì đấy?” Hyacinth hỏi.

Francesca đứng lại cho đến khi nhận ra Hyacinth đang không nói với cô.

“Chỉ kiểm tra rằng em thôi,” Eloise nói đầy ngọt ngào.

“Các cô bé!” Violet kêu, mặc dù Francesca không thể nghĩ rằng Eloise sẽ tiếp nhận cái đó một cách vui vẻ, khi chị ấy đã hai mươi bảy.

Và đúng là chị ấy không thích, nhưng Francesca lợi dụng sự lộn xộn và cãi cọ sau đó như một cơ hội để chuồn ra khỏi phòng và yêu cầu một người chạy việc gọi chiếc xe cho cô.

Đường phố không đông lắm; vẫn còn sớm, và giới quý tộc sẽ không ra khỏi nhà đến các buổi tiệc và vũ hội trong ít nhất một hoặc hai giờ nữa. Cổ xe di chuyển thật nhanh giữa Mayfair, và trong chưa đầy mười lăm phút Francesca đã bước lên các bậc cấp phía trước Ngôi nhà Kilmartin ở St. James. Như thường lệ, một người chạy việc mở cửa trước khi cô kịp nhấn tay nắm, và cô vội vào trong.

“Kilmartin có ở đây không?” cô hỏi, nhận ra một sự ngạc nhiên nhỏ rằng đây là lần đầu tiên cô gọi Michael bằng tên đó. Cái đó thật lạ, cô nhận ra, và cũng hay, đúng thế, nó bật ra khỏi miệng cô thật tự nhiên. Có thể đã đến lúc họ quen với sự thay đổi. Anh giờ là bá tước, và anh sẽ không bao giờ chỉ là Ông Stirling nữa.

“Tôi tin vậy,” người chạy việc trả lời. “Ông ấy về sớm chiều nay, và tôi vẫn chưa thấy ông ấy đi.”

Francesca nhúu mày, rồi gật đầu cho anh ta lui trước khi bước lên những bậc thang. Nếu Michael thực sự ở nhà, anh phải đang ở trên lầu; nếu anh ở dưới phòng làm việc, người chạy việc sẽ nhận ra sự có mặt của anh.

Cô lên đến tầng hai, rồi sải bước dọc hành lang tới khu phòng của bá tước, đôi chân mang ủng của cô bước đi êm ái trên tấm thảm Aubusson dày cộm. “Michael?” cô gọi khẽ, khi cô đến phòng anh. “Michael?”

Chẳng có câu trả lời, thế là cô bước tới gần cánh cửa hơn, và cô nhận ra nó không đóng hẳn. “Michael?” cô lại gọi, chỉ to hơn một chút xíu. Chẳng hay ho gì khi gào tên anh trong nhà. Hơn nữa, nếu anh đang ngủ, cô không muốn đánh thức anh dậy. Anh có thể mệt sau chuyến đi dài và đã quá kiêu để có thể nói ra điều đó khi Violet mời anh tới dùng bữa tối.

Vẫn chẳng có gì, và cô đẩy cánh cửa mở ra thêm vài inch. “Michael?”

Cô nghe thấy tiếng gì đó. Một tiếng sột soạt, có thể. Có thể là một tiếng rên.

“Michael?”

“Frannie?”

Đó chắc chắn là giọng anh, nhưng không hề giống bất cứ cái gì cô từng nghe phát ra từ môi anh.

“Michael?” Cô vội vào phòng để thấy anh đang co ro trên giường, trông ốm yếu hơn bất cứ ai cô từng thấy. John, tất nhiên, chưa bao giờ ốm. Anh ấy chỉ đi ngủ một đêm và chết.

Thế đấy.

“Michael!” cô thở dốc. “Có chuyện gì với anh thế?”

“Ồ, không có gì nhiều,” anh thều thào. “Cảm lạnh, tôi nghĩ thế.”

Francesca nhìn xuống anh với đôi mắt nghi ngờ. Mái tóc đen của anh bết vào trán, da anh đỏ lên và lốm đốm, và sức nóng tỏa ra từ cái giường gần như làm cô nín thở.

Đây là chưa nói anh ngửi có vẻ thật ốm. Đó là cái mùi kinh khủng, mùi mồ hôi, hơi chua, cái kiểu mùi mà, nếu có màu, sẽ là cái màu xanh lam người ta buồn nôn. Francesca đưa tay ra chạm vào trán anh, rụt lại ngay với sức nóng của nó.

“Đây không phải là cảm lạnh,” cô nói rành rọt.

Đôi môi anh căng ra cố làm thành một nụ cười xấu xí. “Cảm lạnh nặng?”

“Michael Stuart Stirling!”

“Chúa ơi, cô nói nghe như mẹ tôi.”

Cô không hoàn toàn cảm thấy như mẹ anh, đặc biệt sau chuyện xảy ra ở công viên, và cô cũng hơi nhẹ nhõm khi thấy anh yếu đuối và kém hấp dẫn đến mức này. Nó làm cái cảm giác cô cảm thấy từ chiều bớt xù xì đi một chút.

“Michael, có chuyện gì với anh thế?”

Anh nhún vai, rồi vùi mình sâu hơn dưới những tấm chăn, cả cơ thể anh run lên vì dùng quá nhiều sức.

“Michael!” Cô vội tay ra và túm lấy vai anh. Cũng không quá dịu dàng. “Đừng có giở trò mọi khi của anh với tôi. Tôi biết chính xác cách làm của anh. Anh luôn giả vờ chẳng có gì quan trọng, chẳng có gì làm đáng làm anh bận tâm—”

“Thực sự chẳng cần bận tâm,” anh nói. “Cả cô nữa. Đơn giản thôi mà, thật đấy.”

“Michael!” Cô có thể tát anh nếu như anh không quá ốm như thế kia. “Anh sẽ không cố làm giảm nhẹ chuyện này, anh có hiểu tôi không? Tôi nhất quyết yêu cầu anh nói cho tôi biết có chuyện gì xảy ra với anh!”

“Tôi sẽ khá hơn ngày mai,” anh nói.

“Ồ, phải,” Francesca nói, với tất cả sự mỉa mai cô có thể, và nói thật là, cũng kha khá.

“Tôi sẽ,” anh khẳng định, liên tục thay đổi tư thế, mỗi cử động xen lẫn với một tiếng rên. “Ngày mai tôi sẽ khỏe.”

Có cái gì đó trong cách nói của anh làm Francesca cảm thấy rất lạ. “Thế còn ngày sau đó thì sao?” cô hỏi, đôi mắt cô nheo lại.

Một tiếng cười khó khăn phát ra đâu đó dưới lớp chăn. “Sao cơ, lúc đó thì tôi sẽ lại ốm như một con chó chứ sao, tất nhiên.”

“Michael,” cô lại nói, cô giữ giọng mình thật thấp, “có chuyện gì với anh thế?”

“Cô vẫn chưa đoán được à?” Anh thò đầu ra từ dưới tấm chăn, và trông anh thật ốm đến nỗi cô muốn khóc. “Tôi bị sốt rét.”

“Ôi, Chúa ơi,” Francesca thở, thực sự lùi lại một bước. “Ôi, Chúa ơi.”

“Lần đầu tiên tôi nghe thấy cô kêu trời,” anh nói. “Có lẽ tôi nên cảm thấy hạnh diện vì đó là do tôi.”

Cô không biết sao anh có thể bền cọt trong lúc như vậy.

“Michael, tôi—” cô đưa tay ra, rồi lại thu tay về, không biết phải làm gì.

“Đừng lo,” anh nói, cuộn người lại tròn hơn khi cơ thể anh dúm lại vì một đợt run mới. “Cô không thể lấy từ tôi đâu.”

“Tôi không thể sao?” Cô chớp mắt. “Ý tôi là, tất nhiên là không.” Và ngay cả nếu cô có thể, điều đó không nên ngăn cô chăm sóc anh. Anh là Michael. Anh là... ừm, có vẻ thật khó để định nghĩa xem anh là gì của cô, nhưng họ có một mối liên hệ không thể phá vỡ, hai người, và dường như bốn năm và hàng ngàn dặm chẳng làm được gì nhiều để thay đổi chuyện đó.

“Nó là do khí hậu,” anh nói với giọng mệt mỏi. “Cô phải hít chương khí mới có thể bị bệnh. Đó là tại sao họ gọi nó là sốt rét. Nếu cô có thể bị lây từ người khác, cái đám chúng tôi đã truyền bệnh cho cả nước Anh rồi.”

Cô gật đầu với sự giải thích của anh. “Anh có... anh có...” Cô không thể hỏi được; cô không biết hỏi thế nào.

“Không,” anh nói. “Ít nhất tôi không nghĩ vậy.”

Cô cảm thấy mình rũ ra vì nhẹ nhõm, và cô cần phải ngồi xuống. Cô không thể tưởng tượng thế giới không có anh. Ngay cả khi anh đi, cô vẫn biết anh đang ở đó, cùng chung một hành tinh với cô, cùng bước trên một mặt đất. Và ngay cả những ngày ngay sau khi John chết, khi cô ghét anh vì đã bỏ cô, ngay cả khi cô giận anh đến mức muốn khóc—cô vẫn cảm thấy chút an ủi vì biết anh còn sống và vẫn khỏe, và sẽ quay về với cô ngay lập tức, nếu cô yêu cầu.

Anh ở đây. Anh còn sống. Và khi John đã mất... Ừm, cô không biết mọi người làm sao có thể nghĩ đến việc cô mất cả hai người.

Anh lại run lên, thật dữ dội.

“Anh có cần thuốc không?” cô hỏi, chú ý trở lại. “Anh có thuốc không?”

“Tôi uống rồi,” anh nói.

Nhưng cô phải làm gì đó. Cô cũng không ghét bản thân đến mức nghĩ rằng cô có thể đã làm gì đó để ngăn chặn cái chết của John—ngay cả trong lúc đau đớn nhất cô cũng chưa đến mức đó—nhưng cô đã luôn thấy ghét khi tất cả chuyện đó xảy ra lúc không có mặt cô. Đó, thực sự, là điều hệ trọng duy nhất John làm mà không có cô. Và ngay cả nếu Michael chỉ ốm thôi, và sẽ không chết, cô sẽ không để cho anh chịu đựng một mình.

“Để tôi lấy cho anh một cái chăn nữa,” cô nói. Không đợi anh trả lời, cô vội bước qua cánh cửa nối sang khu phòng của cô và kéo tấm chăn khỏi giường mình. Nó có màu hồng của hoa hồng và gần như chắc chắn sẽ xúc phạm cái cảm giác đàn ông của anh khi anh bắt đầu có cảm giác trở lại, nhưng chuyện đó, cô quyết định, là chuyện của anh.

Khi cô quay lại phòng anh, anh nằm thật yên đến mức cô nghĩ anh đã ngủ, nhưng anh cố tỉnh lại và nói cảm ơn khi cô phủ tấm chăn lên trên người anh.

“Tôi có thể làm gì nữa?” cô hỏi, kéo một cái ghế gỗ đến bên giường anh và ngồi xuống.

“Không gì cả.”

“Phải có việc gì đó,” cô khẳng định. “Chắc chắn chúng ta sẽ không chỉ đợi chuyện này qua đi.”

“Chúng ta sẽ,” anh nói yếu ớt, “đợi chuyện này qua đi.”

“Tôi không thể tin điều đó là thật.”

Anh mở một mắt. “Cô định thách thức cả một nền y học sao?”

Cô nghiêng rằng và nhồm lên khỏi ghế. “Anh có chắc anh không cần thêm thuốc chứ?”

Anh lắc đầu, rồi rên lên vì dùng quá sức. “Không cần trong vài giờ nữa.”

“Nó ở đâu?” cô hỏi. Nếu việc duy nhất cô thực sự có thể làm là tìm xem thuốc ở đâu và chuẩn bị sẵn sàng khi cần đến nó, thì vì Chúa, cô ít nhất cũng sẽ làm vậy.

Anh nhích đầu một chút sang bên trái. Francesca dõi theo cử động đến một cái bàn nhỏ bên kia phòng, nơi có một lọ thuốc đứng trên một tờ báo gấp lại. Cô đứng dậy ngay và tới lấy nó, đọc nhãn thuốc khi quay trở lại ghế. “Quinine,” cô lầm bầm. “Tôi đã nghe tới cái này.”

“Thuốc thần kỳ,” Michael nói. “Người ta bảo vậy.”

12. Chương 08 - Phần 02

Francesca nhìn anh nghi ngờ.

“Nhìn tôi này,” anh nói với một nụ cười nửa miệng—và yếu ớt. “Bằng chứng sống động.”

Cô lại sẫm soi lọ thuốc, nhìn thứ bột trong đó dịch chuyển khi cô nghiêng lọ. “Tôi vẫn chưa bị thuyết phục.”

Một bên vai anh cổ cử động ra vẻ vô tư. “Tôi vẫn chưa chết.”

“Cái đó không buồn cười chút nào.”

“Không, đó là cái duy nhất buồn cười,” anh sửa lại. “Chúng ta phải cười khi có thể. Thử nghĩ xem, nếu tôi chết, tức vị sẽ chuyển sang—Janet nói thế nào nhỉ—cái—”

“Nhánh Dabenham tệ hại trong gia tộc,” họ cùng nói, và dù Francesca không thể tin được, cô đã thực sự mỉm cười.

Anh luôn có thể làm cô cười.

Cô với tay ra và nắm lấy tay anh. “Chúng ta sẽ vượt qua chuyện này,” cô nói.

Anh gật đầu, và rồi anh nhắm mắt lại.

Nhưng ngay khi cô nghĩ anh đã ngủ, anh thì thầm, “Có cô ở đây vẫn tốt hơn.”

Sáng hôm sau Michael đã cảm thấy như sống lại đôi chút, và nếu anh vẫn chưa được như bình thường, thì ít nhất vẫn khá hơn nhiều so với đêm trước. Francesca, anh phát hoảng khi nhận ra, vẫn ngồi trên cái ghế gỗ cạnh giường anh, đầu cô nghiêng về một bên như say rượu. Trông cô không thoải mái theo mọi cách mà người ta có thể trông không thoải mái, từ cái cách cô ngồi trên ghế đến cái góc nghiêng kỳ quặc của cái cổ và thân hình vẹo vọ lạ kỳ của cô.

Nhưng cô đang ngủ. Thậm chí còn ngáy, cái này làm anh cảm thấy thật dễ thương. Anh chưa bao giờ tưởng tượng được cô ngáy, và thật buồn phải nói rằng, anh đã tưởng tượng cô ngủ không biết bao nhiêu lần mà kể.

Anh nghĩ là anh đã hy vọng quá hão huyền rằng anh có thể dấu cô bệnh của mình; cô quá nhạy bén và tất nhiên cũng quá tọc mạch. Và dù cho anh muốn cô không lo lắng vì mình, sự thật là, anh đã được an ủi vì sự có mặt của cô đêm qua. Anh không nên thế, hoặc ít nhất anh không nên cho phép mình như thế, nhưng anh không thể dừng được.

Anh nghe thấy cô trở mình và quay sang nằm nghiêng để nhìn rõ hơn. Anh chưa bao giờ nhìn cô tỉnh dậy, anh nhận ra. Anh không chắc tại sao anh nghĩ điều này lạ đến vậy; cũng chẳng phải anh đã được chứng kiến nhiều thời khắc riêng tư của cô trước đây. Có thể bởi vì trong tất cả những giấc mơ của anh, trong tất

cả sự mơ tưởng của anh, anh chưa bao giờ tưởng tượng về điều này—tiếng khò khè khê trong cổ cô khi cô trở mình, tiếng thở dài khi cô ngáp, hoặc ngay cả sự lay động thật khẽ của đôi mi cô khi chúng hé ra.

Cô thật đẹp.

Anh biết vậy, tất nhiên, anh đã biết điều đó bao nhiêu năm nay, nhưng chưa từng cảm nhận nó rõ rệt đến thế, sâu tận trong xương tủy đến vậy.

Chẳng phải vì mái tóc của cô, mái tóc dày, những lọn sóng màu hạt dẻ mượt mà anh hiếm khi được có cơ may nhìn chúng rủ xuống. Và thậm chí cũng không phải vì đôi mắt của cô, xanh sáng lên đến mức đàn ông đã xúc động đến nỗi phải làm thơ—Michael nhớ lại, trong sự thích thú của John. Cũng chẳng phải vì khuôn mặt cô hay khuôn xương; nếu đúng thế, anh đã phải phát cuồng vì sự đáng yêu của tất cả các cô gái nhà Bridgerton; họ giống nhau như những hạt đậu, ít nhất ở vẻ bên ngoài.

Đó là vì cái gì đó trong cách cô cử động.

Cái gì đó trong cách cô thở.

Cái gì đó trong cái cách cô đơn giản là tồn tại.

Và anh không nghĩ anh có bao giờ có thể vượt qua điều đó.

“Michael,” cô lẩm nhẩm, dụi đi giấc ngủ từ đôi mắt.

“Chào buổi sáng,” anh nói, hy vọng cô nhầm tiếng khàn trong giọng anh là do mệt mỏi.

“Trông anh khá hơn.”

“Tôi cảm thấy khá hơn.”

Cô nuốt vào trước khi cô nói, “Anh đã quen chuyện này.”

Anh gật đầu. “Tôi sẽ không đi quá xa đến mức nói rằng tôi không phiền với căn bệnh, nhưng đúng, tôi đã quen với nó. Tôi biết phải làm gì.”

“Nó sẽ còn tiếp tục bao lâu nữa?”

“Cũng khó nói. Tôi sẽ bị sốt hai ngày một lần cho đến khi nó... dừng. Một tuần tất cả, có thể hai. Ba nếu tôi đen đủi đến mức tệ hại.”

“Và rồi sao?”

Anh nhún vai. “Rồi tôi đợi và hy vọng nó sẽ không xảy ra lần nữa.”

“Nó có thể thế sao?” Cô ngồi thẳng dậy. “Không bao giờ trở lại?”

“Nó là một căn bệnh kỳ lạ, thất thường.”

Đôi mắt cô nheo lại. “Đừng có nói là nó giống như một người đàn bà.”

“Tôi chưa hề nghĩ thế cho đến khi cô nói ra.”

Đôi môi cô khê mím lại, rồi dần ra khi cô hỏi, “Đã bao lâu rồi kể từ lần trước anh...” Cô chớp mắt. “Anh gọi nó sao?”

Anh nhún vai. “Tôi gọi là lên cơn. Chắc chắn là nó có cảm giác như vậy. Và đã sáu tháng rồi.”

“Ừm, vậy là tốt!” Cô cắn môi dưới. “Phải không?”

“Nếu tính đến chuyện trước lần trước chỉ có ba tháng, thì đúng, tôi nghĩ thế.”

“Chuyện này xảy ra thường xuyên cỡ nào?”

“Đây là lần thứ ba. Tóm lại, nó cũng không quá tệ nếu so với những cái tôi đã thấy.”

“Liệu tôi có nên an tâm vì điều đó không?”

“Tôi có,” anh nói thẳng băng. “vì tôi là hình mẫu của đức tính của người theo đạo Thiên chúa.”

Cô bất chợt đưa tay ra và sờ trán anh. “Anh mát hơn nhiều rồi,” cô nhận xét.

“Đúng, tôi sẽ. Đây là một căn bệnh rất ổn định. Ừm, ít ra là khi cô đang ốm. Sẽ tốt hơn nếu tôi biết lúc nào tôi sẽ bị lên cơn lại.”

“Và anh sẽ thực sự lên cơn sốt trong vòng một ngày nữa? Đúng y như thế?”

“Đúng y như thế,” anh khẳng định.

Cô dường như suy nghĩ về điều đó một lúc, rồi nói, “Anh sẽ không thể giấu gia đình về chuyện này, đương nhiên.”

Anh thực sự cố ngồi dậy. “Vì Chúa, Francesca, đừng nói với mẹ tôi và—”

“Họ sẽ đến bất cứ hôm nào bây giờ,” cô chen vào. “Khi tôi rời Scotland, họ nói họ sẽ chỉ chậm hơn tôi một tuần, và anh biết Janet đấy, cái đó thực sự có nghĩa là chỉ ba ngày. Anh có thực sự hy vọng họ không nhận ra rằng anh khá dễ dàng—”

“Không dễ dàng,” anh chen vào thật nhanh.

“Kiểu gì cũng thế,” cô nói gọn lỏn. “Anh có thực sự nghĩ họ sẽ không nhận ra anh ốm như chết cứ hai ngày một lần? Vì trời, Michael, hãy nghĩ là họ có một chút trí thông minh đi.”

“Được rồi,” anh nói, thả người xuống gối. “Nhưng không ai nữa. Tôi không có mong ước trở thành tên quái của London.”

“Anh chẳng phải người đầu tiên bị sốt rét.”

“Tôi không muốn ai thương hại cả,” anh bật ra. “Đặc biệt là cô.”

Cô lui lại như thể bị đánh, và tất nhiên anh cảm thấy như một tên khốn.

“Tha lỗi cho tôi,” anh nói. “Ý tôi khác.”

Cô lườm anh.

“Tôi không muốn sự thương hại của cô,” anh nói lại, “nhưng sự chăm sóc và cầu chúc tốt đẹp của cô luôn được chào đón.”

Đôi mắt cô không nhìn anh, nhưng anh có thể nói rằng cô đang cố quyết định xem có nên tin anh không.

“Tôi thật lòng,” anh nói, và anh không còn sức để giấu đi sự mệt mỏi trong giọng nói. “Tôi mừng vì cô ở đây. Tôi từng trải qua chuyện này.”

Cô nhìn qua thật nhanh, như thể cô có một câu hỏi, nhưng có chết, anh cũng không biết đó là gì.

“Tôi đã trải qua chuyện này,” anh lại nói, “và lần này... khác. Tốt hơn. Dễ dàng hơn.” Anh thở một hơi dài, nhẹ nhõm vì đã tìm được từ thích hợp. “Dễ dàng hơn. Nó dễ dàng hơn.”

“Ồ,” Cô nhúc nhích trên ghế. “Tôi thật... mừng.”

Anh liếc qua cửa sổ. Chúng được che bởi những tấm rèm dày, nhưng anh có thể thấy những tia nắng lọt qua khe ở bên cạnh. “Mẹ cô sẽ không lo lắng cho cô chứ?”

“Ôi, không!” Francesca thốt lên, nhảy dựng lên nhanh đến mức bàn tay cô đập vào chiếc bàn cạnh giường. “Ôi ôi ôi”

“Cô không sao chứ?” Michael hỏi lịch sự, bởi vì rõ ràng cô không làm sao cả.

“Ôi...” Cô đang rẩy rẩy tay, cố làm dịu cơn đau. “Tôi quên mất mẹ tôi. Bà chờ tôi về từ đêm qua.”

“Cô không gửi tin nhắn sao?”

“Tôi có,” cô nói. “tôi nói với bà là anh ốm, nhưng bà nhấn lại và nói sẽ ghé qua vào buổi sáng để giúp. Mấy giờ rồi? Anh có đồng hồ không? Tất nhiên anh có đồng hồ.” Cô quay thật nhanh về phía chiếc đồng hồ nhỏ trên lò sưởi.

Đây từng là phòng John; nó vẫn là phòng John, theo rất nhiều cách. Tất nhiên cô phải biết chiếc đồng hồ ở đâu.

“Mới tám giờ,” cô nói và thở phào. “Mẹ không bao giờ dậy trước chín giờ trừ phi có việc khẩn cấp, và hy vọng bà không coi chuyện này là như vậy. Tôi đã cố không quá tỏ ra hoảng hốt trong tin nhắn.”

Nếu bạn biết Francesca, nó sẽ được viết với tất cả sự bình tĩnh lạnh lùng mà cô nổi tiếng sở hữu. Michael mỉm cười. Cô có thể đã nói dối rằng cô đã thuê người chăm sóc.

“Chẳng cần thiết phải lo lắng,” anh nói.

Cô quay nhìn anh với đôi mắt lạ lùng. “Anh nói anh không muốn ai biết anh bị sốt rét.”

Môi anh mở ra. Anh chưa bao giờ mơ rằng cô sẽ xem trọng ý muốn của anh đến thế. “Cô sẽ giấu việc này với mẹ cô?” anh hỏi khẽ.

“Tất nhiên. Đó là quyết định của anh xem có nói với bà không, không phải là của tôi.”

Việc này thật cảm động, thậm chí có cảm giác âu yếm—

“Tôi nghĩ anh bị điên,” cô nói nhanh.

Ừm, có thể âu yếm không hẳn là từ thích hợp.

“Nhưng tôi sẽ tôn trọng ý muốn của anh.” Cô đặt tay lên hông và nhìn anh với ánh mắt chỉ có thể tả là bực bội. “Sao anh có thể nghĩ là tôi sẽ làm khác nhỉ?”

“Tôi không biết,” anh lẩm bẩm.

“Thật tình, Michael,” cô gầm gừ. “Tôi không biết có chuyện gì với anh nữa.”

“Không khí ẩm ướt?” anh cố đùa.

Cô ném cho anh một Cái Nhìn. Viết hoa.

“Tôi sẽ quay về chỗ mẹ tôi,” cô nói, đeo đôi ủng ngắn màu xám của cô vào. “Nếu tôi không về, anh có thể chắc chắn mẹ tôi sẽ xuất hiện với cả một khoa trong Cao đẳng Y khoa Hoàng gia theo sau.”

Anh nhướn một bên mày. “Có phải bà từng làm vậy khi cô ốm?”

Cô phát ra một âm thanh nửa như khịt mũi, nửa như gầm gừ, và hoàn toàn cấu kỉnh. “Tôi sẽ quay lại sớm. Đừng có đi đâu.”

Anh gơ hai bàn tay lên, đưa tay một cách châm biếm về chiếc giường bệnh.

“Ừm, tôi sẽ không quá tin ở anh,” cô lẩm bẩm.

“Niềm tin của cô về sức mạnh siêu phàm thực là cảm động.”

Cô dừng lại trước cửa. “Tôi thề, Michael, anh là bệnh nhân thập tử nhất sinh dễ gây nổi cáu nhất mà tôi từng biết.”

“Tôi sống để phục vụ cô!” anh gọi với ra vì cô đã ra ngoài hành lang, và anh chắc mẩm nếu cô có cái gì đó để ném vào cánh cửa, thì cô đã làm rồi. Với hết sức lực.

Anh nằm lại xuống gối và mỉm cười. Anh có thể là một bệnh nhân gây nổi cáu, nhưng cô cũng là một người chăm sóc quái gở.

Với anh cái đó hoàn toàn ổn.

13. Chương 09 - Phần 01

Chương 09

...có thể những lá thư của chúng ta đã không gặp nhau, nhưng có vẻ như là cô chỉ không muốn nói chuyện. Tôi chấp nhận và mong cô luôn khỏe. Tôi sẽ không làm phiền cô nữa. Tôi hy vọng là cô biết tôi vẫn đang lắng nghe, nếu có lúc nào cô đổi ý.

—của Bá tước Kilmartin gửi tới Nữ bá tước Kilmartin, tám tháng sau khi anh đến Ấn Độ

Thật không dễ giấu căn bệnh của anh. Giới quý tộc không phải là vấn đề; Michael chỉ cần từ chối tất cả các lời mời, và Francesca đã phao tin rằng anh muốn ổn định tại ngôi nhà mới của mình trước khi đảm nhận vị trí trong xã hội.

Những người hầu thì khó hơn một chút. Họ nói chuyện, tất nhiên, và thường là nói với những người hầu nhà khác, nên Francesca phải đảm bảo chỉ những người hầu cận trung thành nhất mới được phép vào phòng bệnh của Michael. Việc đó thật khó, đặc biệt là khi cô đang không chính thức sống tại Ngôi nhà Kilmartin, ít nhất là cho đến khi Janet và Helen đến, mà Francesca vô cùng hy vọng là sẽ sớm.

Nhưng phần khó nhất, những người luôn tò mò một cách khủng khiếp và rất khó để giấu, lại là gia đình Francesca. Giữ kín một bí mật trong nhà Bridgerton chưa bao giờ là một việc dễ dàng, và giữ bí mật với tất cả bọn họ thực là, nói ngắn gọn, một cơn ác mộng khủng khiếp.

“Tại sao chị đến đó mỗi ngày?” Hyacinth hỏi trong bữa sáng.

“Chị sống ở đó,” Francesca trả lời, rồi cắn một miếng muffin, dấu hiệu mà người bình thường sẽ nhận ra là cô không muốn nói chuyện.

Hyacinth, tuy thế, lại chưa bao giờ được biết đến như một người bình thường. “Chị sống ở đây,” cô cãi.

Francesca nuốt vào, rồi nhấp một ngụm trà, sự chậm trễ là để cô giữ được vẻ bình thản. “Chị ngủ ở đây,” cô nói lạnh nhạt.

“Đó chẳng phải là định nghĩa của nơi người ta sống sao?”

Francesca trát thêm mứt vào cái muffin của mình. “Chị đang ăn, Hyacinth.”

Em út của cô nhún vai. “Em cũng thế, nhưng chuyện đó không ngăn cản em có một cuộc nói chuyện thông minh.”

“Tôi sẽ giết nó,” Francesca nói chẳng với một ai cụ thể. Điều đó có thể là điều hay, bởi vì chẳng có ai khác có mặt hết.

“Chị đang nói với ai thế?” Hyacinth hỏi.

“Chúa,” Francesca nói cộc lốc. “Và chị thực sự tin chị đã được phép của đáng thiêng liêng cho phép được giết em.”

“Hừm,” là câu trả lời của Hyacinth. “Nếu mà dễ thế, thì em đã xin phép xóa sổ một nửa giới quý tộc từ đời nào rồi.”

Francesca kết luận ngay lúc đó rằng không phải tất cả các câu nói của Hyacinth đều cần được đáp lại. Thực tế là, rất ít.

“Ồ, Francesca!” giọng Violet vang lên, may sao đã xen ngang vào câu chuyện. “Con đây rồi.”

Francesca ngược lên và thấy mẹ cô bước vào phòng ăn sáng, nhưng trước khi cô kịp nói lấy một từ, Hyacinth đã phun ngay, “Francesca đang chuẩn bị giết con.”

“Thế thì mẹ đến vừa kịp lúc nhỉ,” Violet nói, ngồi xuống ghế. Bà quay sang Francesca. “Con có định qua Ngôi nhà Kilmartin sáng nay không?”

Francesca gật đầu. “Con sống ở đó.”

“Con nghĩ chị ấy sống ở đây,” Hyacinth nói, thêm một lượng kha khá đường vào trong ly trà của mình.

Violet lò cô đi. “Mẹ nghĩ mẹ sẽ đi cùng con.”

Francesca suýt nữa đánh rơi cái nĩa. “Tại sao?”

“Mẹ muốn gặp Michael,” Violet nói với một cái nhún vai rất lịch lãm. “Hyacinth, con đưa cho mẹ mấy cái muffin được không?”

“Con không biết kế hoạch hôm nay của anh ấy là gì,” Francesca nói nhanh. Michael vừa lên cơn đêm hôm qua—lần lên cơn thứ tư của anh, nói một cách chính xác, và họ hy vọng nó sẽ là lần cuối của đợt này. Nhưng mặc dù đến giờ anh có thể đã hồi lại khá, rất có thể trông anh vẫn tệ hại. Da của anh—ơn Chúa—đã không chuyển sang màu vàng, Michael đã nói với cô rằng đó thường là dấu hiệu khi căn bệnh chuyển sang giai đoạn nguy hiểm đến tính mạng, nhưng anh vẫn còn có vẻ ốm yếu kinh khủng, và Francesca biết rằng nếu mẹ cô chỉ nhìn anh một cái thôi, bà sẽ phát hoảng. Và giận điên lên.

Violet Bridgerton không thích bị giấu chuyện gì. Đặc biệt khi chuyện đó quan trọng và người ta có thể dùng cụm từ “sống chết” để tả về nó mà không bị coi là quá cường điệu.

“Nếu cậu ấy không rảnh thì mẹ chỉ cần quay đầu và đi về thôi,” Violet nói. “Mút, Hyacinth.”

“Em sẽ đi nữa,” Hyacinth nói.

Ồi, Chúa ơi. Con dao của Francesca lướt qua ngay trên chiếc muffin của cô. Cô sẽ phải trói em gái mình lại và kéo lê đi. Đó là giải pháp duy nhất.

“Mẹ không phiền nếu con đi cùng, phải không?” Hyacinth hỏi Violet.

“Không phải em có kế hoạch với Eloise sao?” Francesca hỏi thật nhanh.

Hyacinth ngừng lại, nghĩ ngợi, chớp mắt vài lần. “Em không nghĩ vậy.”

“Đi mua sắm? Ở tiệm bán mũ?”

Hyacinth mất một lúc nữa để lục lại trong trí nhớ của mình. “Không, thực sự em khá chắc chắn là em không. Em vừa mua một cái mũ mới tuần trước. Rất đẹp, thật đấy. Màu xanh, với cái vành màu nâu làm khéo vô cùng.” Cô liếc lát bánh mì nướng của mình, nhìn nó một lúc, rồi với lấy lọ mút cam. “Em một vì đi mua sắm rồi,” cô nói thêm.

“Không phụ nữ nào một vì đi mua sắm cả,” Francesca nói, có vẻ hơi tuyệt vọng.

“Người phụ nữ này có. Hơn nữa, ngài bá tước—” Hyacinth tự dừng lại, quay sang mẹ cô. “Con gọi anh ấy là Michael được không?”

“Con phải hỏi cậu ấy,” Violet trả lời, cắn một miếng trứng.

Hyacinth quay lại phía Francesca. “Anh ấy đã trở lại London cả vài tuần nay, và em thậm chí chưa gặp anh ấy. Bạn bè em cứ hỏi em về anh ấy suốt, và em chẳng có gì để nói cả.”

“Tán chuyện là không đứng đắn, Hyacinth,” Violet nói.

“Đấy không phải là tán chuyện,” Hyacinth trả lời. “Đấy là phổ biến thông tin một cách trung thực.”

Francesca thực sự cảm thấy cằm mình vừa rớt ra. “Mẹ,” cô nói, lắc đầu, “mẹ đúng là nên dừng ở con số bảy.”

“Đứa con, ý con là vậy?” Violet hỏi, vừa nhấp trà. “Đôi khi mẹ cũng tự hỏi.”

“Mẹ!” Hyacinth kêu.

Violet chỉ mỉm cười với cô. “Muối?”

“Mẹ cần đến tám lần mới làm đúng được,” Hyacinth tuyên bố, đẩy lọ muối về phía mẹ cô với sự kém duyên đáng rõ rệt.

“Và cái đó có phải có nghĩa là con cũng muốn có tám đứa con?” Violet hỏi ngọt ngào.

“Chúa ơi, không,” Hyacinth nói. Với cảm xúc thật mạnh mẽ. Và cô cùng với Francesca, không ai có thể nhịn không cười khúc khích sau câu đó.

“Kêu trời là không lịch sự, Hyacinth,” Violet nói, với cái giọng giống như khi bà bảo Hyacinth không được tán chuyện.

“Tại sao bọn mẹ không ghé qua sớm một chút vào đầu buổi chiều nhỉ?” Violet hỏi Francesca, khi khoảnh khắc vui vẻ trôi qua.

Francesca liếc nhìn lên chiếc đồng hồ. Cái đó nghĩa là cô chỉ có khoảng một giờ để làm cho Michael trông coi được một chút. Và mẹ cô đã nói bọn mẹ. Nghĩa là nhiều hơn một người. Nghĩa là bà sẽ đưa Hyacinth đi theo, người có khả năng biến một tình thế kỳ cục trở thành một cơn ác mộng sống.

“Con sẽ đi bây giờ,” Francesca buột miệng, đứng dậy thật nhanh. “Để xem anh ấy có rảnh không.”

Trước sự ngạc nhiên của cô, mẹ cô cũng đứng dậy. “Mẹ sẽ tiễn con ra cửa,” Violet nói. Chắc chắn.

“Err, mẹ sẽ?”

“Phải.”

Hyacinth bắt đầu đứng dậy.

“Một mình,” Violet nói, thậm chí không liếc Hyacinth một cái.

Hyacinth ngồi xuống lại. Ngay cả cô cũng đủ khôn để biết rằng không nên tranh cãi khi mẹ cô kết hợp nụ cười điềm tĩnh đó với một giọng nói đanh thép.

Francesca để mẹ ra khỏi phòng trước cô, và họ đi trong im lặng cho đến khi ra tới tiền sảnh, nơi cô đứng đợi người chạy việc lấy áo khoác cho mình.

“Con có chuyện gì muốn nói với mẹ không?” Violet hỏi.

“Con không hiểu ý mẹ.”

“Mẹ nghĩ là con có.”

“Con đảm bảo với mẹ,” Francesca nói, nhìn mẹ với vẻ ngây thơ, “con không có.”

“Con đã dành khá nhiều thời gian ở Ngôi nhà Kilmartin,” Violet nói.

“Con sống ở đó,” Francesca giải thích, tưởng như phải đến lần thứ một trăm.

“Không phải là lúc này, và mẹ lo người ta sẽ nói.”

“Chưa có ai nói gì về chuyện đó cả,” Francesca đáp. “Con chưa thấy gì trong mục tin đồn, và nếu người ta nói về chuyện đó, con chắc một người trong chúng ta đã phải nghe rồi.”

“Chỉ vì người ta đang im lặng không có nghĩa là họ sẽ vẫn như vậy vào ngày mai,” Violet nói.

Francesca thở ra một hơi đầy bức bối. “Con cũng chẳng phải là một cô gái trong trắng chưa bao giờ lấy chồng.”

“Francesca!”

Francesca khoanh tay. “Con xin lỗi vì đã nói thẳng, mẹ à, nhưng đó là sự thật.”

Người chạy việc tới đúng lúc đó với chiếc áo khoác của Francesca và thông báo với cô rằng cỗ xe sẽ ngay lập tức sẵn sàng ở đằng trước nhà. Violet đợi cho đến khi anh ta ra ngoài đợi nó tới, rồi quay sang Francesca và hỏi, “Chính xác thì quan hệ của con và bá tước là gì?”

Francesca thở hắt. “Mẹ!”

“Đó không phải là một câu hỏi gốc gác,” Violet nói.

“Đó là câu gốc gác nhất—không, đúng hơn là ngớ ngẩn nhất—con từng được nghe. Michael là em họ con!”

“Cậu ấy từng là em họ của chồng con,” Violet sửa lại.

“Và anh ấy cũng là em họ con nữa,” Francesca nói thật gắt. “Và bạn con. Trời ơi, trong tất cả mọi người... con thậm chí không thể tưởng tượng... Michael!”

Nhưng sự thật là, cô có thể tưởng tượng. Trận ốm của Michael đã ngăn điều đó lại; cô đã quá bận bịu chăm sóc và giúp cho anh khỏe lại, đến nỗi cô đã có thể tránh nghĩ đến giây phút liêu xiêu đó trong công viên, khi cô nhìn anh và có cái gì đó trong cô sống dậy.

Một cái gì đó mà cô từng chắc chắn đã chết ở trong cô từ bốn năm trước.

Nhưng khi nghe mẹ cô nhắc đến chuyện đó... Chúa ơi, điều đó thật khủng khiếp. Không đời nào, không đời nào cô có thể cảm thấy bị hấp dẫn bởi Michael. Điều đó thật sai trái. Điều đó thực sự sai trái. Điều đó... ừm, nó đơn giản là rất sai trái. Chẳng có từ nào để tả nó tốt hơn.

“Mẹ,” Francesca nói, cố giữ giọng đều đều, “Michael không cảm thấy khỏe. Con đã nói với mẹ rồi.”

“Bảy ngày thì cũng hơi lâu cho một trận cảm lạnh đấy.”

“Có thể là cái gì đó từ Ấn Độ,” Francesca nói. “Con không biết. Con nghĩ anh ấy gần bình phục rồi. Con đã giúp anh ấy ổn định tại London này. Anh ấy đã đi xa rất lâu và như mẹ đã nhận thấy, anh ấy có nhiều trách nhiệm mới trong cương vị bá tước. Con nghĩ nhiệm vụ của con là phải giúp anh ấy với những việc này.” Cô nhìn mẹ cô với một vẻ mặt cương quyết, khá hài lòng với bài nói của mình. Nhưng Violet chỉ nói, “Mẹ sẽ gặp con trong một giờ nữa,” và bước đi.

Để lại Francesca với cảm giác hoảng loạn thực sự.

Michael đang hưởng thụ chút thời gian thanh thản và yên tĩnh—cũng chẳng phải anh không được yên, nhưng bệnh sốt rét chẳng cho phép cơ thể được thanh thoi nhiều—thì Francesca xông qua cánh cửa buồng ngủ, mắt mở to và thở không ra hơi.

“Anh có hai lựa chọn,” cô nói, hoặc đúng hơn, phều phào.

“Chỉ có hai thôi?” anh lẩm bẩm, mặc dù anh chẳng biết cô đang nói về chuyện gì.

“Đừng có đùa.”

Anh chuyển mình sang tư thế ngồi. “Francesca?” anh hỏi thật cẩn thận, bởi vì đó là kinh nghiệm của anh, rằng người ta luôn phải thận trọng khi có một phụ nữ đang có vấn đề.

“Cô có ổn—”

“Mẹ tôi sắp đến,” cô nói.

“Đây?”

Cô gật đầu.

Đó chẳng phải hoàn cảnh lý tưởng nhưng cũng chưa phải cái gì đáng để Francesca phản ứng rối tinh lên như thế. “Tại sao?” anh hỏi thật lịch sự.

“Bà nghĩ—” Cô ngừng lại, lấy hơi. “Bà nghĩ—Ồi, trời ơi, anh sẽ không tin đâu.”

Khi cô không giải thích thêm về cái đó, anh mở to mắt và đưa tay làm một cử chỉ tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, như thể nói—Có thể kể rõ hơn không

“Bà nghĩ,” Francesca nói, nhún vai khi cô quay nhìn anh, “rằng chúng ta đang có quan hệ.”

“Chỉ sau một tuần trở lại London,” anh lẩm bẩm đầy vẻ suy tư. “Tôi nhanh hơn là tôi tưởng.”

“Sao anh có thể đùa về việc này chứ?” Francesca hỏi.

“Sao tôi có thể không đùa?” anh đáp trả. Nhưng tất nhiên cô sẽ không bao giờ có thể cười vì một chuyện như thế. Với cô đó là điều không thể tưởng tượng. Với anh đó là...

Ừm, một thứ hoàn toàn khác hẳn.

“Tôi đang chết khiếp,” cô tuyên bố.

Michael chỉ mỉm cười và nhún vai với cô, mặc dù anh bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy. Bình thường, anh không hy vọng Francesca sẽ nghĩ về anh theo cách đó, nhưng cái phản ứng khiếp sợ kia không thực sự làm một anh chàng cảm thấy thoải mái với tính đàn ông của mình.

“Hai lựa chọn của tôi là gì?” anh bỗng hỏi.

Cô chỉ nhìn anh chằm chằm.

“Cô đã nói tôi có hai lựa chọn.”

Cô chớp mắt, và lẽ ra trông cũng khá ngơ ngác đáng yêu, nếu như anh không quá bức mình với sự tức tối của cô để có thể nghĩ về cô một cách hào phóng như thế. “Tôi... không nhớ,” cuối cùng cô nói. “Ôi trời ơi,” cô rên rỉ. “Tôi phải làm gì?”

“Ngồi xuống có thể là một khởi đầu tốt,” anh nói, đủ to để đầu cô quay phắt về phía anh. “Dừng lại và suy nghĩ đi, Frannie. Đây là chúng ta. Mẹ cô sẽ nhận ra bà ngốc nghếch đến thế nào một khi bà bỏ thêm thời gian suy nghĩ về điều đó.”

“Đó là điều tôi đã nói với mẹ,” cô trả lời thật vội. “Ý tôi là, vì chúa. Anh có thể tưởng tượng được không?”

Thực ra, anh có thể, và cái đó đã luôn là chút vấn đề.

“Đó là thứ khó hình dung nhất,” Francesca lầm bầm, đi qua đi lại trong phòng. “Cứ làm như là tôi—” Cô xoay người, phẩy tay về phía anh với một cử động thật mạnh. “Cứ làm như là anh—” Cô dừng lại, đặt hai tay lên hông, rồi rõ ràng đã từ bỏ cố gắng đứng yên và lại tiếp tục đi lại trong phòng. “Sao bà có thể nghĩ đến chuyện như vậy chứ?”

“Tôi không tin là tôi từng thấy cô bức tức đến thế này,” Michael bình phẩm.

Cô ngừng lại giữa chừng và nhìn anh chằm chằm như thể anh là tên ngốc. Với hai cái đầu.

Và có thể là một cái đuôi.

“Cô thực sự nên cố bình tĩnh lại,” anh nói, mặc dù anh biết lời nói của anh sẽ có hiệu quả hoàn toàn ngược lại. Phụ nữ ghét bị khuyên nên bình tĩnh lại, đặc biệt là phụ nữ như Francesca.

“Bình tĩnh lại?” cô nhắc lại, nhìn anh như thể bị ám bởi cả đàn thiên thần thịnh nộ. “Bình tĩnh lại? Chúa ơi, Michael, anh vẫn còn sốt hả?”

“Không hề,” anh nói điềm tĩnh.

“Anh có hiểu tôi đang nói với anh cái gì không?”

“Cũng khá khá,” anh bật ra, lịch sự cỡ như bất cứ người đàn ông nào có thể phản ứng khi bị xúc phạm đến tính đàn ông của anh ta.

“Chuyện này thật điên rồ,” cô nói. “Hoàn toàn điên rồ. Ý tôi là, nhìn anh mà xem.”

Thiệt tình, cô có thể chỉ cần vớ lấy một con dao và lia một nhát vào háng anh. “Cô biết không, Francesca,” anh nói với sự nhẹ nhàng hết cỡ, “có rất nhiều phụ nữ ở London sẽ rất vui lòng được, người ta nói thế nào nhỉ, có quan hệ tình cảm với tôi.”

Miệng cô, vẫn đang mở sau tràng liên thanh vừa rồi, ngậm chặt lại.

Anh nhướn đôi lông mày và dựa lại vào gối. “Một số người sẽ gọi đó là đặc quyền.”

Cô lườm anh.

“Một số phụ nữ,” anh nói, thừa biết rằng anh không bao giờ nên nhử cô với một chủ đề như vậy, “thậm chí còn dùng đến tay chân chỉ để có cơ hội—”

“Thôi đi!” cô gắt. “Chúa ơi, Michael, cái cách nhìn nhận thể mạnh của bản thân theo kiểu thói phong quá mức như vậy chẳng hấp dẫn đâu.”

“Tôi nghe bảo rằng tôi xứng đáng như vậy,” anh nói với một nụ cười uể oải.

Khuôn mặt cô đỏ rực lên.

Anh khá thích cảnh tượng đó. Anh có thể yêu cô, nhưng anh ghét những gì cô vừa làm với anh, và anh không rộng lượng đến nỗi không thỉnh thoảng cảm thấy thỏa mãn khi nhìn cô khổ sở kiểu này.

Đó chỉ là một phần nhỏ so với những gì anh cảm thấy mỗi ngày, dù sao chẳng nữa.

“Tôi không có mong muốn được nghe về những khám phá tình ái của anh,” Francesca nói cứng.

“Hay thật, cô thường luôn hỏi tôi về cái đó.” Anh dừng lại, nhìn cô nhăn nhó. “Cô vẫn hay hỏi tôi cái gì nhỉ?”

“Tôi không—“

“Kể cho tôi chuyện gì đó xấu xa đi” anh nói, với cái giọng như thể anh vừa mới nhớ ra, trong khi đương nhiên là anh chưa bao giờ quên bất cứ cái gì cô nói với anh. “Kể cho tôi chuyện gì đó xấu xa đi,” anh lại nói, lần này chậm hơn. “Đúng nó rồi. Cô cũng khá thích khi tôi xấu xa. Cô luôn tò mò về những khám phá của tôi.”

“Đó là trước khi—“

“Trước cái gì, Francesca?” anh hỏi.

14. Chương 09 - Phần 02

Có một khoảng dừng hơi kỳ cục trước khi cô nói. “Trước chuyện này,” cô lẩm bẩm. “Trước bây giờ, trước tất cả mọi chuyện.”

“Tôi có cần phải hiểu câu đó không?”

Câu trả lời của cô chỉ là một cái lườm.

“Được thôi,” anh nói, “tôi nghĩ tôi nên sẵn sàng cho chuyến viếng thăm của mẹ cô. Chuyện đó không phải là vấn đề lớn lắm.”

Francesca nhìn anh nghi ngờ. “Nhưng trông anh thật kinh khủng.”

“Tôi biết có một lý do tại sao tôi lại yêu quý cô đến thế,” anh nói vẻ lạnh nhạt. “Người ta không cần phải lo sẽ bị ảo tưởng về bản thân khi có cô ở gần.”

“Michael, nghiêm túc đi.”

“Thật buồn, tôi đang nghiêm túc.”

Cô cau mặt với anh.

“Tôi có thể đứng dậy bây giờ,” anh bảo cô, “và để lộ cho cô thấy những phần trên cơ thể tôi mà tôi nghĩ cô sẽ không muốn xem, hoặc là cô có thể đi ra và đợi sự xuất hiện hoành tráng của tôi ở tầng dưới.”

Cô chuồn.

Điều đó làm anh khó hiểu. Francesca mà anh biết không chuồn khỏi bất cứ cái gì.

Hoặc là, nếu phải nói, cô sẽ không rời đi mà không cố gắng nói một câu cuối.

Nhưng trên hết, anh không thể tin là cô để cho anh tự do gọi mình là hoành tráng.

Francesca không bao giờ phải chịu đựng cuộc viếng thăm của mẹ. Chưa đầy hai mươi phút sau khi cô rời phòng ngủ của Michael, một lời nhắn từ Violet chuyển đến thông báo rằng anh trai Colin của cô—người vừa đi du lịch tại vùng Địa Trung Hải hàng tháng trời—mới trở về London, và Violet phải hoãn chuyến thăm

lại. Rồi, tới đó, như Francesca đã dự đoán nọ khi Michael vừa bắt đầu lên cơn, Janet và Helen tới London, giải quyết mối lo của Violet về Francesca và Michael và việc họ thiếu người giám sát.

Các bà mẹ—như Francesca và Michael đã quen gọi từ lâu—rất mừng trước sự xuất hiện bất ngờ của Michael, mặc dù chỉ một cái nhìn vào thân hình ốm yếu của Michael đã biến họ thành những bà mẹ lo lắng cuồng cuồng, đến mức Michael phải kéo Francesca sang một bên và van xin cô đừng để anh lại một mình với bất cứ ai trong hai bà. Thực tế, thời gian hai bà tới thật là trùng hợp may mắn, vì Michael đã có một ngày khá khỏe trong sự có mặt của họ trước khi bị quật ngã bởi một cơn sốt hăm hập khác. Francesca đã kéo họ sang bên, trước lần lên cơn dự kiến tiếp theo và giải thích về tính chất của căn bệnh, để khi họ chứng kiến cơn sốt rét với sự huy hoàng khủng khiếp của nó, họ đã được chuẩn bị.

Và không giống như Francesca, họ dễ thuyết phục hơn—không, đúng hơn là rất sẵn sàng—giữ bí mật về căn bệnh của anh. Thật khó tưởng tượng rằng một bá tước giàu có và mạnh khỏe lại có thể không phải là một con cá to đối với những quý cô chưa chồng ở London, nhưng sốt rét sẽ không phải một lợi thế khi người ta tìm một cô vợ.

Và nếu có một điều Janet và Helen quyết tâm được thấy trước khi năm nay kết thúc, thì đó là được nhìn Michael đứng trước một nhà thờ, chiếc nhẫn của anh nằm chắc chắn trên tay một nữ bá tước mới.

Francesca thực sự nhẹ nhõm khi được ngồi xuống và nghe các bà mẹ thuyết giảng cho anh về việc lấy vợ. Ít nhất điều đó cũng hút sự chú ý của họ khỏi cô. Cô không biết họ sẽ phản ứng thế nào với kế hoạch cưới xin của riêng cô—cô tưởng tượng họ sẽ vui mừng cho cô—nhưng điều cuối cùng cô muốn là có thêm hai bà mẹ mai mối cố gắng ghép đôi cô với tất cả các anh chàng độc thân tội nghiệp.

Chúa ơi, cô đã phải chịu đủ rồi, với mẹ của chính cô, người chắc chắn sẽ không thể cưỡng lại sự hấp dẫn khi được xen vào khi Francesca đã nói rõ ý muốn tìm một người chồng trong năm nay.

Và thế là Francesca dọn về lại Ngôi nhà Kilmartin, và cả gia đình Stirling cuộn tròn lại thành một cái kén nhỏ, Michael từ chối tất cả những lời mời, với lời hứa hẹn rằng anh sẽ tham gia trở lại một khi đã ổn định sau chuyến đi dài. Ba quý bà thỉnh thoảng cũng ra ngoài giao lưu trong giới, và mặc dù Francesca đã đoán trước được những câu hỏi về ngài bá tước mới, nọ cả cô cũng chưa được chuẩn bị, trước số lượng và sự thường xuyên của chúng.

Tất cả mọi người, dường như vậy, đều phát điên vì Tay chơi vui vẻ, đặc biệt khi bây giờ anh còn nhuốm vẻ huyền bí.

Ồ, và được thừa kế danh hiệu bá tước. Không được quên cái đó. Hay là hàng trăm ngàn bảng đi kèm với nó.

Francesca lắc đầu khi nghĩ về chuyện ấy. Thực sự nọ cả Bà Radcliffe (Ann Radcliffe –mời các bạn tra wiki :D) cũng không thể tạo ra được một người hùng hoàn hảo hơn. Nơi đây sẽ như một nhà thương điên sau khi anh hồi phục.

Và rồi, bỗng nhiên, anh lành bệnh.

Được rồi, Francesca nghĩ chắc nó cũng không phải là bỗng nhiên; những cơn sốt đã đều đặn giảm cường độ và thời gian. Nhưng thực sự có vẻ như một hôm trông anh đang xanh xao nhợt nhạt, và ngày tiếp theo anh đã lại là người khỏe mạnh và vui vẻ, lảng xảng trong nhà, háo hức được trốn ra ngoài nắng.

“Quinine,” Michael nói với một cái nhún vai lười biếng khi cô nói về sự thay đổi vẻ ngoài của anh tại bữa sáng. “tôi sẽ uống cái thứ đó sáu lần một ngày nếu như nó không có vị tởm đến thế.”

“Làm ơn chú ý ngôn từ, Michael,” mẹ anh nói khẽ, xiên một chiếc xúc xích bằng cái nĩa.

“Mẹ đã ném thử quinine chưa, Mẹ?” anh hỏi.

“Tất nhiên là chưa.”

“Mẹ ném thử đi,” anh gợi ý, “và lúc đó chúng ta sẽ thử xem ngôn từ của mẹ như thế nào.”

Francesca cười khúc khích dưới tấm khăn ăn.

“Bác đã ném rồi,” Janet thông báo.

Tất cả các con mắt đều hướng về bà. “Mẹ đã?” Francesca hỏi. Ný cả cô cũng chưa liều đến thế. Cái mùi không thôi cũng đủ để cô luôn phải đảm bảo chiếc lọ được vặn chặt kín.

“Tất nhiên,” Janet trả lời. “Mẹ tò mò.” Bà quay sang Helen. “Nó tửm thật.”

“Tệ hơn cái món thuốc tự chế Đầu bếp làm cho chúng ta năm ngoái để chữa, ờ...” Helen nhìn Janet rõ ràng với ý nói bà biết ý tôi là gì.

“Tệ hơn nhiều,” Janet khẳng định.

“Mẹ có pha nó ra với nước không?” Francesca hỏi. Thứ bột lẽ ra phải được hòa với nước tinh khiết, nhưng cô đoán Janet có thể chỉ đơn giản cho một chút lên đầu lưỡi.

“Tất nhiên. Không nên như vậy sao? làm thế

“Một số người thích hòa nó với rượu gin,” Michael nói.

Helen rùng mình.

“Nó cũng chẳng thể tệ hơn là uống không,” Janet nói.

“Dù có thế,” Helen nói, “nếu người ta định hòa nó với rượu, người ta ít ra cũng có thể chọn một loại whiskey kha khá.”

“Và làm phí chỗ whiskey?” Michael hỏi, cho vào miệng vài thìa trứng đầy.

“Nó không thể tệ đến thế,” Helen nói.

“Nó có,” Michael và Janet đồng thanh.

“Thật đấy,” Janet thêm. “Tôi không thể tưởng đến việc làm hỏng thứ rượu whiskey ngon lành theo cách đó. Gin sẽ là một thứ vừa đẹp.”

“Mẹ đã bao giờ nếm rượu gin chưa?” Francesca hỏi. Dù sao, nó cũng không được xem là một thứ rượu thích hợp cho tầng lớp trên, đặc biệt là cho phụ nữ.

“Một hay hai lần,” Janet thú nhận.

“Và con thì ở đây, tưởng là mình đã biết tất cả mọi điều về mẹ,” Francesca lẩm bẩm.

“Mẹ có bí mật của mẹ,” Janet nói tỉnh bơ.

“Thật là một câu chuyện kỳ cục cho bàn ăn sáng,” Helen nói.

“Cũng đúng,” Janet đồng ý. Bà quay sang cậu cháu. “Michael, bác rất mừng thấy cháu dậy, trông ổn và khỏe mạnh như vậy.”

Anh nghiêng đầu, cảm ơn vì lời khen.

Bà chấm khóe miệng một cách duyên dáng với chiếc khăn ăn. “Nhưng giờ cháu phải lãnh trách nhiệm của một bác tước nữa.”

Anh rên lên.

“Đừng có dối như thế,” Janet nói. “Chẳng ai định treo ngón tay cháu lên đâu. Tất cả những gì bác định nói là cháu phải đến hiệu may và đảm bảo kiếm được quần áo buổi tối tử tế.”

“Bác có chắc cháu không thể hiến ngón tay mình thay vào đó?”

“Chúng là những ngón tay đáng yêu,” Janet trả lời, “nhưng bác tin chúng có ích cho nhân loại hơn khi được dính vào bàn tay cháu.”

Michael nhìn vào mắt bà với cái nhìn chăm chăm. “Để xem. Cháu có trong lịch làm việc—lần đầu tiên sau khi rời khỏi giường bệnh, cháu phải nói thêm— một cuộc hẹn với ngài thủ tướng về việc cháu tiếp quản vị trí trong nghị viện, một cuộc gặp với luật sư của gia đình để cháu có thể xem xét tình trạng các cổ phần tài chính của chúng ta, và một cuộc nói chuyện với người quản lý bất động sản chính của gia đình, người

mà cháu được biết sẽ xuống London với mục đích chính là thảo luận về tình hình tất cả bảy khu đất của ta. Vào lúc nào, cháu muốn hỏi, cháu có thể nhét thêm một anh thợ may vào nữa?”

Ba quý bà đều không nói nên lời.

“Có thể cháu nên báo với ngài thủ tướng là cháu sẽ dời ông ấy lại đến Thứ năm?” anh hỏi thật từ tốn.

“Anh có những cuộc hẹn này từ khi nào?” Francesca hỏi, hơi xấu hổ vì cô quá ngạc nhiên trước sự chăm chỉ của anh.

“Cô nghĩ tôi đã bỏ cả tuần chỉ nhìn chăm chăm lên trần nhà thôi sao?”

“Ừm, không,” cô trả lời, mặc dù sự thật cô cũng không biết cô nghĩ anh đã làm gì. Đọc sách, cô nghĩ vậy. Đó là việc cô có thể đã làm.

Khi không ai nói gì thêm, Michael đẩy chiếc ghế của mình lùi lại. “Nếu các quý bà cho phép tôi,” anh nói, đặt khăn ăn xuống, “Tôi tin là chúng ta đã đồng ý rằng tôi có một ngày bận rộn phía trước.”

Nhưng anh còn chưa kịp đứng dậy khỏi ghế khi Janet khẽ nói, “Michael? Người thợ may.”

Anh chờ người.

Janet mỉm cười với anh thật ngọt ngào. “Ngày mai cũng hoàn toàn chấp nhận được.”

Francesca nghĩ cô đã nghe thấy rằng anh nghiêng vào nhau.

Janet chỉ nghiêng đầu khẽ sang một bên. “Cháu thực sự cần quần áo buổi tối. Chắc chắn cháu không dám mơ đến chuyện bỏ lỡ buổi dạ hội sinh nhật Quý bà Bridgerton chứ?”

Francesca nhanh chóng xiên một miếng trứng cho vào miệng để anh không nhận ra cô đang cười. Janet thật tinh quái khủng khiếp. Buổi tiệc sinh nhật mẹ cô là sự kiện duy nhất Michael sẽ vui lòng cảm thấy có nghĩa vụ phải tham dự. Bất cứ chỗ nào khác anh cũng sẽ nhún vai bỏ qua không thêm để tâm.

Nhưng Violet?

Francesca không nghĩ vậy.

“Là lúc nào?” anh thở dài.

“Mười một tháng tư,” Francesca trả lời ngọt ngào. “Tất cả mọi người sẽ có mặt.”

“Tất cả?” anh nhắc lại.

“Cả gia đình Bridgerton.”

Anh tươi lên trông thấy.

“Và tất cả mọi người khác,” cô nhún vai thêm vào.

Anh nhìn cô thật lâu. “Định nghĩa từ tất cả mọi người đi.”

Mắt cô nhìn lại mắt anh. “Tất cả mọi người.”

Anh ngồi phịch xuống ghế. “Tôi sẽ không có cơ gì để khước từ sao?”

“Tất nhiên là con có,” Helen nói. “Con đã có, đúng hơn là thế. Tuần trước. Chúng ta gọi nó là sốt rét.”

“Và con thì ngồi đây mong được khỏe lại,” anh lẩm bẩm.

“Đừng sợ,” Janet nói. “Cháu sẽ có một thời gian tuyệt vời, bác chắc chắn.”

“Và có thể gặp một quý cô đáng yêu,” Helen thêm vào thật có ích làm sao.

“À, phải,” Michael lẩm bẩm, “đừng quên mục đích thực sự của cuộc đời tôi.”

“Đó không phải là một mục tiêu tệ,” Francesca nói, không thể cưỡng lại cơ hội nhỏ được trêu anh.

“Ồ, thật sao?” anh hỏi, quay đầu lại để nhìn cô. Đôi mắt anh gặp mắt cô với sự chính xác đáng sợ, để lại cho Francesca một cảm giác không dễ chịu, rằng có thể cô không nên chọc tức anh.

“Ồ, thật vậy,” cô nói, bởi vì cô không thể thoái lui nữa rồi.

“Thế còn mục đích của cô là gì?” anh hỏi thật duyên dáng.

Từ bên khoe mắt, Francesca có thể thấy Janet và Helen nhìn họ nói chuyện với sự tò mò rõ rệt không che dấu.

“Ồ, cái này cái nọ,” Francesca nói với một cái phẩy tay vô tư. “Hiện tại, là chỉ kết thúc bữa sáng của tôi. Nó thật ngon, anh đồng ý không?”

“Trúng chùng với gia vị là các bà mẹ nhiều chuyện?”

“Đừng có quên cả chị họ anh nữa,” cô nói, tự đá mình dưới gầm bàn ny khi câu đó buột ra khỏi miệng. Tất cả mọi thứ trong cách cư xử của anh như gào lên là đúng có chọc tức anh, nhưng cô không thể dừng được.

Có ít việc trên đời này mà cô thích hơn việc chọc tức Michael Stirling, và những lúc như thế này thật quá ngon lành để có thể cưỡng lại.

“Và cô sẽ tham dự mùa lễ hội này thế nào?” Michael hỏi, hơi nghiêng đầu với một vẻ mặt ra vẻ kiên nhẫn phát kinh.

“Tôi nghĩ tôi sẽ bắt đầu bằng cách dự tiệc sinh nhật mẹ tôi.”

“Và cô sẽ làm gì ở đó?”

“Gửi lời chúc mừng.”

“Chỉ thế thôi?”

“Ừm, tôi sẽ không hỏi tuổi của bà, nếu đó là điều anh đang hỏi,” Francesca trả lời.

“Ồ, không,” Janet nói, theo sau là câu nói cũng chẳng kém nhiệt tình của Helen, “Đừng có làm thế.”

Cả ba quý bà đều quay sang Michael với cùng một vẻ mặt chờ đợi. Dù sao cũng đã đến lượt anh nói.

“Con đi đây,” anh nói, chiếc ghế của anh rít trên sàn nhà khi anh đứng dậy.

Francesca mở miệng để nói thêm câu gì đó chọc tức, bởi vì ý định đầu tiên của cô là muốn trêu chọc anh mỗi khi anh ở trong tâm trạng như vậy, nhưng cô chẳng biết nói gì cả.

Michael đã thay đổi.

Chẳng phải là anh từng vô trách nhiệm. Chỉ bởi vì anh đã chẳng phải gánh trách nhiệm gì hết. Và cô thực sự chưa từng nghĩ đến việc anh có thể gánh vác tốt đến mức nào khi anh trở lại Anh.

“Michael,” cô nói, giọng nói nhẹ nhàng của cô ny lập tức làm anh chú ý, “chúc may mắn với Ngài Liverpool.”

Đôi mắt anh gặp mắt cô, và có cái gì như sáng lên trong đó. Một dấu hiệu của sự cảm kích, có thể là biết ơn.

Hoặc có thể nó chẳng phải cái gì cụ thể đến vậy. Có thể đó chỉ là một khoảnh khắc không lời của sự thấu hiểu.

Giống như thứ cô từng có với John.

Francesca nuốt vào, thấy không thoải mái với nhận thức bất ngờ đó. Cô với lấy tách trà của mình bằng một động tác thật chậm rãi và khéo léo, như thể khả năng điều khiển cơ thể của cô sẽ có tác động tới cả tâm trí.

Chuyện gì vừa xảy ra thế?

Anh ấy chỉ là Michael thôi, phải không?

Chỉ là bạn cô, là người bạn tâm sự lâu năm của cô.

Vậy chưa phải là tất cả sao?

Không phải sao?

15. Chương 10

Chương 10

.....

—chẳng có gì ngoài những vết chấm, gây ra do chiếc bút của Nữ bá tước Kilmartin gõ vào giấy, hai tuần sau khi cô nhận được lá thư thứ ba của Bá tước Kilmartin

“Cậu ấy có đây không?”

“Anh ấy không ở đây.”

“Cháu có chắc không?”

“Cháu khá chắc.”

“Nhưng cậu ấy sẽ đến chứ?”

“Anh ấy nói anh ấy sẽ.”

“Ồ. Nhưng cậu ấy sẽ đến lúc nào?”

“Cháu đảm bảo là cháu không biết.”

“Cháu không biết sao?”

“Không, cháu không biết.”

“Ồ. Được rồi. Ừm... Oh, nhìn kia! Bác vừa thấy con gái bác. Rất vui được gặp cháu, Francesca.”

Francesca đảo mắt—không phải cách thể hiện cô hay làm trừ phi trong những tình huống gay go nhất—khi cô nhìn Bà Featherington, một trong những quý bà buôn chuyện khủng khiếp nhất giới quý tộc, lưng thưng đi về phía Felicity con gái bà, người đang nói chuyện rất thân mật với một anh chàng đẹp trai, mặc dù không có tước vị, ở phía rìa phòng khiêu vũ.

Cuộc nói chuyện sẽ thật thú vị nếu đó không phải lần thứ bảy—không tám, không được quên mẹ cô nữa—cô phải nói về chuyện này. Và các câu chuyện thì luôn giống nhau, đến từng từ một, ngoại trừ việc không phải ai cũng đủ quen thân để dùng tên riêng của cô.

Khi Violet Bridgerton đã để lộ ra rằng ngài bá tước Kilmartin sẽ xuất hiện tại buổi tiệc sinh nhật của bà—ừm, Francesca khá chắc chắn rằng cô sẽ không bao giờ còn có thể thoát khỏi những cuộc tra hỏi, ít nhất là từ bất cứ ai có dính dáng gì đó với một phụ nữ chưa chồng.

Michael là con cá to của mùa này, và anh thậm chí còn chưa xuất hiện.

“Phu nhân Kilmartin!”

Cô nhìn lên. Phu nhân Danbury đang tiến về phía cô. Chưa một quý bà lớn tuổi nào kỳ quặc và mạnh mẽ hơn bà ấy lại từng có mặt tại các vũ hội của London, nhưng Francesca khá thích bà già, nên cô chỉ mỉm cười khi bà bá tước đến, nhận ra rằng những người dự tiệc ở hai bên đã nhanh chóng chuyển đi chỗ nào không biết.

“Phu nhân Danbury,” Francesca nói, “thật tuyệt được gặp bà tối nay. Bà đang vui vẻ chứ?”

Phu nhân D động cây gậy chống xuống sàn chẳng vì lý do cụ thể nào cả. “Tôi sẽ thích thú hơn một chút nếu ai đó có thể nói cho tôi biết mẹ cô bao nhiêu tuổi.”

“Cháu không dám.”

“Phì. Có gì mà ghê thế? Bà ấy nào đã già bằng ta đâu.”

“Và bà bao nhiêu tuổi?” Francesca hỏi, giọng cô thật ngọt ngào và nụ cười tinh quái.

Gương mặt nhăn nheo của Phu nhân D hé ra một nụ cười. “Hehehe, thông minh lắm. Đừng nghĩ là ta sẽ nói cho cô.”

“Vậy thì chắc bà sẽ hiểu nếu cháu cũng trung thành với mẹ cháu như vậy.”

“Hmm,” Phu nhân Danbury hắng giọng thay vì trả lời, động cái gậy xuống sàn để nhấn mạnh. “Làm tiệc sinh nhật thì để làm gì nếu chẳng ai biết người ta đang ăn mừng cái gì?”

“Sự diệu kỳ của cuộc sống và tuổi thọ?”

Phu nhân Danbury khịt mũi trước câu đó, rồi hỏi, “Anh chàng bá tước mới của cô đâu?”

Trời đất, bà ấy thẳng tính thật. “Anh ấy không phải là bá tước của cháu,” Francesca chỉ ra.

“Ừm, cậu ta là của cô nhiều hơn là của bất cứ ai khác.”

Cái đó có lẽ đúng, mặc dù cô sẽ không xác nhận điều đó với Phu nhân Danbury, nên cô chỉ nói, “Cháu nghĩ ngài sẽ không chịu nhận mình là của ai, ngoại trừ chính ngài.”

“Ngài, hử? Hơi long trọng quá, cô không nghĩ vậy sao? Tưởng hai người là bạn cơ đấy.”

“Chúng cháu là bạn,” Francesca nói. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô sẽ gọi tên riêng của anh khi ra ngoài. Thực sự, khơi gợi lên những tin đồn thì chẳng hay gì. Đặc biệt khi cô cần danh tiếng của mình được sạch sẽ để tìm một anh chồng. “Anh ấy là người bạn tâm giao thân thiết nhất của chồng cháu,” cô nói về châm chọc. “Họ như anh em vậy.”

Phu nhân Danbury trông có vẻ thất vọng trước sự mô tả nhạt nhẽo về mối quan hệ của cô với Michael, nhưng tất cả những gì bà làm là dẩu môi lên và rà mắt qua đám đông. “Bữa tiệc này cần phải được làm cho vui nhộn lên một chút,” bà lẩm bẩm, lại gõ cái gậy.

“Xin bà cố đừng nói cái đó với mẹ cháu,” Francesca thì thầm. Violet đã bỏ hàng tuần để chuẩn bị, và thực tình, chẳng ai có thể tìm ra thiếu sót gì trong bữa tiệc. Ánh sáng thật mềm mại và lãng mạn, âm nhạc thì hoàn hảo tuyệt vời, và ngày cả thức ăn cũng ngon—chẳng phải là một thành công nhỏ cho một vũ hội ở London. Francesca đã ăn hai cái bánh nhân kem và từ nãy đến giờ đã tính kế để có thể quay lại bàn thức ăn mà không tỏ ra là một kẻ háu đói.

Có điều cô cứ bị cản đường bởi những bà mẹ tò mò.

“Ồ, đó không phải lỗi của mẹ cô,” Phu nhân D nói. “Bà ấy không có lỗi trong việc có quá đông những kẻ nhàm chán trong giới chúng ta. Chúa ơi, bà ấy để tám người các cô, và chẳng có tên ngốc nào trong đám đó cả.” Bà ném cho Francesca một cái liếc lộ liễu. “Đó là một lời khen, nhân tiện đây.”

“Cháu thật cảm động.”

Miệng Phu nhân Danbury mím lại lại một đường thẳng nghiêm nghị đến phát sợ. “Ta sẽ phải làm gì đó,” bà nói.

“Về cái gì?”

“Buổi tiệc.”

Một cảm giác kinh khủng tràn vào lòng Francesca. Cô chưa từng nghe Phu nhân Danbury thực sự phá hỏng ngày lễ của một ai đó, nhưng bà phu nhân già đủ thông minh để có thể gây ra thiệt hại nặng nề nếu bà muốn. “Chính xác là bà định làm gì?” Francesca hỏi, cô giữ giọng mình không tỏ vẻ hoảng sợ.

“Ồ, đừng có nhìn như thể ta sắp giết con mèo của cô thế.”

“Cháu không có mèo.”

“Ừm, ta có, và ta đảm bảo với cô, ta sẽ phát điên lên chẳng kém thần Hades, nếu ai đó định hại nó.”

“Phu nhân Danbury, bà đang nói về cái quái gì vậy?”

“Ồ, ta không biết,” bà già nói với một cái phẩy tay bực bội. “Cô có thể đảm bảo là nếu ta biết, ta đã làm rồi. Nhưng ta chắc chắn sẽ không gây lộn xộn tại bữa tiệc của mẹ cô.” Bà ghéch cằm lên và khịt mũi khinh khỉnh với Francesca. “Cứ như là ta sẽ làm gì đó để gây tổn thương đến mẹ thân yêu của cô vậy.”

Không hiểu sao câu đó cũng chẳng làm Francesca bớt lo lắng. “Được rồi. Ừm, bất cứ bà có làm gì, làm ơn cẩn thận.”

“Francesca Stirling,” Phu nhân D nói với một nụ cười ranh mãnh, “cô đang lo cho tôi?”

“Bà, thì cháu chẳng hề lo chút nào hết,” Francesca trả lời ngơ ngáo, “cháu lo là lo cho những người còn lại tại cháu.”

Phu nhân Danbury cười khàn khặc. “Nói hay lắm, Phu nhân Kilmartin. Tôi thực sự tin rằng cô xứng đáng được giải thoát. Khỏi tôi,” bà thêm, để phòng Francesca không hiểu ý bà.

“Bà là sự giải thoát của cháu,” Francesca lầm bầm.

Nhưng Phu nhân D rõ ràng không nghe thấy cô trong lúc bà nhìn qua đám đông, bởi vì dường như bà rất tập trung khi tuyên bố, “Tôi nghĩ là tôi sẽ đến quấy nhiễu nhiều anh trai cô.”

“Người nào cơ?” Mặc dù không ai là không đáng chịu một chút tra tấn.

“Cái cậu đó.” Bà chỉ về phía Colin. “Phải cậu ta mới về từ Hy Lạp không?”

“Đúng ra là đảo Síp.”

“Hy Lạp, Síp, với ta cũng giống nhau cả.”

“Với họ thì không thế, cháu nghĩ vậy,” Francesca thì thầm.

“Ai? Ý cô là những người Hy Lạp?”

“Hoặc người đảo Síp.”

“Xi. Ừm, nếu một người trong số họ quyết định xuất hiện tối nay thì họ có thể tự do giải thích về sự khác nhau đó. Nhưng từ giờ cho đến khi đó, ta sẽ tự chìm đắm trong sự dốt nát của mình.” Và với câu đó, Phu nhân Danbury động chiếc gậy xuống sàn một lần cuối trước khi quay về phía Colin và gào lên, “Anh Bridgerton!”

Francesca thích thú ngắm anh trai cô cố gắng một cách tuyệt vọng, giả vờ anh chưa nghe thấy bà. Cô khá thích khi Phu nhân D đã quyết định tra tấn Colin một chút—anh ấy hoàn toàn xứng đáng bị như vậy—nhưng giờ cô lại một mình, cô nhận ra Phu nhân Danbury vừa mang lại cho cô một sự bảo vệ khá hiệu quả trước hàng loạt các bà mẹ mai mối, những người xem cô như cầu nối duy nhất của họ với Michael.

Chúa ơi, cô đã có thể thấy ba người trong số họ tiến lại.

Đến lúc trốn rồi. Ngay bây giờ. Francesca nhanh chóng quay gót và bắt đầu bước về phía chị Eloise, người thật dễ nhận ra với cái váy màu xanh lục nhạt. Thực tế, tốt hơn là cô nên lờ Eloise đi và đi thẳng ra cửa, nhưng nếu cô nghiêm túc về việc cưới xin, thì cô phải giao du và để cho người ta biết rằng cô đang muốn kiếm một người chồng mới.

Cũng chẳng phải là người ta sẽ thêm quan tâm cho đến khi Michael lộ mặt đến. Francesca có thể tuyên bố kế hoạch cô định chuyển đến sống ở Châu Phi tắm tối và học theo tập tục ăn thịt người, và tất cả những gì người ta nói sẽ là, “Thế ngài bá tước có đi theo cô không?”

“Chào buổi tối!” Francesca nói, nhập vào cái nhóm nhỏ quanh chị cô. Toàn người nhà—Eloise đang nói chuyện rất vui vẻ với hai bà chị dâu của họ, Kate và Sophie.

“Ồ, chào, Francesca,” Eloise nói. “Thế—”

“Chị đừng có bắt đầu đấy.”

“Sao vậy?” Sophie hỏi, ánh mắt đầy vẻ quan tâm.

“Nếu một người nữa hỏi em về Michael, em thề đầu em sẽ nổ tung.”

“Cái đó chắc chắn sẽ làm thay đổi không khí của tối nay,” Kate bình luận.

“Đây là chưa nói đến công việc dọn dẹp của người hầu,” Sophie thêm vào.

Francesca rên lên thực sự.

“Rồi, thế anh ấy đâu?” Eloise hỏi. “Và đừng có nhìn chị như thế—”

“—em đang cố giết con mèo của chị?”

“Chị làm gì có mèo. Em đang nói về cái quỷ gì thế?”

Francesca chỉ thở dài. “Em không biết. Anh ấy nói anh ấy sẽ đến.”

“Nếu anh ấy khôn, có thể anh ấy đang trốn trong sảnh,” Sophie nói.

“Chúa ơi, có thể chị đúng đấy.” Francesca có thể dễ dàng hình dung anh lơ tịt phòng khiêu vũ đi và chui vào phòng hút thuốc.

Nói cách khác là, tránh xa khỏi tất cả phụ nữ.

“Vẫn còn sớm,” Kate nói đỡ.

“Em chẳng cảm thấy sớm,” Francesca than. “Em ước anh ấy đến, để người ta thôi hỏi em về anh ấy.”

Eloise thực sự cười phá lên, cái đồ phản bội xấu xa. “Ôi, Francesca ngơ ngác tội nghiệp của chị,” cô nói, “một khi anh ấy đến thì các câu hỏi sẽ nhân đôi lên. Và chúng sẽ chỉ đổi từ ‘Anh ấy đâu?’ thành ‘Kể thêm cho chúng tôi đi.’”

“Chị sợ là cô ấy đúng,” Kate nói.

“Ôi, Chúa ơi,” Francesca rên rỉ, muốn kiếm một bức tường để dựa vào.

“Em vừa kêu trời đấy hả?” Sophie hỏi, chớp mắt vì ngạc nhiên.

Francesca thở dài. “Có vẻ gần đây em làm thế khá nhiều.”

Sophie nhìn cô thông cảm, rồi bỗng thốt lên, “Em đang mặc màu xanh!”

Francesca nhìn xuống bộ váy buổi tối mới của mình. Cô khá hài lòng với nó, mặc dù chẳng ai nhận ra ngoài Sophie. Đó là một màu xanh mà cô ưa thích, không hắc xanh hoàng gia mà cũng không hắc xanh nước biển. Chiếc váy đơn giản một cách thanh nhã, với viền cổ được trang trí với một dải lụa nhả xanh sáng hơn một chút. Cô có cảm giác như một công chúa khi mặc nó, hoặc nếu không phải là công chúa, thì ít nhất, cũng không phải là một bà góa bất khả xâm phạm.

“Vậy là em thôi để tang rồi hả?” Sophie hỏi.

“Ừm, em đã thôi để tang mấy năm rồi,” Francesca lầm bầm. Giờ đây sau khi cô rốt cục cũng đã rũ bỏ những bộ đồ xám và xanh tái, cô cảm thấy hơi ngốc nghếch khi bám lấy chúng quá lâu như vậy.

“Bọn chị biết em đã ra ngoài và giao du,” Sophie nói, “nhưng em chưa bao giờ thay đổi quần áo, và—ừm, chuyện đó chẳng quan trọng. Chị chỉ rất mừng khi thấy em mặc màu xanh!”

“Có phải thế này có nghĩa là em đang suy nghĩ đến việc tái giá?” Kate hỏi. “Đã bốn năm rồi.”

Francesca nhả mặt. Kate luôn nói thẳng vào vấn đề. Nhưng cô không thể giữ bí mật kế hoạch của mình mãi được, không thể nếu cô muốn có chút thành công gì đó, vậy nên tất cả những gì cô nói là, “Vâng.”

Trong một chốc không ai nói gì. Và rồi tất nhiên, họ nói cùng một lúc, chúc mừng và khuyên nhủ và đủ các kiểu linh tinh khác, và Francesca không chắc cô có muốn nghe không. Nhưng tất cả đều là với sự yêu thương tốt đẹp nhất, nên cô chỉ cười và gật đầu chấp nhận những lời chúc của họ.

Và rồi Kate nói, “Chúng ta sẽ phải loan tin này ra, đương nhiên.”

Francesca há hốc miệng. “Chị nói gì cơ?”

“Chiếc váy màu xanh là tín hiệu tuyệt vời cho ý định của em,” Kate giải thích, “nhưng em có thực sự nghĩ đàn ông London lại đủ tinh nhạy để hiểu ra? Tất nhiên là không,” cô nói, trả lời luôn câu hỏi của mình trước khi ai kịp nói gì. “Chị có thể nhuộm tóc Sophie thành màu đen và hầu hết bọn họ sẽ chẳng hề nhận ra.”

“Ừm, Benedict sẽ nhận ra,” Sophie chỉ ra một cách thành thật.

“Phải, rồi, chú ấy là chồng em, và hơn nữa, chú ấy là họa sĩ. Chú ấy được rèn luyện để nhận ra các thứ. Hầu hết đàn ông—” Kate tự dừng lại, trông có vẻ hơi bực vì sự chuyển hướng của cuộc nói chuyện. “Các em hiểu ý chị, phải không?”

“Tất nhiên,” Francesca nói khẽ.

“Sự thật là,” Kate nói tiếp, “phần lớn nhân loại có nhiều tóc hơn là trí óc. Nếu em mong người ta nhận ra em đang kiếm chồng, em sẽ phải nói cho rõ. Hoặc là, bọn chị sẽ phải nói rõ hộ em.”

Francesca tưởng tượng thấy một cảnh khủng khiếp, những phụ nữ họ hàng của cô, đuổi theo những người đàn ông cho đến khi họ phải vừa chạy vừa la làng. “Chính xác thì chị định làm gì?”

“Ôi, chúa ơi, đừng có tống bữa tối của em ra đây.”

“Kate!” Sophie kêu lên.

“Ừm, em phải thú nhận là cô ấy trông như sắp sửa làm vậy.”

Sophie đảo mắt. “Ồ, đúng, nhưng chị không cần phải nói ra.”

“Em khoái câu bình luận đó,” Eloise chen vào mới hay làm sao.

Francesca lườm như muốn xuyên qua chị, bởi vì cô đang cảm thấy cần phải ném cho ai đó một cái nhìn xấu xí, và việc đó luôn dễ nhất khi làm với người ruột thịt.

“Bọn chị là chuyên gia về sự khéo léo và tế nhị,” Kate nói.

“Tin bọn chị đi,” Eloise thêm vào.

“Ừm, em chắc chắn là không thể ngăn các chị,” Francesca nói.

Cô nhận ra ngay cả Sophie cũng không phủ nhận điều đó.

“Được rồi,” cô nói. “Em đi lấy cái bánh kem cuối cùng đây.”

“Chị nghĩ chẳng còn đâu,” Sophie nói, nhìn cô với vẻ thông cảm.

Tim Francesca như chùng xuống. “Bánh bích quy chocolate?”

“Cũng hết luôn.”

“Thế còn cái gì?”

“Bánh hạnh nhân.”

“Cái mà ăn như cát đó hả?”

“Chính nó,” Eloise xem vào. “Đó là món tráng miệng duy nhất mẹ không thử trước. Chị đã cảnh báo với mẹ rồi, tất nhiên, nhưng chẳng ai thèm nghe tôi bao giờ.”

Francesca cảm thấy mình như bị xì hơi. Khốn khổ thân cô, lời hứa hẹn của một cái bánh là thứ duy nhất giúp cô hoạt động được đến giờ.

“Vui lên nào, Frannie,” Eloise nói, cầm cô ghéech lênh một chút khi cô nhìn qua đám đông. “Chị thấy Michael.”

Và đúng vậy, anh kia rồi. Đứng phía bên kia phòng, trông lịch lãm đến mức tội lỗi trong bộ đồ buổi tối màu đen. Anh bị vây quanh bởi phụ nữ, việc này chẳng làm Francesca ngạc nhiên chút nào. Một nửa trong đó là thể loại chạy theo anh vì hôn nhân, hoặc là cho họ hoặc là cho con gái họ.

Nửa còn lại, Francesca nhận ra, là những người còn trẻ và có chồng, và rõ ràng theo đuổi anh vì một điều hoàn toàn khác.

“Chị đã quên mất là anh ấy đẹp trai đến mức nào,” Kate thì thầm.

Francesca lườm cô.

“Anh ấy rám nắng ghê,” Sophie thêm.

“Anh ấy đã ở Ấn Độ,” Francesca nói. “Đương nhiên là anh ấy rám nắng.”

“Em có vẻ hơi bị nóng nảy tối nay đấy,” Eloise nói.

Francesca cố thu vẻ mặt lại vào trong một cái mặt nạ thờ ơ. “Em chỉ mệt vì bị hỏi về anh ấy quá nhiều, thế thôi. Anh ấy không phải là chủ đề nói chuyện ưa thích của em.”

“Hai người vừa cãi nhau hả?” Sophie hỏi.

“Không, tất nhiên không,” Francesca trả lời, nhận ra hơi muộn rằng cô vừa gây một ấn tượng không đúng. “Nhưng em đã chẳng làm gì cả tối ngoài việc nói về anh ấy. Và đến giờ thì em sẽ rất mừng nếu được nói về thời tiết.”

“Hmmm.”

“Đúng vậy.”

“Phải. Tất nhiên.”

Francesca chẳng biết ai vừa nói cái gì, đặc biệt khi cô nhận ra tất cả bốn người bọn họ đều đang đứng đó nhìn Michael và bảy phụ nữ của anh chăm chăm.

“Anh ấy đẹp trai thật.” Sophie thở dài. “Cả cái mái tóc đen ngon lành đó.”

“Sophie!” Francesca kêu.

“Ừm, anh ấy đúng như thế,” Sophie nói một cách bướng bỉnh. “Và em đã chẳng nói gì với Kate khi chị ấy cũng bình phẩm y hệt.”

“Cả hai chị đều có chồng rồi,” Francesca lẩm bẩm.

“Có phải thế có nghĩa là chị có thể bình luận về vẻ đẹp trai của anh ấy?” Eloise hỏi. “Vì chị là gái ế.”

Francesca quay nhìn chị mình với vẻ mặt khó tin. “Michael là người cuối cùng chị muốn cưới.”

“Tại sao thế?” Câu này là của Sophie, nhưng Francesca nhận ra là Eloise cũng đang lắng nghe rất chăm chú.

“Bởi vì anh ấy là tay chơi bởi kinh khủng,” Francesca nói.

“Hay nhỉ,” Eloise nói khê. “Em gần như nhảy dựng lên khi Hyacinth nói y hệt như vậy tuần trước.”

Eloise luôn nhớ mọi chuyện. “Hyacinth không biết nó đang nói về cái gì,” Francesca nói. “Nó chẳng bao giờ như vậy. Và hơn nữa, lúc đó chúng ta đang nói về sự đúng giờ của anh ấy, không phải là có nên cưới anh ấy không.”

“Và điều gì khiến người ta không nên cưới anh ấy đến thế?” Eloise hỏi.

Francesca ném một cái lườm nghiêm khắc cho chị cô. Eloise chắc phải điên rồi nếu định theo Michael.

“Sao?” Eloise dí tiếp.

“Anh ấy không thể chung thủy mãi với một người đàn bà,” Francesca nói, “và em nghi ngờ việc chị sẵn sàng chấp nhận việc ngoại tình.”

“Không,” Eloise lẩm bẩm, “trừ phi anh ấy chấp nhận cơ thể bị thương tích nặng nề.”

Bốn quý cô trở nên im lặng sau đó, tiếp tục ngắm nghía Michael và những người đi theo một cách trơ tráo. Anh nghiêng người xuống và thì thầm gì đó vào một trong những đôi tai của họ, làm cho quý cô đó cười khúc khích và đỏ mặt, đưa tay lên che miệng.

“Anh ấy tán kinh nhĩ,” Kate nói.

“Cái cảm giác xung quanh anh ấy,” Sophie khẳng định. “Những người đàn bà đó chẳng có chút cơ hội nào.”

Lúc đó anh mỉm cười với một người đi cùng, một nụ cười chậm rãi, tan chảy làm cho cả những phụ nữ Bridgerton cũng phải thở dài.

“Chúng ta không còn việc gì khác hơn để làm ngoài việc rình mò Michael sao?” Francesca hỏi, vẻ phát ghê.

Kate, Sophie, và Eloise nhìn nhau, chớp mắt.

“Không.”

“Không.”

“Chị đoán là không,” Kate kết luận. “Không phải bây giờ, dù sao đi nữa.”

“Em nên đến nói chuyện với anh ấy,” Eloise nói, hích Francesca bằng cùi chỏ.

“Vì lý do quái gì chứ?”

“Bởi vì anh ấy đang ở đây.”

“Cũng như hàng trăm người đàn ông khác,” Francesca trả lời, “tất cả đều là những anh chàng em muốn cưới hơn anh ấy.”

“Chị mới chỉ thấy ba người mà chị còn muốn nghĩ đến chuyện cho phép,” Eloise lẩm bẩm, “và chị thậm chí cũng không chắc về bọn họ.”

“Cứ cho là thế,” Francesca nói, không muốn thừa nhận ý kiến của Eloise, “mục đích của em ở đây là để tìm chồng, nên em không hiểu việc lằng xằng xung quanh Michael thì có ích lợi gì.”

“Thế mà chị nghĩ chúng ta ở đây để chúc mừng sinh nhật mẹ,” Eloise thì thầm.

Francesca lườm chị. Cô và Eloise gần tuổi nhau nhất trong nhà Bridgerton—cách nhau đúng một năm. Francesca sẵn sàng hy sinh mạng sống vì Eloise, đương nhiên, và chắc chắn chẳng có phụ nữ nào khác biết nhiều về những bí mật và suy nghĩ của cô đến vậy, nhưng phải đến một nửa thời gian, cô rất vui lòng được bóp cổ chị cô.

Bao gồm cả lúc này. Đặc biệt là lúc này.

“Eloise đúng đấy,” Sophie nói với Francesca. “Em nên qua đó và chào Michael. Đó chỉ là phép lịch sự, vì anh ấy đã ở nước ngoài rất lâu.”

“Chẳng phải là bọn em đã sống trong cùng một nhà cả tuần sao,” Francesca nói. “Bọn em đã nói nhiều hơn những câu chào hỏi rồi.”

“Phải, nhưng chưa công khai,” Sophie trả lời, “và không phải tại ngôi nhà của gia đình em. Nếu em không qua và nói chuyện với anh ấy, mọi người sẽ bàn tán vào ngày mai. Họ sẽ nghĩ là có sự bất hòa giữa hai người. Hoặc tệ hơn, rằng em không chấp nhận anh ấy làm bá tước mới.”

“Tất nhiên em chấp nhận anh ấy,” Francesca nói. “Và ngay cả nếu em không, cái đó có quan trọng gì. Quyền thừa kế của anh ấy là hoàn toàn không thể nghi ngờ.”

“Em cần cho mọi người thấy là em tôn trọng anh ấy,” Sophie nói. Rồi cô quay sang Francesca với một vẻ mặt dò xét. “Tất nhiên là trừ phi em không như vậy.”

“Không, tất nhiên là em có chứ,” Francesca nói và thở dài. Sophie nói đúng. Sophie luôn luôn đúng khi nói đến chuyện phép tắc. Cô nên sang và chào Michael. Anh xứng đáng được chào mừng một cách chính thức và công khai tại London, dù cho việc đó có lố bịch đi nữa, vì cô đã bỏ cả tuần qua chăm sóc anh vượt qua những cơn sốt rét. Cô chỉ không muốn phải chen lấn để vượt qua đám đông người hâm mộ của anh.

Cô từng luôn thấy danh tiếng của Michael thật thú vị. Có thể bởi vì cô cảm thấy hoàn toàn xa cách khỏi những cái đó, thậm chí là đứng cao hơn nó. Đó từng là chuyện đùa cợt riêng của ba bọn họ—cô, John, và Michael. Anh ấy chưa bao giờ nghiêm túc với bất kỳ phụ nữ nào, và thế nên cô cũng chẳng cần.

Nhưng giờ cô không còn nhìn anh từ cái vì trị thoải mái, an toàn của một quý bà có chồng và hạnh phúc nữa. Và Michael không chỉ còn là Tay chơi vui vẻ, một tay chẳng được việc gì, người chỉ duy trì vị trí của mình nhờ sự hóm hỉnh và hấp dẫn.

Anh là một bá tước, và cô là một bà góa, và cô bỗng cảm thấy thật nhỏ bé và bất lực.

Đó không phải là lỗi của anh, đương nhiên. Cô biết vậy, cũng như cô biết... ừm, cũng như cô biết rằng anh sẽ là một người chồng tệ hại, một ngày nào đó. Nhưng không hiểu sao cô không thể ngăn sự bực bội của mình, nếu không phải là với anh thì cũng là với bảy phụ nữ cười rinh rích xung quanh anh.

“Francesca?” Sophie hỏi. “Em có muốn một người bạn chị đi với em không?”

“Gi cơ? Không. Không, tất nhiên là không.” Francesca thẳng người dậy, xấu hổ vì bị các chị bắt gặp cô đang mơ màng. “Em có thể lo chuyện Michael,” cô nói chắc chắn.

Cô bước hai bước về phía anh, rồi quay về phía Kate, Sophie, và Eloise. “Sau khi em lo xong chuyện mình đã,” cô nói.

Và với câu đó, cô quay người để tiến về phía phòng vệ sinh của quý bà. Nếu cô sắp phải mỉm cười và tỏ ra lịch sự giữa đám phụ nữ ngớ ngẩn của Michael, cô sẽ cần làm thế mà không phải cảm thấy muốn nhảy tung tung trên hết chân này sang chân kia.

Nhưng khi cô vừa đi, cô nghe tiếng thì thầm khê của Eloise, “Nhát gan.”

Francesca phải cần tất cả sự kiên cường của mình để không quay lại và xuyên thủng chị cô bằng một câu trả đũa thô bạo.

Ừm, cái đó, và cả thực tế là cô sợ rằng Eloise đã đúng.

Và thật khủng khiếp khi nghĩ rằng cô đã trở thành một kẻ nhát gan vì Michael, chứ không phải ai khác.

16. Chương 11 - Phần 01

Chương 11

...Em đã nghe tin Michael. Đúng ra là ba lần. Em vẫn chưa trả lời. Anh sẽ thất vọng vì em, em chắc thế. Nhưng em—của Nữ bá tước Kilmartin gửi người chồng đã mất của mình, mười tháng sau khi Michael đi Ấn Độ, bị vò nát với một câu lảm bảm, “Việc này thật điên rồ,” và bị quẳng vào lửa.

Michael đã thấy Francesca ngay khi anh bước vào phòng khiêu vũ. Cô đang đứng ở phía kia căn phòng, nói chuyện với các chị, mặc một bộ đồ xanh với kiểu tóc mới.

Và anh nhận ra cả lúc cô bỏ đi nữa, ra khỏi phòng bằng cánh cửa ở phía tây bắc, có thể là tới phòng vệ sinh của các quý bà, mà anh biết nó ở ngay cuối hành lang.

Tệ nhất là, anh cũng chắc chắn anh sẽ nhận ra sự trở lại của cô, mặc dù anh đang nói chuyện với khoảng một tá các quý cô khác, tất cả họ đều nghĩ anh hoàn toàn để tâm tới cái đám đông nhỏ của họ.

Nó như một căn bệnh với anh, một giác quan thứ sáu. Anh không thể ở trong cùng một căn phòng với Francesca mà không biết cô ở đâu. Đã như thế này từ cái khoảnh khắc họ gặp mặt, và điều duy nhất làm cho chuyện đó có thể chịu đựng được là vì cô không hề biết gì cả.

Đó là một trong những điều anh thích về Ấn Độ. Cô không ở đó; anh không bao giờ phải nhận ra cô. Nhưng cô vẫn ám ảnh anh. Mỗi khi anh thoáng thấy một mái tóc hạt dẻ ánh lên trong ánh sáng những ngọn nến như của cô, hoặc ai đó cười, và trong một thoáng nghe như tiếng cười đó là của cô. Hơi thở của anh sẽ ngừng lại, và anh sẽ tìm cô, mặc dù anh biết cô không ở đó.

Đó là địa ngục, và xứng đáng là lý do để uống cho ra uống. Hay là qua đêm với người tình mới nhất của anh.

Hoặc cả hai.

Nhưng cái đó đã hết rồi, và giờ anh trở lại London, và anh ngạc nhiên vì thật dễ dàng để lại quay về với cái vai kẻ quyến rũ bất cần đời. Chẳng có gì thay đổi nhiều lắm ở đây; ồ, một vài gương mặt có khác hơn, nhưng tổng thể giới quý tộc vẫn thế. Buổi tiệc sinh nhật Quý bà Bridgerton giống như anh đã chờ đợi, mặc dù anh phải thừa nhận anh hơi chùn trước mức độ tò mò gây ra bởi sự xuất hiện của anh ở London. Dường như Tay chơi vui vẻ đã trở thành Ngài bá tước sáng choang, và trong vòng mười lăm phút đầu tiên khi anh tới, anh đã được đối mặt với không ít hơn tám—không, coi là chín đi, không được quên cả Quý bà Bridgerton nữa—bà mẹ quý tộc, tất cả đều háo hức muốn thu hút sự chú ý của anh, và tất nhiên, giới thiệu anh với các cô con gái đáng yêu chưa chồng của họ.

Anh cũng không rõ chuyện này thú vị hay là như địa ngục.

Thú vị, anh kết luận, ít nhất là cho bây giờ. Nhưng đến tuần sau anh hoàn toàn không nghi ngờ nó sẽ là địa ngục.

Sau mười lăm phút nữa, giới thiệu, giới thiệu tiếp, và vài lời gợi ý cũng chẳng kín đáo cho lắm (may sao là của một bà góa chứ không phải từ những cô chưa chồng hay mẹ của họ), anh tuyên bố ý định tới gặp bà chủ nhà và xin phép rút lui khỏi đám đông.

Và cô kia rồi. Francesca. Bên kia phòng, tất nhiên, điều đó nghĩa là anh sẽ phải lách qua cái đám đông khổ sở kia nếu anh muốn nói chuyện với cô. Cô trông đáng yêu kinh khủng trong bộ váy xanh thẫm, và anh nhận ra rằng sau bao câu chuyện về việc cô sẽ mua một tủ áo mới, đây là lần đầu anh thấy cô rũ bỏ những màu sắc nửa tang của mình.

Rồi nó lại ập đến với anh. Cô cuối cùng đã thôi để tang. Cô sẽ tái giá. Cô sẽ cười đùa, trêu ghẹo và mặc màu xanh và kiếm một người chồng.

Và tất cả có thể sẽ xảy ra trong vòng một tháng. Một khi cô đã cho thấy rõ ý định tái giá, cánh đàn ông sẽ chen lấn đổ cửa nhà cô. Sao có ai có thể không muốn lấy cô cơ chứ? Cô có thể không còn trẻ trung như những phụ nữ đang kiếm chồng khác, nhưng cô có cái gì đó những cô gái trẻ thiếu—sự sắc sảo, sự rực rỡ, một nét thông minh trong đôi mắt làm tăng thêm vẻ đẹp của cô.

Cô vẫn một mình, đứng bên cửa ra vào. Thật ngạc nhiên, dường như không ai nhận ra cô vừa vào, và Michael quyết định sẽ rẽ đám đông để đến với cô.

Nhưng cô thấy anh trước, và mặc dù cô không hẳn mỉm cười, đôi môi cô cong lên, mắt cô ánh lên như vừa nhận ra, và cô bước về phía anh, hơi thở của anh ngừng lại.

Điều này lẽ ra không nên làm anh ngạc nhiên. Nhưng nó vẫn. Mỗi khi anh nghĩ anh biết tất cả về cô, đã nhớ tới từng chi tiết một cách không hề mong muốn, có cái gì đó ở trong cô lóe lên và thay đổi, và anh lại thấy mình gục xuống lần nữa.

Anh sẽ không bao giờ thoát khỏi cô, người phụ nữ này. Anh sẽ không bao giờ thoát khỏi cô, và anh không bao giờ có thể có cô. Ngay cả khi John đã ra đi, chuyện đó vẫn là không thể, là hoàn toàn sai trái. Có quá nhiều việc. Quá nhiều điều đã xảy ra, và anh sẽ không bao giờ có thể rũ bỏ cái cảm giác là anh đã đánh cắp cô theo cách nào đó.

Hoặc tệ hơn, rằng anh đã ao ước điều này. Rằng anh đã muốn John đi và thôi ngáng đường, muốn tước vị và Francesca và mọi thứ khác.

Anh thu hẹp khoảng cách giữa họ, gặp cô ở giữa chùng. “Francesca” anh thì thầm, làm cho giọng mình thật mượt mà và duyên dáng, “thật vui được gặp cô.”

“Cả anh nữa,” cô trả lời. Cô mỉm cười, nhưng theo một cách có vẻ thích thú, và anh có cảm giác rằng cô đang chế diễu anh. Nhưng có lẽ chẳng có lợi gì nếu nói ra; nó sẽ chỉ cho thấy rằng anh nhạy cảm với mỗi vẻ mặt của cô đến thế nào. Và thế là anh chỉ nói, “Cô vui vẻ chứ?”

“Tất nhiên. Còn anh?”

“Đương nhiên.”

Cô nhướn một bên mày. “Ngay cả khi anh đang một mình lúc này?”

“Cô nói sao cơ?”

Cô nhún vai lơ đãng. “Lần trước tôi thấy anh, anh đang bị bao vây bởi phụ nữ.”

“Nếu cô vừa thấy tôi, tại sao cô không đến cứu tôi?”

“Cứu anh?” cô nói và cười. “Ai cũng có thể thấy là anh đang rất thích thú.”

“Thật thế sao?”

“Ôi, làm ơn đi, Michael,” cô nói, liếc anh chằm chọc. “Anh sống để tán tỉnh và quyến rũ.”

“Theo trình tự đó?”

Cô nhún vai. “Chẳng phải tự dưng anh là Tay chơi vui vẻ.”

Anh cảm thấy hai hàm mình đang xiết chặt vào nhau. Lời nhận xét của cô thật đau, và cái sự thật đó lại càng làm đau hơn.

Cô ngẩng ngửa gương mặt anh, kỹ đến mức anh muốn nhắm mắt vì khó chịu, và rồi gương mặt cô nở ra một nụ cười. “Anh không thích thế,” cô nói thật chậm, gần như có vẻ khó thở vì nhận ra điều đó. “Ôi, trời ơi, anh không thích thế.”

Cô trông như thể vừa được chứng kiến chúa hiện hình một cách hoành tráng, nhưng vì chuyện này hoàn toàn do anh, tất cả anh có thể làm là nhắm mắt.

Rồi cô cười phá lên, và thế là lại càng tệ hơn. “Ôi, trời,” cô nói, tay ôm lấy bụng vì cười. “Anh cảm thấy như một con cáo trong buổi đi săn, và anh chẳng thích thế chút nào. Ôi, chết mất thôi. Sau tất cả những người đàn bà anh theo đuổi...”

Cô nghĩ hoàn toàn sai, tất nhiên. Anh chẳng quan tâm gì đến chuyện những bà mẹ trong giới quý tộc coi anh là con cá to nhất mùa này và đang theo đuổi anh theo mức tương xứng. Điều đó chỉ là một chuyện để người ta có thể cười cợt một cách thoải mái.

Anh chẳng quan tâm nếu họ gọi anh là Tay chơi vui vẻ. Anh chẳng quan tâm nếu họ nghĩ anh là một tên quyến rũ phụ nữ vô tích sự.

Nhưng khi Francesca nói điều đó...

Nó như là axit.

Và tệ nhất là, anh chẳng có ai để mà đổ tội ngoài bản thân mình. Anh đã xây dựng cái danh tiếng này trong bao nhiêu năm, bỏ không biết bao thời gian trên trục và tán tỉnh, và đảm bảo để cho Francesca được thấy, để cô không thể đoán ra sự thật.

Và có thể anh làm thế vì mình nữa, bởi vì nếu anh là Tay chơi vui vẻ, ít nhất anh cũng là cái gì đó. Sự lựa chọn còn lại là chẳng gì cả ngoài việc làm một tên gốc tội nghiệp, yêu vợ người khác một cách tuyệt vọng. Và quỷ thật, anh thật giỏi khi làm người đàn ông có thể quyến rũ người ta bằng một nụ cười. Anh cũng có cái gì đó mà anh có thể thành công chứ.

“Anh không thể nói là tôi chưa nói trước với anh,” Francesca nói, nghe có vẻ rất hài lòng với bản thân mình.

“Bị vây quanh bởi những người đẹp thì chẳng tệ lắm,” anh nói, chủ yếu là để làm cô bực. “Còn hay hơn nữa khi mà chuyện đó xảy ra mà chẳng phải cố gắng nhiều.”

Câu đó có hiệu quả, bởi vì miệng cô hơi nhúu lại. “Tôi chắc là còn hơn cả hay ấy chứ, nhưng anh phải cẩn thận không được quên,” cô nói gay gắt. “Đó không phải là những phụ nữ hàng ngày của anh.”

“Tôi còn không biết là mình có phụ nữ hàng ngày.”

“Anh biết chính xác ý tôi là gì, Michael. Những người khác có thể gọi anh là một tay đều cáng hoàn toàn, nhưng tôi biết anh hơn vậy.”

“Ồ, thật sao?” Và anh suýt cười phá lên. Cô nghĩ cô biết rõ về anh đến thế, nhưng cô chẳng biết gì cả. Cô sẽ không bao giờ biết được tất cả sự thật.

“Anh có tiêu chuẩn của mình hàng bao năm nay,” cô tiếp. “Anh sẽ không bao giờ quyến rũ những ai có thể bị tổn thương đến mức không thể cứu vãn nổi bởi hành động của anh.”

“Và cái gì làm cô nghĩ rằng tôi không bắt đầu việc đó bây giờ?”

“Ồ, tôi không nghĩ anh sẽ làm chuyện như vậy một cách có chủ ý,” cô nói, “nhưng trước đây, anh thậm chí không bao giờ giao thiệp với những phụ nữ trẻ đang kiếm chồng. Thậm chí hoàn toàn không có khả năng xảy ra chuyện anh nhầm lẫn và phá hỏng cuộc đời của một người trong số họ.”

Cái cảm giác ngứa ngáy khó chịu lở mờ trong anh từ nãy đến giờ bắt đầu sôi lên sùng sục. “Cô nghĩ tôi là ai, Francesca?” anh hỏi, cả cơ thể anh căng lên vì một cái gì đó anh hầu như không thể nắm bắt được. Anh ghét khi cô nghĩ về anh như vậy, ghét lắm.

“Michael—”

“Cô thực sự nghĩ tôi ngu ngốc đến mức có thể vô tình phá hoại thanh danh một quý cô trẻ tuổi?”

Đôi môi cô mở ra, rồi khẽ run trước khi cô trả lời. “Không phải ngu ngốc, Michael, tất nhiên không. Nhưng—”

“Vậy thì vô tâm” anh bật ra.

“Không, cũng không phải vậy. Tôi chỉ nghĩ—”

“Nghĩ gì, Francesca?” anh hỏi không chút khoan nhượng. “Cô thực sự nghĩ sao về tôi?”

“Tôi nghĩ anh là một trong những người đàn ông tốt nhất mà tôi biết,” cô nói nhẹ nhàng.

Khỉ thật. Sao cô có thể làm anh xui xẻo với chỉ một câu. Anh nhìn cô chằm chằm, chỉ nhìn cô, cố hiểu xem cô có ý quái gì khi nói cái câu đó.

“Tôi thực sự nghĩ vậy,” cô nói và nhún vai. “Nhưng tôi cũng nghĩ anh đại dốt, và tôi nghĩ anh có thể yếu lòng, và tôi nghĩ trong mùa xuân này anh sẽ làm tan vỡ nhiều trái tim hơn là tôi có thể đếm.”

“Việc của cô không phải là đếm,” anh nói, giọng anh khẽ và cứng rắn.

“Không, đúng là vậy phải không?” Cô nhìn nhìn qua anh và mỉm cười ranh mãnh. “Nhưng cuối cùng thì tôi vẫn sẽ làm vậy thôi, đúng không?”

“Và vì sao cơ?”

Cô dường như không có câu trả lời, và lúc đó, đúng lúc anh chắc chắn cô sẽ không nói gì nữa, cô thì thầm, “Bởi vì tôi sẽ không thể tự ngăn bản thân mình được.”

Vài giây trôi qua. Họ chỉ đứng đó, lưng quay về phía tường, trông hoàn toàn giống như họ đang nhìn ngắm bữa tiệc. Cuối cùng, Francesca phá vỡ sự im lặng và nói, “Anh nên nhảy.”

Anh quay sang nhìn cô. “Với cô?”

“Đúng. Ít ra làm một lần. Nhưng anh cũng nên nhảy với ai đó thích hợp, ai đó anh có thể cười.”

Ai đó anh có thể cười. Ai đó ngoại trừ cô.

“Nó sẽ cho giới thượng lưu biết rằng anh ít nhất vẫn để ngỏ khả năng kết hôn,” Francesca thêm. Khi anh không bình luận gì, cô hỏi, “Có phải anh như vậy không?”

“Để ngỏ khả năng kết hôn?”

“Đúng.”

“Nếu cô nói vậy,” anh nói, dường như hơi thờ ơ. Anh phải làm một người hấp dẫn phụ nữ. Đó là cách duy nhất anh có thể che giấu sự cay đắng đang tràn qua anh.

“Felicity Featherington,” Francesca nói, đưa tay về phía một quý cô rất xinh đẹp đứng cách đó khoảng mười thước. “Cô ấy là sự lựa chọn tuyệt vời. Rất biết điều. Cô ấy sẽ không yêu anh.”

Anh nhìn cô mĩa mai. “Chúa đã cấm tôi tìm thấy tình yêu.”

Môi Francesca hé ra và mắt cô mở to. “Anh muốn vậy sao?” cô hỏi. “Muốn tìm thấy tình yêu?”

Trông cô thật vui mừng với khả năng đó. Vui vì anh có thể sẽ tìm thấy người phụ nữ hoàn hảo.

Và thế đấy. Niềm tin của anh vào sức mạnh thiêng liêng đã được khẳng định. Thực sự, những khoảnh khắc mĩa mai hoàn hảo đến thế này không thể đến một cách vô tình được.

“Michael?” Francesca hỏi. Đôi mắt cô sáng lên và long lanh, và rõ ràng cô muốn một điều gì đó cho anh, điều gì đó tuyệt vời và tốt đẹp.

Và tất cả những gì anh muốn làm là la hét.

“Tôi không biết,” anh nói chua chát. “Chẳng hề biết một chút xíu nào.”

“Michael...” Trông cô như đau đớn, nhưng lần này, anh không thêm để tâm.

“Nếu cô cho phép,” anh nói nhanh, “Tôi tin là tôi có một cô Featherington tôi cần phải nhảy cùng.”

“Michael, sao vậy?” cô hỏi. “Tôi đã nói gì?”

“Không gì cả,” anh nói. “Không có gì cả.”

“Đừng như thế này.”

Khi anh quay nhìn cô, anh cảm thấy cái gì đó trào qua anh, sự tê tái đưa một cái mặt nạ trở lại trên gương mặt anh, cho phép anh cười thật nhẹ nhàng và nhìn cô với cái nhìn nheo nheo huyền thoại của mình. Anh một lần nữa lại là tay chơi, có thể không quá vui vẻ, nhưng hoàn toàn là một kẻ quyến rũ đầy hào hoa.

“Như thế nào?” anh hỏi, đôi môi anh cong lên với sự hòa trộn tuyệt vời giữa vẻ ngây thơ và nhún nhường. “Tôi đang làm đúng như cô yêu cầu. Nhảy với một cô Featherington, chẳng phải cô nói thế sao? Tôi đang làm theo từng chữ một như cô hướng dẫn.”

“Anh đang giận tôi,” cô thì thầm.

“Tất nhiên không,” anh nói, nhưng họ đều biết giọng anh nhẹ nhàng quá mức, khéo léo quá mức. “Tôi chỉ đơn giản đã chấp nhận rằng cô, Francesca, biết tất cả. Tôi đã luôn nghe theo đầu óc và lương tâm mình, và để được cái gì? Chúa biết là tôi đã ra sao nếu tôi chịu nghe lời cô từ bao năm nay.”

Hơi thở cô thoát ra khỏi đôi môi và cô lùi lại. “Tôi phải đi,” cô nói.

“Vậy thì đi đi,” anh nói.

Cầm cô hơi nhích lên. “Có nhiều đàn ông ở đây.”

“Rất nhiều.”

“Tôi cần tìm một người chồng.”

“Cô nên,” anh đồng ý.

Môi cô xiết vào nhau và rồi cô thêm, “Có thể tôi sẽ tìm được một người tối nay.”

Anh nuốt nữa ném cho cô một nụ cười diễu cợt. Cô luôn phải kết thúc câu chuyện. “Cô có thể,” anh nói, ngay khi anh biết cô vừa tưởng rằng cuộc nói chuyện của họ đã kết thúc.

Lúc đó cô đã đủ xa để không thể hét trả một câu cuối cùng. Nhưng anh thấy cái cách cô dừng lại và căng vai ra, và anh biết cô đã nghe thấy anh.

Anh dựa vào tường và mỉm cười. Người ta phải tận hưởng sự khoái trá nhỏ nhất của họ khi họ có thể.

Ngày hôm sau Francesca cảm thấy hoàn toàn tệ hại. Và tệ hơn, cô không thể rũ bỏ một cảm giác tội lỗi khủng khiếp đáng ghét, mặc dù Michael chính là người đã nói rất xúc phạm tới hôm trước.

Thực sự, cô đã nói gì để khơi lên sự phản ứng cay độc như vậy từ phía anh chứ? Và anh có quyền gì mà cư xử tệ với cô như vậy? Tất cả những gì cô làm là cho thấy một chút vui mừng, khi anh có thể đang muốn tìm kiếm một cuộc hôn nhân thực sự với tình yêu, hơn là phí thời gian chơi bời trác táng.

Nhưng rõ ràng cô đã lầm. Michael đã dùng cả buổi tối—cả trước và sau cuộc nói chuyện của họ—quyến rũ tất cả những phụ nữ trong buổi tiệc. Việc đó đã đến cái mức mà cô nghĩ cô có thể phát bệnh.

Nhưng tệ hơn cả là, cô không thể ngừng nhắm đếm các cuộc chinh phục của anh, đúng như cô đã dự đoán tối đó. Một, hai, ba, cô lẩm nhẩm, nhìn anh bỏ bùa một bộ ba chị em gái với nụ cười của mình. Bốn, năm, sáu—vậy là xong hai bà góa và một nữ bá tước. Thật tởm lợm, và Francesca cảm thấy ghê tởm chính mình vì đã bị cuốn hút vào như thế này.

Và rồi thỉnh thoảng, anh nhìn cô. Chỉ nhìn cô với một cái nhìn nheo nheo, chế nhạo, và cô không thể không nghĩ rằng anh biết cô đang làm gì, rằng anh đang chuyển hết từ phụ nữ này sang phụ nữ kia chỉ để cô có thể làm tròn số đếm của cô thêm một tá nữa, hay đại loại vậy.

Tại sao cô lại nói thế nhỉ? Cô đã nghĩ gì vậy?

Hay là cô đã chẳng nghĩ gì cả? Đường như đó là cách giải thích duy nhất. Cô chắc chắn không định nói với anh là cô sẽ không thể ngừng đếm các trái tim tan vỡ vì anh. Câu nói buột ra khỏi miệng cô trước khi cô kịp nhận ra cô nghĩ như vậy.

Và ngay cả bây giờ, cô cũng không chắc cô có ý gì.

Sao cô phải quan tâm? Việc quái gì cô phải quan tâm có bao nhiêu phụ nữ gục ngã dưới phép màu của anh? Trước đây cô chưa từng quan tâm.

Và việc này sẽ chỉ càng tệ hơn. Cánh phụ nữ phát điên vì Michael. Nếu các quy tắc của xã hội được đảo ngược, Francesca nghĩ mĩ mai, phòng khách của họ tại Ngôi nhà Kilmartin sẽ tràn ngập hoa, tất cả đều gửi cho Ngài bá tước sáng choang.

17. Chương 11 - Phần 02

Nhưng mọi chuyện sẽ vẫn trở nên rầy rà. Cô sẽ bị ngập ngụa bởi khách viếng thăm trong ngày hôm nay, cái đó cô chắc chắn. Tất cả phụ nữ London sẽ tới thăm cô với hy vọng Michael có thể sẽ lượn qua phòng khách. Francesca sắp phải chịu đựng vô số câu hỏi, thỉnh thoảng là những lời bóng gió, và—

“Chúa ơi!” Cô đứng trơ ra, nhìn vào phòng khách với đôi mắt nghi ngờ. “Cái đồng gì thế này?”

Hoa. Khắp nơi.

Cơn ác mộng của cô đã thành sự thật. Có ai đó đã thay đổi các quy tắc xã hội và quên không nói với cô sao?

Violet, iris, và hoa cúc. Tulip nhập khẩu. Phong lan nhà kính. Và hoa hồng. Hoa hồng khắp mọi nơi. Với tất cả các màu. Mùi hương thật làm người ta choáng váng.

“Priestley!” Francesca gọi, nhìn thấy quản gia của cô ở bên kia phòng, đang đặt một cái lọ hoa mồm chó cao lên bàn. “Tất cả chỗ hoa này là thế nào?”

Ông ta chỉnh cái lọ lần cuối, xoay một nụ hoa màu hồng ra để nó hướng ra khỏi bức tường, rồi quay người và bước về phía cô. “Chúng là cho bà, thưa bà.” Cô chớp mắt. “Tôi?”

“Đúng thế. Bà có muốn đọc những tấm thiệp? Tôi vẫn để chúng cài trên các bó hoa để bà có thể biết được người gửi.”

“Ồ.” Đường như đó là tất cả những gì cô có thể nói. Cô cảm thấy hơi giống một đứa ngốc, tay che trên cái miệng đang há, nhìn qua nhìn lại các bó hoa.

“Nếu bà thích,” Priestley tiếp, “tôi có thể gỡ các tấm thiệp và ghi chú đằng sau rằng tôi đã lấy chúng từ bó nào. Rồi bà có thể đọc chúng luôn một lượt.” Khi Francesca không trả lời, ông ta gợi ý, “Có thể bà muốn về bàn giấy của mình? Tôi sẽ rất vui lòng mang những lá thiệp tới đó.”

“Không, không,” cô nói, vẫn cảm thấy rất khó tập trung vì tất cả những chuyện này. Cô là một bà góa, vì chúa. Đàn ông lẽ ra sẽ không gửi hoa cho cô. Phải vậy không nhỉ?

“Thưa bà?”

“Tôi... tôi...” Cô quay sang Priestley, thẳng lưng dậy khi cô bất trí óc mình sáng suốt trở lại. Hoặc đã cố. “Tôi sẽ chỉ, à, nhìn xem...” Cô quay sang bó hoa gần nhất, một bó dạ hương và nhài Phi rất đáng yêu và duyên dáng. “Một sự so sánh yếu ớt với đôi mắt của cô,” tấm thiệp ghi. Được ký bởi Hầu tước Chester.

“Ôi!” Francesca thở hắt. Vợ Ngài Chester đã chết hai năm trước. Ai cũng biết anh ta đang tìm một cô dâu mới.

Hầu như không thể chế ngự được cảm giác chhuizen choáng kỳ quặc trong người, cô cúi xuống một bó hoa hồng và nhắc tấm thiệp lên, cố không quá tỏ vẻ háo hức trước mặt ông quản gia. “Tôi không biết là của ai đây,” cô nói với vẻ băng quơ cố ý.

Một bài thơ. Của Shakespeare, nếu cô nhớ đúng. Ký bởi Tử tước Trevelstam.

Trevelstam? Họ mới được giới thiệu với nhau một lần. Anh ta trẻ, rất đẹp trai, và có tin đồn là cha anh ta đã làm tiêu tán gần hết gia sản. Ngài tử tước mới sẽ phải cưới ai đó giàu có. Hay đúng hơn là mọi người nói như thế.

“Trời đất!”

Francesca quay lại và thấy Janet phía sau lưng.

“Gì thế này?” bà hỏi.

“Con thực sự tin đó chính là câu con nói khi vào phòng này,” Francesca lẩm bẩm. Cô đưa Janet hai tấm thiệp, và cẩn thận quan sát bà khi đôi mắt bà lướt qua những dòng chữ viết nắn nót.

Janet đã mất đứa con duy nhất của bà khi John chết. Bà sẽ phản ứng thế nào khi Francesca bị những người đàn ông khác tán tỉnh?

“Chúa ơi,” Janet nói, nhìn lên. “Có vẻ như con là Số một của mùa này rồi.”

“Ôi, đừng có ngốc nghếch,” Francesca nói, đỏ mặt. Đỏ mặt? Chúa ơi, có chuyện gì với cô thế này? Cô không đỏ mặt. Cô thậm chí không đỏ mặt trong mùa đầu tiên của mình, khi cô thực sự là Số một. “Con đã quá già cho cái đó,” cô thì thầm.

“Rõ ràng không phải vậy,” Janet nói.

“Còn nữa ngoài sảnh,” Priestley nói.

Janet quay sang Francesca. “Con đã xem qua tất cả những tấm thiệp chưa?”

“Chưa. Nhưng con nghĩ—”

“Rằng chúng sẽ gần giống vậy?”

Francesca gật đầu. “Việc đó có làm mẹ khó chịu không?”

Janet mỉm cười buồn bã, nhưng đôi mắt bà hiền từ và tinh anh. “Mẹ có muốn con vẫn là vợ của con trai mẹ không? Tất nhiên. Mẹ có muốn con bỏ cả cuộc đời để làm vợ của ký ức về nó? Tất nhiên không.” Bà đưa tay ra và nắm lấy tay Francesca. “Con là con gái của mẹ, Francesca. Mẹ muốn con hạnh phúc.”

“Con sẽ không bao giờ xúc phạm ký ức về John,” Francesca đảm bảo với bà.

“Tất nhiên không. Nếu con là loại có thể làm vậy, nó sẽ không bao giờ cưới con ngay từ đầu. Hoặc là,” bà thêm với một cái nhìn tinh nghịch, “mẹ sẽ không bao giờ cho phép nó.”

“Con muốn có con,” Francesca nói. Không hiểu sao cô cảm thấy cần phải giải thích, để chắc chắn rằng Janet hiểu rằng điều cô thực sự muốn là làm một bà mẹ, chứ không hẳn là một người vợ.

Janet gật đầu, quay đi khi bà lấy ngón tay quệt mắt. “Chúng ta nên đọc những tấm thiệp còn lại,” bà nói, giọng nói nhanh của bà cho thấy bà muốn chuyển đề tài, “và có thể chuẩn bị đón cuộc tấn công của những người viếng thăm vào buổi chiều.”

Francesca theo bà khi bà tiến đến một bó tulip khổng lồ và kéo tấm thiệp ra. “Con nghĩ những người đến thăm sẽ là phụ nữ,” Francesca nói, “đến hỏi chuyện về Michael.”

“Có thể con đúng,” Janet trả lời. Bà giơ tấm thiệp lên. “Được không?”

“Tất nhiên.”

Janet liếc những dòng chữ, rồi ngẩng lên và nói, “Cheshire.”

Francesca há miệng, “Công tước?”

“Chính đó.”

Francesca thực sự đặt tay lên phía trái tim. “Ôi trời,” cô thở ra. “Công tước Cheshire.”

“Cưng ơi, con rõ ràng là con cá lớn mùa này.”

“Nhưng con—”

“Cái quỷ gì thế này?”

Đó là Michael, chớp lấy một cái lọ anh suýt nữa xô đổ và trông có vẻ cáu gắt và bức bối khủng khiếp.

“Chào buổi sáng, Michael,” Janet nói vui vẻ.

Anh gật đầu với bà, rồi quay sang Francesca và gầm gừ, “Trông cô như thể đang chuẩn bị thề nguyện trung thành với đẳng tối cao.”

“Và đó sẽ là anh, tôi nghĩ vậy?” cô ném trả, nhanh chóng thả tay xuống. Cô không nhận ra nó ở trên ngực mình này giờ.

“Nếu cô may mắn,” anh lẩm bẩm.

Francesca chỉ ném cho anh một cái nhìn.

Anh cười khẩy trả lại cô ngay. “Và có phải chúng ta đang mở một tiệm bán hoa không?”

“Không, nhưng rõ ràng chúng ta có thể,” Janet trả lời. “Chúng là cho Francesca,” bà thêm vào.

“Tất nhiên chúng là cho Francesca,” anh lẩm bẩm, “mặc dù, có Chúa, tôi không biết có ai lại ngu đến mức gửi hoa hồng.”

“Tôi thích hoa hồng,” Francesca nói.

“Ai cũng gửi hoa hồng,” anh nói về chán ngán. “Chúng quá nhàm và cũ rích, và” — anh đưa tay về phía những bông màu vàng của Travelstam—“ai gửi cái này?”

“Travelstam,” Janet trả lời.

Michael khịt mũi và quay người để nhìn Francesca. “Cô sẽ không lấy anh ta, phải không?”

“Có thể không, nhưng tôi không hiểu có gì—”

“Anh ta chẳng có nổi hai đồng tiền để mà cọ chúng vào nhau,” anh phán.

“Sao anh biết được?” Francesca hỏi. “Anh về thậm chí chưa được một tháng.”

Michael nhún vai. “Tôi đã tới câu lạc bộ của tôi.”

“Ừm, có thể đó là sự thật, nhưng không phải lỗi của anh ta,” Francesca cảm thấy cần phải chỉ ra. Chẳng phải vì cô thấy cần trung thành với Ngài Travelstam, nhưng mà, cô đã cố gắng tỏ ra công bằng, và ai cũng

biết ngài tử tước trẻ đã bỏ cả năm vừa rồi cố gắng sửa chữa những thiệt hại người cha hoang tàng của anh ta đã gây ra cho tài sản của gia đình.

“Cô sẽ không lấy anh ta, đó là quyết định cuối cùng,” Michael tuyên bố.

Cô nên cảm thấy bức mình với sự kiêu căng của anh, nhưng sự thực là cô chỉ thấy thích thú. “Được thôi,” cô nói, môi cong lên. “Tôi sẽ chọn ai đó khác.”

“Tốt,” anh gầm gừ.

“Cô ấy có rất nhiều để mà chọn,” Janet chen vào.

“Phải,” Michael nói vẻ cay độc.

“Bác sẽ phải tìm Helen,” Janet nói. “Bà ấy sẽ không muốn bỏ lỡ vụ này đâu.”

“Cháu chẳng nghĩ những bông hoa sẽ bay ra khỏi cửa sổ trước khi mẹ cháu dậy,” Michael nói.

“Tất nhiên là không,” Janet trả lời ngọt ngào, vỗ vỗ cánh tay anh như một bà mẹ.

Francesca nhanh chóng nuốt vội tiếng cười vào. Michael sẽ ghét như vậy, và Janet biết thế.

“Nhưng mà bà ấy yêu hoa lắm,” Janet nói. “Mẹ mang một bó này lên cho bà ấy được không?”

“Đương nhiên,” Francesca trả lời.

Janet vội lấy những bông hồng của Trevelstam, rồi ngừng lại. “Ồ, không, tốt nhất là thôi,” bà nói, quay lại nhìn Michael và Francesca. “Anh ta có thể ghé qua, và chúng ta không muốn anh ta nghĩ mình đã quẳng hoa của anh ta vào xô xĩnh nào đó trong nhà.”

“Ồ, phải,” Francesca lẩm bẩm, “tất nhiên.”

Michael chỉ háng giọng.

“Dù sao, tốt nhất là tôi vẫn đi kể với bà ấy,” Janet nói, rồi ba quay người đi nhanh về phía cầu thang.

Michael hắt hơi, rồi lườm một bó hoa ly trông có vẻ vô hại. “Chúng ta sẽ phải mở cửa sổ,” anh nói khàn khàn.

“Và chết rét?”

“Tôi sẽ mặc áo khoác,” anh nói ráo hoảnh.

Francesca mỉm cười. Cô muốn mỉm cười. “Anh ghen sao?” cô hỏi vẻ trêu ghẹo.

Anh quay phắt lại và gần như làm cô ngã ngã bằng một vẻ mặt choáng váng.

“Không phải ghen vì tôi” cô nói nhanh, gần như đổ mặt với ý nghĩ đó. “Tin tôi đi, không phải cái đó”

“Thế thì cái gì?” anh hỏi, giọng anh khế và ngắt quãng.

“Ừm, chỉ là—ý tôi là—” Cô đưa tay về những bó hoa, một biểu hiện rõ ràng của sự nổi tiếng bất ngờ của cô.

“Ừm, chúng ta đều theo đuổi cùng một mục đích mùa này, phải không?”

Anh chỉ nhìn cô trống rỗng.

“Hôn nhân” cô nói. Chúa ơi, sáng nay sao anh chậm hiểu vô cùng.

“Ý cô là?”

Cô thở ra vẻ mất kiên nhẫn. “Tôi không biết anh đã nghĩ gì về chuyện đó chưa, nhưng tôi thường nghĩ anh sẽ là người bị theo đuổi quyết liệt. Tôi chưa bao giờ mơ được rằng tôi sẽ... Ừm...”

“Trở thành một giải thưởng để người ta tranh giành?”

Đó không phải là cách tử tế nhất để mô tả chuyện đó, nhưng nó cũng không hẳn không chính xác, nên cô chỉ nói, “Ừm, phải, tôi đoán vậy.”

Trong một chốc anh không nói gì, nhưng anh nhìn cô với vẻ kỳ lạ, gần như diều cợt, và rồi anh nói, giọng thật nhẹ, “Một người đàn ông phải là một tên ngốc mới không muốn cưới cô.”

Francesca có cảm giác miệng cô tạo thành một hình oval ngạc nhiên. “Ồ,” cô nói, gần như không biết nói sao nữa. “Cái đó... cái đó... thật là điều tử tế nhất anh có thể nói với tôi ngay lúc này.”

Anh thở dài và vuốt tay lên tóc. Cô quyết định không nói cho anh biết rằng anh vừa để lại một vệt phấn hoa vàng trên những sợi tóc đen.

“Francesca,” anh nói, trông có vẻ mệt mỏi, kiệt sức và một cái gì đó khác nữa.

Nuối tiếc?

Không, không thể thế được. Michael không phải là loại hối tiếc chuyện gì.

“Tôi sẽ không bao giờ ghen tị với cô về chuyện này. Cô...” Anh hắng giọng. “Cô phải được hạnh phúc.”

“Tôi—“ Đó là khoảnh khắc lạ lùng nhất, đặc biệt sau những lời nói nặng nề của họ tối hôm qua. Cô hoàn toàn không biết phải trả lời ra sao, vậy nên cô đổi chủ đề và nói, “Rồi sẽ đến lượt anh.”

Anh nhìn cô băn khoăn.

“Thực ra đã đến lượt anh rồi,” cô tiếp. “Đêm qua. Tôi đã bị oanh tạc bởi nhiều người hâm mộ anh hơn cả tôi. Nếu như phụ nữ có thể gửi hoa, chúng ta sẽ hoàn toàn bị ngập ngụa với chúng.”

Anh mỉm cười, nhưng cảm xúc dường như không hiện ra trong mắt. Anh không có vẻ giận, chỉ... trống rỗng. Và cô choáng váng vì hình ảnh đó quá kỳ lạ.

“Er, tối qua,” anh nói, đưa tay lên kéo kéo cà vạt. “Nếu tôi đã nói gì đó làm cô bức mình...”

Cô quan sát gương mặt anh. Trông nó thật thân thương, và cô biết từng chi tiết trên đó. Bốn năm, dường như đã chẳng thể xóa mờ ký ức. Nhưng chẳng còn gì như cũ nữa. Anh đã thay đổi, nhưng cô không biết chắc là theo kiểu nào.

Và cô không chắc là tại sao.

“Mọi thứ đều ổn,” cô đảm bảo với anh.

“Dù sao,” anh nói khàn khàn, “tôi cũng xin lỗi.” Nhưng cả ngày hôm đó, Francesca tự hỏi liệu anh có biết chính xác anh đang xin lỗi vì cái gì. Và cô không thể thoát khỏi cảm giác rằng cả cô cũng không biết rõ.

18. Chương 12

Chương 12

...hơi ngớ ngẩn khi viết cho anh, nhưng tôi nghĩ sau bấy nhiêu tháng ở Phương Đông, cái nhìn của tôi về cái chết và kiếp sau đã trở thành một thứ gì đó hoàn toàn có thể khiến Mục sư MacLeish hét toáng lên hoảng hốt. Do quá xa nước Anh, gần như tôi có thể giả bộ như anh vẫn sống và có thể nhận được lá thư này, giống như những bức thư tôi đã gửi từ Pháp. Nhưng rồi ai đó gọi tôi, và tôi lại nhớ ra rằng tôi là Kilmartin và anh đã ở một chỗ không thể liên lạc được thông qua Bưu cục hoàng gia.

—của Bá tước Kilmartin gửi người anh họ đã mất, ngài bá tước trước, một năm hai tháng sau khi anh đi Ấn Độ, được viết hoàn chỉnh rồi đốt từ từ bằng ngọn nến

Không phải là anh thích làm một thằng khốn, Michael nhớ lại khi anh đảo đảo ly brandy tại câu lạc bộ, nhưng dường như gần đây, ít nhất là khi ở gần Francesca, anh không thể tránh không xử xử giống một gã như vậy. Cô đã có mặt tại buổi tiệc sinh nhật của mẹ cô, rất vui mừng cho anh, mừng đến mức anh đã buột miệng từ yêu trước mặt cô, và rồi anh phát khùng.

Bởi vì anh biết đầu óc cô hoạt động như thế nào, và anh biết cô đã suy tính như điên cho tương lai, cố chọn cho anh người phụ nữ hoàn hảo, và sự thực thì...

Ừm, sự thực quá đáng thương để có thể nói ra.

Nhưng anh đã xin lỗi rồi, và mặc dù anh có thể thề lên thề xuống rằng anh sẽ không cư xử như một thằng ngốc nữa, anh rất có thể sẽ nhận ra mình lại đang xin lỗi vào lúc nào đó trong tương lai, và cô sẽ hầu như chỉ phẩy tay coi đó là một phần kỳ quặc trong tính cách của anh, chẳng cần quan tâm rằng anh từng là hình mẫu của sự hóm hỉnh và vô tư khi John còn sống.

Anh nốc cạn ly brandy. Kệ xác.

Ừm, anh sẽ qua được cái giai đoạn ngớ ngẩn này sớm thôi. Cô sẽ tìm được ai đó, lấy gã, và dọn ra khỏi nhà. Họ sẽ là bạn, tất nhiên—Francesca không phải là loại có thể cho phép anh làm khác—nhưng anh sẽ không nhìn thấy cô mỗi ngày bên bàn ăn sáng. Anh sẽ thậm chí không thấy cô thường xuyên như trước khi John mất nữa. Chồng mới của cô sẽ không cho phép cô dành quá nhiều thời gian ở bên anh, dù có là anh em họ hay không.

“Stirling!” anh nghe ai đó gọi, sau đó là cái ho khê thường thấy, “Kilmartin, ý tôi là vậy. Xin lỗi.”

Michael nhìn lên và thấy Ngài Geoffrey Fowler, một người quen của anh từ thời học ở Cambridge. “Không có gì,” anh nói, đưa tay về chiếc ghế đối diện.

“Rất tuyệt được gặp anh,” Ngài Geoffrey nói, ngồi xuống. “Tôi tin chuyến trở về của anh không có trở ngại gì.”

Hai người trao đổi những câu xã giao thông thường nhất cho đến khi Ngài Geoffrey đi vào vấn đề. “Tôi hiểu rằng Quý bà Kilmartin đang kiếm một người chồng,” anh ta nói.

Michael cảm thấy như anh bị đâm. Chưa cần nói đến cái triển lãm hoa xấu xí trong phòng khách nhà anh; chuyện này nghe vẫn thật khó chịu khi nó phát ra từ miệng một người khác.

Một ai đó trẻ, cũng hơi đẹp trai, và rõ ràng đang kiếm vợ.

“Ừm, phải,” cuối cùng anh trả lời. “Tôi tin là cô ấy có như thế.”

“Tuyệt.” Ngài Geoffrey xoa tay vào nhau vẽ háo hức, làm cho Michael có ham muốn tốt độ được tát cho anh ta một phát.

“Cô ấy sẽ rất kén chọn,” Michael nói về cấu kính.

Ngài Geoffrey dường như chẳng thêm quan tâm. “Anh sẽ cho cô ấy của hồi môn chứ?”

“Gì cơ?” Michael bật ra. Chúa ơi, giờ anh là họ hàng gần nhất của cô, phải không nhỉ? Anh có thể còn phải dắt cô vào lễ cưới của cô nữa.

Quý thật.

“Anh sẽ chứ?” Ngài Geoffrey lặp lại.

“Tất nhiên,” Michael gằn.

Ngài Geoffrey hít vào một hơi vẻ thích thú. “Anh của cô ấy cũng đã đề nghị được làm vậy.”

“Nhà Stirling sẽ lo cho cô ấy,” Michael nói kiên quyết.

Ngài Geoffrey nhún vai. “Có vẻ nhà Bridgerton cũng thế.”

Michael cảm thấy rằng anh đang nghiêng vào nhau.

“Đừng trông có vẻ như đang bị khó tiêu vậy,” Ngài Geoffrey nói. “Với của hồi môn kếp, cô ấy sẽ rời khỏi bàn tay anh nhanh thôi. Tôi chắc anh rất mong được thoát khỏi cô ta.”

Michael nghiêng đầu, cố nghĩ xem bên mũi nào của Ngài Geoffrey nên nhận một cú đâm hơn.

“Cô ấy hẳn là một gánh nặng của anh,” Ngài Geoffrey tiếp tục một cách vô tư. “Quần áo thôi cũng tốn cả gia tài rồi.”

Michael băn khoăn không biết luật nào được áp dụng cho hành động bóp cổ một hiệp sĩ của quốc gia. Chắc cũng chẳng có gì anh không thể vui vẻ chấp nhận.

“Và rồi khi anh cưới,” Ngài Geoffrey tiếp tục, rõ ràng không để ý rằng Michael đang co dãn các ngón tay và ước lượng cái cổ của anh ta, “nữ bá tước mới của anh sẽ không muốn cô ấy ở trong nhà. Chẳng thể có hai con gà mái cùng quản lý gia đình, đúng không?”

“Phải,” Michael nói như rít.

“Vây là ổn rồi,” Ngài Geoffrey nói, đứng dậy. “Rất mừng được nói chuyện với anh, Kilmartin. Tôi phải đi thôi. Cần phải nói cho Shively biết tin. Chẳng phải là tôi muốn bị cạnh tranh, tất nhiên, nhưng đằng nào tin này cũng sẽ chẳng được giữ kín lâu. Tôi thà làm người báo tin ấy ra.”

Michael muốn làm cho anh ta đông cứng bằng một cái lườm, nhưng Ngài Geoffrey quá hưng phấn để có thể nhận ra. Michael nhìn xuống ly của mình. Phải. Anh đã uống sạch mất rồi. Khi thật.

Anh ra hiệu cho bồi bàn mang thêm một ly nữa, rồi ngã ra định đọc tờ báo anh lấy lúc vào, nhưng trước khi anh kịp lướt qua những dòng tít, anh lại nghe tên mình được gọi. Anh chẳng cố gắng giấu sự bức bối của mình nữa và nhìn lên.

Travelstam. Anh chàng của những bông hồng vàng. Michael cảm thấy tờ báo đang nhàu lại giữa những ngón tay mình.

“Kilmartin,” tử tước nói.

Michael gật đầu. “Trevelstam.” Họ biết nhau, không thân, nhưng đủ rõ để có thể trông đợi một cuộc nói chuyện thân mật. “Ngồi đi,” anh nói, đưa tay về cái ghế đối diện.

Travelstam ngồi, đặt cái ly uống dở của anh ta xuống bàn. “Anh thế nào?” anh ta hỏi. “Không được gặp anh nhiều lắm từ khi anh về.”

“Cũng ổn,” Michael găm gù. Nếu xét đến việc anh bị buộc phải ngồi với một tên gốc chỉ muốn cưới cái của hồi môn của Francesca. Không, của hồi môn kép của cô. Cứ cái cách tin đồn đang lan ra thế này, Trevelstam có thể đã nghe được từ Ngài Geoffrey.

Trevelstam có tinh tế hơn Ngài Geoffrey một chút—anh ta cũng nói chuyện phiếm được tròn ba phút, hỏi Michael về chuyến đi Ấn Độ, chuyến trở về, vân vân vân vân. Nhưng rồi, đương nhiên, anh ta trở lại mục đích chính.

“Tôi đã đến thăm Quý bà Kilmartin chiều nay,” anh ta nói.

“Vây sao?” Michael lẩm bẩm. Anh vẫn chưa về nhà từ khi đi lúc sáng. Điều cuối cùng anh muốn là có mặt trước đám diễu hành của những người theo đuổi Francesca.

“Đúng thế. Cô ấy là một phụ nữ đáng yêu.”

“Cái đó thì đúng,” Michael nói, vui mừng vì rượu của anh đã đến.

Rồi lại không được mừng lắm vì nó đã đến từ hai phút trước và anh đã lại uống hết rồi.

Trevelstam hắng giọng. “Tôi chắc anh cũng biết tôi định theo đuổi cô ấy.”

“Giờ thì chắc chắn là tôi biết rồi.” Michael liếc ly rượu của mình, cố xem liệu còn sót giọt brandy nào không.

“Tôi đã không biết nên thông báo với anh hay anh trai cô ấy về dự định của mình.”

Michael khá chắc chắn rằng Anthony Bridgerton, anh cả của Francesca cũng đủ năng lực để dọn sạch những người cầu hôn không thích hợp, nhưng dù sao anh cũng nói, “Tôi cũng được rồi.”

“Tốt, tốt,” Trevelstam lẩm bẩm, nhấp thêm một ngụm rượu nữa. “Tôi—“

“Trevelstam!” một giọng ồm ồm vang lên. “Và Kilmartin nữa!”

Đó là Ngài Hardwick, to và béo, và nếu chưa say khướt, thì cũng không hoàn toàn tỉnh táo.

“Hardwick,” cả hai người đàn ông nói, nhận ra ông ta vừa tới.

Hardwick với lấy một cái ghế, kéo rê nó trên sàn đến khi nó làm thành một chỗ nữa ở bàn của họ. “Thật hay được gặp các anh, thật hay được gặp các anh,” ông ta lầm rầm. “Một đêm ngon lành, phải không? Tuyệt vời hết cỡ. Đúng là tuyệt vời hết cỡ.”

Michael chẳng hiểu ông ta đang nói về cái gì, nhưng dù sao anh cũng gật đầu. Thế còn hơn là hỏi ý ông ta định nói gì; Michael biết chắc anh chẳng đủ kiên nhẫn nghe ông ta giải thích.

“Tay Thislewaite đằng kia đang đặt tỉ lệ cược cho các con chó của Nữ hoàng, và ồ! Vừa nghe về Quý bà Kilmartin nữa. Tối nay thật nhiều chuyện hay,” ông ta nói, gật đầu tán thưởng. “Chuyện hay thật. Rất ghét khi ở đây quá yên tĩnh.”

“Vậy những con chó Nữ hoàng thế nào?” Michael hỏi.

“Thôi để tang rồi, theo tôi hiểu là thế.”

“Những con chó?”

“Không, Quý bà Kilmartin!” Hardwick cười khàn khạch. “Hehehe. Được đấy, câu vừa rồi, Kilmartin.”

Michael ra hiệu lấy thêm một ly nữa. Anh sẽ cần nó.

“Mặc đồ xanh tối hôm trước, đúng thế,” Hardwick nói. “Ai cũng thấy.”

“Trông cô ấy thật đáng yêu,” Trevelstam thêm.

“Đúng thế, đúng thế,” Hardwick nói. “Một cô rất ổn. Chính tôi sẽ theo đuổi cô ấy nếu như chưa bị xiềng vào Bà Hardwick.”

Thật là ơn trời, Michael nghĩ.

“Cô ấy đã để tang ông bá tước cũ bao lâu?” Hardwick hỏi. “Sáu năm?”

Vì “ông bá tước cũ” mới chỉ hai mươi tám khi anh ấy chết, Michael cảm thấy câu nhận xét có hơi xúc phạm, nhưng có vẻ chẳng có ích gì lắm nếu định thay đổi nhận thức và cách cư xử kém cỏi của Ngài Hardwick khi ông ta đã lớn tuổi thế này—và với kích cỡ và sắc mặt đỏ ửng thế kia, ông ta rõ ràng sắp sửa đổ gục xuống bất cứ lúc nào. Thực tế có thể là ngay bây giờ, nếu Michael may mắn.

Anh liếc qua bàn. Vẫn sống.

Khỉ thật.

“Bốn năm,” anh nói ngắn. “Anh họ tôi mất bốn năm trước.”

“Bốn, sáu, gì cũng được,” Hardwick nói và nhún vai. “Đó vẫn là khoảng thời gian quá dài để nhuộm đen các cửa sổ.”

“Tôi tin là cô ấy chuyển sang nữa tang cũng khá lâu rồi,” Trevelstam chêm vào.

“Ế? Thật sao?” Hardwick nhấp một ngụm lớn trong ly của mình, rồi lau miệng một cách vụng về bằng khăn tay. “Giống nhau cả, đối với tất cả chúng ta, nếu xét cho cùng. Cô ấy đã không kiếm chồng cho đến bây giờ.”

“Không,” Michael nói, phần lớn là do Hardwick đã ngừng nói vài giây.

“Đàn ông sẽ theo cô ấy như ong theo mật,” Hardwick dự đoán, kéo dài từ ong cho đến khi nghe như có 4 chữ G trong đó. “Ong theo mật, tôi bảo anh. Tất cả mọi người đều biết cô ấy từng hết lòng với ông bá tước cũ. Tất cả mọi người.”

Đồ uống của Michael tới. Ồn Chúa.

“Và không hề có một chút điều tiếng scandal nào dính tới tên của cô ấy từ khi anh ta chết,” Hardwick thêm.

“Tôi có thể nói là không,” Trevelstam nói.

“Không giống như vài bà góa ngoài đó,” Harkwick tiếp, lại làm một ngụm rượu nữa. Ông ta cười dâm dăng và huých cùi chỏ vào Michael. “Nếu anh hiểu ý tôi.”

Michael chỉ uống.

“Giống như là...” Hardwick ghé lại gần, hàm ông ta khê rung và vẻ mặt trở nên tục tĩu. “Giống như là...”

“Vì chúa, cha nội, phun luôn ra đi,” Michael lẩm bẩm.

“Hử?” Hardwick hỏi.

Michael chỉ nhú mày.

“Tôi sẽ nói cho anh nó giống như là sao,” Hardwick nói với một cái liếc mắt. “Giống như là anh kiếm được một cô gái trinh biết cần phải làm gì.”

Michael nhìn ông ta chằm chằm. “Ông vừa nói gì?” anh hỏi, rất khê.

“Tôi nói—”

“Tôi sẽ không nhắc lại nếu tôi là ông,” Trevelstam vội chen vào, đưa ánh mắt e dè về phía bộ mặt đang tối sầm lại của Michael.

“Eh? Không phải có ý xúc phạm,” Hardwick găm gừ, nốc nốt ly rượu. “Cô ấy đã có chồng, nên anh biết là cô ấy không phải chưa bị đụng chạm gì, nhưng cô ấy đã không—”

“Dừng lại ngay,” Michael gằn.

“Hơ? Ai cũng nói vậy.”

“Không phải trước mặt tôi,” Michael rít lên. “Không nếu như họ biết quý sức khỏe của mình.”

“Ừm, thế còn hơn là nói cô ấy không giống như một trinh nữ.” Harkwick cười lớn. “Nếu anh hiểu ý tôi.”

Michael lao tới.

“Chúa ơi,” Hardwick há miệng, ngã ngửa ra sàn. “Anh bị cái quái gì thế?”

Michael không chắc làm thế nào hai bàn tay anh đã ở trên cổ Hardwick, nhưng anh nhận ra anh thích chúng ở đó. “Ông sẽ không bao giờ,” anh rít, “thốt lên tên cô ấy lần nữa. Ông có hiểu tôi không?”

Hardwick vội vã gật đầu, nhưng cử động lại càng làm nghẹt hơi thở của ông ta, và hai má ông ta bắt đầu tím lại.

Michael thả ra và đứng dậy, lau tay vào nhau như thể đang cố rũ đi cái gì đó bẩn thỉu. “Tôi sẽ không chấp nhận việc Quý bà Kilmartin bị nói tới theo những cách xúc phạm như vậy,” anh gằn. “Rõ chưa?”

Hardwick gật đầu. Và một số người chứng kiến cũng vậy.

“Tốt,” Michael găm gừ, quyết định là đã đến lúc biến khỏi đây. Hy vọng Francesca đã đi ngủ khi anh về đến nhà. Hoặc thế hoặc là ra ngoài. Gì cũng được chỉ cần anh không phải thấy cô.

Anh bước về phía cửa, nhưng khi anh ra khỏi phòng và tới sảnh, anh nghe tên mình được gọi thêm lần nữa. Anh quay người, tự hỏi có tay nào lại ngốc đến mức định quấy rầy anh trong tình trạng như thế này.

Colin Bridgerton. Anh trai Francesca. Chết tiệt.

“Kilmartin,” Colin nói, gương mặt điển trai của anh ta được điểm bởi nụ cười nửa miệng thường thấy.

“Bridgerton.”

Colin khê đưa tay về phía cái bàn giờ đang chống ngược. “Quả là một vụ ác liệt trong đó.”

Michael không nói gì. Colin Bridgerton luôn làm anh thấy không yên. Họ có cùng một kiểu tiếng tăm—tiếng tăm của những tay chơi bất cần. Nhưng trong khi Colin là cục cưng của các bà mẹ quý tộc, họ gặt gù trước cách ăn nói và cử chỉ duyên dáng của anh ta, Michael đã luôn bị (hoặc ít nhất là trước khi anh lãnh tước vị) cảnh giác hơn một chút.

Nhưng Michael đã từ lâu nghĩ rằng bên dưới khuôn mặt vui vẻ của Colin còn có kha khá những thứ khác, và có thể là do họ giống nhau theo quá nhiều cách, nhưng Michael luôn sợ rằng nếu có ai đó có thể nhận ra được sự thật về tình cảm của anh với Francesca, người đó sẽ là ông anh này.

“Tôi đang yên tĩnh uống rượu khi nghe thấy vụ lộn xộn,” Colin nói, đưa tay về phía khoang riêng của anh ta. “Đến ngồi với tôi.”

Michael chẳng muốn gì hơn là biến ra khỏi câu lạc bộ, nhưng Colin là anh Francesca, nghĩa là họ cũng có dây dưa một chút, và cần phải ít nhất là giả vờ lịch sự. Vậy nên anh nghiêng rặng và bước vào khoang riêng, dự định sẽ gọi đồ uống và rời đi trong vòng mười phút.

“Một buổi tối dễ chịu, anh nghĩ vậy không?” Colin nói, ngay khi Michael đang giả vờ ra vẻ thoải mái. “Ngoài chuyện Hardwick và ba cái vụ linh tinh đó.” Anh ta ngồi dựa vào ghế với một vẻ duyên dáng lơ đãng. “Ông ta là đồ bá láp.”

Michael gạt đầu gượng gạo, cố không nhận ra rằng anh trai Francesca đang ngắm nghía anh như anh ta vẫn làm, ánh mắt sắc sảo của anh ta được che giấu cẩn thận với một vẻ ngây thơ quyến rũ. Colin hơi nghiêng đầu về một bên, như thể, Michael nghĩ một cách lo lắng, anh ta đang ngắm nghía để có thể nhìn rõ hơn vào tâm hồn anh.

“Khỉ thật,” Michael lẩm bẩm khẽ, và anh gọi bồi bàn.

“Gì thế?” Colin hỏi.

Michael từ từ quay lại nhìn anh ta. “Anh có muốn một ly nữa không?” anh hỏi, giọng anh rõ ràng hết mức có thể, nếu xét đến việc chúng đang được phát ra qua hai hàm răng xiết chặt.

“Tôi nghĩ là tôi có,” Colin trả lời, vẫn thân thiện và vui vẻ.

Michael chẳng tin vẻ mặt của anh ta lấy một giây.

“Anh có dự định gì cho phần còn lại của buổi tối?” Colin hỏi.

“Không.”

“Tôi cũng thế, hay nhỉ,” Colin nói khẽ.

Khỉ thật. Lại nữa. Chẳng lẽ mong muốn được ở yên một giờ thôi cũng là quá nhiều sao?

“Cảm ơn anh vì đã bảo vệ danh dự cho Francesca,” Colin nói nhẹ nhàng.

Ý muốn đầu tiên của Michael là rên lên rằng anh không cần phải được cảm ơn; đó là vai trò của anh cũng như bất cứ người nhà Bridgerton nào phải bảo vệ danh dự cho Francesca, nhưng đôi mắt của Colin dường như có vẻ sắc sảo quá mức tối hôm đó, nên anh chỉ gạt đầu. “Em gái anh xứng đáng được đối xử với sự tôn trọng,” cuối cùng anh nói, đảm bảo để giọng mình trơn tru và đều đặn.

“Tất nhiên,” Colin nói, nghiêng nghiêng đầu.

Đồ uống của họ tới. Michael cố ngăn sự thôi thúc muốn nốc cạn ngay, nhưng anh cũng làm một ngụm đủ lớn để nó cháy lên trong cổ.

Colin, mặt khác, lại thở dài về ửng ý và dựa ra sau. “Whisky tuyệt vời,” anh ta nói với vẻ rất tán thưởng. “Cái hay nhất ở nước Anh, thật thế. Hoặc là một trong những cái đó. Người ta không thể kiếm được thứ gì như vậy ở Cyprus.”

Michael chỉ ậm ừ trả lời. Dường như đó là tất cả những gì cần thiết.

Colin nhấp một ngụm nữa, rõ ràng đang cảm nhận thứ rượu. “Khà,” anh ta nói, đặt ly xuống. “Ngon gần bằng đàn bà.”

Michael lại ậm ừ, đưa ly lên môi.

Và rồi lúc đó Colin nói, “Anh nên lấy nó, anh biết không.”

Michael suýt sặc. “Anh nói gì cơ?”

“Cười nó,” Colin nhún vai nói. “Cũng đơn giản đấy chứ.”

Có lẽ việc hy vọng Colin đang nói về ai đó chứ không phải Francesca là quá viễn vông, nhưng Michael vẫn cố vùng vẫy tuyệt vọng, dù sao đi nữa, và nói, bằng giọng lạnh lùng nhất anh có thể, “Anh, tôi phải hỏi, đang nói về ai?”

Colin nhướn mày lên. “Chúng ta có cần phải chơi trò này không?”

“Tôi không thể cười Francesca,” Michael lấp bắp.

“Tại sao không?”

“Bởi vì—” Anh tự ngừng lại. Bởi vì có cả trăm lý do anh không thể cười cô, và chẳng có lý do nào nên được đưa ra ở đây. Nên anh chỉ nói, “Cô ấy đã lấy anh họ tôi.”

“Như tôi để ý, thì chẳng có gì phạm pháp trong việc đó cả.”

Không, nhưng có đủ mọi tội lỗi trong việc đó. Anh thêm muốn Francesca đã quá lâu, yêu cô đến mức tưởng như từ bao đời nay—ngay cả khi John còn sống. Anh đã lừa dối anh họ mình theo cái cách thô thiển nhất có thể; anh sẽ không hoàn tất sự phản bội đó bằng cách đánh cắp vợ anh ấy.

Việc đó sẽ hoàn chỉnh cái vòng tròn xấu xí làm cho anh trở thành Bá tước Kilmartin, một danh hiệu lẽ ra không bao giờ là của anh. Chẳng có gì lẽ ra nên là của anh hết. Và ngoại trừ cái đôi ủng chết tiệt mà anh đã bắt Reivers quăng vào trong tủ, Francesca là thứ duy nhất còn lại của John mà anh chưa biến thành của mình.

Cái chết của John đã cho anh sự giàu có đến khó tin. Nó đã cho anh quyền lực, danh giá, và tước vị của một bá tước.

Nếu nó cho anh cả Francesca nữa, sao anh có thể còn bám lấy hy vọng mong manh rằng bằng cách nào đó, anh đã không, ngay cả trong những giấc mơ, mong chuyện này xảy ra?

Lúc đó làm sao anh có thể sống với bản thân mình?

“Nó sẽ phải lấy ai đó,” Colin nói.

Michael nhìn lên, nhận ra rằng anh đã im lặng trong sự suy nghĩ của mình mất một lúc. Và rằng Colin đã quan sát anh chăm chú suốt thời gian đó. Anh nhún vai, cố ra vẻ ung dung, mặc dù anh nghi ngờ việc anh có thể đánh lừa người đàn ông ngồi phía bên kia bàn. “Cô ấy sẽ làm những gì cô ấy muốn,” anh nói. “Cô ấy luôn như vậy.”

“Nó có thể cưới một cách vội vàng,” Colin nói khẽ. “Nó muốn có con trước khi quá già.”

“Cô ấy không hề quá già.”

“Không, nhưng nó có thể nghĩ thế. Và nó có thể sợ rằng người khác cũng nghĩ như vậy. Dù sao nó cũng đã không có mang với anh họ anh. Ừm, không thành công.”

Michael phải nắm chặt lấy cạnh bàn để khỏi đứng dậy. Anh có thể để Shakespeare đứng bên cạnh mà giải thích, và vẫn không thể hiểu tại sao lời nói của Colin lại làm anh tức giận đến thế.

“Nếu nó chọn lựa một cách vội vàng,” Colin thêm, gần như tỉnh bơ, “nó có thể chọn phải ai đó sẽ cư xử thô bạo với nó.”

“Francesca?” Michael hỏi về chế giễu. Có thể có phụ nữ nào khác ngốc nghếch như vậy, nhưng không phải là Francesca của anh.

Colin nhún vai. “Có thể xảy ra.”

“Ngay cả nếu thế,” Michael đáp trả, “cô ấy sẽ không bao giờ duy trì một cuộc hôn nhân như vậy.”

“Nó có lựa chọn gì nữa chứ?”

“Đây là Francesca.” Michael nói. Cái đó có thể đủ để giải thích tất cả.

“Tôi nghĩ là anh đúng,” Colin thừa nhận, nhấp một ngụm rượu. “Nó luôn có thể lánh về nhà Bridgerton. Chúng tôi sẽ không bao giờ bắt buộc nó trở về với một người chồng thô bạo.” Anh ta đặt cái ly xuống bàn và ngả ra. “Hơn nữa, việc này cũng chẳng can hệ gì, đúng không?”

Có cái gì đó thật lạ trong giọng Colin, cái gì đó ẩn ý và khiêu khích. Michael nhìn lên thật nhanh, không thể cưỡng lại sự thôi thúc cần phải thăm dò trên gương mặt người đàn ông này những manh mối về ý đồ của anh ta. “Và tại sao thế?” anh hỏi.

Colin nhấp một ngụm nữa. Michael nhận ra lượng rượu trong ly dường như chẳng hề giảm xuống.

Colin nghịch ly rượu một lúc trước khi ngược lên, tia nhìn của anh ta gắn chặt vào gương mặt Michael. Đối với bất cứ ai khác, đó có thể chỉ là một vẻ mặt dễ chịu, nhưng có cái gì đó trong mắt Colin làm Michael muốn ngo ngoáy trên ghế. Chúng thật sắc và như xuyên thấu, và mặc dù khác màu, chúng giống hệt mắt Francesca.

Thật là rợn hết cả người.

“Tại sao việc này lại không can hệ gì?” Colin lẩm bẩm đầy vẻ suy tư. “Ừm, bởi vì rõ ràng anh chẳng muốn lấy nó.”

Michael mở miệng để đáp trả thật nhanh, nhưng rồi ngậm chặt ngay lại khi anh nhận ra—choáng váng hơn cả anh có thể tưởng tượng—điều anh vừa định nói, “Tất nhiên tôi có muốn.”

Và anh thực sự muốn.

Anh muốn lấy cô.

Anh chỉ không nghĩ anh có thể sống với lương tâm mình nếu làm như vậy.

“Anh ổn chứ?” Colin hỏi.

Michael chớp mắt. “Hoàn toàn ổn, tại sao?”

Đầu Colin khẽ nghiêng sang một bên. “Trong một thoáng, trông anh...” Anh ta lắc đầu. “Không có gì.”

“Cái gì, Bridgerton?” Michael suýt phát khùng.

“Ngạc nhiên,” Colin nói. “Trông anh có vẻ ngạc nhiên. Hơi lạ, tôi nghĩ thế.”

Chúa ơi, chỉ một chốc nữa với Colin Bridgerton, và thằng con hoang khốn kiếp này sẽ phơi tuột mọi bí mật của của Michael ra mất. Michael đẩy ghế ra sau. “Tôi phải đi,” anh nói đột ngột.

“Tất nhiên,” Colin nói vẻ thân thiện, cứ như thể toàn bộ cuộc nói chuyện của họ là về ngựa với thời tiết.

Michael đứng dậy, rồi gạt đầu lịch sự. Đó không phải cách tạm biệt thân thiện đến mức khủng khiếp, nếu xét đến việc họ cũng có dây dưa một chút, nhưng đó là cái khá nhất anh có thể làm trong hoàn cảnh này.

“Hãy suy nghĩ về việc tôi vừa nói,” Colin nói khẽ, ngay khi Michael vừa ra đến cửa.

Michael cười gằn trong khi đẩy cánh cửa ra sảnh. Cứ như là anh có thể nghĩ về bất cứ cái gì khác.

Trong suốt phần đời còn lại.

19. Chương 13

Chương 13

...tất cả mọi việc ở nhà đều dễ chịu và ổn cả, và Kilmartin rất thịnh vượng dưới sự quản lý cẩn thận của Francesca. Nó vẫn dễ tang John, nhưng tất nhiên, tất cả chúng ta đều vậy, và mẹ chắc con cũng thế. Con có thể tính chuyện viết thư trực tiếp cho nó. Mẹ biết nó nhớ con. Mẹ đã kể chuyện của con cho nó, nhưng mẹ chắc chắn con có thể kể cho nó theo một cách khác với khi kể cho mẹ của mình.

—của Helen Stirling cho con trai, Bá tước Kilmartin, hai năm sau chuyến đi Ấn Độ của anh

Những ngày còn lại của tuần lễ trôi qua nhoang nhoáng với những bông hoa, kẹo, và một cuộc trình diễn thơ ca kinh khủng, được đọc to lên, Michael nhớ lại và rùng mình, ngay trên bậc cấp trước cửa nhà anh.

Francesca dường như đã làm cho tất cả các cô nàng mới trình làng phải xấu hổ. Số lượng đàn ông chạy theo cô có thể không tăng gấp đôi sau mỗi ngày, nhưng chắc chắn với Michael thì anh cảm thấy như vậy, khi anh thường xuyên phải chạm mặt với một tên cầu hôn si tình nào đó trong sảnh.

Thế là đủ để làm một người đàn ông muốn ối. Vào cái tên cầu hôn si tình đó thì càng tốt.

Tất nhiên anh cũng có người hâm mộ của mình, nhưng vì rất không thích hợp nếu các quý cô đến thăm một quý ông, anh thường chỉ phải đối phó với họ khi anh thích, chứ không phải vào những lúc họ tự động ghé qua mà không báo trước, chẳng vì lý do rõ ràng nào ngoài việc đến để so sánh đôi mắt anh với—

Ừm, với bất cứ cái gì người ta có thể so sánh đôi mắt xám bình thường của bạn. Dù sao đó cũng là một sự so sánh ngu ngốc, mặc dù Michael đã bị buộc phải nghe nhiều hơn một anh chàng ca tụng đôi mắt của Francesca.

Chúa ơi, chẳng nhẽ không ai trong số đó có chút ý tưởng độc đáo nào trong đầu sao? Chưa nói đến chuyện tất cả mọi người đều nhắc đến đôi mắt cô; ít ra cũng phải có một người có đủ sáng tạo để so sánh chúng với cái gì đó ngoài bầu trời và mặt nước chứ.

Michael khịt mũi về ghê tởm. Bất cứ ai bỏ thời gian nhìn thật kỹ đôi mắt Francesca cũng sẽ nhận ra chúng có màu sắc riêng.

Làm như bầu trời có thể so sánh được vậy.

Hơn nữa, đoàn quân người cầu hôn đáng tởm kia của Francesca càng trở nên khó chịu hơn vì Michael không thể thôi suy nghĩ về cuộc nói chuyện gần đây với anh trai cô.

Cưới Francesca? Anh thậm chí chưa bao giờ cho phép mình nghĩ đến điều đó.

Nhưng giờ thì nó túm chặt lấy anh với một sự mãnh liệt và sức mạnh làm cho anh quần quai.

Cưới Francesca. Chúa ơi. Tất cả mọi thứ về chuyện đó đều sai trái.

Ngoại trừ việc anh muốn nó đến tột.

Đúng là địa ngục khi nhìn cô, nói chuyện với cô, sống trong cùng một ngôi nhà. Anh từng nghĩ việc đó khó khăn—yêu một ai đó không bao giờ là của mình—nhưng chuyện này...

Chuyện này còn tệ hơn gấp nghìn lần.

Colin biết.

Anh ta phải biết. Tại sao anh ta lại gợi ý như vậy nếu anh ta không biết chứ?

Michael đã nín giữ được sự tỉnh táo của mình bao năm nay vì một và chỉ một lý do duy nhất: Không ai biết anh yêu Francesca.

Ngoại trừ rõ ràng anh sắp bị tước mất chút tự hào cuối cùng đó.

Giờ Colin biết, hoặc ít ra anh ta cũng vô cùng nghi ngờ, và Michael hầu như không thể dập tắt cảm giác hoảng loạn đang dâng lên trong ngực.

Colin biết, và Michael sẽ phải làm cái gì đó về vụ này.

Vì Chúa, nếu anh ta nói với Francesca thì sao? Câu hỏi đó luôn hiện lên trong đầu anh, ngay cả bây giờ, khi anh đang đứng hơi chếch về một phía tại buổi khiêu vũ Burwick, gần một tuần sau khi gặp Colin.

“Trông cô ấy thật đẹp đêm nay, phải không?”

Đó là giọng mẹ anh vang lên bên tai; anh đã quên giả vờ đang không ngắm Francesca. Anh quay sang Helen và khẽ gật đầu. “Mẹ à,” anh nói nhỏ.

“Phải không?” Helen khẳng định.

“Tất nhiên,” anh đồng ý, đủ nhanh để bà có thể nghĩ là anh chỉ đang tỏ ra lịch sự.

“Màu xanh lục hợp với nó.”

Tất cả mọi thứ đều hợp với Francesca, nhưng anh sẽ không nói với mẹ anh như thế, nên anh chỉ gật đầu và lăm bằm đồng ý.

“Con nên nhảy với cô ấy.”

“Con chắc là mình sẽ,” anh nói, nhấp một chút champagne. Anh muốn bước sầm sập qua phòng khiêu vũ và lôi cô khỏi cái đám người hâm mộ khó ưa của cô, nhưng anh không thể biểu lộ cảm xúc như vậy trước mặt mẹ mình. Nên anh chỉ kết một câu, “Sau khi con uống xong ly này.”

Helen dẫu môi. “Thế khiêu vũ của cô ấy lúc đó chắc chắn sẽ kín mít rồi. Con nên đi bây giờ.”

Anh quay sang mẹ và cười, đúng cái kiểu cười tinh quái được tạo ra để lôi sự chú ý của bà khỏi bất cứ cái gì bà đang nghĩ. “Sao con phải làm thế chứ,” anh hỏi, đặt ly champagne xuống cái bàn gần đó, “khi mà con có thể nhảy với mẹ?”

“Con là đồ quý,” Helen nói, nhưng bà không phản đối khi anh dẫn bà ra sàn.

Michael biết anh sẽ phải trả giá vào ngày mai, những bà mẹ quý tộc đã bao vây anh sẵn để chuẩn bị làm cú kết liễu, và chẳng có gì họ thích hơn là một tay chơi mà lại yêu thương mẹ của mình.

Điệu nhảy là một điệu sôi động, không cho phép người ta nói chuyện nhiều. Và khi anh uốn người và xoay, nhún mình và cúi chào, anh luôn liếc qua phía Francesca, đang sáng bừng lên trong bộ váy màu lục bảo. Đường như không ai nhận ra anh đang nhìn cô, với anh thế là ổn, ngoại trừ việc giai điệu đang đến cao trào, và Michael buộc phải xoay lưng lần cuối về phía cô.

Và khi anh quay lại để nhìn cô lần nữa, cô đã không còn ở đó.

Anh nhíu mày. Chuyện này có vẻ không ổn. Anh nghĩ cô có thể đã ra phòng vệ sinh của các quý cô, nhưng, vì anh là một tên ngốc đáng thương, anh đã quan sát cô đủ kỹ để biết rằng cô vừa ra đó chỉ hai mươi phút trước.

Anh hoàn tất điệu nhảy với mẹ, chào bà, rồi bước lơ đãng về phía bắc căn phòng, nơi anh nhìn thấy Francesca lần cuối. Anh phải hành động thật nhanh, phòng khi có ai đó cản đường. Nhưng anh vẫn đứng tại chỗ khi đi qua đám đông. Tuy nhiên, có vẻ không có ai đang nói về cô.

Tuy vậy, khi anh tới chỗ cô lúc này, anh nhận ra một cửa ra vào hai cánh, có lẽ là mở ra vườn sau. Chúng được che rèm và đang đóng, tất nhiên; mới chỉ đang Tháng tư, và chưa đủ ấm để có thể để mở cho không khí ban đêm lọt vào trong, ngay cả với cái đám đông ba trăm người làm nóng căn phòng. Michael ngay lập tức nghi ngờ; anh đã dự quá nhiều phụ nữ ra vườn để không nhận ra những điều có thể xảy ra trong bóng tối của màn đêm.

Anh lách ra ngoài một cách kín đáo. Nếu Francesca thực sự đang ở ngoài vườn sau với một quý ông, điều cuối cùng anh muốn là một đám đông bám theo đằng sau.

Sự náo nhiệt của buổi tiệc dường như vẫn rung lên qua các cánh cửa kính, nhưng ngay cả vậy, màn đêm đã trở nên yên tĩnh.

Rồi anh nghe thấy giọng cô.

Và nó như cắt ruột anh thành từng khúc.

Giọng cô có vẻ vui vẻ, anh nhận ra, còn hơn cả thỏa mãn với sự có mặt của anh chàng nào đó đã dụ cô ra ngoài tối. Michael không thể nghe ra lời cô, nhưng chắc chắn cô đang cười. Đó là một âm thanh nhịp nhàng, lạnh lạnh, và nó kết thúc với những tiếng thì thầm tán tỉnh như muốn đốt cháy linh hồn người ta.

Michael đặt tay trở lại quả đấm cửa. Anh nên đi. Cô sẽ không muốn anh ở đây.

Nhưng anh vẫn chôn chân tại chỗ.

Anh chưa bao giờ—chưa bao giờ—nhìn trộm cô với John. Chưa một lần anh nghe một cuộc nói chuyện không phải dành cho anh. Nếu anh chẳng may nghe thấy, anh sẽ dời đi ngay lập tức. Nhưng bây giờ—thì khác. Anh không thể giải thích, nhưng giờ thì khác, và anh không thể bắt mình bỏ đi được.

Chỉ một phút nữa thôi, anh tự thề với mình. Thế là đủ. Một phút nữa để đảm bảo cô không ở trong một hoàn cảnh nguy hiểm, và—

“Không, không.”

Giọng Francesca.

Đôi tai anh động lên và anh bước vài bước về phía giọng nói của cô. Cô không có vẻ khó chịu, nhưng cô đang nói không. Tất nhiên, cô có thể đang cười với một câu đùa, hoặc là một chuyện phiếm vớ vẩn nào đó.

“Tôi thực sự phải—Không!”

Và đó là tất cả những gì cần thiết để Michael tiến tới.

Francesca biết cô không nên ra ngoài với Ngài Geoffrey Fowler, nhưng anh ta đã rất lịch thiệp và dễ chịu, và cô cảm thấy hơi nóng trong căn phòng khiêu vũ đông người. Đây là việc mà cô không bao giờ làm khi còn là một cô gái chưa chồng, nhưng những bà góa thì không cần có những tiêu chuẩn giống thế, và hơn nữa, Ngài Geoffrey đã nói anh ta sẽ để cửa mở hé.

Tất cả mọi chuyện đều hoàn toàn dễ chịu trong vài phút đầu. Ngài Geoffrey đã làm cô cười, và làm cô cảm thấy mình xinh đẹp, và gần như đau đớn khi nhận ra cô nhớ việc này biết bao. Và thế là cô cười và trêu chọc, và tự cho phép mình hòa vào với khoảnh khắc đó. Cô muốn lại được cảm thấy là một phụ nữ—có thể không theo ý nghĩa đầy đủ nhất, nhưng mà, chẳng lẽ lại sai trái đến thế nếu muốn tận hưởng cảm giác say sưa khi biết mình được người ta khao khát.

Có thể tất cả bọn họ đều chạy theo cái của hồi môn kép giờ đã trở nên nổi tiếng của cô, có thể họ muốn sự hậu thuẫn của hai gia đình danh tiếng bậc nhất nước Anh—dù sao Francesca cũng vừa là một Bridgerton vừa là một Stirling. Nhưng cho một buổi tối đáng yêu, cô sẽ để cho bản thân tin rằng tất cả là vì cô.

Nhưng rồi Ngài Geoffrey tiến lại gần. Francesca đã lùi lại một cách kín đáo nhất có thể, nhưng anh ta lại tiến thêm một bước về phía cô, rồi một bước nữa, và trước khi cô kịp nhận ra, lưng cô đã chạm vào một gốc cây to, và

Hai bàn tay Ngài Geoffrey đặt lên gốc cây, gần bên đầu cô một cách chẳng dễ chịu chút nào.

“Ngài Geoffrey,” Francesca nói, cố giữ lịch sự cho đến khi cô có thể, “Tôi e là đã có một sự hiểu nhầm. Tôi nghĩ tôi muốn quay lại buổi tiệc.” Cô giữ giọng mình nhẹ nhàng và thân thiện, không muốn khiêu khích anh ta làm cái gì đó cô phải hối tiếc.

Đầu anh ta cúi gần cô thêm một inch nữa. “Nào, tại sao cô lại muốn làm thế?” anh ta thì thầm.

“Không, không,” cô nói, nghiêng sang một bên khi anh ta tới gần hơn, “người ta sẽ thấy vắng tôi.” Khi thật, cô sẽ phải dẫm lên chân anh ta, hoặc tệ hơn, cho anh ta thành quan hoạn theo cái cách các anh cô đã dạy từ hồi cô còn ngây thơ. “Ngài Geoffrey,” cô nói, cố ra vẻ lịch sự lần cuối cùng, “Tôi thực sự phải—”

Và rồi miệng anh ta, ướt và mềm và hoàn toàn không được chào đón, hạ cánh trên miệng cô.

“—Không!” cô cố ré lên.

Nhưng anh ta khá quyết tâm ngẫu nhiên cô bằng đôi môi. Francesca ngo ngoay hết bên này bên kia, nhưng anh ta khỏe hơn là cô tưởng, và rõ ràng không định thả cho cô thoát. Vẫn chống cự, cô lựa chân để có thể nện một đầu gối vào háng anh ta, nhưng trước khi cô kịp làm vậy, Ngài Geoffrey dường như... đơn giản là... biến mất.

“Ồ!” m thanh ngạc nhiên tự động buột ra khỏi miệng cô. Có một đám mịt mù lộn xộn những cử động, một âm thanh nghe khá bệnh hoạn như thể nắm đấm nện vào da thịt, và một tiếng kêu đau đớn nào lòng. Đến khi Francesca hiểu chuyện gì đang xảy ra, Ngài Geoffrey đã nằm lún dưới đất, chửi thề gay gắt hết mức, và một người đàn ông to lớn đứng sừng sững phía trên, chiếc ủng của anh ta đè chặt trên ngực Ngài Geoffrey.

“Michael?” Francesca hỏi, không thể tin vào mắt mình.

“Hãy nói,” Michael nói, bằng một giọng mà cô chưa bao giờ mơ có thể phát ra từ môi anh, “và tôi sẽ đè nát lồng ngực hân.”

“Không!” Francesca vội nói. Cô hân sẽ không cảm thấy tội lỗi chút nào khi lên gối vào giữa hai chân Ngài Geoffrey, nhưng cô không muốn Michael giết anh ta.

Và với vẻ mặt của Michael, cô khá chắc chắn anh sẽ rất vui lòng làm vậy.

“Cái đó không cần thiết,” cô nói, vội vàng đến bên Michael và lui lại khi cô thấy tia nhìn hung dữ trong mắt anh. “Ừm, có thể chúng ta chỉ cần bảo anh ta đi đi?”

Trong một chốc Michael chỉ nhìn cô chằm chằm. Nghiêm khắc, thẳng vào mắt, với một sự quyết liệt làm cho cô không thể thở nổi. Rồi anh nghiêng chiếc ủng trên ngực Ngài Geoffrey. Không phải mạnh quá, nhưng cũng đủ làm người đàn ông đang nằm giữa kia rên lên vì khổ sở.

“Cô chắc chứ?” Michael hỏi gần.

“Vâng, làm ơn, không cần thiết phải làm đau anh ta,” Francesca nói. Trời ạ, đây sẽ là ác mộng thực sự nếu ai đó bắt gặp họ như thế này. Thanh danh của cô sẽ bị bôi nhọ, và có trời biết họ sẽ nói gì về Michael, tấn công một nam tước được nể trọng. “Tôi đã không nên ra đây với anh ta,” cô thêm.

“Không, cô không nên,” Michael nói thật sắc, “nhưng điều đó không hề cho hân ta cái quyền được ép buộc cô với những toan tính của hân.” Đột nhiên, anh bỏ chân khỏi ngực Ngài Geoffrey và lôi anh chàng đang run lẩy bẩy đứng dậy. Tóm hân ta bằng hai ve áo, anh dí hân dựa vào cái cây rồi hất người về phía trước cho đến khi họ gần như mũi chạm mũi.

“Cũng không cảm thấy hay ho lắm khi bị kẹt, đúng không?” Michael mĩa mai.

Ngài Geoffrey không nói gì, chỉ nhìn anh chằm chằm vẻ khiếp sợ.

“Mày có gì để nói với quý cô đây không?”

Ngài Geoffrey lắc đầu như điên.

Michael dúm đầu anh ta vào cái cây. “Nghĩ kỹ đi!” anh gầm gừ.

“Tôi xin lỗi!” Ngài Geoffrey ré lên.

Hơi giống một cô bé, Francesca nghĩ một cách chán nản. Cô biết anh ta sẽ không là một anh chồng tốt, nhưng cái này khẳng định điều đó.

Nhưng Michael chưa xong với anh ta. “Nếu mày còn bước tới gần Quý bà Kilmartin trong phạm vi mười yard, tao sẽ đích thân moi ruột mày.”

Ngay cả Francesca cũng phải nhăn mặt.

“Rõ chưa?” Michael nói lạnh lùng.

Một tiếng ré nữa, và lần này Ngài Geoffrey nghe như thể sắp khóc.

“Biến khỏi đây ngay,” Michael gầm, đẩy anh chàng đang chết khiếp đi. “Và khi mày đi, cố nhớ hãy ra khỏi thành phố khoảng một tháng gì đó.”

Ngài Geoffrey nhìn anh choáng váng.

Michael đứng im, im một cách đáng sợ, rồi nhún một bên vai về khinh miệt. “Chẳng ai nhớ mày đâu,” anh nói nhỏ.

Francesca nhận ra cô đang nín thở. Anh thật đáng sợ, nhưng anh cũng thật tuyệt vời, và điều đó làm cô choáng đến tận xương tủy vì nhận ra cô chưa bao giờ thấy anh như thế.

Chưa bao giờ mơ anh có thể như thế này.

Ngài Geoffrey chạy khỏi, hướng qua bãi cỏ tới cổng sau, bỏ lại Francesca một mình với Michael, một mình và, lần đầu tiên kể từ khi biết anh, không có lời nào để nói.

Ngoại trừ, có thể là, “Tôi xin lỗi.”

Michael quay nhìn cô với một sự dữ dội gần như làm cô rúm lại. “Đừng xin lỗi,” anh gần.

“Không, tất nhiên,” cô nói, “nhưng lẽ ra tôi đã phải biết trước, và—”

“Hắn ta đã phải biết trước,” anh nói đầy nghiêm khắc.

Cái đó đúng, và Francesca chắc chắn sẽ không chịu trách nhiệm cho việc mình bị tấn công, nhưng đồng thời, cô nghĩ tốt nhất là không khơi thêm cơn giận dữ của anh, ít nhất là bây giờ. Cô chưa bao giờ thấy anh như vậy. Thực tế, cô chưa bao giờ thấy ai như thế này—giận dữ tột cùng đến mức dường như anh có thể vỡ ra từng mảnh. Cô đã nghĩ anh hoàn toàn mất tự chủ, nhưng bây giờ, khi cô quan sát anh, đứng thật yên đến nỗi cô không dám thở, cô nhận ra rằng điều ngược lại mới là đúng.

Michael đang bầu lấy sự kiềm chế của mình như một chiếc kềm; nếu anh không như vậy, Ngài Geoffrey có thể đang nằm máu me một đống ngay lúc này.

Francesca mở miệng để nói thêm gì đó, một cái gì đó xoa dịu và có thể là tạo không khí vui vẻ, nhưng cô chẳng thể tìm ra lời, không có khả năng làm bất cứ cái gì ngoài việc nhìn anh, người đàn ông mà cô tưởng đã biết rất rõ.

Có một cái gì đó cuốn hút trong khoảnh khắc đó, và cô không thể rời mắt khỏi anh. Hơi thở của anh thật gấp gáp, rõ ràng đang cố chế ngự cơn giận, và anh, cô nhận ra với sự tò mò, không hoàn toàn ở đó. Anh đang nhìn về phía một chân trời xa xa nào đó, mắt anh lơ đãng, và trông anh gần như...

Đang đau đớn.

“Michael?” cô thì thầm.

Không phản ứng.

“Michael?” Lần này, cô đưa tay ra và chạm vào anh, và anh nhả mặt, quay phắt lại nhanh đến nỗi cô loạng choạng lui ra sau.

“Gì vậy?” anh hỏi giọng khàn khàn.

“Không có gì,” cô lắp bắp, không chắc mình vừa định nói gì, thậm chí không chắc mình có gì để nói không ngoài cái tên của anh.

Anh nhắm mắt một lúc, rồi mở ra, rõ ràng đang muốn cô nói tiếp.

“Tôi nghĩ tôi sẽ về nhà,” cô nói. Buổi tiệc không còn hấp dẫn nữa; tất cả những gì cô muốn là cuộn tròn mình tại nơi mà tất cả mọi thứ đều an toàn và quen thuộc.

Bởi vì Michael bỗng trở nên không còn như vậy.

“Tôi sẽ cáo từ thay cô trong kia,” anh nói khó khăn.

“Tôi sẽ cho xe quay lại đợi anh và hai mẹ,” Francesca thêm. Như cô thấy, Janet và Helen đang rất vui vẻ. Cô không muốn cắt ngắn buổi tối của họ.

“Tôi sẽ hộ tống cô qua cổng sau, hay cô muốn đi qua phòng khiêu vũ?”

“Cổng sau, tôi nghĩ vậy,” cô nói.

Và anh làm theo, suốt quãng đường tới xe, bàn tay anh bồng rắt sau lưng cô. Nhưng khi cô tới cỗ xe, thay vì để anh giúp leo lên, cô quay nhìn anh, một câu hỏi bỗng nhiên cháy lên trên môi cô.

“Làm sao anh biết tôi ở trong vườn?” cô hỏi. Anh không nói gì. Hoặc là anh có thể định nói, chỉ không đủ nhanh như cô muốn.

“Anh quan sát tôi sao?” cô hỏi.

Môi anh cong lên, không phải làm thành một nụ cười, thậm chí không phải là điểm bắt đầu của một nụ cười. “Tôi luôn luôn quan sát cô,” anh nói về u ám.

Và cô bị bỏ lại với cái đó để mà suy nghĩ trong suốt phần còn lại của buổi tối.

20. Chương 14

Chương 14

...Francesca nói cô ấy nhớ con? Hay chỉ là mẹ nghĩ vậy?

—của Bá tước Kilmartin cho mẹ, Helen Stirling, hai năm sau khi anh đi Ấn Độ

Ba giờ sau, Francesca đang ngồi trong phòng ngủ của mình tại Ngôi nhà Kilmartin khi cô nghe thấy Michael về. Janet và Helen đã về sớm hơn một chút, và khi Francesca (có chút chủ ý) đụng phải họ trong sảnh, họ báo với cô rằng Michael đã quyết định dành phần còn lại của buổi tối để ghé qua câu lạc bộ của anh.

Gần như chắc chắn là để tránh mặt cô, cô kết luận, mặc dù chẳng có lý do gì để anh nghĩ sẽ gặp cô khi đã muộn như vậy. Nhưng mà, cô vẫn rời buổi khiêu vũ sớm với cảm giác rõ rệt rằng Michael không muốn ở gần cô. Anh đã bảo vệ thanh danh của cô với tất cả sự dũng mãnh và can đảm của một người anh hùng thực sự, nhưng cô không thể không cảm thấy anh làm việc đó một cách miễn cưỡng, như thể đó là việc anh buộc phải làm, không phải là việc anh muốn làm.

Và còn tệ hơn, rằng cô là một người mà khi ở bên, anh phải chịu đựng, chứ không phải là một người bạn yêu quý mà cô thường tự bảo mình như vậy.

Điều đó, cô nhận ra, thực đau đớn.

Francesca tự bảo rằng khi anh về Ngôi nhà Kilmartin cô sẽ để mặc anh một mình. Cô sẽ không làm gì cả ngoài việc lắng nghe qua cánh cửa khi anh bước thình thịch qua sảnh về phòng ngủ của mình. (Cô đủ thành thật với bản thân để thừa nhận rằng cô cũng chẳng khá gì để không—và cơ bản là không thể cưỡng lại—nghe lỏm.) Rồi cô sẽ rón rén đến bên cánh cửa gỗ sồi nặng trịch thông giữa hai căn phòng của họ (khóa cả hai bên sau khi cô trở về từ nhà mẹ đẻ; cô chắc chắn không sợ Michael, nhưng phép tắc là phép tắc) và nghe ngóng ở đó thêm vài phút nữa.

Cô không hề biết cô đang lắng nghe cái gì, hay là tại sao cô lại cần nghe tiếng bước chân của anh đi lại trong phòng, nhưng đơn giản cô phải làm vậy. Có cái gì đó đã thay đổi đêm nay. Hoặc có thể chẳng có gì thay đổi cả, và thể có lẽ còn tệ hơn. Liệu có khả năng Michael chưa bao giờ là người đàn ông mà cô nghĩ? Cô có thể ở gần anh lâu như vậy, coi anh là một trong những người bạn yêu quý nhất của mình, ngay cả khi họ xa cách, và vẫn không biết anh?

Cô chưa từng mơ đến chuyện Michael có thể có bí mật với cô. Với cô! Tất cả mọi người khác, có thể, nhưng không phải với cô.

Và điều đó làm cô cảm thấy hơi mất thăng bằng và lộn xộn. Gần giống như có ai đó đã mò tới Ngôi nhà Kilmartin và nhét một đồng gạch vào dưới bức tường phía nam, làm cho cả thế giới ngả nghiêng như say. Bất kể cái gì cô làm, bất cứ điều gì cô nghĩ, cô vẫn cảm thấy như thể mình đang trượt đi. Đến đâu, cô không biết, và cô cũng chẳng dám đoán.

Nhưng mặt đất chắc chắn không còn vững chãi dưới chân cô nữa.

Phòng ngủ của cô nhìn ra phía trước Ngôi nhà Kilmartin, và khi tất cả đều yên tĩnh cô có thể nghe thấy cửa trước đóng lại, nếu như người đóng cánh cửa đó dùng đủ lực. Nó không cần phải bị đóng sầm lại, nhưng—

Ừm, bất kể nó cần bao nhiêu lực, Michael chắc chắn đã dùng đủ, bởi vì cô nghe cái tiếng thịch rõ ràng ngay dưới chân mình, theo sau là một loạt lùng bùng các giọng nói trầm trầm, có thể là Priestley đang nói chuyện với anh khi anh cỡi áo.

Michael đã về nhà, điều đó có nghĩa là cô cuối cùng cũng đã có thể lên giường và giả vờ ngủ. Anh ở nhà, nghĩa là đã đến lúc tuyên bố buổi tối kết thúc. Cô nên bỏ chuyện này lại phía sau, tiến tới, có thể là giả vờ như chẳng có gì xảy ra...

Nhưng khi cô nghe tiếng bước chân bước lên cầu thang, cô làm một việc mà cô chưa bao giờ tưởng được mình sẽ làm—

Cô mở cửa phòng và lao ra hành lang.

Cô chẳng biết mình đang làm gì. Chẳng có lấy một chút manh mối. Nhưng khi bàn chân trần của cô đặt lên tấm thảm trải lối đi, cô đã choáng váng với hành động của mình đến mức cô thấy mình cứng đờ người và không thở nổi.

Michael trông có vẻ mệt mỏi. Và ngạc nhiên. Và đẹp trai đến mức tim cô như ngừng đập, với cái cà vạt hơi lỏng và mái tóc đen tuyền rũ những lọn uốn lượn xuống trước trán. Và nó làm cô băn khoăn—từ khi nào cô bắt đầu nhận ra anh đẹp trai đến thế? Nó từng đơn giản là một điều vẫn luôn ở đó, và cô coi cái đó như một thứ kiến thức, chứ chưa bao giờ thực sự để tâm.

Nhưng bây giờ...

Hơi thở của cô ngắt quãng. Vẻ đẹp của anh như bao trùm không gian xung quanh cô, gợn lên trên da cô, làm cho cô run rẩy và nóng bức, cùng một lúc.

“Francesca,” Michael nói, tên cô nghe giống một câu nói mệt mỏi hơn bất cứ cái gì khác.

Và tất nhiên cô chẳng biết nói gì. Thật chẳng giống cô chút nào khi làm một chuyện như thế này, lao ra chẳng hề suy nghĩ gì về việc cô định làm, nhưng tối đó cô cũng chẳng cảm thấy là chính mình. Cô quá bối rối, quá mất thăng bằng, và suy nghĩ duy nhất trong đầu cô (nếu thực sự trong đó có ý nghĩ nào) trước khi cô lao ra cửa là cô phải thấy anh. Chỉ nhìn thoáng qua và có thể là nghe giọng anh. Nếu cô có thể tự thuyết phục mình rằng anh thực sự là người cô vẫn biết, thì có thể cô cũng vẫn còn như trước.

Bởi vì cô không còn cảm thấy như trước.

Và điều đó làm cô choáng váng đến tận xương.

“Michael,” cô nói, cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình. “Tôi... chào buổi tối.”

Anh chỉ nhìn cô, nhướn một bên mày với câu nói vô nghĩa đến lạ lùng đó.

Cô hắng giọng. “Tôi muốn đảm bảo anh, ừm... vẫn ổn.” Đoạn cuối có vẻ hơi thiếu thuyết phục, ngay cả với đôi tai cô, nhưng đó là tính từ khá nhất cô có thể nghĩ ra trong một thời gian ngắn như vậy.

“Tôi ổn,” anh nói khàn khàn. “Chỉ mệt thôi.”

“Tất nhiên,” cô nói. “Tất nhiên, tất nhiên.”

Anh mỉm cười, nhưng chẳng có vẻ thích thú. “Tất nhiên.”

Cô nuốt vào, và cố cười, nhưng cảm giác thật gượng ép. “Tôi vẫn chưa cảm ơn anh,” cô nói.

“Vì cái gì?”

“Vì đã tới giúp tôi,” cô nói, nghĩ rằng điều đó phải thật rõ ràng mới đúng. “Tôi đã có thể... Ừm, tôi có thể tự bảo vệ mình.” Với gương mặt châm biếm của anh, cô thêm, vẻ ương bướng, “Các anh tôi đã chỉ tôi cách.”

Anh khoanh tay lại và nhìn cô với một vẻ hơi kẻ cả. “Trong trường hợp đó, tôi chắc cô sẽ biến hẳn ta thành một giọng nữ cao rất nhanh đấy.”

Cô mím môi. “Dù sao,” cô nói, quyết định không bình luận câu chọc của anh, “Tôi rất biết ơn vì đã không phải, ờ...” Cô đỏ mặt. Ôi, Chúa, cô thật ghét khi cô đỏ mặt.

“Lên gối vào giữa háng anh ta?” Michael kết thúc hộ, một khóe miệng anh nhếch lên thành một nụ cười điệu cợt.

“Đúng thế,” cô kết, tự tin rằng đôi má cô đã chuyển thẳng từ màu hồng nhạt sang đỏ tía, bỏ qua tất cả những màu hồng, hồng đào, và đỏ ở giữa chúng.

“Không có gì đâu,” anh bỗng nói, gạt đầu với cô như cách ra hiệu cuộc nói chuyện đã chấm dứt. “Giờ thì, nếu cô cho phép.”

Anh bước đi để hướng tới cửa phòng ngủ của mình, nhưng Francesca thì vẫn chưa sẵn sàng (và cô chắc chắn chỉ có quý mới biết tại sao) để kết thúc câu chuyện. “Đợi đã!” cô gọi, nuốt khan khi cô nhận ra bây giờ cô sẽ thực sự phải nói gì đó.

Anh xoay người, thật chậm với cảm giác như thể anh cố tình làm vậy. “Sao cơ?”

“Tôi... tôi chỉ...”

Anh chờ đợi trong khi cô lưỡng lự, rồi cuối cùng nói, “Không đợi được đến sáng mai sao?”

“Không! Đợi đã!” Và lần này cô đưa tay ra tóm lấy cánh tay anh.

Anh chờ người.

“Tại sao anh lại giận dữ với tôi vậy?” cô thì thầm.

Anh chỉ lắc đầu, như thể không tin nổi câu hỏi của cô. Nhưng anh không rời mắt khỏi bàn tay cô trên cánh tay anh. “Cô đang nói gì vậy?” anh hỏi.

“Tại sao anh lại giận dữ với tôi đến thế?” cô nhắc lại, và cô nhận ra rằng cô đã thậm chí không biết cô cảm thấy như vậy cho đến khi câu hỏi buột khỏi miệng cô. Nhưng có gì đó không ổn giữa họ, và cô phải biết tại sao.

“Đúng có ngớ ngẩn,” anh lầm bầm. “Tôi không giận cô. Tôi chỉ mệt, và tôi muốn đi ngủ.”

“Anh có giận. Tôi chắc chắn anh có.” Giọng cô cao lên với vẻ buộc tội. Giờ cô đã nói ra rồi, cô biết điều đó là thật. Anh cố giấu, và anh đã rất giỏi xin lỗi khi nó lộ ra, nhưng có một sự giận dữ ở sâu bên trong anh, và nó hướng về cô.

Michael đặt tay anh lên tay cô. Francesca thở hắt trước hơi nóng của sự tiếp xúc, nhưng tất cả những gì anh làm là nhắc tay cô khỏi cánh tay anh và thả nó xuống. “Tôi sẽ đi ngủ,” anh tuyên bố.

Và rồi anh quay lưng lại với cô. Bước đi.

“Không! Anh không thể đi!” Cô lao theo sau anh, không nghĩ ngợi, không chú ý...

Vào ngay phòng ngủ của anh.

Nếu lúc này anh chưa giận dữ, thì bây giờ anh đã. “Cô làm gì ở đây thế?” anh hỏi.

“Anh không thể gạt tôi đi,” cô cãi.

Anh lườm cô. Nghiêm khắc. “Cô đang ở trong phòng ngủ của tôi,” anh nói với một giọng thật thấp. “Tôi đề nghị cô đi ra.”

“Không, cho đến khi anh giải thích chuyện gì đang xảy ra.”

Michael đứng im như tượng. Tất cả các cơ bắp của anh căng cứng ra như một đường thẳng, và đó là một điều may mắn, đúng thế, bởi vì nếu anh tự cho phép mình cử động—if anh thậm chí cảm thấy có thể cử động—anh sẽ lao về phía cô. Và ai mà biết được anh sẽ làm gì khi anh tóm được cô.

Anh đã bị dồn đến chân tường. Đầu tiên là bởi anh cô, và rồi bởi Ngài Geoffrey, và giờ là bởi chính Francesca, đứng ngay trước mặt anh và chẳng biết cái quái gì cả.

Thế giới của anh đã bị lộn ngược bởi một câu gợi ý duy nhất.

Sao anh không lấy nó nhỉ?

Nó lơ lửng trước mặt anh như một trái táo chín rực, một lựa chọn độc ác mà anh không có quyền được chọn.

John, lương tâm của anh thôi thúc. John. Hãy nhớ đến John.

“Francesca,” anh nói, giọng anh cứng rắn và kiềm chế, “đã quá nửa đêm, và cô đang ở trong phòng ngủ của một người đàn ông không phải chồng của cô. Tôi đề nghị cô đi ra.”

Nhưng cô không đi. Khi gió nhà cô, cô còn chẳng thèm động đậy. Cô chỉ đứng đó, cách cửa ra vào ba bước, nhìn anh chằm chằm như thể cô chưa thấy anh bao giờ.

Anh cố không để ý rằng tóc cô đang buông xõa. Anh cố không nhìn thấy cô đang mặc đồ ngủ. Chúng kín đáo, phải, nhưng vẫn được làm ra để được cởi bỏ, và ánh mắt anh cứ đánh xuống mép viền bằng lụa, dài vừa chấm mu bàn chân cô, cho phép anh nhìn thấy những ngón chân cô như trên người.

Chúa ơi, anh đang nhìn chằm chằm những ngón chân của cô. Ngón chân của cô. Cuộc đời của anh đã biến thành cái gì thế này?

“Tại sao anh giận dữ với tôi?” cô hỏi lần nữa.

“Tôi không,” anh gắt. “Tôi chỉ muốn cô biết—” Anh kìm lại ngay khi còn kịp. “muốn cô ra khỏi phòng tôi.”

“Có phải bởi vì tôi muốn tái giá?” cô hỏi, giọng cô nghẹn lại vì cảm xúc. “Có phải không?”

Anh không biết phải trả lời sao, nên anh chỉ lườm cô.

“Anh nghĩ tôi đang phản bội John,” cô nói. “Anh nghĩ tôi nên bỏ cả đời nhớ thương anh họ anh.”

Michael nhắm mắt lại. “Không, Francesca,” anh nói về mặt mỗi, “Tôi sẽ không bao giờ—”

Nhưng cô không nghe. “Anh nghĩ tôi không nhớ anh ấy sao?” cô hỏi. “Anh nghĩ tôi không nghĩ về anh ấy mỗi ngày sao? Anh nghĩ tôi cảm thấy thích thú khi biết rằng một khi tôi cưới, tôi sẽ giễu cợt sự thiêng liêng của hôn nhân sao?”

Anh nhìn cô. Cô đang thở dốc, chìm đắm trong sự giận dữ và có thể cả sự đau đớn của chính mình.

“Những gì tôi đã có với John,” cô nói, cả cơ thể cô đang run lên, “tôi sẽ không tìm thấy với bất kỳ người đàn ông nào đang gửi hoa cho tôi. Và cảm giác như thế đó là một sự phỉ báng—một sự phỉ báng đầy ích kỷ khi tôi thậm chí còn tính đến chuyện tái giá. Nếu tôi không muốn một em bé đến mức... đến mức khốn nạn thế này...”

Cô im bật, có thể vì quá xúc động, hoặc có thể vì choáng váng khi vừa chửi thề thành tiếng. Cô chỉ đứng đó, chớp mắt, đôi môi cô mở ra và run rẩy, trông như cô có thể vỡ ra chỉ với một sự đụng chạm nhỏ nhất.

Anh nên tỏ ra thông cảm hơn. Anh nên cô an ủi cô. Và anh sẽ làm cả hai việc đó, nếu như họ đang ở căn phòng nào khác ngoài cái phòng ngủ của anh. Nhưng sự thực là vậy, và tất cả những gì anh có thể làm là kiềm chế hơi thở của mình.

Và bản thân anh.

Cô lại ngược nhìn anh, đôi mắt cô thật lớn và xanh đến nhói lòng, ngay cả trong ánh nến. “Anh không biết đâu,” cô nói, quay đi. Cô bước đến bên bên cái tủ dài có nhiều ngăn kéo. Cô dựa hẳn vào nó, những ngón tay bầu chặt lấy lớp gỗ. “Anh không biết đâu,” cô thì thầm, lưng cô vẫn quay về phía anh.

Và không hiểu sao việc này đã vượt quá sức chịu đựng của anh. Cô lao vào trong này, yêu cầu những câu trả lời khi mà ngay cả cô cũng không hiểu các câu hỏi. Cô đã xâm nhập phòng ngủ của anh, đẩy anh tới mức giới hạn, và bây giờ cô gạt anh đi? Xoay lưng lại phía anh và bảo rằng anh không biết?

“Không biết cái gì?” anh hỏi, ngay trước khi anh bước xuyên qua căn phòng. Bước chân anh thật êm nhưng nhanh nhẹn, và trước khi anh kịp nhận ra, anh đã ngay sau lưng cô, đủ gần để chạm vào, đủ gần để nắm lấy thứ anh muốn và—

Cô xoay người lại. “Anh—”

Và rồi cô ngừng bật. Không phát ra một âm thanh nào nữa. Không làm gì ngoài việc để cho đôi mắt cô khóa chặt lấy mắt anh.

“Michael?” cô thì thầm. Và anh không biết ý cô là gì. Có phải đó là một câu hỏi? Một lời khẩn cầu?

Cô đứng đó, lặng như tờ, âm thanh duy nhất là hơi thở qua đôi môi của cô. Và đôi mắt cô không hề rời khỏi gương mặt anh.

Những ngón tay anh nhột nhạt. Cơ thể anh cháy lên. Cô quá gần. Gần hơn bất cứ lúc nào cô từng đứng bên anh. Và nếu cô là một ai đó khác, anh có thể thề rằng cô đang muốn được hôn.

Đôi môi cô hé ra, mắt cô mơ màng. Và cảm cô dường như ngẩng lên, như thể đang đợi, ao ước, bắn khoăn đến khi nào anh mới cúi xuống và định đoạt số phận cô.

Anh cảm thấy anh nói gì đó. Tên cô, có thể. Ngực anh quặn lại, tim anh đập thành thịch, và đột nhiên điều không thể trở thành điều không thể tránh khỏi, và anh nhận ra rằng lần này sẽ không còn dừng lại được nữa. Lần này không phải dành cho sự kiểm chế của anh hay sự hy sinh của anh hay cảm giác tội lỗi của anh.

Lần này là dành cho anh.

Và anh sắp hôn cô.

Khi sau này cô nghĩ lại, lời biện hộ duy nhất cô có thể tìm ra là vì cô đã không biết anh đứng ngay sau lưng cô. Tầm thẳm quá mềm và dày, và cô đã không nghe thấy bước chân của anh ẩn sau tiếng mạch đập gầm lên trong tai cô. Cô không biết tất cả những cái đó, cô không thể biết, bởi nếu biết cô sẽ không bao giờ quay người lại, định làm cho anh im miệng với một câu chỉ trích gay gắt. Cô đã định nói cái gì đó thật kinh khủng và sắc nhọn, định làm anh cảm thấy có lỗi và tệ hại, nhưng khi cô quay người lại...

Anh ở ngay đó.

Gần, quá gần. Chỉ cách có vài inch. Đã bao năm kể từ khi có ai đó ở gần cô đến thế, và chưa bao giờ, chưa bao giờ là Michael.

Cô không thể nói, không thể nghĩ, không thể làm bất cứ cái gì ngoài việc thở trong khi nhìn gương mặt anh chăm chăm, nhận ra với sự mãnh liệt đáng sợ rằng cô muốn anh hôn cô.

Michael.

Chúa ơi, cô thèm muốn Michael.

Nó như một con dao cắt ngang người cô. Cô lẽ ra không cảm thấy thế này. Cô lẽ ra không cảm thấy thế này với bất cứ ai. Nhưng Michael...

Cô nên bước đi. Chết tiệt, cô nên bỏ chạy. Nhưng có cái gì đó làm cô chôn chân tại chỗ. Cô không thể rời mắt khỏi mắt anh, không thể không thấm ướt đôi môi mình, và khi hai bàn tay anh đặt lên vai cô, cô không phản đối.

Cô thậm chí không động đậy.

Và có thể, chỉ là có thể, cô thậm chí đã ngã vào một chút, cái gì đó trong cô nhận ra thời khắc này, nhận ra điệu vũ ẩn chứa giữa đàn ông và đàn bà.

Đã quá lâu kể từ khi cô lao đảo vào một nụ hôn, nhưng dường như có những thứ mà cơ thể người ta không thể quên được.

Anh chạm tay vào cằm cô, nâng gương mặt cô lên một chút xíu.

Cô vẫn không nói không.

Cô nhìn anh chăm chăm, liếm môi, và chờ đợi...

Chờ đợi khoảnh khắc đó, sự tiếp xúc đầu tiên, bởi vì dù nó có khủng khiếp và sai trái đến mấy, cô biết cảm giác đó sẽ thật hoàn hảo.

Và thực vậy.

Đôi môi anh chạm vào môi cô mơn trớn theo cách nhẹ nhàng, mềm mại nhất. Đó là một nụ hôn quyền rũ với sự tinh tế, làm cơ thể cô nhột nhạt và làm cô khao khát thêm nữa. Đâu đó trong tâm thức chuyển

choáng của mình, cô biết việc này sai, còn hơn cả sai—điên rồ. Nhưng cô không thể cử động, ngay cả nếu lửa địa ngục đang liếm tới hai bàn chân cô.

Cô bị thôi miên, choáng váng bởi sự đụng chạm của anh. Cô không thể cử động thêm chút nào, để mời gọi anh theo bất cứ cách nào khác ngoài sự rung động khe khẽ của cơ thể cô, nhưng cô cũng không hề cố gắng rời anh ra.

Cô chỉ đợi, bị quyến rũ bởi hơi thở, chờ đợi anh làm thêm cái gì đó khác.

Và anh đã. Bàn tay anh đặt lên eo lưng cô và xòe ra, những ngón tay anh cắm dõ cô bằng sức nóng say mê của chúng. Anh không hẳn kéo cô về phía mình, nhưng vẫn có một sức ép, và khoảng cách giữa họ thu dần cho đến khi cô có thể cảm nhận quần áo buổi tối của anh đang cọ nhẹ nhàng qua lớp lụa của bộ đồ ngủ của cô.

Và cô thấy nóng bỏng. Tan chảy.

Tuyệt vời.

Đôi môi anh trở nên khát khao hơn, và môi cô hé ra, cho phép anh khám phá nhiều hơn. Anh tận dụng cơ hội, lưỡi anh đưa vào với một nhịp điệu nguy hiểm, kêu gọi và quyến rũ, thổi bùng sự ham muốn của cô cho đến khi đôi chân cô trở nên yếu ớt, và cô không còn cách nào khác là buộc phải nắm lấy hai cánh tay anh, để ôm anh, để được tự tay chạm vào anh, để biết rằng cô cũng đang hôn, rằng cô cũng có tham gia.

Rằng cô cũng muốn điều này.

Anh thì thầm tên cô, giọng anh khàn đặc vì đam mê và ham muốn và một cái gì đó hơn thế, một cái gì đó đau đớn, nhưng tất cả cô có thể là nắm lấy anh, và để anh hôn cô, và Chúa giúp cô, hôn anh lại.

Tay cô dịch lên cổ anh, thưởng thức hơi ấm của làn da. Tóc anh hơi dài và xoắn lại quanh các ngón tay cô, dày và hơi cứng, và—Ôi, Chúa ơi, cô chỉ muốn chìm vào trong đó.

Bàn tay anh trượt trên lưng cô, để lại một dải lửa đằng sau. Những ngón tay anh vuốt ve vai cô, chạy dọc xuống theo cánh tay, và rồi đặt lên trên ngực cô.

Francesca cứng người.

Nhưng Michael đã quá chìm đắm để có thể nhận ra; anh úp tay vào đó, rên thành tiếng khi xiết nhẹ.

“Không,” cô thì thầm. Việc này thật quá, quá gần gũi.

Quá... Michael.

“Francesca,” anh lẩm bẩm, đôi môi anh lướt thành một đường từ má lên tai cô.

“Không,” cô nói, và vặn người thoát ra. “Tôi không thể.”

Cô không muốn nhìn anh, nhưng cô không thể không làm vậy. Và khi cô nhìn, cô thấy hối tiếc.

Cầm anh hơi đưa xuống, và mặt anh hơi xoay nghiêng, nhưng anh vẫn nhìn cô chăm chăm, đôi mắt anh cháy bỏng và mãnh liệt.

Và cô cháy thành than.

“Tôi không thể làm việc này,” cô thì thầm.

Anh không nói gì.

Câu nói trở nên nhanh hơn, nhưng cũng chẳng có thêm gì nhiều. “Tôi không thể. Tôi không thể. Tôi không thể... tôi... tôi—”

“Vậy thì đi đi,” anh gằn giọng. “Ngay bây giờ.”

Cô chạy.

Cô chạy về phòng, và ngày hôm sau cô chạy về nhà mẹ đẻ.

Và ngày hôm sau nữa, cô chạy tuột lên Scotland.

21. Chương 15

Chương 15

...Mẹ mừng vì con đang thành công ở Ấn Độ, nhưng mẹ thực sự muốn con xem xét việc trở về nhà. Tất cả mọi người đều nhớ con, và con có những trách nhiệm mà con không thể hoàn thành nếu ở nước ngoài.

—của Helen Stirling gửi cho con trai, Bá tước Kilmartin, hai năm bốn tháng sau khi anh đi Ấn Độ

Francesca đã luôn là một người nói dối khá giỏi, và, Michael nhớ lại khi anh đọc lá thư ngắn cô để lại cho Helen và Janet, cô thậm chí còn giỏi hơn nếu không phải mặt nói chuyện trực tiếp mà chỉ phải viết ra.

Một chuyện khẩn cấp đã xảy ra ở Kilmartin, Francesca viết vậy, mô tả cơn bùng phát bệnh sốt phát ban của đàn cừu một cách chi tiết đáng nể, và việc này cần cô xử lý ngay lập tức. Họ không cần phải lo lắng, cô đảm bảo, cô sẽ trở lại sớm, và cô hứa sẽ mang theo một ít thứ mứt mâm xôi tuyệt vời của bác đầu bếp, thứ mà, tất cả bọn họ đều biết, chẳng có đồ ngọt nào ở London có thể sánh được.

Chưa nói đến việc Michael chưa từng nghe thấy chuyện cừu có thể bị sốt phát ban, hay là bất cứ loại gia súc nào. Nhưng người ta chắc cũng phải tự hỏi, bọn cừu có thể để lộ những vết ban ra ở đâu cơ chứ?

Việc đó thật nhanh gọn, thật dễ dàng, và Michael tự hỏi không biết có phải Francesca thậm chí đã sắp xếp cho Janet và Helen ra khỏi thành phố vào dịp cuối tuần để cô có thể chạy trốn mà không phải trực tiếp nói tạm biệt.

Và đó là một cuộc chạy trốn. Chẳng có gì nghi ngờ hết. Michael chẳng tin lấy một giây rằng có chuyện khẩn cấp xảy ra ở Kilmartin. Nếu thực sự đúng như thế, Francesca hẳn sẽ cảm thấy có nghĩa vụ phải thông báo với anh. Cô có thể đã điều hành khu đất hàng năm trời, nhưng anh là bá tước, và cô không phải kiểu người lạm quyền hay lợi dụng địa vị của anh khi anh đã trở lại.

Thêm vào đó, anh đã hôn cô, và hơn thế nữa, anh đã thấy gương mặt cô khi anh hôn cô.

Nếu cô có thể chạy lên mặt trăng, cô đã làm thế rồi.

Janet và Helen không có vẻ quá quan tâm đến chuyện cô đã đi, mặc dù họ có nói (và nói và nói) rằng họ nhớ có cô ở bên.

Michael chỉ ngồi trong phòng làm việc của anh, suy tính cách tự phạt mình.

Anh đã hôn cô. Hôn cô.

Anh nghĩ một cách châm biếm, thật không phải là cách làm tốt nhất khi một người đàn ông định giấu tình cảm thật của mình.

Sáu năm, anh biết cô. Sáu năm, và anh đã giấu kín mọi chuyện, đóng vai của mình đến mức hoàn hảo. Sáu năm, và anh đã làm hỏng tất cả đơn giản chỉ vì một nụ hôn.

Ngoại trừ việc chẳng có gì là đơn giản trong chuyện này hết.

Sao một nụ hôn lại có thể vượt xa tất cả những sự tưởng tượng của anh như vậy chứ? Và với sáu năm để mà mơ tưởng, anh đã nghĩ ra những nụ hôn thực sự tuyệt vời.

Nhưng lần này... lần này còn hơn thế. Còn tuyệt hơn. Còn...

Còn là Francesca.

Thật buồn cười là điều đó lại thay đổi tất cả. Anh có thể nghĩ về một cô gái từng ngày, trong bao nhiêu năm, tưởng tượng cô ấy sẽ như thế nào trong vòng tay anh, nhưng chưa bao giờ, chưa bao giờ nó có thể sánh được với ngoài đời thực.

Và giờ anh còn khổ sở hơn cả trước đây. Phải, anh đã hôn cô; phải, đó thực sự là nụ hôn tuyệt diệu nhất trong đời anh.

Nhưng phải, nó cũng đã hết rồi.

Và nó sẽ không xảy ra lần nữa.

Giờ thì cuối cùng nó đã xảy ra, giờ anh đã được nếm trải sự hoàn hảo, anh còn đau đớn hơn bất cứ lúc nào. Bây giờ anh biết chính xác mình đang thiếu cái gì; anh hiểu rõ đến mức đau đớn cái gì thực sự sẽ không bao giờ là của anh.

Và sẽ chẳng còn gì như xưa nữa.

Họ sẽ không bao giờ lại là bạn nữa. Francesca không phải loại đàn bà xem nhẹ sự gần gũi của hai người. Và bởi vì cô rất ghét sự gượng ép theo bất cứ cách nào, cô sẽ tìm mọi cách để tránh xa sự có mặt của anh.

Khỉ thật, cô đã lên tận Scotland để thoát khỏi anh. Một phụ nữ chẳng thể tỏ thái độ của mình rõ ràng hơn thế.

Và lời nhắn cô ghi lại cho anh—Ừm, nó ít lời hơn nhiều so với cái cô để lại cho Janet và Helen.

Việc đó thật sai trái. Tha thứ cho tôi.

Vì cái quái gì mà cô nghĩ cô cần sự tha thứ của anh thì anh cũng chịu. Anh đã hôn cô. Cô có thể đã vào phòng ngủ của anh trái với ý muốn của anh, nhưng anh đủ đàn ông để biết rằng cô đã không làm vậy và biết trước rằng anh sẽ vô lấy cô. Cô đã lo lắng bởi vì cô nghĩ anh giận cô, vì Chúa.

Cô đã hành động bất cần, nhưng chỉ vì cô quan tâm đến anh và tôn trọng tình bạn của họ.

Và giờ anh đã đi và phá hỏng nó.

Anh giờ vẫn không chắc tại sao chuyện đó lại xảy ra. Anh đã nhìn cô; anh không thể rời mắt khỏi cô. Khoảnh khắc đó đã hằn lên trong óc anh—cái váy ngủ lụa màu hồng của cô, cái cách những ngón tay cô đan vào nhau khi cô nói với anh. Tóc cô đã để xõa, rủ xuống một bên vai, và đôi mắt cô thật lớn và ướt vì xúc động.

Và rồi cô quay đi.

Đó chính là lúc điều đó xảy ra. Đó là lúc mọi thứ đã thay đổi. Có cái gì đó dâng lên trong anh, cái gì đó anh không thể xác định rõ, và đôi chân anh đã cử động. Bằng cách nào đó anh đã thấy mình bên kia phòng, cách chỉ vài inch, đủ gần để chạm vào, đủ gần để nắm lấy.

Rồi cô đã quay lại.

Và anh đã thua.

Chẳng có cách nào ngăn anh lại ở thời điểm đó nữa, chẳng còn có lý lẽ gì nữa. Bất kể sự kiềm chế nào anh đã dùng để gói chặt lấy sự khao khát của mình bao năm nay, bỗng chốc bốc hơi, và anh phải hôn cô.

Đơn giản chỉ có vậy thôi. Chẳng có lựa chọn nào hết, chẳng có gì là cố ý cả. Có thể nếu cô nói không, có thể nếu cô lui lại và bỏ đi. Nhưng cô chẳng làm việc nào trong hai việc đó; cô chỉ đứng đó, hơi thở của cô là âm thanh duy nhất giữa họ, và chờ đợi.

Có phải cô đã chờ đợi nụ hôn của anh? Hay là cô đợi anh tỉnh ra và bước đi?

Chẳng quan trọng, anh nghĩ một cách gay gắt, vò nát một miếng giấy trong tay. Sàn nhà quanh bàn anh giờ đã rải rác những miếng giấy nhàu nát. Anh đang ở trong tâm trạng muốn phá hoại, và những tờ giấy là mục tiêu ngon lành.

Anh nhặt một tấm thiệp trắng kem nằm trên tấm lót mặt bàn và liếc nó trước khi các ngón tay anh chuẩn bị kết liễu. Đó là một tấm thiệp mời.

Anh ngừng lại, nhìn kỹ hơn. Đó là cho buổi tối nay, và có lẽ anh đã xác nhận sẽ tới. Anh cũng khá chắc chắn Francesca cũng định đi; bà chủ là một người bạn lâu năm của cô.

Có lẽ anh nên lê cái thân tội nghiệp của mình lên lầu và mặc quần áo cho buổi tối. Có lẽ anh nên ra ngoài, kiếm cho mình một cô vợ. Có thể điều đó sẽ không làm giảm nhẹ thứ đang làm anh đau đớn, nhưng sớm

muộn anh cũng phải làm. Và làm như vậy có ích cho tâm hồn người ta hơn là ngồi uống rượu sau cái bàn làm việc của mình.

Anh đứng dậy, lại nhìn tấm thiệp. Anh thở dài. Anh thực sự không muốn bỏ cả buổi tối nói chuyện với hàng trăm người sắp hỏi về Francesca. Với đà này, buổi tiệc sẽ có cả đồng Bridgerton, hoặc tệ hơn, Bridgerton nữ, những người trông giống nhau đến tận nhãn với những mái tóc hạt dẻ và nụ cười tươi của họ. Không ai xách dép được cho Francesca, tất nhiên—những chị em của cô hầu như quá thân thiện, quá vui vẻ và cởi mở. Họ thiếu vẻ bí ẩn của Francesca, thiếu đôi mắt thỉnh thoảng ánh lên vẻ châm chọc của cô.

Không, anh không muốn bỏ cả buổi tối ra về lịch sự giữa những người có mặt.

Và thế là anh quyết định giải quyết vấn đề của mình như anh đã từng làm nhiều lần trước đây.

Bằng cách kiếm cho mình một người đàn bà.

Ba giờ sau, Michael thấy mình đang ở trước cửa câu lạc bộ, tâm trạng vẫn tồi tệ khủng khiếp.

Anh đã đến La Belle Maison, nơi mà, nếu người ta muốn thành thật, chẳng phải gì khác mà là một nhà chứa, nhưng cho một nhà chứa, thì nó khá sang trọng và kín đáo, và người ta có thể đảm bảo các cô gái rất sạch sẽ và đến đó một cách tự nguyện. Michael đã từng là khách thỉnh thoảng ghé qua trong những năm anh từng sống ở London; hầu hết đàn ông anh quen đều đã đến La Belle, như cách họ gọi nó, không lúc này thì lúc khác. Ngay cả John cũng đến rồi, trước khi anh ấy cưới Francesca.

Anh được chào đón rất nồng nhiệt bởi bà chủ, đối xử như một cậu con trai xa nhà mới về. Anh có danh tiếng, bà ta giải thích; và họ nhớ sự có mặt của anh. Những cô gái luôn yêu thích anh, thường xuyên kể lại rằng anh là một trong số ít những người tỏ vẻ quan tâm tới sự thỏa mãn của họ cũng như của bản thân mình.

Vì lý do nào đó, lời khen ngợi làm cho anh thấy chua chát trong miệng. Anh không cảm thấy mình giống một người tình huyền thoại; anh thấy phát ốm với cái danh tiếng tay chơi của mình và chẳng thêm quan tâm anh có làm ai hài lòng tới nay không. Anh chỉ muốn một người đàn bà có thể làm cho tâm trí anh trống rỗng hoàn toàn, dù chỉ trong một vài phút ít ỏi.

Họ có đúng cô gái mà anh cần, bà chủ lãnh lút. Cô ta mới và đang rất được ưa chuộng, và anh sẽ thích cô ấy. Michael chỉ nhún vai và để họ dẫn mình tới chỗ một cô gái tóc vàng nhỏ xíu xinh đẹp mà người ta đảm bảo với anh là “số dách”.

Anh bắt đầu đưa tay ra với lấy cô ta, nhưng rồi tay anh buông thõng xuống. Cô này không đúng. Tóc cô ta quá vàng. Anh không muốn một cô tóc vàng.

Không sao cả, anh được bảo vậy, và rồi một cô tóc nâu đen xuất hiện.

Quá gợi tình.

Một cô tóc đỏ?

Sai hoàn toàn.

Họ đến, hết người này đến người khác, nhưng họ quá trẻ, quá già, quá đầy đặn, quá gầy, và rồi rốt cục anh chọn một cô bất kỳ, quyết định sẽ nhắm quách mắt lại và làm cho xong chuyện.

Anh chịu được hai phút.

Cánh cửa đóng lại sau lưng và anh cảm thấy phát bệnh, gần như hoảng loạn, và anh nhận ra anh không thể làm được.

Anh không thể làm tình với một phụ nữ. Việc này thật đáng sợ. Bất lực. Khỉ thật, anh có lẽ cũng có thể vớ lấy con dao và tự xẻo quách.

Trước đây, anh đã tìm kiếm khoái lạc với phụ nữ để xóa nhòa hình ảnh một người đàn bà. Nhưng giờ đây anh đã biết hương vị cô, ngay cả chỉ với một nụ hôn thoáng qua, và anh đã hỏng hắc.

Và thế là thay vào đó anh đến đây, câu lạc bộ của mình, nơi anh không cần phải lo lắng đến chuyện gặp phải ai đó thuộc giới nữ. Mục đích, đương nhiên, là để xóa đi gương mặt của Francesca trong đầu anh, và anh cũng hy vọng rượu sẽ có ích khi mà những cô gái ngon lành ở La Belle đã không giúp được gì.

“Kilmartin.”

Michael nhìn lên. Colin Bridgerton.

Mẹ kiếp.

“Bridgerton,” anh gầm gừ. Mẹ kiếp mẹ kiếp mẹ kiếp. Colin Bridgerton là người cuối cùng anh muốn gặp bây giờ. Ngay cả bóng ma của Napoleon, hiện ra để xuyên một nhát kiếm qua cổ anh, cũng còn đỡ hơn.

“Ngồi xuống đi,” Colin nói, đưa tay về cái ghế đối diện.

Chẳng có cách nào thoát được rồi; anh có thể nói dối rằng anh đang hẹn ai đó, nhưng anh vẫn không có lý do gì để không ngồi với Colin và làm một ly thật nhanh trong khi đợi. Và thế là Michael chỉ nghiêng rặng và ngồi xuống, hy vọng Colin có một cuộc hẹn khác anh ta cần có mặt—ồ, trong khoảng ba phút nữa.

Colin cầm chiếc ly của anh ta lên, sẫm soi nó kỹ đến mức đáng ngạc nhiên, rồi đảo đảo thứ chất lỏng màu hổ phách trong đó vài lần trước khi nhấp một chút. “Tôi biết là Francesca đã quay về Scotland.”

Michael ậm ừ và gật đầu.

“Ngạc nhiên thật, anh không nghĩ thế sao? Khi mới bắt đầu mùa lễ hội.”

“Tôi chẳng thể biết được suy nghĩ của cô ấy.”

“Không, không, tất nhiên anh không,” Colin nói nhẹ nhàng. “Chẳng có đàn ông nào đủ thông minh lại dám khẳng định họ hiểu được suy nghĩ của phụ nữ.”

Michael không nói gì.

“Nhưng mà, mới chỉ... gì nhỉ... khoảng hai tuần từ khi nó xuống đây?”

“Vừa qua hai tuần,” Michael khẽ nói. Francesca đã quay lại London đúng vào ngày anh trở về.

“Đúng thế, tất nhiên. Phải, anh phải biết chứ, đúng không?”

Michael nhìn Colin với ánh mắt sắc lẹm. Anh ta định làm trò quỷ gì đây?

“À, phải,” Colin nói, nhún một bên vai một cách bất cần. “Tôi tin nó sẽ trở lại sớm. Ít khả năng nó tìm được một anh chồng trên Scotland, dù sao đi nữa, và đó là mục tiêu của nó trong mùa xuân này, phải không nhỉ?”

Michael gật đầu thật nhanh, liếc một cái bàn bên kia phòng. Nó trống không. Thật trống không. Trống không một cách vui vẻ, hạnh phúc.

Anh có thể tưởng tượng mình vô cùng sung sướng khi ngồi ở đó.

“Không cảm thấy muốn nói chuyện tối nay lắm nhỉ?” Colin hỏi, phá vỡ cơn mơ tưởng (phải thừa nhận là khá nhạt nhẽo) của anh.

“Không,” Michael nói, không thấy thích thú lắm với vẻ hơi hạ mình của người đàn ông bên đó, “chúng ta không.”

Colin tắc lưỡi, rồi nhấp nốt ngụm cuối cùng trong ly. “Chỉ trêu anh thôi,” anh ta nói, ngả người ra trong chiếc ghế.

“Để xem thử xem có phải tôi đã cùng lúc tẽ đôi thành hai con người riêng biệt hay chưa?” Michael gắt.

“Không, tất nhiên là không,” Colin nói với một nụ cười dễ dãi đáng ngờ. “Tôi có thể nhận ra cái đó rất dễ. Tôi chỉ đang thử thăm dò tâm trạng của anh thôi.”

Michael nhướng một bên mày theo vẻ dữ dằn nhất. “Và anh nhận ra là...?”

“Vẫn như thường,” Colin trả lời, chẳng thềm nao núng.

Michael chẳng làm gì mà chỉ cau mặt với anh ta khi người bồi bàn mang rượu của họ tới.

“Vì hạnh phúc,” Colin nói, giơ ly của anh ta lên.

Mình sẽ bóp cổ hắn, Michael quyết định ngay tại đó. Mình sẽ vươn tay qua bàn và đặt hai bàn tay quanh cổ hắn và xiết cho đến khi đôi mắt xanh lục đáng ghét kia lòi ra khỏi tròng mắt của hắn.

“Không uống mừng hạnh phúc sao?” Colin hỏi.

Michael phát ra một tiếng gầm gừ vô nghĩa và nốc cạn ly bằng một tợp.

“Anh đang uống gì thế?” Colin hỏi về quan tâm. Anh ta nghiêng người và nhòm vào ly của Michael. “Chắc hẳn là một thứ ngon lắm.”

Michael cố chống lại sự thôi thúc được gõ cái ly đã cạn của mình vào đầu anh ta.

“Được rồi,” Colin nói và nhún vai. “Tôi sẽ nâng ly vì hạnh phúc của mình vậy.” Anh ta nhấp một ngụm, ngả người, rồi chạm môi vào ly lần nữa.

Michael liếc nhìn chiếc đồng hồ.

“Chẳng phải thật hay khi tôi chẳng có chỗ nào để đi sao?” Colin mơ màng.

Michael đặt cái ly của anh xuống bàn cái cạch. “Tất cả vụ này có ý nghĩ gì không đây?” anh hỏi.

Trong một thoáng trông như thể Colin, người hoàn toàn có thể làm người ta phát chán vì thói nói nhiều của anh ta, sẽ im lặng. Nhưng rồi, ngay khi Michael đã sẵn sàng từ bỏ về lịch sự và đứng dậy bỏ đi, anh ta nói, “Anh đã quyết định sẽ làm gì chưa?”

Michael ngồi thật yên. “Ý là?”

Colin mỉm cười, với đủ vẻ nhún nhường khiến Michael muốn đâm anh ta. “Về chuyện Francesca, tất nhiên,” anh ta nói.

“Chẳng phải chúng ta vừa xác nhận cô ấy đã rời khỏi nước Anh?” Michael nói về thận trọng.

Colin nhún vai. “Scotland cũng chẳng xa lắm.”

“Đủ xa,” Michael lầm bầm. Chắc chắn đủ xa để cho thấy quá rõ ràng là cô chẳng muốn dính dáng gì với anh hết.

“Nó sẽ chỉ có một mình,” Colin nói và thở dài.

Michael chỉ nheo mắt và lườm anh ta. Thật sắc.

“Tôi nghĩ anh nên—” Colin ngừng lại, hoàn toàn cố tình, Michael tin vậy. “Ừm, anh biết tôi nghĩ gì,” Colin cuối cùng kết luận, lại nhấp một ngụm rượu.

Và Michael thôi ra về lịch sự. “Anh chẳng biết quái gì cả, Bridgerton.”

Colin nhướn đôi lông mày trước sự gắt gỏng trong giọng Michael. “Hay thật,” anh ta lầm bầm, “tôi nghe đúng câu đó suốt. Thường là từ các em gái tôi.”

Micahel quen thuộc với chiến thuật này. Colin đã né đòn một cách gọn gàng đúng kiểu anh thường sử dụng với sự thành thực y như vậy. Và đó có thể là lý do bàn tay anh đã thu lại thành nắm đấm dưới mặt bàn. Chẳng có gì có làm anh bức bối hơn là hình ảnh của chính mình ở người khác.

Nhưng ôi Chúa ơi, mặt Colin thật quá gần.

“Whisky nữa chứ?” Colin hỏi, làm hồng hình ảnh đáng yêu của một đôi mắt tím bầm trong đầu Michael.

Michael đang ở trong tâm trạng tuyệt vời để uống quên trời quên đất, nhưng không phải cùng với Colin Bridgerton, nên anh chỉ cộc lốc, “Không,” và đẩy ghế ra sau.

“Anh thực sự nhận ra là, Kilmartin,” Colin nói, giọng anh ta thật êm và gần như lạnh buốt, “chẳng có lý do nào khiến anh không thể lấy nó. Chẳng có gì cả. Ngoại trừ, đương nhiên,” anh ta thêm, gần như là để kết thúc, “những lý do anh tự chế ra cho mình.”

Michael cảm thấy cái gì đó trong ngực anh vỡ ra. Tim anh, có thể vậy, nhưng anh đã quá quen với chuyện đó đến nỗi thật kỳ lạ là anh còn có thể nhận ra nó.

Và Colin, tiên sư đôi mắt hắc ta, vẫn không chịu nhấm lại.

“Nếu anh không muốn lấy nó,” Colin nói về suy tư, “thì có nghĩa là anh không muốn lấy nó. Nhưng—”

“Cô ấy có thể nói không,” Michael thấy mình đang nói. Giọng anh khàn khàn, tắc nghẹn, nghe lạ lùng với cả chính đôi tai anh.

Chúa ơi, nếu anh nhảy lên bàn và tuyên bố anh yêu Francesca, anh cũng chẳng thể diễn đạt rõ ràng hơn vừa rồi.

Đầu Colin nghiêng một chút sang bên, chỉ đủ để thừa nhận rằng anh ta đã nghe thấy hàm ý bên trong lời nói của Michael. “Nó có thể,” anh ta lẩm bẩm. “Thực ra, có thể nó sẽ nói vậy. Phụ nữ thường thế, khi lần đầu tiên anh hỏi.”

“Và anh đã bao nhiêu lần cầu hôn rồi hả?”

Colin mỉm cười thật chậm. “Mới chỉ một lần, thực tình là vậy. Chiều nay, nếu nói một cách chính xác.”

Đó là điều duy nhất—thực sự, điều duy nhất—Colin có thể nói để hoàn toàn làm xì hơi sự nóng nảy đang cuộn cuộn trong Michael. “Anh nói gì cơ?” Michael hỏi, hàm anh như rút ra vì choáng. Đây là Colin Bridgerton, Bridgerton lớn nhất trong số các anh em còn chưa lấy vợ. Anh ta thậm chí có thể đã sáng lập ra một nghề gọi là nghề tránh né việc cưới xin.

“Đúng thế,” Colin nói bình thản. “Nghĩ là đã đến lúc rồi, mặc dù tôi cũng phải thành thật, và thừa nhận là cô ấy đã không buộc tôi phải hỏi đến lần thứ hai. Nhưng nếu có thể làm anh cảm thấy khá hơn, tôi đã phải mất mấy phút mới dụ được chữ vàng từ miệng cô ấy.”

Michael chỉ nhìn chằm chằm.

“Phản ứng đầu tiên của cô ấy trước câu hỏi của tôi là ngã sấp xuống vĩa hè vì ngạc nhiên,” Colin thú nhận.

Michael cố không nhìn quanh để chắc rằng mình không bị kẹt trong một vở kịch mà không biết. “Er, cô ấy ổn chứ?” anh hỏi.

“Ồ, vẫn ổn,” Colin nói, nhắc ly rượu lên.

Michael hắng giọng. “Liệu tôi có thể hỏi danh tính quý cô may mắn được không?”

“Penelope Featherington.”

Cái cô không bao giờ nói? Michael suýt nữa buột miệng. Giờ thì anh đã được thấy một cặp kỳ cục.

“Giờ thì anh thực sự trông rất ngạc nhiên,” Colin nói, rất may là với vẻ khô khan.

“Tôi không nhận ra là anh đã hy vọng được ổn định,” Michael vội nói.

“Tôi cũng thế,” Colin nói và mỉm cười. “Thật buồn cười là cuối cùng lại ra như vậy.”

Michael mở miệng để chúc mừng anh ta, nhưng rồi anh nhận ra mình đang hỏi, “Đã ai nói với Francesca chưa?”

“Tôi mới đính hôn chiều nay,” Colin nhắc anh, có vẻ như nín cười.

“Cô ấy sẽ muốn biết.”

“Tôi nghĩ là nó sẽ muốn. Tôi chắc chắn đã tra tấn nó đủ khi nó còn bé. Và tôi tin nó sẽ muốn tìm ra cách nào đấy có dính dáng đến cưới xin để tra tấn tôi.”

“Ai đó cần phải nói cho cô ấy biết,” Michael nói hơi to, mặc kệ Colin đang mơ màng nhớ lại những ký ức ngày xưa.

Colin ngả người ra ghế và thở dài băng quơ. “Tôi nghĩ mẹ tôi sẽ viết tin nhắn cho nó.”

“Mẹ anh sẽ khá bận. Đó sẽ không phải là việc đầu tiên trong sổ tay của bà ấy.”

“Tôi không thể biết được.”

Michael nhúm mày. “Ai đó nên nói với cô ấy về chuyện đó.”

“Phải,” Colin nói và mỉm cười, “ai đó nên. Lẽ ra tôi sẽ tự đi—đã lâu lắm rồi tôi chưa lên Scotland. Nhưng tất nhiên tôi cũng sẽ rất bận ở London này, để lo xem tôi sẽ lấy vợ như thế nào. Và, tất nhiên, đó là toàn bộ lý do của cuộc nói chuyện này, phải không nhỉ?”

Michael nhìn anh ta với ánh mắt bức bối. Anh rất ghét khi Colin Bridgerton nghĩ rằng anh ta đang điều khiển anh một cách khôn khéo, nhưng anh không biết làm thế nào để có thể làm cho anh ta biết anh nhận ra điều đó, mà không phải thú nhận rằng anh rất rất muốn được lên Scotland để gặp Francesca.

“Lễ cưới tổ chức khi nào?” anh hỏi.

“Tôi cũng chưa chắc chắn lắm,” Colin nói. “Sớm, tôi hy vọng thế.”

Michael gật đầu. “Vậy thì Francesca sẽ cần được thông báo ngay.”

Colin mỉm cười chậm rãi. “Phải, nó sẽ được thông báo, phải không nhỉ?”

Michael cau mặt.

“Anh không cần phải cưới nó khi anh ở trên đó,” Colin nói, “chỉ cần thông báo với nó về lễ cưới sắp tới của tôi.”

Michael nhớ lại mong ước được bóp cổ Colin Bridgerton lúc này và nhận ra hình ảnh đó thậm chí còn hấp dẫn hơn cả lúc trước.

“Tôi sẽ gặp lại anh sau,” Colin nói khi Michael đi ra cửa. “Có thể là sau một tháng gì đó?”

Có nghĩa là anh ta hoàn toàn tin tưởng Michael sẽ không sớm trở lại London.

Michael khẽ chữi thề, nhưng anh không làm gì để phủ nhận anh ta. Anh có thể sẽ ghét bản thân mình vì điều đó, nhưng giờ anh đã có lý do để đuổi theo Francesca, anh không thể cưỡng lại việc thực hiện chuyến đi.

Câu hỏi là, liệu anh có thể cưỡng lại cô?

Và quan trọng hơn, liệu anh thậm chí có muốn vậy không?

Vài ngày sau, Michael đã đứng trước cửa chính của Kilmartin, ngôi nhà thời thơ ấu của mình. Đã bao năm rồi kể từ khi anh đứng ở đây, hơn bốn năm, chính xác là vậy, và anh không thể ngăn cảm giác ghen ngào trong cổ khi anh nhận ra tất cả cái này—ngôi nhà, đất đai, cửa cải—là của anh. Không hiểu sao nó vẫn chưa thực sự ăn sâu vào, có thể là vào trong đầu anh, nhưng chưa vào trong tim anh.

Mùa xuân dường như vẫn chưa đến với các hạt biên giới Scotland, và không khí, dù không đến nỗi cắt da, vẫn có sự lạnh giá đủ làm anh phải xoa xoa hai bàn tay đeo găng vào nhau. Không khí mờ sương và bầu trời xám xịt, nhưng có cái gì đó trong không trung mời gọi anh, nhắc nhở trong tâm hồn một mối của anh rằng đây, không phải London và không phải Ấn Độ, là nhà.

Nhưng cảm giác của nơi này cũng chẳng làm cho anh thấy thoải mái khi anh phải chuẩn bị đối diện với cái đang ở phía trước. Đã đến lúc đối diện với Francesca.

Anh đã ôn lại khoảnh khắc này cả ngàn lần kể từ khi nói chuyện với Colin tại London. Anh sẽ nói gì với cô, anh sẽ trình bày trường hợp của mình như thế nào. Và anh nghĩ anh đã tìm ra cách. Bởi vì trước khi anh thuyết phục Francesca, anh đã phải thuyết phục chính bản thân mình.

Anh sẽ cưới cô.

Anh sẽ phải làm cho cô đồng ý, tất nhiên; anh hẳn không thể ép cô vào một cuộc hôn nhân. Cô có thể đưa ra hàng tỷ lý do tại sao đó lại là một ý tưởng điên rồ, nhưng cuối cùng, anh sẽ thuyết phục được cô.

Họ sẽ cưới.

Cưới.

Đó là ước mơ duy nhất anh chưa bao giờ cho phép mình tính đến.

Nhưng anh càng nghĩ về nó, nó càng có vẻ hợp lý. Hãy quên chuyện anh yêu cô, hãy quên là anh đã yêu cô bao nhiêu năm trời đi đã. Cô không cần phải biết về chuyện đó; nói với cô sẽ chỉ làm cô thấy gượng gạo và anh thì cảm thấy như một thằng ngốc.

Nhưng anh có thể trình bày theo những lý do xác đáng, giải thích tại sao lại hợp lý nếu họ lấy nhau, anh chắc chắn mình có thể làm cô xuôi theo. Cô có thể không hiểu được cảm xúc đó khi mà bản thân cô không cảm thấy như vậy, nhưng cô có một cái đầu tỉnh táo, và cô hiểu thế nào là hợp lý.

Và giờ đây khi mà anh cuối cùng đã cho phép mình tưởng tượng về một cuộc sống với cô, anh không thể để mắt nó được. Anh phải làm cho điều đó diễn ra. Anh phải.

Và nó sẽ rất tuyệt. Anh có thể sẽ không bao giờ có cô hoàn toàn—trái tim cô, anh biết, sẽ không bao giờ là của anh—nhưng anh sẽ có gần như tất cả, và thế là đủ.

Thế chắc chắn cũng hơn những gì anh có bây giờ.

Và ngay cả với chỉ một nửa Francesca thôi—Ừm, đó cũng là thiên đường rồi.

Phải không nhỉ?

22. Chương 16

Chương 16

...nhưng như mẹ đã viết, Francesca đang quản lý Kilmartin với tài năng đáng khâm phục. Không phải là con định rũ bỏ trách nhiệm, và con đảm bảo với mẹ, nếu như con không có một người thay thế giỏi giang đến vậy, con đã về ngay lập tức.

—của Bá tước Kilmartin gửi mẹ anh, Helen Stirling, hai năm sáu tháng sau khi anh đi Ấn Độ, vừa viết vừa lẩm bẩm, “Cô ấy chẳng bao giờ trả lời con.”

Francesca không thích nghĩ mình là một người nhát gan, nhưng với những lựa chọn của cô, một là thế hoặc là làm một đứa ngốc, cô chọn làm người nhát gan. Một cách rất sung sướng.

Bởi vì chỉ có một đứa ngốc mới ở lại London—trong cùng một nhà, thậm chí là vậy— với Michael Stirling, sau khi đã trải qua nụ hôn của anh.

Nó đã...

Không, Francesca sẽ không nghĩ về nó. Khi cô nghĩ về nó, cô rất cục sẽ không thể tránh khỏi cảm giác tội lỗi và xấu hổ, bởi vì cô lẽ ra không nên cảm thấy thế này với Michael.

Không phải là Michael.

Cô đã định sẽ không cảm thấy khao khát với bất cứ ai. Thực vậy, nhiều nhất cô trông đợi từ một anh chồng là một cảm giác dễ chịu, nhẹ nhàng—một nụ hôn có cảm giác hay hay ở trên môi nhưng không làm cô xao động ở bất cứ nơi nào khác.

Thế cũng đủ rồi.

Nhưng giờ... Nhưng chuyện này...

Michael đã hôn cô. Anh đã hôn cô, và tệ hơn, cô đã hôn lại anh, và từ đó đến giờ tất cả những gì cô có thể làm là tưởng tượng đôi môi anh đặt trên môi cô, rồi tưởng tượng chúng ở khắp các chỗ khác. Và đến đêm, khi cô một mình trên cái giường khổng lồ của mình, những giấc mơ của cô trở nên sống động, và bàn tay cô sẽ chạy xuống trên người, chỉ để dừng lại trước khi nó đến cái đích cuối cùng.

Cô sẽ không— Không, cô không thể mơ tưởng về Michael. Điều đó thật sai. Cô sẽ cảm thấy tồi tệ khi cảm thấy sự khao khát kiểu này với bất cứ ai, nhưng Michael...

Anh là em họ John. Bạn thân nhất của anh ấy. Bạn thân nhất của cô nữa. Và cô không nên hôn anh.

Nhưng, cô nghĩ và thở dài, nó thật tuyệt diệu.

Và đó là lý do tại sao cô phải chọn làm kẻ nhát gan thay vì làm đứa ngốc và chạy về Scotland. Bởi vì cô không tin tưởng khả năng mình có thể cưỡng lại anh một lần nữa.

Cô đã ở Kilmartin được gần một tuần, cố chìm mình vào cuộc sống bình thường hàng ngày với vị trí chủ nhà. Luôn có rất nhiều việc để làm—những tài khoản cần kiểm tra, những người dân cần được thăm hỏi—nhưng cô không còn cảm thấy sự thỏa mãn như cô thường thấy trong những công việc đó. Sự thường xuyên của công việc lẽ ra phải làm cô dịu lại, nhưng thay vào đó, nó lại làm cô bồn chồn, và cô không thể bắt mình chú tâm, để cho đầu óc tập trung vào đúng một việc nào đó.

Cô lóng ngóng và phân tán tư tưởng, và cả nửa thời gian cô cảm thấy như thể cô chẳng biết phải làm gì với bản thân mình—theo nghĩa đen và thực tế nhất. Cô dường như không thể ngồi yên, và cô chọn cách rời khỏi Kilmartin hàng giờ liền, mang đôi ủng thoải mái nhất của cô và đi bộ qua khắp vùng thôn quê cho đến khi cô mệt lử.

Chẳng phải là điều đó sẽ làm cho cô ngủ ngon hơn hàng đêm, nhưng, ít ra cô cũng đang cố.

Và ngay bây giờ cô đang cố gắng hết sức, vừa lê được thân mình lên ngọn đồi cao nhất tại Kilmartin. Thở dốc vì mệt, cô liếc nhìn lên bầu trời đang tối dần, cố ước lượng thời gian và khả năng có thể có mưa.

Muộn, và có thể.

Cô nhắm mắt. Cô nên quay về nhà.

Cô cũng không phải đi xa lắm, chỉ xuống đồi và vượt qua đồng cỏ. Nhưng khi cô đến được mái cổng chính oai nghiêm của Kilmartin, trời bắt đầu mưa lâm thâm, và mặt cô lấm tấm những giọt mưa nhỏ xíu. Cô cởi chiếc mũ và rũ, may sao cô đã nhớ đội nó vào trước khi đi—cô không phải lúc nào cũng cẩn thận vậy—và vừa mới chuẩn bước lên cầu thang về phía phòng ngủ, nơi cô định sẽ tự cho phép mình thưởng thức chocolate và bánh bích quy, thì Davies, người quản gia, xuất hiện trước mặt cô.

“Thưa bà?” ông ta nói, rõ ràng muốn cô chú ý.

“Vâng?”

“Bà có khách.”

“Khách?” Francesca cảm thấy trán mình đang nhăn lại, nghĩ ngợi. Hầu hết những người hay đến thăm ở Kilmartin đều đã về Edinburgh hoặc London cho mùa lễ hội.

“Không hẳn là khách, thưa bà.”

Michael. Chắc là thế. Và cô không thể nói là cô ngạc nhiên, không hẳn vậy. Cô đã nghĩ có thể anh sẽ theo cô, mặc dù cô đoán hoặc anh sẽ làm vậy ngay lập tức hoặc sẽ chẳng làm gì cả. Bây giờ, một tuần sau, cô tưởng cô đã có thể yên ổn không bị sự quan tâm của anh.

Yên ổn trước chính những phản ứng của cô.

“Anh ấy đâu?” cô hỏi Davies.

“Ngài bá tước?”

Cô gật đầu.

“Đang đợi trong phòng khách hoa hồng.”

“Anh ấy đã đến lâu chưa?”

“Không lâu, thưa bà.”

Francesca gật đầu cho ông ta lui, rồi buộc đôi chân đưa mình dọc theo hành lang tới phòng khách. Cô không nên sợ việc này đến mức kinh khủng như vậy. Chỉ là Michael thôi mà, vì Chúa.

Ngoại trừ việc cô có một cảm giác chìm sâu bên trong, rằng anh sẽ không bao giờ chỉ là Michael nữa.

Nhưng mà, cũng chẳng phải là cô chưa từng lặp đi lặp lại cả triệu lần trong đầu những gì cô sẽ nói. Nhưng tất cả những câu nói vô vị và lời biện hộ của cô giờ đây nghe như có vẻ chẳng đủ, vì cô đang phải đối mặt với khả năng phải nói ra thành lời.

Thật hay được gặp anh, Michael, cô có thể nói, giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Hoặc là— Anh phải nhận ra là sẽ chẳng có gì thay đổi hết—mặc dù, đương nhiên, tất cả đã thay đổi.

Hoặc cô có thể pha trò và mở đầu với cái gì đó kiểu như— Anh có thể tin nổi sự ngốc nghếch của chuyện này không?

Mặc dù cô cũng hơi nghi rằng chẳng ai trong số họ cảm thấy chuyện này ngốc nghếch.

Và thế là cô đành chấp nhận rằng cô sẽ vừa nói vừa bịa, và cô bước qua ngưỡng cửa căn phòng khách hoa hồng nổi tiếng và đáng yêu của Kilmartin.

Anh đang đứng cạnh cửa sổ—tìm kiếm cô, có thể? —và không quay lại khi cô vào. Anh trông đầy vẻ mệt mỏi sau chuyến đi, với quần áo hơi nhàu và tóc bù xù. Anh không thể cười ngượng suốt lên tận Scotland được—chỉ có một tên ngốc hoặc một anh chàng phải truy đuổi ai đó lên tận Gretna (thị trấn ở biên giới phía nam Scotland) mới làm vậy. Nhưng cô đã đi cùng Michael đủ thường xuyên, để biết rằng anh hẳn đã lên ngồi cùng người đánh xe ở phía trước trong phần lớn chuyến đi. Anh luôn ghét khoang xe kín mít trong những chuyến đi dài, và đã hơn một lần nói rằng thà ngồi trong cơn mưa lâm thâm còn hơn là bị nhồi vào trong khoang cùng với những hành khách khác.

Cô không gọi tên anh. Cô có thể làm thế, cô nghĩ. Cô cũng chẳng câu được thêm mấy thời gian; anh sẽ quay người lại sớm thôi. Nhưng bây giờ cô chỉ muốn có thời gian làm quen với sự có mặt của anh, để đảm bảo rằng hơi thở của cô vẫn được nhịp nhàng, rằng cô sẽ không làm điều gì đó thực sự ngu ngốc, như là òa lên khóc, hoặc là, cũng rất có thể, phá lên cười một cách ngây ngô, lo lắng.

“Francesca,” anh nói, thậm chí không cần quay lại.

Vậy là anh đã cảm nhận được sự có mặt của cô. Đôi mắt cô mở lớn, mặc dù cô không nên ngạc nhiên. Từ khi rời quân đội anh đã có một khả năng gần giống với loài mèo, có thể cảm nhận được xung quanh. Có thể đó là thứ đã giúp anh sống sót trong cuộc chiến tranh. Chẳng có ai, rõ ràng là thế, có thể tấn công anh từ phía sau.

“Vâng,” cô nói. Và rồi, vì cô nghĩ mình nên nói tiếp, cô thêm, “Tôi tin là anh đã có một chuyến đi dễ chịu.”

Anh xoay người. “Rất dễ chịu.”

Cô nuốt vào, cố không chú ý chuyện anh đẹp trai đến cỡ nào. Anh đã gần như đánh cắp mất hơi thở của cô khi ở London, nhưng ở đây tại Scotland, anh dường như đã thay đổi. Hoang dã hơn, mãnh liệt hơn.

Nguy hiểm hơn nhiều đối với tâm hồn cô.

“Có gì không ổn ở London sao?” cô hỏi, hy vọng rằng thực sự có một lý do thực tế nào đó cho chuyến viếng thăm này. Bởi vì nếu không, thì anh hẳn đã đến chỉ vì cô, và cái đó làm cô sợ chết khiếp.

“Chẳng có gì không ổn,” anh nói, “mặc dù đúng là tôi có tin mới.”

Cô nghiêng đầu, chờ anh nói.

“Anh trai cô đã đính hôn.”

“Colin?” cô hỏi trong sự ngạc nhiên. Anh trai cô đã rất toàn tâm toàn ý với cuộc sống độc thân, đến nỗi cô thậm chí sẽ không choáng nếu anh bảo rằng anh chàng may mắn thực ra là em trai cô, Gregory, mặc dù nó kém Colin đến gần mười tuổi.

Michael gật đầu. “Với Penelope Featherington.”

“Với Penel—ôi, trời ơi, đó đúng là một sự ngạc nhiên. Nhưng rất tuyệt, tôi phải nói. Tôi nghĩ chị ấy sẽ hợp với anh ấy vô cùng.”

Michael bước một bước về phía cô, hai tay anh vẫn chắp sau lưng. “Tôi nghĩ cô có thể muốn biết.”

Và anh không thể viết một bức thư? “Cảm ơn anh,” cô nói. “Tôi trân trọng sự chu đáo của anh. Đã rất lâu mới có một đám cưới trong gia đình tôi. Kể từ sau—”

Đám cưới của tôi, họ đều nhận ra cô sắp nói vậy.

Sự im lặng lảng vảng trong phòng như một vị khách không mời, và cuối cùng cô phá vỡ nó, “Ừm, đã lâu rồi. Mẹ tôi hẳn phải rất vui sướng.”

“Đúng thế,” Michael khẳng định. “Hay đúng hơn là anh cô đã nói với tôi vậy. Tôi đã không có cơ hội được nói chuyện với bà.”

Francesca hắng giọng, rồi cố tỏ ra thoải mái trong tình cảnh lạ lùng hiện tại bằng cách phẩy tay khẽ và hỏi, “Anh sẽ ở lại lâu chứ?”

“Tôi vẫn chưa quyết,” anh nói, bước thêm một bước về phía cô. “Cái đó còn tùy thuộc.”

Cô nuốt vào. “Vào cái gì?”

Anh thu hẹp khoảng cách giữa họ còn một nửa. “Vào cô,” anh nói khẽ.

Cô biết ý anh là gì, hoặc ít ra cô nghĩ vậy, nhưng điều cuối cùng cô muốn làm lúc đó là thừa nhận chuyện đã xảy ra ở London, nên cô lui lại một bước—xa nhất cô có thể mà không phải tỏ ra vẻ muốn chuồn khỏi phòng—và giả vờ hiểu nhầm. “Đừng có ngốc nghếch,” cô nói. “Kilmartin là của anh. Anh có thể đến và đi khi anh thích. Tôi chẳng thể điều khiển được hoạt động của anh.”

Đôi môi anh cong lên thành một nụ cười chế diễu. “Đó là điều cô nghĩ sao?” anh thì thầm.

Và cô nhận ra anh lại một lần nữa rút ngắn khoảng cách giữa họ còn một nửa.

“Tôi sẽ cho dọn sẵn một phòng cho anh,” cô vội nói. “Anh thích phòng nào?”

“Chẳng quan trọng.”

“Phòng ngủ của bá tước vậy nhé,” cô nói, thừa biết mình đang lấp bấp. “Sẽ không sao cả. Tôi sẽ dọn xuống cuối hành lang. Hoặc, ừm, sang khu khác,” cô thêm, lẩm bẩm.

Anh bước thêm một bước nữa về phía cô. “Cái đó không cần thiết.”

Đôi mắt cô liếc nhanh vào mắt anh. Anh đang có ý gì thế? Chắc chắn anh không nghĩ một nụ hôn tại London sẽ cho phép anh mở cánh cửa nối hai phòng ngủ của bá tước và nữ bá tước chứ?

“Đóng cửa lại,” anh nói, hất đầu về cửa ra vào đang mở sau lưng cô.

Cô liếc ra sau, mặc dù cô biết chắc mình sẽ thấy gì ở đó. “Tôi không chắc—”

“Tôi chắc,” anh nói. Và rồi, bằng một giọng như thép bọc nhung, anh nói, “Đóng nó lại.”

Cô đóng. Cô khá chắc chắn đó là một ý tồi, nhưng cô vẫn làm. Bất kể cái gì anh đang định nói với cô, cô cũng không thực sự muốn bị nghe thấy bởi cả đoàn quân người hầu.

Nhưng ngay khi những ngón tay cô rời khỏi nắm đấm cửa, cô vòng qua anh bước vào trong phòng, tạo ra một khoảng cách đủ để chịu—với cả một bộ sa lông—giữa họ.

Anh trông có vẻ thú vị với việc làm của cô, nhưng anh không giấu cô. Thay vào đó, anh chỉ nói, “Tôi đã nghĩ rất nhiều về những chuyện này từ khi cô rời London.”

Và cô cũng vậy, nhưng có lẽ nói ra cũng chẳng ích gì.

“Tôi đã không định hôn cô,” anh nói.

“Không!” cô nói, quá to. “Ý tôi là, không, tất nhiên rồi.”

“Nhưng giờ tôi đã... Giờ chúng ta đã...”

Cô nhăn mặt vì anh dùng số nhiều. Anh sẽ không cho phép cô giả vờ rằng mình không phải là một người tham gia tự nguyện.

“Giờ chuyện đó đã xảy ra,” anh nói, “tôi chắc cô cũng hiểu mọi thứ đã thay đổi.”

Lúc đó cô ngược nhìn anh; cô đã cố tình nhìn rất chăm chú vào những hoa văn hình hoa màu hồng và kem trên chiếc sofa phủ gấm. “Tất nhiên,” cô nói, cố lờ đi cái cổ họng đang nghẹn lại của mình.

Những ngón tay anh nắm lấy thành một chiếc ghế gụ kiểu cổ. Francesca liếc xuống hai bàn tay anh; nắm tay anh đã trở nên trắng bệch.

Anh đang căng thẳng, cô nhận ra với sự ngạc nhiên. Cô đã không lường được cái đó. Cô không biết mình đã thấy anh căng thẳng bao giờ chưa. Anh luôn luôn là một hình mẫu của sự duyên dáng tao nhã, sức hấp dẫn của anh mượt mà và dễ dãi, sự hài hước nghịch ngợm của anh luôn ở trên môi.

Nhưng giờ trông anh thật khác. Trống trơn. Căng thẳng. Và điều đó làm cô cảm thấy... không khá hơn, nếu nói một cách chính xác, nhưng có lẽ cũng không còn như thể cô là đứa ngốc duy nhất trong phòng.

“Tôi đã nghĩ rất nhiều về chuyện này,” anh nói.

Anh đang lặp lại lời mình nói. Cái này thật lạ.

“Và tôi đã đưa ra một kết luận làm cho chính tôi cũng ngạc nhiên,” anh tiếp, “mặc dù khi mà bây giờ tôi đã nghĩ ra được như vậy, tôi khá tin tưởng rằng đó là cách tốt nhất.”

Với mỗi lời nói của anh, cô cảm thấy tự chủ hơn, đỡ cảm thấy bồn chồn hơn. Chẳng phải là cô muốn anh cảm thấy tệ hại—ừm, có thể là có; đó chỉ đơn giản là công bằng sau cái cách cô đã phải trải qua tuần vừa rồi. Nhưng có cái gì đó thật dễ chịu khi biết rằng sự gượng gạo không chỉ là từ một phía, rằng anh cũng đã bối rối và choáng váng như cô vậy.

Hoặc nếu không, thì ít ra anh cũng chẳng phải là không bị ảnh hưởng gì.

Anh hắng giọng, rồi hơi động dậy cầm, nuốt khan. “Tôi tin,” anh nói, đôi mắt anh bỗng nhìn thẳng vào mắt cô với một sự điềm tĩnh đáng ngạc nhiên, “rằng chúng ta nên lấy nhau.”

Cái gì?

Đôi môi cô há ra.

Cái gì?

Và rồi, cuối cùng, cô cũng nói được. “Cái gì?”

Không phải là Anh nói lại xem. Thậm chí không phải Xin lỗi? Chỉ là Cái gì?

“Nếu cô nghe tôi giải thích,” anh nói, “cô sẽ thấy việc này là hợp lý.”

“Anh điên à?”

Anh hơi sựng lại. “Không hề.”

“Tôi không thể lấy anh, Michael.”

“Tại sao không?”

Tại sao không? Bởi vì... bởi vì... “Bởi vì tôi không thể!” cô cuối cùng cũng thốt lên. “Vì chúa, anh hơn bất cứ ai phải hiểu rõ sự điên rồ trong cái ý tưởng đó.”

“Tôi sẽ thừa nhận rằng khi mới nghĩ đến, việc đó thật có vẻ không bình thường, nhưng nếu cô chịu nghe tôi nói, cô sẽ thấy sự hợp lý trong đó.”

Cô há miệng nhìn anh. “Sao nó có thể hợp lý được? Tôi chẳng thể nghĩ ra cái gì kém hợp lý hơn!”

“Cô sẽ không phải dọn đi,” anh nói, nhắm mắt bớt một lý do, bấm ngón tay, “và cô sẽ giữ nguyên danh hiệu và địa vị.”

Tiện lợi đấy, cả hai cái đó, nhưng chẳng thể đủ là lý do để lấy Michael, người mà... ừm... Michael.

“Cô sẽ có thể bước vào một cuộc hôn nhân và biết rằng cô sẽ được đối xử với sự quan tâm và tôn trọng,” anh thêm. “Sẽ mất hàng tháng để có thể kết luận như vậy với một người đàn ông khác, và ngay cả lúc đó, liệu cô có thể chắc chắn được không? Những ấn tượng ban đầu có thể đánh lừa người ta, dù sao đi nữa.”

Cô nhìn kỹ gương mặt anh, cố xem xem có cái gì, bất cứ cái gì ẩn sau những lời nói kia không. Phải có lý do nào đó cho chuyện này, bởi vì cô không thể nào nắm bắt được cái ý nghĩ rằng anh đang cầu hôn cô. Việc này thật là điên. Thật là...

Chúa ơi, cô không chắc nó ra làm sao nữa. Liệu có từ nào có thể dùng để tả một chuyện làm cho mặt đất dưới chân người ta như biến mất?

“Tôi sẽ cho cô những đứa con,” anh nói khẽ. “Hoặc ít nhất, tôi sẽ cố.”

Cô đỏ mặt. Cô cảm thấy điều đó ngay lập tức, hai má cô đang chuyển sang màu hồng, nóng bỏng dữ dội. Cô không muốn tưởng tượng mình ở trên giường với anh. Cô đã bỏ cả tuần vừa rồi cố gắng không làm việc đó.

“Anh sẽ được gì?” cô thì thầm.

Anh có vẻ thoáng ngập ngừng trước câu hỏi của cô, nhưng rồi trở lại như thường và nói, “Tôi sẽ có một người vợ đã quản lý đất đai của tôi bao năm nay. Tôi chắc chắn không quá kiêu ngạo đến nỗi không muốn lợi dụng kiến thức tuyệt vời của cô.”

Cô gật đầu. Chỉ một lần, nhưng cũng đủ để ra hiệu anh nói tiếp.

“Tôi đã biết cô và tin tưởng cô,” anh nói. “Và tôi hoàn toàn chắc chắn rằng cô sẽ không bao giờ phản bội.”

“Tôi không thể nghĩ về điều này bây giờ,” cô nói, đưa tay lên mặt. Đầu cô đang quay cuồng với tất cả những chuyện này, và cô có một cảm giác kinh khủng rằng nó sẽ không bao giờ hồi phục được trọn vẹn.

“Việc này là hợp lý,” Michael nói. “Cô chỉ cần suy xét—”

“Không,” cô nói, cố kiếm ra một giọng có vẻ quyết tâm. “Sẽ không thể được. Anh biết vậy.” Cô quay đi, không muốn nhìn anh. “Tôi không thể tin là anh có thể thậm chí tính đến chuyện đó.”

“Tôi cũng không thể tin,” anh thừa nhận, “khi ý tưởng đó hiện lên trong đầu. Nhưng khi nó đã đến, tôi không thể rũ nó đi được, và tôi sớm nhận ra nó hoàn toàn hợp lý.”

Cô ấn ngón tay vào hai thái dương. Vì Chúa, sao anh cứ lải nhải về sự hợp lý mãi vậy? Nếu anh nói từ đó ra thêm một lần nữa, cô nghĩ cô sẽ hét lên mất.

Và sao anh có thể bình tĩnh đến thế? Cô không biết cô nghĩ anh nên cư xử ra sao; cô chắc chắn chưa bao giờ tưởng tượng đến khoảnh khắc này. Nhưng có cái gì đó trong bài diễn thuyết cầu hôn lạnh lùng của anh như làm cô ngứa ngáy. Anh quá lạnh lùng, quá bình tĩnh. Hơi căng thẳng, có thể, nhưng các cảm xúc của anh hoàn toàn bình thường và có vẻ không tập trung.

Trong khi cô thì đang cảm thấy như thế giới đang lặn ra khỏi trục của nó.

Thật không công bằng.

Và ít nhất trong thời khắc đó, cô ghét anh vì đã làm cô cảm thấy như vậy.

“Tôi sẽ lên lầu,” cô nói đột ngột. “Tôi sẽ phải nói chuyện với anh về việc này sáng mai.”

Cô suýt nữa thoát được. Cô đã đi được nửa đường tới cánh cửa khi cô cảm thấy bàn tay anh nắm lấy cánh tay cô, anh cầm thật nhẹ nhàng nhưng vẫn giữ cô lại với sức mạnh không thể cưỡng nổi.

“Đợi đã,” anh nói, và cô không thể cử động.

“Anh muốn gì?” cô thì thầm. Cô không nhìn anh, nhưng cô có thể nhìn thấy gương mặt anh trong đầu mình, cái cách mái tóc đen tuyền của anh rũ xuống trán, đôi mắt anh lim dim, với những hàng lông mi đủ dài để làm một thiên thần khóc thút thít.

Và đôi môi của anh. Hơn tất cả, cô có thể thấy đôi môi anh, hình dạng hoàn hảo, như được nặn ra thật khéo, thường xuyên cong lên để tạo thành vẻ mặt quỷ quái của anh, như thể anh biết mọi chuyện, hiểu thế giới theo cách mà những tâm hồn trần tục không bao giờ có thể.

Bàn tay anh chạy dọc lên cánh tay cô cho đến khi nó tới bờ vai, và rồi một ngón tay anh lướt thành một đường nhẹ như tơ bên cổ cô.

Giọng anh, khi nó phát ra, thật trầm và khàn, và cô cảm nhận được nó ngay trong sâu thẳm cơ thể mình.

“Em có muốn một nụ hôn nữa không?”

23. Chương 17

Chương 17

... phải, tất nhiên. Francesca thật kỳ diệu. Nhưng con cũng biết thế rồi, phải không?

—của Helen Stirling gửi con trai, Bá tước Kilmartin, hai năm chín tháng sau khi anh đi Ấn Độ

Michael cũng không chắc việc anh sẽ phải quyến rũ cô trở nên rõ ràng từ lúc nào. Anh đã cố thuyết phục lý trí của cô, cố khơi dậy sự thực tế và khôn ngoan của cô, và đã không hiệu quả.

Và cũng không thể dựa vào tình cảm được, bởi vì cái đó, anh biết, là đơn phương.

Vậy nên sẽ phải là trông chờ vào sự đam mê.

Anh muốn cô—Ôi, Chúa, anh muốn cô. Với sự dữ dội anh chưa bao giờ có thể tưởng tượng được trước khi hôn cô một tuần trước tại London. Nhưng ngay khi máu anh đang rần rật với ham muốn và thèm khát và, phải, tình yêu, lý trí anh vẫn nhạy bén và toan tính, và anh biết rằng nếu anh muốn trói cô vào với mình, anh sẽ phải dùng trò này. Anh sẽ phải chiếm lấy cô bằng một cách mà cô không thể từ chối. Anh không thể chỉ cố thuyết phục cô bằng lời nói và suy nghĩ và ý tưởng. Cô sẽ cố cãi bậy cãi biển, giả vờ rằng các cảm xúc hoàn toàn không có thật.

Nhưng nếu anh biến cô thành của mình, để lại dấu ấn của anh trên người cô theo cách tự nhiên nhất, anh sẽ luôn được ở bên cô.

Và cô sẽ là của anh.

Cô chuôi ra dưới những ngón tay anh, nhích ra sau cho đến khi cô đã cách anh vài bước.

“Em có muốn một nụ hôn nữa không, Francesca?” anh thì thầm, tiến về phía cô với vẻ duyên dáng của một kẻ săn mồi.

“Đó là một sai lầm,” cô nói, giọng cô run rẩy. Cô lại lui ra sau chút nữa, chỉ dừng lại khi cô va vào một cạnh bàn.

Anh tiến tới. “Không nếu như chúng ta lấy nhau.”

“Tôi không thể lấy anh, anh biết thế.”

Anh nắm lấy tay cô, vuốt ve lớp da một cách lơ đãng bằng ngón cái. “Và tại sao vậy?”

“Bởi vì tôi... anh... anh là anh.”

“Đúng,” anh nói, nâng bàn tay cô lên và hôn vào lòng bàn tay. Rồi anh đá lưỡi trên cổ tay cô, chỉ bởi vì anh có thể làm vậy. “Và lần đầu tiên sau rất rất lâu,” anh nói, liếc nhìn lên cô qua đôi lông mi, “lúc này đây anh chẳng muốn làm ai khác.”

“Michael...” cô thì thầm, rướn ra sau.

Nhưng cô muốn anh. Anh có thể nghe thấy điều đó trong hơi thở của cô.

“Michael không, hay là Michael vâng?” anh khẽ nói, hôn vào mé trong khuỷu tay cô.

“Tôi không biết,” cô rên khẽ.

“Được thôi.” Anh nhích lên trên cao hơn, dụi vào cằm cô cho đến khi cô không còn cách nào khác mà phải ngã ra.

Và anh không có lựa chọn nào khác ngoài việc mơn trớn cái cổ của cô.

Anh hôn cô chậm rãi, kỹ càng, không để sót một khoảng da nào trong cuộc tấn công mê hồn của mình. Anh nhích lên quai hàm cô, rồi sang dái tai, rồi lại xuống mép trên thân váy của cô, cắn lấy nó giữa hai hàm răng. Anh nghe cô thở hắt ra, nhưng cô không bảo anh ngưng lại, và anh kéo và anh kéo và kéo cho đến khi một bên vú cô bật ra.

Chúa ơi, anh thật thích thời trang của phụ nữ bây giờ.

“Michael?” cô thì thầm.

“Suyt.” Anh không muốn phải trả lời bất cứ câu hỏi nào. Anh không muốn cô suy nghĩ đủ để có thể hỏi.

Anh lướt cái lưỡi bên dưới bầu ngực của cô, nếm hương vị hơi mặn và ngọt của làn da, rồi đưa tay ra và úp vào đó. Anh đã chạm vào cô qua lần áo váy khi họ hôn lần đầu tiên, và anh đã nghĩ đó là thiên đường, nhưng chẳng có gì có thể so sánh được cảm giác của cô, nóng hổi và trần trụi, trong tay anh.

“Ôi, trời,” cô rên. “Ôi...”

Anh khẽ thổi vào đầu vú cô. “Anh hôn em nhé?” Anh nhìn lên. Anh biết mình đang liều, chờ đợi câu trả lời của cô. Có lẽ anh thậm chí không nên hỏi, nhưng mặc dù ý định của anh là quyến rũ cô, anh không thể cho phép mình làm vậy mà không nhận được ít nhất một lời đồng ý của cô.

“Được không?” anh thì thầm lần nữa, làm lời mời chào trở nên ngọt ngào hơn với một cú đá lưỡi lướt qua đầu ngực cô.

“Vâng!” cô bật ra. “Vâng, vì Chúa, vâng!”

Anh mỉm cười. Từ từ, uể oải, thưởng thức khoảnh khắc đó. Và rồi, sau khi để cho cô run lên vì chờ đợi một giây lâu hơn so với mức độ có thể coi là vừa phải, anh cúi xuống và ngậm cô vào miệng, trút hết bao nhiêu năm khao khát vào một bên vú, tập trung một cách thật quái ác vào bên nhũ phong vô tội.

Cô sẽ chẳng có chút cơ hội nào.

“Ôi, Chúa ơi!” cô thở dốc, nắm chặt lấy cạnh bàn để đứng vững khi cả cơ thể cô ngửa ra sau. “Ôi, Chúa ơi. Ôi, Michael. Ôi, Chúa ơi.”

Anh tận dụng cơn mê của cô để luồn hai bàn tay quanh hông cô và nâng cô cho đến khi cô ngồi hẳn lên mặt bàn, chân dang ra để cho anh chen vào giữa chiếc nôi êm ái của chúng.

Sự thỏa mãn chạy khắp các huyết quản của anh, ngay cả khi cơ thể anh gào thét đòi sự mê mẩn của chính nó. Anh thật thích khi anh có thể làm cô thành như vậy, làm cô kêu và rên và hét với sự khoái lạc. Cô đã thật mạnh mẽ, thật lạnh lùng và tỉnh táo, nhưng bây giờ cô đơn giản và hoàn toàn là của anh, nô lệ của sự ham muốn của bản thân cô, tù nhân của sự đụng chạm đầy kinh nghiệm của anh.

Anh hôn, liếm, nhấm nháp, và kéo. Anh tra tấn cô cho đến khi anh nghĩ cô có thể nổ tung. Hơi thở của cô thật lớn và hỗn hển, và những tiếng rên của cô càng lúc càng trở nên rời rạc.

Và trong lúc đó, hai tay anh lặng lẽ trườn lên trên hai chân cô, đầu tiên nắm lấy khoeo chân, rồi bấp chân, đẩy chiếc váy lên cao và cao nữa, cho đến khi chúng dóm thành một đám quanh hai đầu gối cô.

Và chỉ đến lúc đó anh mới lui lại và cho cô thấy dấu hiệu tạm dừng.

Cô nhìn anh, đôi mắt ngời lên, đôi môi cô hồng và hé mở. Cô không nói gì cả; anh không nghĩ cô có thể nói gì. Nhưng anh nhìn thấy những câu hỏi trong mắt cô. Cô có thể không nói nên lời, nhưng cô còn cách sự mất trí hoàn toàn vài phút nữa.

“Anh nghĩ sẽ thật tàn nhẫn nếu tra tấn nó thêm nữa,” anh nói, khẽ dùng ngón trỏ và ngón cái kẹp lấy đầu vú cô.

Cô rên rỉ.

“Em thích như vậy.” Đó là một câu khẳng định, và cũng không phải một câu phức tạp gì cho lắm, nhưng đây là Francesca, chứ không phải một phụ nữ không tên anh làm tình trong khi nhắm mắt lại và tưởng tượng ra khuôn mặt cô. Và mỗi khi cô nắc lên vì khoái lạc, trái tim anh đập mạnh vì vui sướng. “Em thích như vậy,” anh lại nói, mỉm cười thỏa mãn.

“Vâng,” cô thì thầm. “Vâng.”

Anh nghiêng người tới cho đến khi đôi môi anh lướt trên tai cô. “Em sẽ thích cả cái này nữa.”

“Cái gì?” cô hỏi, làm anh ngạc nhiên.

Anh nghĩ cô đã quá chìm đắm để có thể hỏi anh thành tiếng.

Anh kéo chiếc váy của cô lên cao thêm một chút, chỉ đủ để nó không rũ xuống khỏi đùi cô. “Em muốn nghe, phải không?” anh thì thầm, rê hai bàn tay lên khỏi đầu gối cô. Anh khẽ bóp hai đùi cô một cách dịu dàng, hai ngón tay cái xoa thành vòng trên làn da. “Em muốn biết.”

Cô gật đầu.

Anh nhích thêm về phía cô, khẽ chạm môi anh vào môi cô, đủ gần để cảm nhận được cô, nhưng vẫn đủ xa để nói. “Em luôn thật tò mò,” anh nói khẽ. “Em hỏi quá nhiều câu hỏi.”

Anh lướt đôi môi dọc trên má cô tới tai, thì thầm. “Michael,” anh nói, nhẹ giọng để giả giọng nói của cô, “nói cho tôi cái gì đó nghịch ngợm. Nói cho tôi cái gì đó thật xấu đi.”

Cô đỏ mặt. Anh không thể nhìn thấy, nhưng anh có thể cảm nhận, cảm nhận dòng máu nóng bùng dưới làn da cô.

“Nhưng anh chưa bao giờ nói với em điều em muốn nghe, phải không?” anh hỏi, khẽ mớm dãi tai cô. “Anh luôn để em ngoài cửa phòng ngủ.”

Anh ngừng lại, không phải vì anh chờ đợi một câu trả lời, chỉ vì anh muốn nghe cô thở.

“Em có băn khoăn không?” anh thì thầm. “Em có rời chỗ anh và tự hỏi anh đã không kể cho em cái gì?” Anh ngả người vào, chỉ để cho cô cảm thấy đôi môi anh lướt nhẹ như hơi thở trên tai. “Em đã muốn biết,” anh thì thầm, “những gì anh làm khi anh trở nên xấu xa đúng không?”

Anh không thể bắt cô trả lời; thế là không công bằng. Nhưng anh không thể ngăn tâm trí mình trở ngược lại thời gian, nhớ lại bao lần anh đã trêu cô với những gợi ý về chiến tích của anh.

Mặc dù vậy, anh chưa bao giờ là người nhắc đến chuyện đó đầu tiên, cô luôn hỏi trước.

“Em có muốn anh nói cho em không?” anh thủ thỉ. Anh cảm thấy cô hơi giật mình vì ngạc nhiên, và anh cười. “Không phải về bọn họ, Francesca. Em. Chỉ có em.”

Cô quay mặt, làm đôi môi anh trượt trên má cô. Anh ngả ra để có thể nhìn gương mặt cô, và câu hỏi của cô hiện lên rõ ràng trong đôi mắt.

Ý anh là gì?

Anh nhúc nhích đôi tay, dùng vừa đủ lực để hai đùi cô đang rộng ra thêm một inch ác ôn. “Em có muốn anh nói cho em biết anh sắp làm gì bây giờ không?” Anh cúi xuống, rà lưỡi trên đầu ngực cô, nó đã trở nên cứng và căng trong không khí mát mẻ buổi chiều muộn. “Với em?” anh thêm.

Cô nuốt vào vẻ căng thẳng. Anh quyết định coi đó là một câu vâng.

“Có rất nhiều lựa chọn,” anh nói khàn khàn, rê tay trên chân cô lên thêm một chút nữa. “Anh hầu như không biết bắt đầu từ đâu.”

Anh dừng lại nhìn cô một chốc. Cô đang thở mạnh, đôi môi mở ra và đầy đặn với những nụ hôn của anh. Và cô đang mê, hoàn toàn dưới phép màu của anh.

Anh lại cúi vào gần hơn, về bên tai kia của cô, để những lời nói của anh trở nên nóng bỏng và ẩm ướt với tâm hồn cô. “Tuy nhiên, anh nghĩ rằng anh sẽ phải bắt đầu nơi em cần anh nhất. Đầu tiên anh sẽ hôn em...” —anh ấn ngón tay cái vào khoảng thịt mềm nơi đùi non của cô— “... ở đây.”

Anh im lặng, chỉ một giây, vừa đủ lâu để cô run lên vì thèm muốn. “Em có thích thế không?” anh thì thầm, câu hỏi của anh là để tra tấn và khiêu khích. “Phải, anh có thể thấy là em có muốn.”

“Nhưng thế sẽ là chưa đủ,” anh mơ màng, “cho cả hai chúng ta. Rõ ràng, anh rồi sẽ phải hôn em ở đây.” Những ngón tay anh nhích lên cho đến khi chúng tới điểm nóng bỏng giữa chân và thân cô, và rồi anh khẽ ấn nhẹ, để cô có thể biết chính xác anh đang nói về cái gì. “Anh nghĩ em sẽ thích một nụ hôn ngay ở đó,” anh thêm, “cũng gần ngang như” —anh lướt trên nếp gấp, xuống, xuống, gần tới nơi sâu kín nhất của cô, nhưng vẫn chưa hoàn toàn— “anh muốn hôn em.”

Hơi thở của cô nhanh thêm một chút.

“Anh sẽ phải dành chút thời gian ở đó,” anh thì thầm, “có thể là chuyển, từ môi sang lưỡi. Lướt nó dọc theo cái gờ ở ngay đây.” Anh dùng một móng tay để cho cô biết ý anh là gì. “Và cùng lúc đó, anh sẽ kéo em đang rộng và rộng hơn nữa. Như vậy đấy, có thể?”

Anh lui lại, như thể để ngắm nghía tác phẩm của mình. Hình ảnh cô thật khêu gợi đến choáng váng. Cô ngồi trên mép bàn, hai chân cô mở rộng cho anh, mặc dù vẫn chưa đủ cho điều anh muốn làm. Chiếc váy vẫn đang rủ xuống giữa hai đùi cô, che khuất cô khỏi tầm mắt anh, nhưng không hiểu sao cái đó lại càng làm cô trở nên hấp dẫn. Anh không cần phải nhìn thấy cô, anh nhận ra, chưa đến lúc, dù sao đi nữa. Tư thế của cô đủ khêu gợi, và càng trở nên quái ác với bên vú cô, vẫn đang trần trụi trước ánh mắt anh, đầu vú hồng và cứng và đang khấn cầu đòi thêm.

Nhưng không có gì, không có gì có thể xuyên thủng anh bằng nhiều sự thèm khát hơn gương mặt cô. Môi hé mở, đôi mắt tối lại thành màu xanh lam vì đam mê. Mỗi hơi thở của cô dường như kêu lên với anh—

Yêu em đi.

Và nó suýt đủ để bắt anh từ bỏ trò quyến rũ quỷ quyệt này và dẫn sâu vào cô ngay tại đó ngay lúc đó.

Nhưng không—anh sẽ phải làm thật chậm. Anh sẽ phải kích thích cô và hành hạ cô, đưa cô tới những đỉnh cao nhất của khoái lạc và giữ cô tại đó lâu hết mức anh có thể. Anh phải đảm bảo họ đều hiểu rằng đây là một chuyện họ sẽ không bao giờ, không bao giờ có thể sống thiếu nó.

Nhưng, thật là căng—không, anh đang căng cứng, và thật khó chết đi được để có thể kiềm chế.

“Em nghĩ sao, Francesca?” anh thì thầm, xiết vào đùi cô một lần cuối. “Anh không nhĩ mình đã đang em đủ rộng, phải không?”

Cô tạo nên một âm thanh. Anh sẽ không bao giờ biết cách để mô tả nó, nhưng nó làm anh bốc cháy.

“Có thể,” anh nói nhẹ nhàng, “giống như vậy chẳng.” Anh ấn, thật chậm, thật kiên quyết, cho đến khi cô đang rộng. Váy cô căng ra giữa hai đùi, và anh chặc lưỡi, thì thầm, “Chắc hẳn không được thoải mái lắm. Để anh giúp em.”

Anh ngoắc những ngón tay vào mép, và kéo nó lên cho đến khi nó dùm lại quanh eo cô.

Và cô hoàn toàn bị phơi bày.

Anh chưa thể thấy cô, chưa, khi đôi mắt anh vẫn chăm chú vào gương mặt cô. Nhưng nhận ra tư thế của cô lúc đó làm cả hai run lên, anh vì thèm khát, cô vì chờ đợi, và anh phải gồng cứng đôi vai để giữ tự chủ. Vẫn chưa đến lúc dành cho anh. Sẽ sớm thôi, chắc chắn; anh khá tin rằng anh sẽ chết nếu không biến cô thành của mình đêm nay.

Nhưng bây giờ, việc này vẫn là vì Francesca. Và những gì anh có thể khiến cô cảm thấy.

Anh đặt môi lên tai cô. “Em không lạnh chứ, phải không?”

Câu trả lời duy nhất của cô là một hơi thở run rẩy.

Anh đưa một ngón tay tới tâm điểm đàn bà của cô và bắt đầu vuốt ve. “Anh sẽ không bao giờ để cho em lạnh,” anh thì thầm. “Như vậy sẽ rất không ra dáng quý ông.”

Những cái vuốt ve của anh trở thành những vòng tròn, chậm rãi và nóng hổi trên da thịt cô.

“Nếu chúng ta đang ở ngoài trời,” anh mơ màng, “anh sẽ đưa em cái áo khoác. Nhưng ở đây” —anh trượt một đầu ngón tay vào trong, vừa đủ làm cô thở dốc—“anh chỉ có thể dùng miệng của mình.”

Cô lại tạo ra một âm thanh khó hiểu khác, lần này chẳng khác gì một tiếng kêu tắc nghẽn.

“Phải,” anh nói vẻ tỉnh quái, “đó là điều anh sẽ làm với em. Anh sẽ hôn em ngay tại đây, ngay nơi sẽ làm em cảm thấy sung sướng nhất.”

Cô chẳng thể làm gì ngoài thở.

“Anh tin anh sẽ bắt đầu bằng môi,” anh nói khẽ, “nhưng rồi anh sẽ phải dùng đến lưỡi để có thể khám phá em sâu hơn.” Anh dùng những ngón tay để cù cô, cho thấy trước những gì anh định làm bằng miệng mình. “Cũng khá giống thế này, anh nghĩ, nhưng sẽ nóng hơn rất nhiều.” Anh đưa lưỡi trên vành tai trong của cô. “Và ướt hơn.”

“Michael,” cô rên.

Cô đã nói tên anh. Và không thêm gì nữa. Cô đang gần tới bờ vực.

“Anh sẽ ném tất cả,” anh thì thầm. “Đến giọt cuối cùng của em. Và rồi, ngay khi anh chắc chắn anh đã khám phá em hoàn toàn, anh sẽ tách em rộng hơn.” Anh tách cô ra bằng những ngón tay, mở rộng cô theo cách xấu xa nhất có thể. Rồi cù trên da thịt cô bằng móng tay. “Biết đâu anh đã bỏ qua một góc bí mật nào đó.”

“Michael,” cô lại rên lên.

“Ai mà biết được anh sẽ hôn em bao lâu?” anh thì thầm. “Có thể anh sẽ không dừng lại được.” Anh cúi mặt xuống một chút, để có thể dụi vào cổ cô. “Em có thể không muốn anh dừng.” Anh ngừng lại, rồi luồn thêm một ngón tay khác vào trong cô. Anh thì thầm. “Em có muốn anh dừng lại không?”

Anh đang đùa với lửa mỗi khi anh hỏi cô một câu, mỗi lần anh cho cô cơ hội để nói không. Nếu anh lạnh lùng hơn, toan tính hơn, anh có thể chỉ dẫn tới và quyến rũ, và anh có thể thổi bay cô đi trước khi cô thậm chí có thể bắt đầu suy nghĩ về hành động của mình. Cô sẽ lạc lối trước những cơn sóng đam mê, và trước khi cô nhận ra, anh đã có thể ở trong cô, và cô sẽ, cuối cùng và không thể thay đổi, là của anh.

Nhưng cái gì đó trong anh không bao giờ có thể tàn khốc đến vậy, không thể với Francesca. Và anh cần sự đồng ý của cô, ngay cả nếu nó chẳng có gì hơn ngoài một cái gật đầu hoặc một tiếng rên. Cô có thể sẽ hối hận sau đó, nhưng ngay cả thế, anh không muốn cô có thể nói, ngay cả với chính mình, rằng cô đã không suy nghĩ, rằng cô đã không nói vâng.

Và anh cần câu vâng đó. Anh đã yêu cô bao nhiêu năm, mơ được chạm vào cô lâu đến thế. Và bây giờ thời khắc đó đã tới, anh chỉ không biết anh có thể chịu nổi không nếu cô không thực sự muốn nó. Cũng chỉ có ngần ấy cách để trái tim một người đàn ông có thể tan vỡ, và anh có cảm giác anh không thể sống sót thêm một lỗ thủng nữa.

“Em có muốn anh ngừng không?” anh lại thì thầm, và lần này anh có ngừng lại. Anh không rút tay ra, nhưng anh cũng không nhúc nhích chúng, chỉ giữ yên và cho cô một thoáng yên lặng để cô trả lời. Và anh lui đầu ra sau, chỉ đủ xa để cô phải nhìn anh. Hoặc nếu không vậy, thì cũng ít nhất anh cũng nhìn cô.

“Không,” cô thì thào, không đưa mắt lên nhìn vào mắt anh.

Trái tim anh nhảy lên trong lồng ngực. “Vậy thì tốt hơn hết anh sẽ phải làm những gì anh đã nói,” anh khẽ.

Và anh làm. Anh quỳ xuống và hôn cô. Anh hôn cô trong khi cô rùng mình, anh hôn cô khi cô rên rỉ. Anh hôn cô khi cô nắm lấy tóc anh và kéo, và anh hôn cô khi cô thả ra, bàn tay cô quờ quạng lung tung để tìm chỗ bám.

Anh hôn cô theo tất cả những cách anh đã hứa, và anh hôn cho đến khi cô gần đạt đến đỉnh.

Gần.

Anh nên làm vậy, nên làm một mạch, nhưng anh không thể làm được. Anh phải có cô. Anh đã muốn điều này quá lâu, muốn làm cô thết lên tên anh và run rẩy trong vòng tay anh. Nhưng khi điều đó xảy ra, ít ra là lần đầu tiên, anh muốn ở bên trong cô. Anh muốn cảm thấy cô xung quanh anh, và anh muốn...

Quý thật, anh chỉ muốn nó như thế này, và nếu vậy có nghĩa là anh đã mất tự chủ, thí cứ biết thế.

Hai tay run rẩy, anh kéo mở chiếc quần, cuối cùng cũng cho cái đàn ông của mình bật ra.

“Michael?” cô thì thào. Đôi mắt cô đã nhắm, nhưng khi anh cử động và lùi xa cô, cô mở mắt ra. Cô nhìn xuống anh, mắt mở lớn. Chẳng thể nghi ngờ gì về điều sắp xảy ra hết.

“Anh cần em,” anh nói, giọng khản đặc. Và khi cô không làm gì mà chỉ nhìn anh chằm chằm, anh nói lại lần nữa. “Anh cần em ngay lúc này.”

Nhưng không phải trên bàn. Ngay cả anh cũng không tài đến vậy, nên anh bế cô lên, rùng mình sung sướng khi cô quặp chân quanh người anh, rồi đặt cô xuống tấm thảm êm ái. Đó không phải một cái giường, nhưng anh không đời nào có thể chịu được đến khi kiếm được một cái giường, và nói thẳng, anh không nghĩ có ai trong số họ thèm quan tâm. Anh kéo chiếc váy lên tới tận eo cô, và anh nằm lên người cô.

Và anh tiến vào trong cô.

Anh định sẽ tiến thật chậm, nhưng cô quá ướt và sẵn sàng cho anh, đến nỗi anh trượt thẳng vào trong, ngay cả khi cô đang thở hắt vì sự xâm nhập đó.

“Nó có đau không?” anh gầm gừ.

Cô lắc đầu. “Đừng ngừng lại,” cô rên. “Làm ơn.”

“Không bao giờ,” anh thề. “Không bao giờ.”

Anh chuyển động, và cô chuyển động bên dưới anh, và cả hai đều đã bị kích thích quá mức đến nỗi chỉ một thoáng sau họ cùng nổ bùng.

Và anh, người đã từng ngủ với vô số phụ nữ, chợt nhận ra rằng anh đã phải là ai khác hơn mà là một cậu bé ngây ngô.

Bởi vì nó chưa bao giờ như thế này cả.

Đó là vì cơ thể anh. Đây là vì tâm hồn anh.

24. Chương 18 - Phần 01

Chương 18

... tất nhiên rồi.

—của Michael Stirling gửi mẹ anh, Helen, ba năm sau khi anh đi Ấn Độ

Buổi sáng sau đó, theo như Francesca nhớ lại, gần như là tệ nhất trong trí nhớ gần đây.

Tất cả những gì cô muốn làm là khóc, nhưng ngay cả cái đó cũng quá khó với cô. Nước mắt là dành cho những cô gái ngây thơ, và đó là một tính từ cô không bao giờ còn có thể dùng để nói về mình.

Cô ghét bản thân mình sáng nay, ghét vì cô đã phản bội trái tim, tất cả những nguyên tắc của cô, tất cả vì một thoáng đam mê quái quỷ.

Cô ghét khi cô cảm thấy thèm khát một người đàn ông khác ngoài John, và thực sự ghét khi sự thèm khát ấy vượt xa bất cứ cái gì cô từng cảm thấy với chồng mình. Cuộc hôn nhân của cô từng đầy ắp tiếng cười và sự say mê, nhưng không có gì, không có gì có thể khiến cô lường trước được sự kích thích quái ác cô cảm thấy với Michael khi anh đặt môi lên tai cô và nói với cô những điều nghịch ngợm anh muốn làm với cô.

Hay về sự bùng nổ theo sau đó, khi anh làm đúng như anh hứa.

Cô ghét khi tất cả những chuyện này xảy ra, và cô ghét vì nó đã xảy ra với Michael, bởi vì đơn giản điều đó làm cho tất cả dường như trở nên sai trái gấp ba lần.

Và trên hết, cô ghét anh vì anh đã xin phép cô, bởi vì trong mỗi bước, ngay khi những ngón tay anh đang khiêu khích cô một cách không hề khoan dung, anh đã đảm bảo cô tự nguyện, và bây giờ cô sẽ không thể nói rằng cô đã bị mất tự chủ, rằng cô đã không có chút sức lực nào trước sức mạnh của sự đam mê của chính mình.

Và giờ đã là buổi sáng hôm sau, Francesca nhận ra cô sẽ không còn có thể phân biệt giữa kẻ nhất gan và kẻ ngốc nghếch nữa, ít nhất theo những cách mà cô đã tự đặt ra cho bản thân mình.

Cô rõ ràng là cả hai, và còn có thể thêm cả cái từ non nớt vào nữa cho đủ bộ.

Bởi vì cô chỉ muốn chạy.

Cô có thể đối mặt với những hậu quả của hành động của mình.

Đúng vậy, đó là điều cô nên làm.

Nhưng thay vào đó, giống như lần trước, cô chùn.

Cô không thể thực sự rời Kilmartin; cô vừa mới tới đây, dù sao đi nữa, và trừ phi cô có thể chuẩn bị cho chuyến di cư lên phương bắc của mình thẳng qua quần đảo Orkney tới Na Uy, cô đã kẹt tại chỗ.

Nhưng cô có thể rời khỏi nhà, và đó chính xác là việc cô làm ngay khi tia nắng bình minh đầu tiên hé ra, sau những hành động thảm hại của cô đêm hôm qua, khi cô ngã dúi ngã dui ra khỏi phòng khách hoa hồng đầu đó mười phút sau cuộc thân mật với Michael, lầm nhảm những câu vô nghĩa và xin lỗi, chỉ để rồi nhốt mình trong phòng ngủ suốt phần còn lại của buổi tối.

Cô chưa muốn đối diện với anh.

Có Chúa ở trên cao, cô không nghĩ cô có thể.

Cô, người luôn tự hào với sự lạnh lùng và bình tĩnh của mình, đã biến thành một con ngốc lắp bắp, tự lằm bằm với mình như thể người điên, sợ chết khiếp khi phải đối mặt với một người đàn ông mà rõ ràng cô không thể tránh mặt mãi được.

Nhưng nếu cô có thể tránh được anh một ngày, cô tự bảo, thì cũng còn hơn không. Và cho ngày mai—Ừm, cô có thể lo về nó vào một lúc khác. Ngày mai, có lẽ thế. Bây giờ thì tất cả những gì cô muốn làm là chạy trốn khỏi những vấn đề của mình.

Lòng can đảm, giờ cô đã khá chắc chắn, là một đức tính được đánh giá cao quá mức.

Cô không biết chắc mình muốn đi đâu; bất cứ nơi nào có thể gọi là ngoài có thể đều được, bất cứ chỗ nào cô có thể tự bảo mình rằng khả năng đụng phải Michael là rất nhỏ.

Và rồi, bởi vì cô cũng tin rằng chẳng có quyền lực ở trên cao nào còn muốn cho thấy lòng nhân từ nữa, trời bắt đầu mưa, một tiếng sau khi cô bắt đầu chuyển đi bộ, lúc đầu thì chỉ hơi lấm thẫm nhưng rồi nhanh chóng biến thành một cơn mưa xối xả thực sự. Francesca co ro dưới một gốc cây có tán xòe rộng để làm chỗ trú, quyết định chờ cho hết mưa, và cuối cùng, sau hai mươi phút đứng, đổi hết chân nọ sang chân kia, cô ngồi phệt mông xuống mặt đất ẩm, kệ xác sự sạch sẽ.

Cô sẽ còn ở đây kha khá nữa; cô thà tự cho phép mình thoải mái còn hơn, bởi vì cô sẽ chẳng được ẩm hay là khô.

Và tất nhiên, đó là cách Michael tìm thấy cô, chỉ khoảng hai tiếng sau đó.

Chúa ơi, hóa ra anh sẽ tìm cô. Một người đàn ông chẳng thể ra về một kẻ đều cáng vào những lúc thực sự cần thiết sao?

“Còn chỗ dưới đó cho anh không?” anh gọi cô qua cơn mưa.

“Không còn cho anh và con ngựa của anh,” cô gầm gừ.

“Gì thế?”

“Không!” cô gào.

Anh không nghe cô, tất nhiên, và thúc ngựa đến dưới cái cây, buộc lỏng con ngựa vào một cành cây thấp sau khi anh nhảy xuống.

“Chúa ơi, Francesca,” anh nói mà chẳng cần mào đầu. “Em đang làm cái quỷ gì ngoài này thế?”

“Và tôi cũng chúc anh một ngày vui vẻ,” cô lẩm bẩm.

“Em có biết anh đã tìm em bao lâu rồi không?”

“Cũng lâu cỡ như tôi đã co ro dưới cái cây này, tôi đoán thế,” cô đáp trả. Cô biết lẽ ra cô nên thấy mừng vì anh đã đến giải cứu cô, đôi chân run rẩy của cô đang ngứa ngáy muốn được leo phắt lên con ngựa của anh và phóng đi, nhưng phần còn lại của cô vẫn đang trong tâm trạng tồi tệ và rất sẵn sàng phản kháng chỉ để tỏ vẻ, ừm, phản kháng.

Chẳng có gì có thể mang lại cho một phụ nữ cảm giác tệ hại hơn là một mớ những điều làm họ xấu hổ.

Mặc dù, cô nghĩ một cách giận dữ, anh cũng chẳng hoàn toàn vô tội trong sự sụp đổ là cái đêm hôm qua. Và nếu anh cho rằng cái loạt câu Tôi xin lỗi của cô, được nói ra trong sự hoảng loạn, và sau khi chuyện đã xảy ra, đồng nghĩa với việc cô đã miễn tội cho anh, thì anh hơi nhầm.

“Ừm, vậy thì đi thôi,” anh nói nhanh, hất đầu về phía con ngựa.

Cô dán chặt hướng nhìn vào vai anh. “Mưa sắp tạnh rồi.”

“Ở Trung Quốc, có thể.”

“Tôi vẫn khá ổn,” cô nói dối.

“Ôi, vì Chúa, Francesca,” anh nói ngắt quãng, “cứ ghét anh tùy thích, nhưng đừng có làm một đứa ngốc.”

“Đã quá muộn rồi,” cô nói khẽ dưới hơi thở.

“Có thể vậy,” anh đồng ý, cho thấy khả năng nghe cực thính của mình. “nhưng anh lạnh chết được, và anh muốn về nhà. Em muốn tin sao cũng được, nhưng ngay bây giờ, anh thèm khát một tách trà hơn cả anh thèm em.”

Cái đó lẽ ra phải làm cô yên tâm, nhưng thay vào đó cô chỉ muốn quăng một hòn đá vào đầu anh.

Nhưng rồi, có thể chỉ để chứng minh rằng linh hồn cô cũng chưa đến nỗi cần phải xuống ngay một nơi lửa đỏ rừng rực, cơn mưa có ngớt đi, không tạnh hẳn, nhưng đủ để lời nói dối của cô có đôi chút sự thật.

“Mặt trời sẽ lộ ra ngay thôi,” cô nói, đưa tay về phía mưa lâm thâm. “Tôi ổn.”

“Và em định nằm giữa đồng sáu tiếng cho đến khi váy áo em khô hẳn?” anh dài giọng. “Hay là em thích một cơn viêm phổi thật chậm chạp, và dai dẳng?”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh lần đầu tiên. “Anh là một người đàn ông kinh khủng,” cô nói.

Anh cười phá. “Nào giờ thì đó mới là lời nói thật đầu tiên em nói suốt cả sáng.”

“Liệu anh có thể nào hiểu là tôi muốn ở một mình không?” cô ném trả.

“Liệu em có thể nào không hiểu là anh muốn em không chết vì viêm phổi không? Lên ngựa đi, Francesca,” anh ra lệnh, bằng đúng cái giọng mà cô nghĩ anh đã dùng với đội lính của anh tại Pháp. “Khi chúng ta về nhà em có thể tự do khóa mình ở trong phòng—cả hai tuần, nếu điều đó làm em hài lòng—nhưng bây giờ, chúng ta có thể thoát khỏi cái cơn mưa chết tiệt này không?”

Điều đó hấp dẫn, đương nhiên, nhưng còn hơn thế, thật đáng bực mình vì anh đang nói toàn những điều hợp lý, và thứ cuối cùng cô muốn ngay lúc này là anh, nói đúng về bất cứ cái gì. Đặc biệt bởi vì cô có một cảm giác chìm sâu bên trong rằng cô cần nhiều hơn hai tuần để vượt qua chuyện xảy ra tối hôm trước.

Cô sẽ cần cả một đời.

“Michael,” cô thì thầm, hy vọng có thể lôi kéo bất cứ mặt nào của anh còn chịu thương xót những phụ nữ thảm hại, run rẩy, “tôi không thể ở bên anh lúc này.”

“Cho hai mươi phút cưỡi ngựa?” anh gắt. Và rồi, trước khi đầu óc cô kịp phản ứng và há miệng vì bực tức, anh lôi cô đứng dậy, và rồi nhắc bổng cô lên, và lên trên con ngựa của anh.

“Michael!” cô kêu chói tai.

“Thật buồn,” anh nói giọng tỉnh khô, “không phải là bằng cái giọng anh nghe em nói đêm qua.”

Cô tát anh.

“Anh đáng bị cái đó,” anh nói, lên ngựa ngồi sau lưng cô, và rồi ngo ngoáy một cách tinh quái cho đến khi cô bị hình dáng cái yên ngựa làm cho buộc phải ngồi một phần lên đùi anh, “nhưng cũng không bằng em xứng đáng bị lấy roi quất vì sự ngốc nghếch.”

Cô thở hắt ra.

“Nếu em muốn anh quỳ xuống dưới chân em, cầu xin được tha thứ,” anh nói, đôi môi anh gần tai cô một cách đáng xấu hổ, “thì em không nên cư xử như một đứa ngốc và chạy ra ngoài khi trời mưa.”

“Trời không mưa khi tôi đi,” cô cãi bướng, thở ra một câu “Ồ!” nhỏ vì ngạc nhiên khi anh thúc ngựa bước đi.

Rồi, tất nhiên, cô ước có gì đó khác để bám lấy và giữ thăng bằng chứ không phải hai đùi anh.

Hay là cái cánh tay của anh không vòng quanh cô quá chặt như vậy, hay quá cao trên sườn cô như thế. Chúa ơi, ngực cô đúng là đang ngồi chễm chệ trên cánh tay anh.

Và chưa nói đến chuyện cô đang ngồi gọn lỏn giữa hai chân anh, với cái mông đụng vào ngay—

Ừm, cô nghĩ mưa ít ra cũng hay vì một điều. Anh hẳn phải nhũn ra và lạnh ngắt, và điều đó cũng giúp khá nhiều cho cái trí tưởng tượng của cô, để có thể kiểm soát cái cơ thể hay phản bội của mình.

Trừ việc cô đã nhìn thấy anh đêm trước, nhìn Michael theo cách cô không bao giờ tưởng mình sẽ nhìn anh, trong tất cả mọi người, với cái đàn ông hoành tráng tuyệt vời của anh.

Và đó là phần tệ nhất. Một câu như kiểu như đàn ông hoành tráng tuyệt vời đáng lẽ là một câu đùa, nói ra với vẻ chế nhạo và một nụ cười ranh mãnh xấu xa.

Nhưng với Michael, nó hoàn toàn phù hợp.

Anh đã hoàn toàn phù hợp với nó.

Và cô đã đánh mất sạch chút tỉnh táo còn lại.

Họ cưỡi ngựa đi trong im lặng, hoặc nếu không phải yên lặng hoàn toàn, họ ít ra cũng chẳng nói gì. Nhưng có những âm thanh khác, còn nguy hiểm và làm cho người ta lo lắng hơn nhiều. Francesca nhận biết rõ rệt mỗi hơi thở của anh, thật thấp và lướt qua tai cô, và cô có thể thề cô có thể nghe tim anh đang đập sau lưng cô. Và rồi—

“Chết tiệt.”

“Gì thế?” cô hỏi, cổ xoay lại để nhìn mặt anh.

“Felix khắp khiêng rồi,” anh lẩm bẩm, nhảy xuống khỏi yên.

“Nó có sao không?” cô hỏi, chấp nhận cử chỉ yêu cầu được giúp cô xuống ngựa của anh.

“Nó sẽ ổn thôi,” Michael nói, quỳ xuống trong mưa để kiểm tra chân trước con ngựa. Hai đầu gối anh ngập vào đất bùn, làm hồng hần cái quần cưỡi ngựa. “Tuy thế, nó không thể chở cả hai chúng ta. Thậm chí có thể không chở nổi em, anh e vậy.” Anh đứng dậy, liếc mắt một lượt về đường chân trời, cố xác định xem họ đang ở đâu trên khu đất. “Chúng ta sẽ phải đến được căn nhà của người làm vườn,” anh nói, gạt mớ tóc ướt sũng ra khỏi mắt, vẻ nóng nảy. Nó lại tuột ngay xuống trước trán anh.

“Căn nhà của người làm vườn?” Francesca nhắc lại, mặc dù cô thừa biết anh đang nói về cái gì. Đó là một căn nhà nhỏ, một phòng, không người ở từ khi người làm vườn hiện tại, mà vợ ông ta mới đẻ sinh đôi, đã chuyển đến một chỗ ở rộng hơn ở phía bên kia Kilmartin. “Chúng ta không về nhà được sao?” cô hỏi, có vẻ hơi tuyệt vọng. Cô không cần phải ở một mình với anh, mắc kẹt trong một căn nhà nhỏ, nếu cô nhớ không nhầm thì với một cái giường khá lớn.

“Chúng ta sẽ phải mất hơn một giờ đi bộ,” anh nói về u ám, “và cơn bão đang càng ngày càng tệ hơn.”

Anh nói đúng, khổ thật. Bầu trời đã chuyển sang màu xanh đáng ngờ, hơi có màu lục, những đám mây được phủ một thứ ánh sáng lạ lùng báo hiệu một cơn bão với sự dữ dội cực kỳ. “Được rồi,” cô nói, cố nuốt trôi sự sợ hãi của mình. Cô không biết cái gì làm cô hoảng sợ hơn—ý nghĩ bị mắc kẹt ở bên ngoài trong cơn bão hay bị nhốt trong một căn nhà nhỏ với Michael.

“Nếu chúng ta chạy, chúng ta có thể đến đó trong vài phút,” Michael nói. “Hoặc đúng hơn là, em có thể chạy. Anh phải dắt Felix. Anh không biết nó cần bao lâu để tới được đó.”

Francesca cảm thấy mắt mình đang nheo lại khi cô quay nhìn anh. “Anh không cố tình làm chuyện này, phải không?”

Anh quay sang cô với vẻ mặt sầm sét, được phối hợp một cách đáng sợ bởi tia chớp vừa nhoáng qua bầu trời.

“Xin lỗi,” cô vội vã nói, ngay lập tức thấy hối hận vì lời nói của mình. Có nhiều điều người ta không bao giờ được buộc tội một quý ông người Anh, và điều đầu tiên là cố tình làm bị thương một con vật, vì bất cứ lý do gì. “Tôi xin lỗi,” cô thêm, ngay khi một tiếng sấm vang lên làm rung chuyển mặt đất. “Thực sự, tôi xin lỗi.”

“Em có biết cách đến đó không?” anh gào lên trong cơn bão.

Cô gật đầu.

“Em có thể nhóm lửa trong khi đợi anh không?”

“Tôi có thể thử.”

“Vậy thì đi đi,” anh nói sảng. “Chạy đi và tự làm ấm người. Anh sẽ đến sớm thôi.”

Cô chạy, mặc dù cô cũng chẳng rõ mình đang chạy về phía ngôi nhà hay chạy xa khỏi anh.

Và nếu nghĩ đến chuyện anh sẽ chỉ chậm hơn cô có vài phút, thì điều đó có quan trọng gì không nhỉ?

Nhưng khi cô chạy, hai chân cô đau và phồng như bốc cháy, câu trả lời cho câu hỏi đó có vẻ chẳng còn quan trọng cho lắm. Sự đau đớn vì cổ quá sức đang trào đến, chỉ có thể so sánh với những hạt mưa đang rất buốt trên mặt cô. Nhưng tất cả dường như đều thích hợp một cách kỳ lạ, như thể cô đáng bị như vậy.

Và, cô nghĩ một cách chán nản, có thể cô không đáng bị như vậy.

Khi Michael mở cánh cửa vào ngôi nhà của người làm vườn, anh đã ướt sũng đến tận xương và run như một người điên. Anh đã mất quá nhiều thời gian hơn là anh tưởng để dẫn Felix tới ngôi nhà nhỏ, và rồi, tất nhiên, anh còn phải đối mặt với nhiệm vụ tìm một chỗ kha khá để buộc con ngựa bị thương lại, bởi vì anh cũng chẳng thể bỏ mặc nó dưới một cái cây trong cơn bão sầm sét. Anh cuối cùng cũng tạo được một cái chòi tạm từ cái chuồng gà cũ, nhưng kết quả là khi anh vào được trong căn nhà, hai bàn tay anh chảy máu và đôi ủng thì lấm tẩm một thứ dơ dáy mà cơn mưa không hiểu sao chẳng thể rửa sạch nổi.

Francesca đang quỳ bên bếp lò, cố nhóm một đồng lửa. Từ âm thanh lầm bầm của cô, cô có vẻ cũng chẳng được thành công cho lắm.

“Chúa nhân từ!” cô kêu. “Chuyện gì xảy ra với anh vậy?”

“Anh gặp vấn đề khi tìm chỗ buộc Felix,” anh giải thích, giọng khàn khàn. “Anh phải dựng cho nó một chỗ trú.”

“Với hai bàn tay không của anh?”

“Anh chẳng có dụng cụ nào khác,” anh nói với một cái nhún vai.

Cô liếc một cách lo lắng ra ngoài cửa sổ. “Nó sẽ ổn chứ?”

“Anh hy vọng thế,” Michael trả lời, ngồi xuống chiếc ghế đầu ba chân để lộ đôi ủng ra. “Anh chẳng thể cứ vồ vào móng nó và thả nó chạy về nhà với cái chân bị thương đó được.”

“Không,” cô nói, “tất nhiên là không.” Và rồi gương mặt cô hiện ra vẻ khiếp sợ, và cô nhảy dựng dậy, kêu lên, “Anh sẽ ổn chứ?”

Bình thường, anh sẽ rất hoan nghênh sự quan tâm của cô, nhưng sẽ dễ hơn nhiều nếu anh biết cô đang nói về cái quỷ gì. “Em nói gì cơ?” anh hỏi lịch sự.

“Sốt rét,” cô nói, với vẻ khá khấn trương. “Anh đang ướt sũng, và anh vừa mới bị lên cơn. Tôi không muốn anh—” Cô ngừng lại, hắng giọng và rõ ràng đang nhún vai. “Sự lo lắng của tôi không có nghĩa là tôi thấy dễ dàng tha thứ cho anh hơn so với một giờ trước đây, nhưng tôi không muốn anh phải chịu một cơn tái phát.”

Anh thoáng nghĩ đến chuyện nói dối để được cô thông cảm, nhưng thay vào đó anh chỉ nói, “Nó không tái phát kiểu như vậy.”

“Anh có chắc không?”

“Khá chắc. Bị nhiễm lạnh cũng không làm phát bệnh được.”

“Ồ.” Cô mất một lúc để tiêu hóa thông tin vừa rồi. “Ừm, trong trường hợp đó...” Câu nói của cô ngắt giữa chừng, và đôi môi cô mím lại vẻ không thoải mái. “Vậy thì cứ tiếp đi,” cuối cùng cô nói.

25. Chương 18 - Phần 02

Michael giơ tay chào cô về trên chóc và quay lại với đôi ủng của mình, giật chiếc ủng thứ hai ra thật mạnh trước khi nhón tay nhắc chúng lên bằng miệng ủng và đặt xuống gần cửa. “Đừng có đụng vào đó,” anh nói lơ đãng, nhích đến bên lò sưởi. “Chúng bẩn lắm.”

“Tôi không thể nhóm lửa lên được,” cô nói, vẫn đứng một cách ngượng ngịu bên cạnh cái lò. “Tôi xin lỗi. Tôi chẳng có chút kinh nghiệm nào trong vụ này, tôi e vậy. Nhưng tôi đã tìm thấy ít gỗ khô trong góc.” Cô đưa tay về phía thanh gác lò, nơi cô đã đặt vài khúc gỗ.

Anh chuẩn bị nhóm một ngọn lửa, hai tay anh vẫn đang nhói lên một chút vì những vết xước anh bị khi dọn những bụi gai khỏi cái chuồng gà cho Felix. Thực ra anh hoan nghênh sự đau đớn này. Dù rất nhẹ, nó vẫn cho anh một cái gì đó để nghĩ đến ngoài người đàn bà đang đứng đằng sau anh.

Cô đang giận.

Anh nên đoán được cái đó. Anh đã đoán được, thực tình là vậy, nhưng anh không nghĩ nó sẽ cứa vào lòng tự hào của anh đến như vậy, và, thành thật mà nói, cả tim anh nữa. Anh đã biết, đương nhiên, rằng cô sẽ không đột nhiên tuyên bố tình yêu bất diệt với anh sau một pha mê, nhưng anh cũng hơi hơi là một tên ngốc, đủ để một phần nhỏ xíu trong anh hy vọng một kết cục như vậy, thế đấy.

Ai mà nghĩ, sau bao nhiêu năm với những thói xấu, anh lại hóa thành một kẻ lãng mạn vô phương cứu chữa như thế này?

Nhưng Francesca sẽ phải đồng ý, anh đủ chắc chắn về điều đó. Cô sẽ phải vậy. Cô đã bị nhúng chìm—khá kỹ càng, anh nghĩ với một chút thỏa mãn. Và mặc dù cô không phải là một cô gái trong trắng, điều đó vẫn có ý nghĩa gì đó với một phụ nữ nguyên tắc như Francesca.

Anh còn một việc cần quyết định—anh sẽ đợi cơn giận của cô nguôi đi, hay anh sẽ khiêu khích và lần tới cho đến khi cô chấp nhận sự hiển nhiên của hoàn cảnh này? Cái sau chắc chắn sẽ làm anh bầm dập và mệt hết hơi, nhưng anh nghĩ nó có nhiều khả năng thành công hơn.

Nếu anh để kệ cô, cô sẽ để chuyện này chìm vào quên lãng, có thể là tìm ra cách để giả vờ như chưa có gì xảy ra.

“Anh đã nhóm được lửa chưa?” anh nghe thấy cô hỏi từ bên kia phòng.

Anh quạt quạt một đốm lửa vài giây, rồi thổi ra một cách hài lòng khi ngọn lửa nhỏ xíu màu da cam bắt đầu bập bùng và lan ra. “Anh sẽ phải nhóm nó thêm một lúc nữa,” anh nói, xoay người để nhìn cô. “Nhưng đúng, nó sẽ cháy to lên nhanh thôi.”

“Tốt,” cô nói ngắn gọn. Cô bước vài bước về phía sau cho đến khi cô dựa vào cái giường. “Tôi sẽ ở ngay đây.”

Anh không thể không mỉm cười. Căn nhà chỉ có duy nhất một phòng. Cô nghĩ cô sẽ đi đâu nữa chứ?

“Anh,” cô nói, rất giống vẻ một bà giáo không được yêu thích cho lắm, “có thể ở ngay chỗ đó.”

Anh nhìn theo hướng ngón tay cô chỉ tới góc phòng đối diện. “Thật hả?” anh dài giọng.

“Tôi nghĩ thế là tốt nhất.”

Anh nhún vai. “Được.”

“Được?”

“Được.” Và rồi anh đứng dậy và bắt đầu cởi quần áo.

“Anh đang làm gì đấy?” cô há miệng.

Anh tự mỉm cười với chính mình, lưng quay về phía cô. “Đang ở yên trong góc của anh,” anh nói, quăng câu đó qua vai.

“Anh đang cởi quần áo của anh ra,” cô nói, không biết sao giọng cô có thể nghe như vừa choáng váng vừa kể cả.

“Anh khuyên em cũng làm thế đi,” anh nói, nhăn mặt khi nhận ra một vệt máu trên ống tay áo. Khỉ thật, nhưng đúng là tay anh trông thật tởm.

“Tôi hoàn toàn chắc chắn sẽ không,” Francesca nói.

“Cầm cái này hộ, được không?” anh nói, quăng cho cô cái áo sơ mi. Cô ré lên khi nó bay thẳng vào ngực cô, và làm cho anh thỏa mãn không ít.

“Michael!” cô kêu, quăng dùm vải lại phía anh.

“Xin lỗi,” anh nói với giọng chẳng hề có vẻ biết lỗi. “Nghĩ là em có thể muốn dùng nó để lau người.”

“Mặc áo vào đi,” cô gầm gừ.

“Và chết rét?” anh hỏi, nhướn một bên mày kiêu ngạo. “Có sốt rét hay không thì anh cũng không muốn bị cảm lạnh. Hơn nữa, cũng chẳng phải cái gì em chưa từng nhìn thấy.” Và rồi, trước cái miệng há ra của cô, anh thêm, “Không, đợi đã. Anh xin lỗi. Em vẫn chưa thấy. Đêm qua anh chẳng cởi gì được nhiều hơn là cái quần, đúng không nhỉ?”

“Đi ra,” cô nói, giọng cô thật thấp và giận dữ.

Anh chỉ cười và nghiêng đầu về phía cửa sổ, nó đang rung lên với âm thanh của mưa đập trên kính. “Anh không nghĩ thế, Francesca. Em kẹt với anh rồi, anh e vậy.”

Và như để chứng minh lời anh, căn nhà nhỏ rung lên tới tận móng với sức mạnh của tiếng sấm.

“Em có thể sẽ muốn quay đi đấy,” Michael nói về khách khí. Đôi mắt cô hơi mở lớn vì không hiểu, nên anh thêm, “Anh sắp cởi quần.”

Cô khê gằm vì tức tối, nhưng xoay người.

“Ồ, và tránh cái chắn ra,” anh gọi, lột mở quần áo ướt sũng của mình ra. “Em đang làm nó ướt nhẹp.”

Trong một giây anh nghĩ cô sẽ ấn hông mình xuống chặt hơn, chỉ để phản đối anh, nhưng lý trí của cô chắc đã thắng, bởi vì cô đứng dậy và giặt tấm trải khỏi cái giường, giữ hết những giọt nước cô để lại.

Anh bước qua—chỉ mất bốn bước với sải chân dài của anh—và kéo một tấm chăn khác cho mình. Nó không dày như của cô, nhưng cái này cũng đủ. “Anh trùm kín người rồi,” anh gọi, khi anh đã an toàn về lại cái góc của mình.

Cô quay người. Thật chậm, với chỉ một mắt mở hé.

Michael cố không lắc đầu với cô. Thiệt tình, chuyện này có vẻ hơi muộn rồi, sau những gì đã xảy ra đêm qua. Nhưng nếu cô thấy dễ chịu hơn khi bầu vú lấy chút danh tiết trong sạch của mình, anh sẵn sàng dành cho cô ân huệ đó... trong cả buổi sáng, ít nhất là thế.

“Em đang run,” anh nói.

“Tôi lạnh.”

“Tất nhiên rồi. Váy em ướt sũng.”

Cô không nói gì, chỉ nhìn anh bằng cái nhìn nói rằng cô không định cởi quần áo.

“Vây thì cứ làm như em muốn,” anh nói, “nhưng ít nhất cũng đến ngồi bên ngọn lửa đi.”

Trông cô có vẻ lưỡng lự.

“Vì Chúa, Francesca,” anh nói, sự kiên nhẫn của anh đang cạn dần, “anh thề sẽ không vồ lấy em. Ít nhất không phải sáng nay, và không có sự cho phép của em.”

Không hiểu sao câu đó làm hai má cô nóng lên dữ dội, nhưng cô hẳn vẫn còn chút xem trọng anh và lời nói của anh, bởi vì cô bước qua căn phòng và ngồi xuống gần ngọn lửa.

“Ấm hơn chưa?” anh hỏi, chỉ để chọc cô.

“Kha khá.”

Anh cời ngọn lửa thêm vài phút nữa, cẩn thận nhen nhóm để đảm bảo lửa sẽ không tắt, thỉnh thoảng lại lén liếc nhìn sang cô. Sau một lúc, khi vẻ mặt cô đã hơi dần ra, anh quyết định thử vận may của mình, và nói, nhẹ nhàng, “Em chưa trả lời câu hỏi của anh tối hôm qua.”

Cô không quay mặt. “Câu hỏi gì vậy?”

“Anh tin là anh đã hỏi lấy em.”

“Không, anh không,” cô trả lời, giọng cô khá bình thản “anh thông báo với tôi là anh tin rằng chúng ta nên lấy nhau, và rồi giải thích tại sao.”

“Vây sao?” anh thì thầm. “Anh thật là thiếu sót.”

“Đừng có coi đó là một lời mời anh cầu hôn ngay bây giờ,” cô nói sắc lẹm.

“Em sẽ làm anh bỏ phí khoảng khắc lãng mạn vô cùng này sao?” anh dài giọng.

Anh không thể chắc, nhưng anh nghĩ đôi môi cô hơi mím lại vì nén cười chút chút xiu.

“Được rồi,” anh nói, với giọng lịch sự nhất, “anh sẽ không hỏi lấy em. Anh quên mất rằng một quý ông sẽ phải kiên quyết làm điều đó, sau những gì đã xảy ra—”

“Nếu anh là một quý ông lịch sự,” cô chen vào, “chuyện đó đã không xảy ra.”

“Có hai người tham gia vào việc đó, Francesca,” anh nhẹ nhàng nhắc cô.

“Tôi biết,” cô nói, giọng cô có vẻ cay đắng đến mức anh thấy hối hận vì đã kích cô.

Thật không may, một khi anh đã quyết định không chọc cô nữa, anh chẳng còn gì để nói cả. Và điều đó không hay cho lắm, nhưng thế đấy. Và anh im lặng, kéo tấm chăn len quần chặt hơn quanh cơ thể chỉ còn tí quần áo của mình, thỉnh thoảng lại lén lút nhìn cô, cố xem xem cô có lạnh quá không.

Anh đã cố giữ miệng, dù nó rất ngứa ngáy, để cho cô cảm thấy được yên, nhưng nếu cô làm ảnh hưởng đến sức khỏe mình... ừm, thì, mọi chuyện sẽ về không.

Nhưng cô không run, hay tỏ dấu hiệu nào đang cảm thấy quá lạnh, ngoại trừ cách cô đang giơ mấy chỗ trên cái váy về phía ngọn lửa, cố gắng một cách tuyệt vọng để làm khô nó. Đôi lúc trông cô như thể sắp sửa nói, nhưng rồi cô lại chỉ ngậm miệng lại, liếm môi và thở dài thật khẽ.

Và rồi, thậm chí không nhìn anh, cô nói, “Tôi sẽ xem xét chuyện đó.”

Anh nhướng một bên mày, chờ cô nói tiếp.

“Lấy anh,” cô nói rõ hơn, mắt vẫn dán vào ngọn lửa. “Nhưng tôi sẽ không cho anh câu trả lời bây giờ.”

“Em có thể đang mang đứa con của anh,” anh nói nhẹ nhàng.

“Tôi hoàn toàn nhận thức được điều đó.” Cô vòng tay quanh hai đầu gối đang gập lại và ôm chặt. “Tôi sẽ cho anh câu trả lời khi tôi có câu trả lời về chuyện đó.”

Những móng tay của Michael cắm vào lòng bàn tay. Anh ngủ với cô một phần để ép cô lấy anh—anh không thể lẩn tránh sự thật đó—nhưng không phải để cố gắng làm cô có mang. Anh định trói cô bằng sự đam mê, chứ không phải bằng việc có bầu ngoài dự kiến.

Và giờ đây cô đang nói với anh đại khái là, cách duy nhất cô có thể lấy anh là vì một đứa bé.

“Anh hiểu rồi,” anh nói, nghĩ rằng giọng mình đang bình tĩnh lạ lùng, nếu tính đến cơn giận dữ đang sôi lên trong người anh.

Cơn giận dữ mà có thể anh không có quyền được cảm thấy, nhưng nó vẫn ở đó, và anh không phải là một quý ông lịch sự đủ để lờ nó đi.

“Vậy thì thật tệ là anh đã hứa sẽ không vồ lấy em trong sáng nay,” anh nói đầy vẻ nham hiểm, không thể kìm nổi một nụ cười của kẻ đi săn.

Đầu cô quay phắt lại để nhìn anh.

“Anh có thể—biết nói thế nào nhỉ,” anh lăm bắm, khẽ gãi gãi quai hàm, “thực hiện điều khoản thỏa thuận. Hoặc ít nhất, tìm kiếm niềm vui thú trong khi cố gắng làm việc đó.”

“Michael—”

“Nhưng may cho anh làm sao,” anh chen vào, “vì theo như đồng hồ của anh”, anh đang ở gần chỗ cái áo khoác trên bàn, đủ để lòi cái đồng hồ bỏ túi ra—“chúng ta chỉ còn năm phút nữa là đến trưa.”

“Anh sẽ không,” cô thì thầm.

Anh không cảm thấy buồn cười lắm, nhưng vẫn mỉm cười. “Em cho anh thật ít lựa chọn.”

“Tại sao?” cô hỏi, và anh thực sự không biết cô đang hỏi gì, nhưng dù sao anh cũng trả lời, với một chút sự thật mà anh không thể né tránh:

“Bởi vì anh phải làm vậy.”

Đôi mắt cô mở lớn.

“Em hôn anh chứ, Francesca?” anh hỏi.

Cô lắc đầu.

Cô chỉ cách anh có năm bộ, và họ đang cùng ngồi trên sàn. Anh bò lại gần hơn, tim anh đập mạnh khi cô không lùi ra xa. “Em để cho anh hôn em chứ?” anh thì thầm.

Cô không động đậy.

Anh cúi về phía cô.

“Anh đã nói anh sẽ không quyến rũ em mà không được sự đồng ý của em,” anh nói, giọng anh khản đặc, lời nói của anh thoát ra cách đôi môi cô có vài inch.

Cô vẫn không động đậy.

“Em sẽ hôn anh chứ, Francesca?” anh hỏi lần nữa.

Cô lắc đầu.

Và anh biết cô là của anh.

26. Chương 19

Chương 19

... Bác thực sự tin Michael đang tính đến việc trở về. Nó không nói thẳng ra như vậy trong thư, nhưng bác không thể bỏ qua trực giác của một người mẹ. Bác biết mình không nên kéo nó khỏi thành công của nó tại Ấn Độ, nhưng bác nghĩ nó nhớ chúng ta. Chẳng phải sẽ thật tuyệt nếu có nó trở về sao?

— của Helen Stirling gửi Nữ bá tước Kilmartin, chín tháng trước chuyến trở về từ Ấn Độ của Bá tước Kilmartin

Khi cô cảm thấy đôi môi anh chạm vào môi cô, Francesca chỉ có thể kinh ngạc trước sự ngơ ngẩn của mình. Một lần nữa, Michael đã hỏi sự đồng ý của cô. Một lần nữa, anh đã cho cô cơ hội để thoát đi, để từ chối anh và ở cách xa một khoảng an toàn.

Nhưng một lần nữa, lý trí cô lại bị lệ thuộc hoàn toàn vào cơ thể, và cô đơn giản không đủ mạnh mẽ để chối bỏ hơi thở đang trở nên gấp gáp, và trái tim đang đập thành thịch của mình.

Hay là sự háo hức chậm chạp, nóng bỏng cô cảm thấy khi hai bàn tay to lớn, mạnh mẽ của anh lướt xuống trên người cô, nhích càng gần tới trái tim đàn bà của cô.

“Michael,” cô thì thầm, nhưng họ đều biết đó là lời cầu khẩn chứ không phải phản đối. Cô không yêu cầu anh ngừng lại—cô đang cầu xin anh tiếp tục, tiếp sức cho tâm hồn cô như anh đã làm đêm trước, để nhắc cô nhớ lại tất cả những lý do tại sao cô lại muốn làm một người đàn bà, và để dạy cho cô thấy niềm hạnh phúc quay cuồng trong sức mạnh nhục cảm của chính mình.

“Mmmm,” là câu trả lời của anh. Những ngón tay anh vẫn bận bịu với những chiếc nút trên áo cô, và mặc dù nó vẫn ướt và khá bất tiện, anh giải thoát cô khỏi nó trong thời gian kỷ lục, để lại cô với mỗi chiếc váy lót vải mỏng, gần như trở nên trong suốt bởi cơn mưa.

“Em thật đẹp,” anh thì thầm, nhìn xuống bóng dáng của bộ ngực cô, nổi rõ lên dưới lớp vải trắng. “Anh không thể—anh không—”

Anh không nói gì nữa, và điều đó làm cô thấy khó hiểu, và cô nhìn lên gương mặt anh. Đó không chỉ là những lời nói dối với anh, cô nhận ra với một sự ngạc nhiên choáng váng. Cổ họng anh đang động đậy với một cảm xúc cô nghĩ cô chưa bao giờ nhìn thấy nơi anh.

“Michael?” cô thì thầm. Tên anh là một câu hỏi, mặc dù cô cũng không chắc mình đang hỏi gì.

Và anh, cô khá chắc chắn, không biết làm sao để trả lời. Ít nhất không phải bằng lời. Anh nhắc bóng cô lên trên tay và bế cô tới chiếc giường, dừng lại ở ngay bên thành giường để cởi chiếc váy lót của cô.

Đây là nơi cô có thể dừng lại, Francesca tự nhắc nhở mình. Cô có thể kết thúc nó tại đây. Michael thêm muốn cô—kinh khủng, cô có thể nhìn thấy điều đó rõ ràng. Nhưng anh sẽ ngừng lại nếu cô nói ra.

Nhưng cô không thể. Bất kể bộ óc cô có tranh cãi đòi lý trí và sự sáng suốt, đôi môi cô không thể làm gì khác mà chỉ lao đảo về phía môi anh, nghiêng tới để chờ một nụ hôn, khao khát tuyệt vọng được kéo dài sự tiếp xúc.

Cô muốn điều này. Cô muốn anh. Và mặc dù cô biết nó sai trái, cô quá xấu xa để có thể ngừng lại.

Anh đã làm cho cô xấu xa.

Và cô muốn thưởng thức nó.

“Không,” cô nói, lời nói thoát ra khỏi đôi môi với sự mạnh bạo kỳ quặc.

Hai bàn tay anh sưng lại.

“Em sẽ làm chuyện đó,” cô nói.

Mắt anh gặp mắt cô, và cô nhận ra mình đang chìm vào trong những đáy sâu màu thủy ngân kia. Có hàng trăm câu hỏi trong đó, và cô chẳng hề được chuẩn bị để trả lời bất cứ câu nào. Nhưng có một điều cô tự biết chắc chắn, ngay cả khi cô không bao giờ nói ra. Nếu cô làm việc này, nếu cô không thể chối bỏ sự khát khao của bản thân, thì vì Chúa, cô sẽ làm bằng mọi cách. Cô sẽ chiếm lấy cái cô muốn, đánh cắp những cái cô cần, và cuối cùng, nếu cô có thể lấy lại được lý trí của mình và kết thúc cái sự điên rồ này, cô sẽ có một buổi chiều nóng bỏng, một đoạn khúc quay cuồng mà cô nắm quyền kiểm soát.

Anh đã đánh thức người đàn bà lả lơi trong cô, và cô muốn trả thù.

Với một bàn tay trên ngực anh, cô đẩy anh ngồi lui xuống chiếc giường, và anh ngược nhìn cô với đôi mắt rực lửa, đôi môi anh mở ra vì thèm khát khi anh nhìn cô như không thể tin nổi.

Cô bước lui lại một bước, rồi đưa tay xuống nắm lấy mép chiếc váy lót của mình. “Anh muốn em cởi nó ra không?” cô thì thầm.

Anh gật đầu.

“Nói đi,” cô yêu cầu. Cô muốn biết có phải anh đã không nói nổi nữa không. Cô muốn biết liệu cô có thể làm cho anh điên cuồng, trở thành nô lệ của những ham muốn của anh, như cách anh đã làm với cô.

“Phải,” anh thở hắt ra, lời nói phát ra khản đặc và tả tơi.

Francesca chẳng phải một cô gái trong trắng; cô đã kết hôn hai năm với một người đàn ông mạnh khỏe và có những ham muốn thường xuyên, một người đàn ông đã chỉ cho cô biết trân trọng điều tương tự trong cô. Cô biết cách tỏ ra trơ tráo, hiểu rằng nó cũng sẽ làm cô cảm thấy háo hức, nhưng chẳng có gì cho cô biết trước luồng điện trong khoảnh khắc này, sự rung động bủn rủn khi thoát ý cho Michael xem.

Hay luồng hơi nóng mãnh liệt cô cảm thấy khi cô đưa ánh mắt lên mắt anh, và thấy anh nhìn cô.

Đây là sức mạnh.

Và cô thích nó.

Với sự chậm chạp cố ý, cô khẽ kéo mép váy lên, bắt đầu ngay phía trên đầu gối cô, và rồi trượt dần trên đùi cô cho đến khi đến gần hông.

“Đủ chưa?” cô khích, liếm môi với một nụ cười nửa miệng đầy khêu gợi.

Anh lắc đầu. “Nữa,” anh yêu cầu.

Yêu cầu? Cô không thích thế. “Cầu xin em đi,” cô thì thầm.

“Nữa đi,” anh nói, vẻ nhún mình hơn.

Cô gật đầu với anh đồng ý, nhưng ngay trước khi cô để anh thấy đám cỏ nữ tính của mình cô quay người đi, lắc qua lắc lại để kéo chiếc váy lót lên qua hông cô, rồi qua lưng và cuối cùng ra khỏi đầu.

Hơi thở của anh trở nên nóng và nặng nề trên môi; cô có thể nghe mọi âm thanh của nó, gần như cảm thấy nó đang mơn trớn lưng mình. Nhưng cô vẫn không quay người lại. Thay vào đó cô thở ra một tiếng rên thật chậm, quyến rũ và lướt tay lên hai bên người mình, hơi lượn ra sau khi nó đi qua cặp mông của cô, rồi chuyển ra trước cho đến khi chúng tới trước ngực. Và rồi, mặc dù cô biết anh không thể thấy cô, cô xiết tay lại.

Anh hẳn biết cô đang làm gì.

Và nó sẽ làm anh phát cuồng.

Cô nghe thấy tiếng lục xục trên giường, nghe thấy khung giường kêu cọt kẹt và rên rỉ, và cô ra một mệnh lệnh thật ngắn gọn:

“Không được động đây.”

“Francesca,” anh rên, và giọng anh gần hơn. Anh hẳn đã ngồi dậy, hẳn chỉ còn cách vài giây trước khi với lấy cô.

“Nằm xuống,” cô nói khẽ, cảnh cáo.

“Francesca,” anh lại nói, nhưng giờ có thoáng chút tuyệt vọng trong giọng anh.

Điều đó làm cô mỉm cười. “Nằm xuống,” cô nhắc lại, vẫn không nhìn anh.

Cô nghe thấy anh thở dốc, biết rằng anh không cử động, rằng anh vẫn đang cố quyết định xem nên làm gì.

“Nằm xuống,” cô nói, một lần cuối. “Nếu anh muốn em.”

Trong một giây chỉ có sự im lặng, và rồi cô nghe thấy anh nằm lại xuống giường. Nhưng cô cũng nghe thấy hơi thở của anh, giờ đây nhuộm vẽ gấp gáp ngắt quãng đầy nguy hiểm.

“Thế mới đúng chứ,” cô thì thầm.

Cô khiêu khích anh thêm một chút nữa, khẽ đưa tay trên làn da mình, những móng tay cô lướt trên mặt ngoài, làm gai ốc nổi lên theo lối chúng đi. “Mmmm,” cô rên, âm thanh khêu gợi một cách cố tình. “Mmmm.”

“Francesca,” anh thì thào.

Cô đưa tay lên bụng, rồi trượt xuống, chưa đủ sâu để tự chạm vào mình—cô không chắc cô đã đủ xấu xa để có thể làm vậy—nhưng vừa đủ để úp lên cái gò của cô, để cho anh hoàn toàn không biết, và phải tự hỏi không hiểu những ngón tay cô đang làm gì.

“Mmmm,” cô thì thầm lần nữa. “Ôi.”

Anh phát ra một âm thanh, sâu thẳm, nguyên sơ, và hoàn toàn không thể hiểu được. Anh đang gần đến điểm giới hạn; cô sẽ không thể đẩy anh xa hơn nữa.

Cô ngoái nhìn qua vai, liếm môi khi cô liếc anh. “Anh nên cởi cái đó ra,” cô nói, để ánh mắt mình lia xuống vùng vẫn đang được che kín của anh. Anh không cởi bỏ hoàn toàn khi anh lột quần áo ướt ra, và cái đàn ông của anh đang căng lên dữ dội dưới lớp vải. “Trông anh không có vẻ thoải mái lắm,” cô thêm, nhướm giọng nói của mình với một chút xú về ngay thơ.

Anh găm gù cái gì đó rồi chính xác là xé phất đồ lót của mình ra.

“Ôi trời,” Francesca nói, và mặc dù cô định nói câu đó như một phần trong trò khiêu khích quyến rũ của mình, cô nhận ra cô hoàn toàn nghĩ đúng như vậy. Trông anh thật lớn và mạnh mẽ, và cô biết cô đang chơi một trò chơi nguy hiểm, đẩy anh đến mức giới hạn.

Nhưng cô không thể ngừng lại. Cô đang hưởng vinh quang bằng quyền lực của mình đối với anh, và cô chắc chắn không thể ngừng lại.

“Được đây,” cô gù gù, để ánh nhìn của mình chạy lên và xuống khắp cơ thể anh, và dừng lại ngay trên cái đàn ông của anh.

“Frannie,” anh nói, “đủ rồi.”

Cô để ánh mắt mình nhìn thẳng vào mắt anh. “Anh phải tuân theo em, Michael,” cô nói với vẻ uy quyền mềm mại. “Nếu anh muốn em, anh có thể có em. Nhưng em nắm quyền chủ động.”

“Fr—”

“Đó là điều kiện của em.”

Anh ngồi yên, rồi hơi ngả ra một cách phục tùng. Nhưng anh không nằm xuống. Anh vẫn ngồi, hơi ngửa ra sau, hai tay anh đặt lên tấm đệm phía sau để chống. Tất cả các cơ của anh đều căng ra, và đôi mắt anh có thoáng vẻ như mắt mèo, như thể anh đang co lại để chuẩn bị phóng tới.

Anh, cô nhận ra, với một cái rùng mình ham muốn, thật là tuyệt vời.

Và hoàn toàn là để cho cô chiếm lấy.

“Em nên làm gì bây giờ nhỉ?” cô tự hỏi thành tiếng.

“Tới đây,” anh trả lời gọn.

“Chưa đâu,” cô thở dài, xoay người cho đến khi anh nhìn ngang một bên người cô. Cô thấy ánh mắt anh chạy xuống đầu ngực căng cứng của mình, thấy đôi mắt anh tối lại khi anh liếm môi. Và cô thấy mình còn căng ra hơn nữa, khi hình ảnh cái lưỡi của anh trên người cô tạo ra một luồng hơi nóng chạy khắp thân thể.

Cô đưa một bàn tay lên ngực, khum lại bên dưới, tự nâng mình lên một chút, như một lời mời hấp dẫn. “Có phải đây là cái anh muốn?” cô thì thầm.

Giọng anh không gì khác hơn là một tiếng gầm gừ. “Em biết anh muốn gì.”

“Mmm, phải,” cô lẩm bẩm, “nhưng ngay lúc này thì sao? Chẳng phải mọi việc đều ngọt ngào hơn khi chúng ta bị buộc phải chờ đợi chúng?”

“Em không thể biết được đâu,” anh nói thều thào.

Cô nhìn xuống ngực mình. “Em tự hỏi không biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu em làm... thế này,” cô nói, và đưa những ngón tay trên đầu ngực, về chúng, cơ thể cô uốn éo khi cử động đó làm cô rùng mình đến tận xương tủy.

“Frannie,” Michael rên. Cô nhìn lên anh. Đôi môi anh há ra, và đôi mắt anh ngồi lên thêm khát.

“Em thích thế,” Francesca nói, gần như với sự ngạc nhiên. Cô chưa bao giờ tự đụng vào mình theo cách này, thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến nó cho tới ngay lúc này, với Michael là khán giả bị cầm tù của cô. “Em thích thế,” cô lại nói, rồi đưa tay lên ngực bên kia và cùng thỏa mãn chúng. Cô đẩy chúng lên, hai bàn tay cô như một cái áo lót quyến rũ.

“Ôi, Chúa ơi,” Michael rên.

“Em chẳng hề biết là em có thể làm điều này,” cô nói, ngửa lưng ra.

“Anh có thể làm tốt hơn nữa,” anh thở dốc.

“Mmm, anh có thể,” cô đồng ý. “Anh có nhiều kinh nghiệm lắm, phải không nào?” Và cô ném cho anh một cái nhìn, một cái nhìn duyên dáng phức tạp, như thể cô thấy thoải mái với thực tế rằng anh đã quyến rũ hàng loạt phụ nữ. Và sự thực lạ lùng là, cho đến ngay thời điểm này, cô nghĩ cô vẫn như vậy.

Bây giờ anh là của cô. Của cô để cô khiêu khích và của cô để cô thưởng thức, và chỉ cần cô có anh ở tại ngay cái chỗ mà cô muốn, cô sẽ không nghĩ về những người đàn bà đó. Họ không có ở đây trong căn phòng này. Chỉ có cô, và Michael, và sức nóng hừng hực đang bốc lên giữa họ.

Cô nhích dần tới cái giường, gạt tay anh ra khi anh với lấy cô. “Nếu em để anh chạm vào một bên, anh sẽ hứa với em một điều chứ?” cô thì thào.

“Bất cứ cái gì.”

“Không gì hết,” cô nói, giọng cô hơi có vẻ trịnh trọng. “Anh có thể làm những gì em cho phép và không thêm gì hết.”

Anh gật đầu nhát gừng.

“Nằm xuống,” cô ra lệnh.

Anh làm theo.

Cô leo lên giường, không để cho cơ thể họ đụng chạm một chút xúu nào. Nâng người lên bằng tứ chi, cô để cho mình đung đưa phía trên anh, và rồi nói thật nhẹ, “Một tay, Michael. Anh có thể dùng một tay.”

Với một tiếng rên như thể vừa bị rút khỏi cổ họng anh, anh đưa tay chạm vào cô, bàn tay anh đủ to để nắm lấy cả một bên ngực. “Ôi, Chúa ơi,” anh thở dốc, cơ thể anh giật lên trong khi anh xiết lấy cô. “Cả hai tay đi, làm ơn,” anh cầu khẩn.

Cô không thể cưỡng lại anh. Sự đụng chạm đơn giản duy nhất đó đã làm cô cháy rùng rục, và ngay cả khi cô muốn thể hiện quyền uy của mình đối với anh, cô không thể nói không. Gật đầu bởi vì cô khó mà nói nổi, cô cong lưng, và rồi bỗng nhiên cả hai bàn tay anh đã ở trên người cô, ve vuốt, mơn trớn, kích thích cho cảm giác đang dâng cao của cô trở nên điên cuồng.

“Cái núm,” cô thì thầm. “Làm như em đã làm đi.”

Anh mỉm cười kín đáo, cho cô cảm giác rằng cô có thể không còn được chủ động nhiều như cô đã nghĩ, nhưng anh vẫn làm như cô ra lệnh, những ngón tay tra tấn đầu ngực cô.

Và như đã hứa, anh còn giỏi hơn cả cô nữa.

Thân thể cô giật lên, và cô gần như mất hết sức lực để có thể ngồi thẳng. “Ngậm em vào miệng đi,” cô ra lệnh, nhưng giọng cô không còn vẻ ra lệnh như trước. Cô đang cầu xin anh, và họ đều biết chuyện đó.

Nhưng cô muốn thế. Ôi, cô muốn vậy biết bao. John, với tất cả sự sôi nổi trên giường của anh ấy, chưa từng yêu bộ ngực cô theo cách Michael đã làm đêm trước. Anh chưa bao giờ ngậm cô, chưa bao giờ cho cô thấy làm thế nào mà môi và răng lại có thể làm cả cơ thể cô quặn quại. Francesca chưa bao giờ biết rằng một người đàn ông và một người đàn bà có thể làm một việc như vậy.

Nhưng giờ cô đã biết, cô không thể thôi tưởng tượng về nó.

“Cúi xuống thấp nữa đi,” Michael nói nhẹ nhàng, “nếu như em vẫn muốn anh nằm.”

Vẫn đang bò trên tứ chi, cô khom người thấp xuống, để cho một bên ngực đung đưa gần miệng anh đến mức đau đớn.

Đầu tiên anh chẳng làm gì cả, buộc cô phải lảo đảo càng lúc càng thấp hơn, cho đến khi đầu vú cô khê lướt qua đôi môi anh.

“Em muốn gì, Francesca?” anh hỏi, hơi thở của anh nóng bỏng và ẩm ướt trên người cô.

“Anh biết mà,” cô thì thầm.

“Nói lại đi.”

Cô không còn chủ động nữa. Cô biết vậy, nhưng cô chẳng quan tâm. Giọng anh hơi có chút uy quyền, nhưng cô đã đi quá xa để có thể làm bất cứ cái gì khác ngoài việc tuân theo.

“Ngậm em vào miệng,” cô lại nói.

Đầu anh nẩy lên và đôi môi anh ngậm lấy cô, lồi cô xuống cho đến khi cô ở trong một tư thế cho phép anh có thể thưởng thức cô dễ dàng. Anh mơn trớn và kích thích, và cô cảm thấy mình càng chìm sâu hơn vào phép màu của anh, đánh mất hết ý chí và sức lực, chẳng muốn gì hơn là nằm xuống và cho phép anh làm bất cứ cái gì anh muốn với cô.

“Giờ thì sao?” anh hỏi về lịch sự, nhả cô ra. “Thêm nữa như thế này? Hay là” —anh đảo lười theo một cách vô cùng quái ác—“cái gì đó khác?”

“Cái gì đó khác,” cô thở dốc, và cô không chắc đó là do cô muốn một cái gì đó khác hay vì cô không nghĩ mình có thể chịu đựng thêm một phút những gì anh vừa mới làm.

“Em nắm quyền chủ động,” anh nói, giọng anh có chút xiu về giấu cợt. “Anh là để tuân theo lệnh em.”

“Em muốn... em muốn...” Cô đang thở quá gấp để có thể kết thúc câu. Hoặc có thể cô chỉ không biết cô muốn gì.

“Anh có nên cho em vài lựa chọn không nhỉ?”

Cô gật đầu.

Anh rê một ngón tay qua giữa bụng cô và tới cái đàn bà của cô. “Anh có thể chạm vào em ở đây,” anh nói bằng giọng thì thầm quái quỷ, “hoặc nếu em thích, anh có thể hôn em.”

Thân thể cô căng ra với suy nghĩ đó.

“Nhưng cái đó lại dẫn đến những câu hỏi mới,” anh nói. “Em nằm xuống và để anh quỳ giữa hai chân em, hay em sẽ ở trên anh và tự hạ mình xuống miệng anh?”

“Ôi, Chúa ơi!” Cô không biết. Cô hoàn toàn không biết những chuyện như thế là có thể.

“Hoặc là,” anh nói về suy nghĩ, “em có thể ngậm anh vào miệng. Anh chắc anh sẽ thích như vậy, mặc dù nếu phải nói thật, chuyện đó thực sự không còn nằm trong khúc dạo đầu nữa rồi.”

Francesca cảm thấy môi cô đang há ra vì choáng, và cô không thể không liếc xuống cái đàn ông của anh, lớn và sẵn sàng vì cô. Cô đã từng hôn John ở đó một hoặc hai lần, khi cô cảm thấy vô cùng bạo dạn, nhưng ngậm nó vào miệng?

Việc đó thật quá xấu. Ngay cả trong tình trạng hư hỏng hiện tại của cô.

“Không,” Michael nói với một nụ cười khoái trá. “Một lúc khác, có thể vậy. Anh có thể nói là em sẽ là một học sinh ranh ma vô cùng.”

Francesca gật đầu, không thể tin nổi là cô đang hứa.

“Vậy thì bây giờ,” anh nói, “đó là những lựa chọn của chúng ta, hay là...”

“Hay là sao?” cô hỏi, giọng cô giống một lời thì thầm khản đặc hơn.

Hai bàn tay anh đặt lên hông cô. “Hay là chúng ta cứ chuyển thẳng sang món chính,” anh nói về ra lệnh, khẽ ấn một cách nhẹ nhàng nhưng vững chắc trên người cô, đưa cô xuống cái bằng chứng của sự ham muốn của mình. “Em có thể cưới lên anh. Em đã làm thế bao giờ chưa?”

Cô lắc đầu.

“Em có muốn không?”

Cô gật đầu.

Một bàn tay anh rời hông cô và tìm đến sau đầu cô, kéo cô xuống cho đến khi họ mũi chạm mũi. “Anh không phải một chú ngựa non hiền lành,” anh khẽ nói. “Anh đảm bảo với em, em sẽ phải cố gắng để ngồi vững đấy.”

“Em muốn như vậy,” cô thì thầm.

“Em sẵn sàng cho anh chưa?”

Cô gật đầu.

“Em chắc chứ?” anh thì thầm, đôi môi anh cong lên vừa đủ để trêu chọc cô. Cô không chắc anh đang hỏi cái gì, và anh biết như vậy.

Cô chỉ nhìn anh, mắt mở to thắc mắc.

“Em ướt chứ?” anh thì thào.

Đôi má cô nóng lên—làm như chúng chưa cháy sẵn rồi vậy, nhưng cô gật đầu.

“Em chắc chứ?” anh thắc mắc. “Có thể anh nên kiểm tra, cho chắc.”

Hơi thở của Francesca trở nên đứt quãng khi cô nhìn bàn tay anh vòng quanh đùi cô, nhích dần tới điểm giữa của cô. Anh cử động thật chậm, cố tình, tra tấn sự chờ đợi. Và rồi, ngay khi cô nghĩ mình sắp hết lên, anh chạm vào cô, một ngón tay lười biếng vẽ những vòng tròn trên da thịt mềm mại của cô.

“Hay lắm,” anh gầm gừ, lời anh như vọng lại tiếng cô.

“Michael,” cô thở hắt.

Nhưng anh đang quá tận hưởng vị trí của mình để có thể cho phép cô vội vã. “Anh không biết nữa,” anh nói. “Em đã sẵn sàng ở đây, nhưng còn... ở đây thì sao?”

Francesca suýt nữa hét lên khi một ngón tay của anh luồn vào trong.

“Ồ, phải,” anh thì thầm. “Và em cũng thích như vậy nữa.”

“Michael... Michael...” Đó là tất cả những gì cô có thể nói.

Một ngón tay nữa luồn vào cạnh ngón đầu tiên. “Thật ảm,” anh khẽ nói. “Ngay chính trái tim của em.”

“Michael...”

Đôi mắt anh gặp mắt cô. “Em có muốn anh không?” anh hỏi, giọng anh quả quyết và thẳng thắn.

Cô gật đầu.

“Ngay bây giờ?”

Cô lại gật đầu, lần này háng hái hơn.

Những ngón tay của anh chuôi ra, và hai bàn tay anh lại đặt lên hông cô, hướng cô xuống... xuống... cho đến khi cô có thể cảm thấy cái đầu của anh ở nơi đó của cô. Cô cố nhích cơ thể xuống trên anh, nhưng anh giữ cô lại. “Đừng nhanh quá,” anh thì thầm.

“Làm ơn...”

“Để anh dẫn em,” anh nói, và hai bàn tay anh nhẹ nhàng ấn hông cô, nhích cô dần xuống cho đến khi cô cảm thấy mình được mở rộng bởi anh. Cảm giác anh thật lớn, và cũng thật khác lạ trong tư thế này.

“Tốt chứ?” anh hỏi.

Cô gật đầu.

“Nữa?”

Cô lại gật đầu.

Và anh tiếp tục tra tấn, giữ mình thật yên, nhưng nhích cơ thể của cô xuống trên người anh, cứ mỗi chút anh tiến vào trong cô, anh lại đánh cắp hơi thở của cô, giọng nói, ngay cả khả năng suy nghĩ của cô.

“Nhúc nhích lên xuống đi,” anh ra lệnh.

Đôi mắt cô vọt lên gặp anh.

“Em có thể làm được,” anh nói nhẹ nhàng.

Cô làm theo, thăm dò từng cử động, rên lên trước khoái cảm của sự cọ xát, rồi thở hắt ra khi nhận ra cô đang trượt sâu thêm xuống trên người anh, rằng anh vẫn chưa hoàn toàn vào trong cô.

“Để anh vào tận nơi đi,” anh nói.

“Em không thể.” Và cô không thể. Cô không đời nào có thể. Cô biết cô đã làm vậy đêm hôm trước, nhưng lần này khác. Anh không thể vừa được.

Hai tay anh xiết chặt trên người cô, và hông anh hơi cong lên, và rồi với một tia chớp tê dại, cô đã thấy mình ngồi ngay trên anh, da chạm da.

Và cô gần như không thở nổi.

“Ôi, Chúa ơi,” anh rên.

Cô chỉ ngồi đó, đung đưa, không biết phải làm gì.

Hơi thở của anh trở nên gấp gáp, và cơ thể anh bắt đầu vụng vọ bên dưới cô. Cô nắm lấy vai anh để tìm điểm tựa, để ngồi vững, và rồi, cô bắt đầu dịch chuyển lên xuống, để chủ động, để tự tìm kiếm khoái cảm cho chính mình.

“Michael, Michael,” cô rên, cơ thể cô bắt đầu lảo đảo sang hai bên, không thể giữ thẳng, không thể duy trì sức lực trước những cơn sóng nóng bỏng tràn qua cô.

Anh chỉ gầm gừ, cơ thể anh giật lên bên dưới cô. Và như đã nói, anh không dịu dàng, và anh không bị thuận phục. Anh buộc cô phải cố gắng tìm kiếm sự đam mê của mình, phải giữ chặt, phải chuyển động cùng anh, và ngược với anh, và rồi...

Một tiếng thét bật ra từ cổ cô.

Và thế giới như vỡ vụn ra.

Cô không biết phải làm gì, phải nói gì. Cô buông tay khỏi hai vai anh khi người cô thẳng lên và ngửa ra, tất cả các cơ đều căng cứng hết mức.

Và bên dưới cô, anh nổ búng. Gương mặt anh vẹo vọ, cơ thể anh nâng cả hai người lên khỏi chiếc giường, và cô biết anh đang trút cả mình vào trong cô. Tên cô trên môi anh, hết lần này đến lần khác, càng lúc càng nhỏ cho đến khi nó chỉ còn là một lời thì thầm khe khẽ. Và khi anh đã xong, tất cả những gì anh nói là, “Nằm với anh.”

Cô làm theo. Và cô ngủ.

Lần đầu tiên sau bao nhiêu ngày, cô ngủ thật sâu và thực sự.

Và cô không bao giờ biết rằng anh nằm thức suốt thời gian đó, đôi môi anh bên thái dương cô, bàn tay anh trên mái tóc cô.

Thì thầm tên cô.

Thì thầm cả những lời khác nữa.

27. Chương 20 - Phần 01

Chương 20

... Michael sẽ làm bất cứ cái gì anh ấy muốn. Anh ấy luôn như thế.

—của Nữ bá tước Kilmartin gửi Helen Stirling, ba ngày sau khi nhận được thư của Helen

Những ngày sau đó không hề mang đến cho Francesca một chút bình yên nào. Khi cô nghĩ về chuyện đó dựa theo lý trí—hoặc ý nhất là lý trí hết mức cô có thể—đường như lẽ ra cô đã phải tìm ra câu trả lời nào đó, phải cảm thấy một chút sự hợp lý trong chuyện này, một cái gì đó có thể bảo cho cô biết nên phải làm gì, phải cư xử thế nào, cô nên có quyết định ra sao.

Nhưng, không. Chẳng có gì cả.

Cô đã ngủ với anh hai lần.

Hai lần.

Với Michael.

Riêng cái đó thôi lẽ ra cũng đủ để xác định lựa chọn của cô, thuyết phục cô chấp nhận lời cầu hôn của anh. Cái đó lẽ ra phải rất rõ ràng. Cô đã ăn nằm với anh. Cô có thể đang có mang, mặc dù khả năng đó dường như khá nhỏ, nếu nghĩ đến việc cô đã phải mất tròn hai năm để có bầu với John.

Nhưng ngay cả nếu không có những hậu quả như thế, quyết định của cô lẽ ra phải thật hiển nhiên. Trong thế giới của cô, trong xã hội của cô, cái kiểu thân mật như cô đã làm chỉ đồng nghĩa với duy nhất một điều.

Cô phải lấy anh.

Vậy nhưng cô vẫn không thể lờ từ vâng ra khỏi miệng mình. Mỗi khi cô nghĩ cô sẽ tự thuyết phục bản thân rằng đó là việc cô phải làm, có một giọng nói nhỏ xíu bên trong cô buộc cô phải dè dặt, và cô ngừng lại, không thể tiến thêm, quá sợ hãi việc phải đào sâu vào những cảm xúc của mình và cố tìm hiểu xem tại sao cô lại cảm thấy dờ dẩn đến thế.

Michael không hiểu, đương nhiên. Sao anh có thể hiểu được, khi cô cũng chẳng hiểu nổi mình?

“Anh sẽ gọi mục sư vào sáng mai,” anh thì thầm vào tai cô khi giúp cô ngồi lên con ngựa mới, bên ngoài căn nhà của người làm vườn. Cô đã thức dậy một mình, đầu đó vào khoảng chiều muộn, một mẩu tin nhắn đặt trên chiếc gối bên cạnh cô, giải thích rằng anh đang đưa Felix về Kilmartin và sẽ trở lại sớm với một con ngựa mới.

Nhưng anh chỉ mang một con ngựa, buộc cô lại phải cưỡi chung yên với anh, lần này cô ngồi sau lưng.

“Em chưa sẵn sàng,” cô nói, một cảm giác hoảng loạn bất chợt dâng lên trong ngực. “Đừng gặp ông ta. Chưa được.”

Gương mặt anh sầm lại, nhưng anh không cho phép cơn giận của mình dâng lên cao hơn. “Chúng ta sẽ nói chuyện đó sau,” anh nói.

Và họ cưỡi ngựa về nhà trong im lặng.

Cô cố trốn về phòng mình khi họ về tới Kilmartin, lăm bắm cái gì đó về việc cần phải tắm, nhưng anh tóm lấy tay cô, nắm tay anh thật chặt và không suy suyển, và cô nhận ra mình lại ở một mình với anh, trở lại căn phòng khách hoa hồng chứ chẳng đâu khác, cánh cửa đang đóng chặt sau lưng họ.

“Tất cả những chuyện này là sao?” anh hỏi.

“Ý anh là gì?” cô ngừng lại, cố gắng tuyệt vọng không nhìn về phía cái bàn sau lưng anh. Đó chính là cái bàn mà anh đã đặt cô ngồi lên đó tối hôm trước, rồi làm những chuyện không thể nói ra với cô.

Và riêng hình ảnh đó cũng đủ để làm cô run lên.

“Em biết ý anh là gì,” anh nói về thiếu kiên nhẫn.

“Michael, em—”

“Em sẽ lấy anh chứ?” anh hỏi.

Chúa ơi, cô ước sao anh sẽ không nói toạc ra như vậy. Sẽ dễ dàng né tránh hơn bao nhiêu nếu câu nói đó không được nói ra, treo lơ lửng ngay giữa họ.

“Em—em—”

“Em sẽ lấy anh chứ?” anh nhắc lại, lần này lời nói thật cứng rắn, và có thêm chút góc cạnh.

“Em không biết,” cuối cùng cô trả lời. “Em cần thêm thời gian.”

“Thời gian để làm gì?” anh gắt. “Để anh cố gắng thêm chút nữa làm cho em có mang?”

Cô nhả mặt như thể bị đánh.

Anh tiến về phía cô. “Bởi vì anh sẽ làm thế đấy,” anh cảnh báo. “Anh sẽ đè em ra ngay bây giờ, và rồi tối nay, và rồi ba lần nữa vào ngày mai nếu điều đó là cần thiết.”

“Michael, thôi đi...” cô thì thầm.

“Anh đã ăn nằm với em,” anh nói, giọng anh bình thản vậy mà vẫn có vẻ khấn trương kỳ lạ. “Hai lần. Em chẳng còn trong trắng gì. Em biết điều đó có nghĩa là sao.”

Và bởi vì cô chẳng phải trong trắng gì—và chẳng ai trông đợi cô như vậy—nên cô mới có thể nói, “Em biết. Nhưng điều đó chẳng quan trọng. Nếu như em không có mang.”

Michael rút lên một từ cô chưa bao giờ mơ anh có thể nói ra trước mặt cô.

“Em cần thời gian,” cô nói, vòng tay ôm lấy người mình.

“Tại sao?”

“Em không biết. Để nghĩ. Để tìm cách giải quyết. Em không biết.”

“Còn cái quỷ gì để mà nghĩ nữa?” anh bật ra.

“Ừm, ví dụ như là, về chuyện liệu anh có thể làm một người chồng tốt không,” cô bật lại, cuối cùng cũng bắt đầu tức giận.

Anh lui lại. “Câu đó có nghĩa quái gì thế?”

“Những việc làm trong quá khứ của anh, đầu tiên là thế,” cô trả lời, nheo mắt lại. “Anh chẳng hẳn là một hình mẫu đoạn chính của con chiên đạo Thiên chúa.”

“Cái đó, phát ra từ người đàn bà đã ra lệnh cho tôi cởi bỏ quần áo mới chiều nay sao?” anh giễu cợt.

“Đừng có xấu thế,” cô nói với giọng thật thấp.

“Đừng có thách thức sự kiểm chế của anh.”

Đầu cô bắt đầu quay cuồng, và cô ấn các ngón tay vào thái dương. “Vì Chúa, Michael, anh không thể để em suy nghĩ sao? Anh không thể cho em chút thời gian suy nghĩ sao?”

Nhưng sự thực là, cô phát sợ nếu phải nghĩ. Bởi vì cô sẽ nhận ra cái gì chứ? Rằng cô là một người lẳng lơ, mất nét? Rằng cô đã cảm thấy một sự phấn khích hoang sơ với người đàn ông này, một cảm giác ngây ngất, xấu xa chưa từng có với chồng của cô, người mà cô yêu đến từng phần nhỏ trong trái tim mình.

Cô đã tìm thấy khoái lạc với John, nhưng chẳng có gì như thế này.

Cô thậm chí chưa bao giờ mơ chuyện này có tồn tại.

Vậy mà cô đã tìm thấy nó với Michael.

Bạn cô. Người bạn tâm sự của cô.

Người tình của cô.

Chúa ơi, cô đã thành cái gì thế này?

“Làm ơn,” cuối cùng cô khẽ nói. “Làm ơn. Em cần ở một mình.”

Michael nhìn cô chằm chằm thật lâu, lâu đủ để làm cô muốn ngọ ngoạy dưới ánh mắt soi mói của anh, nhưng cuối cùng anh chỉ khẽ chửi thề và bước ra khỏi căn phòng.

Cô rút phịch xuống chiếc ghế sofa và úp mặt vào tay. Nhưng cô không khóc.

Cô không khóc. Không có lấy một giọt nước mắt. Và dù có chết, cô cũng chẳng thể hiểu được tại sao.

Anh sẽ không bao giờ hiểu nổi đàn bà.

Michael chửi thề dữ dội trong khi giật đôi ủng ra, quăng cái thứ chết tiệt đó vào cánh cửa tủ của mình.

“Thưa ngài?” giọng nói ngập ngừng của anh người hầu vang lên, anh ta vừa thò đầu qua cánh cửa đang mở sang phía phòng thay đồ.

“Không phải lúc này, Reivers,” Michael gắt.

“Vâng,” anh người hầu nói thật nhanh, vội vàng bước qua phòng để nhặt đôi ủng lên. “Tôi sẽ chỉ mang chúng đi. Ngài sẽ muốn chúng được cọ rửa.”

Michael lại chửi thề.

“Er, hoặc có thể là đốt luôn.” Reivers nuốt khan.

Michael chỉ nhìn anh ta và gằm gừ.

Reivers chuồn, nhưng cái đồ ngốc đó, hẳn ta quên đóng cửa.

Michael đá nó đồng sầm lại, chửi thề lần nữa khi anh không thể thấy thỏa mãn với tiếng ầm đó.

Ngay cả chút vui vẻ giờ cũng đã biến mất khỏi đời anh, dường như vậy.

Anh đi đi lại lại không ngừng trên tấm thảm màu vang đỏ, chỉ thỉnh thoảng dừng lại bên cái cửa sổ.

Quên chuyện hiểu phụ nữ đi. Anh sẽ không bao giờ giả vờ rằng mình có khả năng đó. Nhưng anh từng nghĩ anh hiểu Francesca. Ít nhất đủ rõ để tự bảo với mình rằng cô sẽ lấy bất cứ người đàn ông nào cô đã ngủ cùng hai lần.

Một lần, có thể không. Một lần thì cô có thể gọi đó là một sự sai lầm. Nhưng hai lần—

Cô sẽ không bao giờ cho phép một người đàn ông ăn nằm với cô hai lần trừ phi cô coi trọng anh ta một chút.

Nhưng, anh nghĩ với một vẻ u ám méo mó, rõ ràng không phải vậy.

Rõ ràng cô sẵn sàng sử dụng anh để thỏa mãn khoái lạc của cô—và cô đã làm vậy. Vì chúa, cô đã. Cô đã giành quyền chủ động, nắm lấy cái cô muốn, chỉ từ bỏ quyền kiểm soát khi ngọn lửa giữa họ bùng lên thành một cơn bão rừng rực.

Cô đã sử dụng anh.

Và anh chưa từng nghĩ cô có thể làm như vậy.

Cô có từng như vậy với John? Cô có từng nắm quyền chủ động? Cô có từng—

Anh ngừng lại, bàn chân anh chôn chặt tại chỗ trên tấm thảm.

John.

Anh đã quên mất John.

Sao chuyện này có thể xảy ra chứ?

Đã bao năm, mỗi lần anh nhìn thấy Francesca, mỗi lần anh nghiêng người tới chỉ để hít một thoáng hương ngây ngất của cô, John đã luôn ở đó, đầu tiên là trong ý nghĩ, và rồi trong ký ức của anh.

Nhưng từ cái khoảnh khắc cô bước vào phòng khách hoa hồng đêm qua, khi anh nghe tiếng bước chân cô sau lưng và thì thầm lời nói, “Lấy anh đi,” với chính mình, anh đã quên mất John.

Ký ức về anh ấy sẽ không bao giờ biến mất. Anh ấy quá thân thiết, quá quan trọng—với cả hai người. Nhưng đầu đó trên chặng đường, đầu đó trên chặng đường lên Scotland, nếu nói chính xác, Michael cuối cùng cũng cho phép mình nghĩ rằng—

Mình có thể lấy cô ấy. Mình có thể cầu hôn cô ấy. Mình thực sự có thể.

Và khi anh đã tự cho phép mình, anh càng lúc càng bớt cảm thấy như thể mình đang đánh cắp cô khỏi ký ức về anh họ của anh.

Michael không đòi hỏi được đặt vào vị trí này. Anh chưa bao giờ nhìn lên trời cao và ao ước được sở hữu danh hiệu bá tước. Anh chưa bao giờ thực sự ước mình có Francesca, chỉ chấp nhận rằng cô sẽ không bao giờ có thể là của anh.

Nhưng John đã mất. Anh ấy đã mất.

Và đó chẳng phải lỗi của ai cả.

John đã mất, và cuộc đời Michael đã bị thay đổi theo tất cả mọi cách có thể tưởng tượng ra ngoại trừ một điều.

Anh vẫn yêu Francesca.

Chúa ơi, anh yêu cô biết nhường nào.

Chẳng có lý do gì họ không thể lấy nhau. Chẳng có luật, chẳng có tục lệ, chẳng gì cả ngoài lương tâm của chính anh, mà nó, thật bất chợt, đã trở nên im lặng trước vấn đề này.

Michael cuối cùng đã cho phép mình tự hỏi, lần đầu tiên, câu hỏi duy nhất anh chưa bao giờ hỏi chính mình.

John sẽ nghĩ sao về tất cả những chuyện này?

Và anh nhận ra rằng anh họ anh sẽ cầu phúc cho họ. Trái tim John rộng lớn vậy đấy, tình yêu của anh ấy cho Francesca—và Michael—chân thành đến vậy đấy. Anh ấy sẽ muốn Francesca được yêu thương và trân trọng như cách Michael đã yêu và trân trọng cô.

Và anh ấy sẽ muốn Michael được hạnh phúc.

Cảm xúc duy nhất Michael chưa bao giờ thực sự nghĩ rằng anh có thể áp dụng cho chính mình.

Hạnh phúc.

Thử tưởng tượng mà xem.

Francesca đã đợi Michael gõ cánh cửa phòng cô, nhưng khi tiếng gõ vang lên, cô vẫn nhảy lên vì bất ngờ.

Cơn choáng váng của cô còn lớn hơn nữa khi cô mở cánh cửa và nhận ra mình phải đưa ánh mắt xuống khá nhiều. Tròn một tấc, nếu nói chính xác. Michael không đứng bên kia cánh cửa. Đó chỉ là một cô hầu, đang mang một khay đồ ăn tối cho cô.

Mắt nhắm lại nghi ngờ, Francesca thò đầu ra hành lang, nhìn hết bên này bên kia, hoàn toàn chuẩn bị để thấy Michael đang âm thầm rình mò ở trong góc tối nào đó, chỉ đợi đến đúng thời điểm để lao tới.

Nhưng chẳng thấy anh đâu cả.

“Đức ngài nghĩ bà có thể đối,” cô hầu nói, đặt cái khay xuống bàn viết của cô.

Francesca nhìn lướt những thứ trên đó xem có mảnh tin nhắn, một bông hoa, cái gì đó cho thấy ý định của Michael, nhưng chẳng có gì cả.

Và chẳng có gì cả cho suốt phần còn lại của buổi tối, và chẳng có gì trong cả sáng hôm sau nữa.

Chẳng có gì thêm ngoài một khay đồ ăn sáng, và một cái cúi đầu và nhún gối chào của cô hầu, với thêm một câu, “Đức ngài nghĩ bà có thể đối.”

Francesca đã yêu cầu được có thời gian để suy nghĩ, và có vẻ đó chính xác là thứ anh đang cho cô.

Và nó thật là khủng khiếp.

Nhưng cũng phải thừa nhận, có thể sẽ còn tệ hơn nữa nếu anh phớt lờ ý muốn của cô và không để cho cô được một mình. Rõ ràng, cô không thể tin tưởng bản thân với sự có mặt của anh. Và cô cũng chẳng tin tưởng anh cho lắm, với vẻ ngoài đầy hấp dẫn và những câu hỏi thì thầm của anh.

Em sẽ hôn anh nhé, Francesca? Em để anh hôn em nhé?

Và cô không thể từ chối, không khi mà anh đứng quá gần như vậy, đôi mắt anh—đôi mắt tuyệt vời, màu bạc, hơi nhắm—nhìn cô với sự mãnh liệt nóng bỏng.

Anh đã làm cô mất hồn. Đó có thể là cách giải thích duy nhất.

Cô tự mặc quần áo buổi sáng hôm đó, khoác lên người một bộ váy ban ngày thuận tiện và dễ chịu khi ra ngoài. Cô không muốn co tròn trong phòng mình, nhưng cô cũng chẳng muốn lang thang qua các hành lang của Kilmartin, nín thở trước mỗi khúc quanh, chờ đợi Michael hiện ra trước mặt cô.

Cô nghĩ là anh có thể tìm thấy cô ở bên ngoài nếu anh thực sự muốn, nhưng ít ra anh cũng phải cố gắng một chút.

Cô ăn sáng, ngạc nhiên khi cô vẫn cảm thấy ngon miệng trong hoàn cảnh như thế này, rồi lên ra khỏi phòng, tự lắc đầu với mình khi cô nhòm một cách lén lút xuống sảnh, cư xử chẳng khác gì một tên trộm, háo hức muốn được tẩu thoát êm thấm.

Cô đã thành ra như thế này đây, cô tự nghĩ một cách bực bội.

Nhưng cô không thấy anh trên đường xuống sảnh, và cô cũng chẳng thấy anh trên các cầu thang.

Anh không ở trong các phòng khách hay phòng nghỉ, và thực tế, khi cô tới được cửa chính, cô không thể không nhíu mày.

Anh ở đâu?

Cô không ao ước được thấy anh, tất nhiên, nhưng thế này thì cũng hơi đáng thất vọng sau bao sự lo lắng của cô.

Cô đặt tay lên nắm cửa.

Cô nên chạy. Cô nên ra ngoài thật nhanh ngay bây giờ, trong lúc chẳng có ai và cô có thể trốn thoát.

Nhưng cô ngưng lại.

“Michael?” Cô chỉ khẽ nói cái từ đó, và nó chẳng có ý nghĩa gì cả. Nhưng cô không thể rũ bỏ cảm giác anh đang ở đó, anh đang quan sát cô.

“Michael?” cô thì thầm, nhìn hết bên này bên kia.

Chẳng có gì cả.

Cô tự lắc đầu. Chúa ơi, cô làm sao thế này? Cô đã quá ngơ ngẩn. Thậm chí thành hoang tưởng mất rồi.

Với một cái liếc cuối cùng ra sau lưng, cô rời ngôi nhà.

Và thực sự không nhìn thấy anh, đang ngắm cô từ dưới cái cầu thang cuốn, gương mặt anh thoáng một nụ cười nhỏ nhất, và thật nhất.

Francesca nán lại ở ngoài lâu hết mức có thể, và cuối cùng đành đầu hàng trước sự mệt mỏi và cái lạnh lẫn lộn. Cô đã lang thang khắp khu đất trong khoảng sáu hay bảy giờ, và cô mệt, và đói, và chẳng thèm gì bằng một tách trà.

Và cô không thể tránh mặt anh mãi được.

Vậy là cô lên vào lại, cũng khẽ khàng như khi cô đi, định lên phòng, nơi cô có thể ăn một mình. Nhưng trước khi cô có thể tới được chân cầu thang, cô đã nghe thấy tên mình.

“Francesca!”

Đó là Michael. Tất nhiên đó là Michael. Cô không thể trông đợi anh để cô yên mãi được.

Nhưng điều lạ lùng là—cô không rõ cô thấy bực mình hay thấy nhẹ nhõm nữa.

“Francesca,” anh lại nói, tiến tới cánh cửa vào thư viện, “tới đây với anh.”

28. Chương 20 - Phần 02

Giọng anh thật nhã nhặn—quá nhã nhặn, nếu cái đó có thể, và hơn nữa, Francesca khá nghi ngờ cái cách anh lựa chọn căn phòng. Chẳng phải anh sẽ muốn dẫn cô tới phòng khách hoa hồng, nơi cô sẽ bị tấn công bởi những ký ức về lần chạm trán nóng bỏng của họ sao? Chẳng phải ít nhất anh cũng chọn phòng nghỉ

màu xanh, nơi được trang trí theo phong cách êm dịu, lãng mạn, với những cái ghế dài bọc đệm và những cái gối thật êm?

Anh làm cái gì ở thư viện, chẳng phải nó là nơi, cô chắc chắn, ít phù hợp nhất để người ta đàn dựng một màn quyền rũ tại Kilmartin này sao?

“Francesca?” anh lại nói, lúc này trông có vẻ khá thích thú trước sự lưỡng lự của cô.

“Anh đang làm gì ở đó thế?” cô hỏi, cố không lộ vẻ nghi ngờ.

“Uống trà.”

“Trà?”

“Những cái lá thả trong nước sôi?” anh lẩm bẩm. “Có thể em đã từng thử rồi đấy.”

Cô cong môi. “Nhưng ở trong thư viện?”

Anh nhún vai. “Ồ đó cũng tốt chả kém chỗ nào.” Anh bước sang bên và đưa tay trước mặt, ra hiệu rằng cô nên bước vào. “Cũng vô hại chả kém chỗ nào,” anh thêm.

Cô cố không đỏ mặt.

“Cuộc đi dạo của em dễ chịu chứ?” anh hỏi, giọng anh hoàn toàn xã giao.

“Er, vâng.”

“Một ngày thời tiết rất đẹp.”

Cô gật đầu.

“Mặc dù anh nghĩ mặt đất vẫn còn hơi lầy lội ở vài chỗ.”

Anh đang định làm gì đây?

“Trà?” anh hỏi.

Cô gật đầu, mắt cô mở lớn khi anh rót cho cô. Đàn ông không bao giờ làm thế.

“Đôi khi anh phải tự lo cho mình ở Ấn Độ,” anh giải thích, đọc chính xác ý nghĩ của cô. “Của em đây.”

Cô cầm lấy cái tách sứ tinh xảo và ngồi xuống, để cho hơi ấm của trà lọt qua lớp sứ tới bàn tay. Cô thổi khê, rồi nhấp một chút, thử độ nóng.

“Biscuit?” Anh đưa ra một cái đĩa với đủ loại bánh nướng ngon lành.

Bụng cô sôi lên, cô cầm lấy một cái và không nói gì.

“Ngon lắm,” anh mời. “Anh đã ăn bốn cái trong khi đợi em.”

“Anh đợi lâu không?” cô hỏi, suýt ngạc nhiên với giọng nói của mình.

“Khoảng một giờ gì đấy.”

Cô nhấp trà. “Vẫn còn khá nóng.”

“Anh cho thay trà mới mỗi mười phút,” anh nói.

“Ồ.” Sự chu đáo như vậy thực là, nếu không hẳn gây ngạc nhiên, thì vẫn thật khó đoán trước.

Một bên mày anh nhướng lên, nhưng chỉ một chút, và cô không chắc có phải anh cố tình làm vậy. Anh luôn có thể điều khiển vẻ mặt của mình; anh có thể làm một người đánh bạc siêu đẳng, nếu anh muốn. Nhưng bên mày trái của anh thì khác; Francesca đã nhận ra hàng năm nay rằng, đôi khi nó nhúc nhích khi anh rõ ràng đang tưởng mình giữ được bộ mặt hoàn toàn vô cảm. Cô đã luôn nghĩ về nó như là một bí mật nhỏ của riêng cô, cái cửa sổ riêng của cô để nhìn sâu vào trong suy nghĩ của anh.

Ngoại trừ rằng bây giờ cô không chắc mình muốn có một cái cửa sổ như vậy. Nó cho thấy sự thân mật mà cô không còn cảm thấy thực sự dễ chịu.

Chưa nói đến chuyện rõ ràng cô đã tự huỷ hoại mình khi nghĩ rằng cô có thể hiểu được cách đầu óc anh suy nghĩ.

Anh nhón một cái bánh từ cái khay, lơ đãng nhìn lớp mứt quả mâm xôi ở giữa, rồi bỏ tọt nó vào mồm.

“Chuyện này là về cái gì đây?” cô hỏi, không thể kìm nén sự tò mò thêm nữa. Cô cảm thấy hơi giống một con mồi, đang được vỗ béo để làm thịt.

“Trà?” anh hỏi, sau khi đã nuốt xong. “Hầu hết là về trà, nếu em cần biết.”

“Michael.”

“Anh nghĩ em có thể bị lạnh,” anh giải thích và nhún vai. “Em đã ra ngoài khá lâu.”

“Anh biết em đi lúc nào?”

Anh nhìn cô giễu cợt. “Tất nhiên.”

Và cô không ngạc nhiên. Thực ra đó là điều duy nhất làm cô ngạc nhiên—rằng cô đã không ngạc nhiên.

“Anh có cái này cho em,” anh nói.

Đôi mắt cô nheo lại. “Thật sao?”

“Điều đó lạ lùng thế cơ à?” anh lẩm bẩm, và anh đưa tay xuống cái ghế bên cạnh.

Hơi thở cô ngừng lại. Không phải một cái nhẫn. Làm ơn, không phải một cái nhẫn. Chưa được.

Cô chưa sẵn sàng để nói vâng.

Và cô cũng không sẵn sàng để nói không.

Nhưng thay vào đó, anh đặt lên bàn một bó hoa nhỏ, mỗi bông có vẻ thanh tú hơn bông trước. Cô chưa bao giờ giỏi về hoa, chẳng quan tâm ghi nhớ tên chúng, nhưng có những bông trắng thon dài, với một chút màu tím, và một cái gì đó gần như màu xanh. Và chúng được buộc lại khá trang nhã bằng một dải bạc.

Francesca chỉ nhìn chằm chằm, không biết nên nghĩ sao về cử chỉ này.

“Em có thể chạm vào nó,” anh nói, một thoáng thích thú hiện ra trong giọng anh. “Nó không truyền bệnh đâu.”

“Không,” cô nói nhanh, đưa tay chạm vào bó hoa nhỏ xíu, “tất nhiên là không. Em chỉ...” Cô đưa những bông hoa lên mặt và ngửi, rồi đặt chúng xuống, hai tay cô nhanh chóng rút lại trên đùi.

“Em chỉ sao?” anh hỏi nhẹ nhàng.

“Em không biết nữa,” cô trả lời. Và cô không biết thật. Cô chẳng hiểu cô định kết thúc câu đó như thế nào, nếu thực sự cô muốn vậy. Cô nhìn xuống bó hoa nhỏ, chớp mắt vài lần trước khi hỏi, “Gì thế này?”

“Anh gọi chúng là hoa.”

Cô nhìn lên, đôi mắt cô nhìn vào mắt anh thật kỹ và thật sâu. “Không,” cô nói, “gì thế này!”

“Cử chỉ này, ý em là thế?” Anh mỉm cười. “Tại sao à, anh đang tán em.”

Môi cô há ra.

Anh nhấp một ngụm trà. “Điều đó đáng ngạc nhiên thế sao?”

Sau tất cả những gì đã qua giữa họ?

Phải.

“Em hoàn toàn xứng đáng như thế,” anh nói.

“Em nghĩ anh nói là anh định—” Cô ngừng lại, đỏ mặt dữ dội. Anh đã nói anh sẽ ngủ với cô cho đến khi cô có mang.

Ba lần ngày hôm nay, nói đúng hơn. Ba lần, anh đã thề, và họ vẫn còn đang ở con số không và...

Hai má cô cháy bừng lên, và cô không thể không cảm thấy hình ảnh anh giữa hai chân cô.

Chúa ơi.

Nhưng—ơn trời—vẻ mặt của anh vẫn tỏ ra ngây thơ, và tất cả anh nói là, “Anh đã tính lại các chiến thuật của mình.”

Cô cắn vội vào cái bánh của cô. Bất cứ lý do gì để cô có thể đưa tay lên mặt và che đi một chút xiu sự ngượng ngùng của mình.

“Tất nhiên anh vẫn định theo đuổi các lựa chọn của mình trong cái vụ đó,” anh nói, nghiêng người về phía trước với một ánh mắt quyến rũ. “Anh cũng chỉ là một người đàn ông, dù sao đi nữa. Và em, như anh tin là chúng ta đã rất rõ ràng với nhau, cũng rất đàn bà.”

Cô dúi nốt cái bánh vào miệng.

“Nhưng anh nghĩ em xứng đáng hơn thế,” anh kết, ngồi lại với một vẻ mặt bình thản, như thể anh chưa hề xiên cho cô một nhát bằng lời nói bóng gió vừa rồi. “Em không nghĩ thế sao?”

Không, cô không nghĩ. Không còn nghĩ nữa, ít ra là vậy. Và như vậy là có chút vấn đề, cái vụ đó.

Bởi vì trong khi cô ngồi đó, nhét thức ăn vào mồm một cách điên cuồng, cô không thể rời mắt khỏi đôi môi anh. Đôi môi tuyệt vời, đang mỉm cười chậm rãi với cô.

Cô nghe thấy mình thở dài. Đôi môi đó đã làm những điều tuyệt vời với cô.

Với tất cả cô. Đến từng chút một.

Chúa ơi, cô thực sự có thể cảm thấy chúng ngay lúc này.

Và điều đó làm cô ngo ngoay trên ghế.

“Em ổn chứ?” anh hỏi vẻ lo lắng.

“Khá ổn,” bằng cách nào đó cô cũng nói ra được, và uống trà cái ực.

“Ghế của em ngồi khó chịu lắm à?”

Cô lắc đầu.

“Anh có thể lấy cho em cái gì không?”

“Tại sao anh lại làm chuyện này?” cuối cùng cô bật ra.

“Làm cái gì?”

“Tử tế với em đến như thế.”

Đôi lông mày anh nhướng lên. “Anh không nên thế sao?”

“Không!”

“Anh không nên tử tế.” Đó không phải là một câu hỏi theo cái cách anh nói, đúng hơn là một câu kết luận có vẻ thú vị.

“Đó không phải là ý em,” cô nói, lắc đầu. Anh làm cô bối rối, và cô ghét như vậy. Chẳng có gì cô đánh giá cao hơn là một cái đầu lạnh và sáng suốt, và Michael đã có thể đánh cắp cái đó từ cô chỉ bằng một nụ hôn.

Và rồi anh đã làm nhiều hơn thế.

Quá nhiều.

Cô sẽ không bao giờ còn như cũ nữa.

Cô sẽ không bao giờ sáng suốt nữa.

“Trông em có vẻ khổ sở,” anh nói.

Cô muốn bóp cổ anh.

Anh gật gù và mỉm cười.

Cô muốn hôn anh.

Anh giơ cái bình trà lên. “Nữa?”

Chúa ơi, vâng, và đó là vấn đề.

“Francesca?”

Cô muốn nhảy qua cái bàn và ngồi lên đùi anh.

“Em thực sự ổn chứ?”

Càng lúc càng khó thở.

“Frannie?”

Mỗi khi anh nói, mỗi khi anh nhúc nhích cái miệng, thậm chí chỉ để thở, đôi mắt cô lại hướng vào môi anh.

Cô cảm thấy mình đang tự liếm môi.

Và cô biết là anh biết—với tất cả kinh nghiệm, tất cả sự thành thạo trong việc quyến rũ của anh—chính xác cô đang cảm thấy cái gì.

Anh có thể đưa tay ra với cô và cô sẽ không từ chối.

Anh có thể chạm vào cô và cô sẽ cháy bùng lên.

“Em phải đi,” cô nói, nhưng giọng cô như hết hơi và thiếu sức thuyết phục. Và rõ ràng việc cô chẳng thể rời mắt khỏi ánh mắt anh chẳng giúp ích gì nhiều.

“Những vấn đề quan trọng cần giải quyết trong phòng ngủ của em?” anh thì thào, môi anh cong lên.

Cô gật đầu, mặc dù cô biết anh đang trêu cô.

“Vậy thì đi đi,” anh khuyến khích, nhưng giọng anh bình thản và thực tế là, nó nghe chẳng khác gì một tiếng gầm gừ quyến rũ.

Bằng cách nào đó cô đưa được hai bàn tay tới cái mép bàn. Cô bấu chặt lấy tấm gỗ, tự bảo mình phải đẩy ra, phải làm gì đó, phải cử động.

Nhưng cô đã cứng đờ người.

“Liệu em có thích ở lại không?” anh thì thầm.

Cô lắc đầu. Hoặc ít ra là cô nghĩ cô đã.

Anh đứng dậy và đi ra sau ghế của cô, cúi xuống để nói thầm vào tai cô, “Anh giúp em đứng dậy nhé?”

Cô lắc đầu lần nữa và suýt nữa nhảy dựng lên, sự gần gũi của anh không hiểu sao đã phá vỡ phép thuật anh đã ếm vào cô. Vai cô va vào ngực anh, và cô lao đảo lui lại, sợ rằng đụng chạm thêm nữa sẽ khiến cô làm chuyện gì đó mà cô sẽ phải hối tiếc.

Như thể cô chưa làm đủ những chuyện như thế rồi vậy.

“Em cần lên lầu,” cô buột ra.

“Rõ ràng là vậy,” anh nói nhẹ nhàng.

“Một mình,” cô thêm.

“Anh không dám mơ đến chuyện bắt em phải chịu đựng sự có mặt của anh thêm một khắc nào nữa.”

Cô nheo mắt. Anh đang có ý định gì đây? Và vì cái quỷ gì mà cô lại cảm thấy thất vọng đến thế này?

“Nhưng có thể...” anh lẩm bẩm.

Trái tim cô nhảy lên.

“...có thể anh nên hôn tạm biệt em,” anh kết luận. “Lên tay, tất nhiên. Đó là phép tắc.”

Cứ làm như họ chưa quảng hết cả phép tắc lại London.

Anh nhẹ nắm lấy những ngón tay cô. “Chúng ta đang tìm hiểu nhau, dù sao đi nữa,” anh nói. “Phải không nhỉ?”

Cô nhìn anh chăm chăm, không thể rời mắt khỏi đầu anh khi anh cúi xuống trên tay cô. Đôi môi anh lướt qua những ngón tay cô. Một lần... hai lần... và anh đã xong.

“Mơ thấy anh nhé,” anh nói dịu dàng.

Đôi môi cô hé ra. Cô không thể thôi ngắm gương mặt anh.

Anh đã làm cô mê mẩn, đã bắt đi linh hồn cô. Và cô không thể nhúc nhích.

“Trừ phi em muốn nhiều hơn là một giấc mơ,” anh nói.

Cô có muốn.

“Em sẽ ở lại?” anh thì thầm. “Hay em sẽ đi?”

Cô ở lại. Trời giúp cô, cô đã ở lại.

Và Michael đã cho cô thấy một cái thư viện có thể trở nên lãng mạn đến mức nào.

29. Chương 21 - Phần 01

Chương 21

...một tin nhắn nhanh để báo cho mẹ biết rằng con đã đến Scotland an toàn. Phải nói rằng, con rất mừng khi về đến đây. London vẫn đầy phấn khích như mọi khi, nhưng con nghĩ con cần chút yên tĩnh. Con cảm thấy tập trung và bình tâm hơn nhiều ở vùng thôn quê.

—của Nữ bá tước Kilmartin gửi mẹ cô, bà quả phụ Nữ tử tước Bridgerton, một ngày sau khi cô tới Kilmartin

Ba tuần sau, Francesca vẫn không hiểu mình đang làm gì.

Michael đã nhắc lại vấn đề cưới xin thêm hai lần nữa, và mỗi lần cô đều né tránh câu hỏi đó. Nếu cô xem xét lời cầu hôn của anh, cô sẽ thực sự phải suy nghĩ. Cô sẽ phải suy nghĩ về anh, và cô sẽ phải nghĩ về John, và tệ nhất, cô sẽ phải nghĩ về chính mình.

Và cô sẽ phải nghĩ ra chính xác thì mình đang làm gì. Cô luôn tự bảo rằng cô sẽ chỉ cưới anh nếu cô có mang, nhưng rồi cô cứ trở lại giường anh, để cho anh quyến rũ cô liên tục.

Mà thậm chí cái đó cũng không còn thực sự chính xác nữa. Cô sẽ là kẻ tự huyễn hoặc mình nếu nghĩ rằng cô cần phải bị quyến rũ mới có thể giành chỗ cho anh trên giường cô. Cô đã trở thành kẻ xấu xa, mặc cho cô có muốn trốn tránh khỏi sự thật, bằng cách tự bảo mình rằng cô chỉ lang thang trong nhà với bộ đồ ngủ của mình bởi vì cô thấy không yên, chứ không phải vì cô đang tìm kiếm sự bầu bạn của anh.

Nhưng cô luôn tìm thấy anh. Hoặc nếu không, cô tự đặt mình tại một vị trí mà anh có thể tìm thấy cô.

Và cô không bao giờ nói không.

Michael đang trở nên hết kiên nhẫn. Anh giấu điều đó rất tốt, nhưng cô hiểu anh đủ rõ. Cô hiểu anh hơn cô hiểu bất cứ ai còn lại trên hành tinh này, và mặc dù anh khẳng định anh đang tán tỉnh cô, ve vãn cô với những câu nói và cử chỉ lãng mạn, cô có thể nhìn thấy những nếp nhăn sứt ruột mờ mờ quanh miệng anh. Anh sẽ bắt đầu một cuộc nói chuyện mà cô biết cuối cùng sẽ dẫn đến chủ đề hôn nhân, và cô luôn né tránh nó trước khi anh có thể nhắc đến từ đó.

Anh để cho cô thoát, nhưng đôi mắt anh sẽ thay đổi, và miệng anh sẽ căng ra, và rồi, khi anh ngủ với cô—và anh luôn làm thế, sau những lúc như vậy—nó được diễn ra với sự cấp bách vội vã mới mẻ, và thậm chí một chút giận dữ.

Nhưng mà, thể vẫn chưa đủ để thúc cô phải hành động.

Cô không thể nói vâng. Cô không biết tại sao; cô chỉ không thể.

Nhưng cô cũng chẳng thể nói không. Có thể cô thật xấu, và có thể cô là một người lẳng lơ, nhưng cô không muốn chuyện này kết thúc. Không phải sự đam mê này, và không phải, cô buộc phải thừa nhận, sự có mặt của anh.

Nó không chỉ là việc làm tình, mà là vì những thời khắc sau đó, khi cô nằm cuộn tròn trong vòng tay anh, bàn tay anh lơ đãng vuốt ve mái tóc cô. Đôi khi họ nằm im lặng, nhưng đôi khi họ nói chuyện, về bất cứ cái gì và về mọi thứ. Anh kể cho cô về Ấn Độ, và cô kể cho anh về tuổi thơ của mình. Cô cho anh biết ý kiến của mình về các vấn đề chính trị, và anh thực sự lắng nghe. Và anh nói những chuyện đùa quỷ quái mà đàn ông đáng ra không bao giờ được kể cho phụ nữ, và phụ nữ đương nhiên không nên thấy thích thú.

Và rồi, khi chiếc giường đã thôi rung lên với tiếng cười của cô, miệng anh sẽ tìm đến cô, một nụ cười in lên trên môi anh. “Anh yêu tiếng cười của em,” anh sẽ thì thầm như vậy, và hai tay anh sẽ kéo cô vào lòng. Cô sẽ thở dài, vẫn cười khúc khích, và họ sẽ lại bắt đầu niềm đam mê một lần nữa.

Và Francesca sẽ, thêm một lần, có thể bỏ hết cả thế giới lại đằng sau.

Và rồi cô chảy máu.

Nó bắt đầu như vẫn luôn như vậy, chỉ vài giọt trên lớp vải áo lót của cô. Cô lẽ ra không nên ngạc nhiên; chu kỳ của cô có thể không đều đặn, nhưng chúng bao giờ cũng đến, và cô đã biết sẵn rằng cô không phải một người quá dễ có con.

Nhưng, không hiểu sao cô đã không chờ đợi nó đến. Chưa, dù sao đi nữa.

Nó làm cô khóc.

Chẳng có gì quá kịch tính, chẳng phải cái gì làm cơ thể cô quằn quại và chiếm hết cả tâm hồn cô, nhưng hơi thở cô nghẹn lại khi cô nhìn thấy những giọt máu nhỏ xíu đó, và trước khi cô nhận ra mình đang làm gì, hai giọt nước mắt đã chảy xuống trên má cô.

Và cô thậm chí còn không biết tại sao.

Có phải là vì sẽ chẳng có em bé nào, hay bởi vì—Chúa giúp cô—sẽ chẳng có đám cưới nào hết?

Michael đến phòng cô đêm đó, nhưng cô bắt anh ra, giải thích rằng đó không phải là lúc. Đôi môi anh tìm đến tai cô, và anh nhắc cô về tất cả những việc xấu xa họ vẫn có thể làm, máu hay không, nhưng cô từ chối, yêu cầu anh đi.

Trông anh có vẻ thất vọng, nhưng hiểu. Phụ nữ có thể quá để ý đến những chuyện như vậy.

Nhưng khi cô thức dậy giữa đêm khuya, cô ước sao anh đang ôm cô.

Chu kỳ của cô không kéo dài; chưa bao giờ thế cả. Và khi Michael hỏi cô một cách tế nhị rằng cô đã qua chưa, cô không nói dối. Anh sẽ biết nếu cô nói dối, đằng nào cũng vậy; anh luôn thế.

“Tốt,” anh nói với một nụ cười bí mật. “Anh nhớ em.”

Môi cô hé ra để nói rằng cô cũng nhớ anh, nhưng không hiểu sao cô lại thấy e sợ câu nói đó.

Anh đẩy cô về phía cái giường, và họ cùng nhau ngã xuống, hai cơ thể họ lỏng lẻo ngoảnh những tay và chân.

“Anh đã mơ về em,” anh nói giọng khàn khàn, hai bàn tay anh kéo chiếc váy lên tới eo cô. “Hàng đêm em đều đến với anh trong mơ.” Một ngón tay tìm thấy cái cốt lõi của cô và chìm vào đó. “Đó là những giấc mơ rất rất tuyệt” anh kết luận, giọng anh nóng hổi và đầy vẻ ma quỷ.

Cô cắn môi, hơi thở cô phả ra từng tiếng thở dốc ngắn khi ngón tay anh chuôi ra và mơn trớn cô ngay chỗ anh biết sẽ làm cô tan chảy.

“Trong giấc mơ của anh,” anh thì thầm, đôi môi anh nóng bỏng bên tai cô, “em làm những việc không thể nói ra được.”

Cô rên lên trước sự cám dỗ. Anh có thể làm cơ thể cô bùng nổ với chỉ một sự đụng chạm, nhưng cô cháy lên hừng hực khi anh nói kiểu như thế này.

“Những chuyện mới,” anh thì thầm, dang chân cô rộng hơn. “Những việc anh sẽ phải dạy em... đêm nay, anh nghĩ.”

“Ôi, Chúa ơi,” cô thở dốc. Anh chuyển đôi môi sang đùi cô, và cô biết cái gì sắp đến.

“Nhưng đầu tiên phải thử chút đã,” anh tiếp tục, đôi môi anh nhích dần lên tới đích đến của chúng. “Chúng ta có cả đêm để khám phá.”

Rồi anh hôn cô, đúng như cách anh biết cô sẽ thích, giữ cô thật chặt với những bàn tay mạnh mẽ khi đôi môi anh đưa cô gần hơn và gần hơn nữa tới đỉnh điểm mê mẩn.

Nhưng trước khi cô đạt tới cực điểm, anh lùi ra xa, hai bàn tay anh cầu xé vào nút buộc nơi chiếc quần. Anh chửi thề khi những ngón tay anh run lên, khi chiếc nút không tuột ra trong lần đầu tiên.

Và đủ để cho Francesca có thời gian ngừng lại và nghĩ.

Điều duy nhất cô thực sự không muốn làm.

Nhưng tâm trí cô vẫn không buông tha, và nó thật không tử tế, và trước khi cô biết mình đang làm gì, cô đã vội vã bò ra khỏi cái giường, cầu “Đợi đã!” buột ra khỏi đôi môi cô, ngay trong khi cô nhảy qua phía bên kia căn phòng.

“Cái gì?” anh há miệng.

“Em không thể làm chuyện này.”

“Em không thể...”—anh ngừng lại, không đủ khả năng kết thúc câu hỏi mà không hít vào một hơi thật dài—
“...cái gì?”

Cuối cùng anh cũng thành công với cái quần, và nó rớt xuống sàn nhà, để cho cô một cái nhìn choáng váng với sự kích thích của anh.

Francesca lảng mắt ra chỗ khác. Cô không thể nhìn anh. Không thể nhìn gương mặt anh, không thể nhìn...
“Em không thể,” cô nói, giọng cô run rẩy. “Em không nên. Em không biết.”

“Anh biết,” anh gầm gừ, bước về phía cô.

“Không!” cô kêu lên, vội vã tiến về phía cửa. Cô đã đùa với lửa hàng tuần nay, thách thức định mệnh, và cô đã thắng ván bài của mình. Nếu có lúc nào đó để có thể trốn thoát, giờ chính là lúc đó. Và dù việc bỏ đi thật khó khăn, cô biết rằng cô phải làm như vậy. Cô không phải loại đàn bà như thế này. Cô không thể như vậy.

“Em không thể làm chuyện này,” cô nói, lưng cô giờ đã dán chặt vào lớp gỗ cánh cửa. “Em không thể. Em... em...”

Em muốn vậy, cô nghĩ. Mặc dù cô biết là mình không nên, cô không thể trốn tránh sự thật là cô muốn làm chuyện đó, dù có thế nào. Nhưng nếu cô nói với anh như vậy, liệu anh có làm cô thay đổi ý định? Anh có thể làm thế. Cô biết là anh có thể. Một nụ hôn, một cái chạm nhẹ, và tất cả quyết tâm của cô sẽ biến mất.

Anh chỉ chửi thề và lôi cái quần lên.

“Em không còn biết mình là ai nữa,” cô nói. “Em không phải loại đàn bà như thế này.”

“Loại đàn bà như thế nào?” anh gắt.

“Một người lẳng lơ,” cô thì thầm. “Hư hỏng.”

“Vậy thì lấy anh,” anh đáp trả. “Anh đã yêu cầu được cho em làm một người đáng được tôn trọng ngay từ đầu, nhưng em đã từ chối.”

Anh nói đúng, và cô biết vậy. Nhưng lý lẽ dường như không có chỗ trong tim cô dạo này, và tất cả những gì cô có thể nghĩ là—Sao cô có thể lấy anh được? Sao cô có thể lấy Michael

“Em lẽ ra không nên cảm thấy như thế này với một người đàn ông khác,” cô nói, gần như không thể tin mình đã nói ra điều đó.

“Cảm thấy cái gì?” anh hỏi vội vàng.

Cô nuốt khan, buộc mình nhìn thẳng vào mặt anh. “Sự đam mê,” cô thú nhận.

Gương mặt anh hiện ra một vẻ kỳ lạ, gần như vẻ kinh tởm. “Phải,” anh dài giọng. “Tất nhiên. Thật là hay ho vì em đã có anh ở đây để phục vụ.”

“Không!” cô kêu lên, phát hoảng trước vẻ nhạo báng trong giọng anh. “Không phải như thế.”

“Không phải sao?”

“Không.” Nhưng cô không biết nó là như thế nào.

Anh hít một hơi dứt quãng và quay lưng lại phía cô, cơ thể anh cứng lại vì căng thẳng. Cô nhìn cái lưng anh với sự mê hoặc kinh khủng, không thể rời mắt khỏi anh. Áo anh buông lỏng, và mặc dù cô không thể thấy mặt anh, cô biết cơ thể anh, biết tới từng đường cong của nó. Trông anh tiêu điều, căng cứng.

Mệt mỏi.

“Tại sao em ở lại?” anh hỏi với giọng thật thấp, dựa người trên mép tấm đệm bằng hai bàn tay.

“C-cái gì?”

“Tại sao em ở lại?” anh nhắc lại, giọng anh to lên nhưng vẫn không mất kiểm chế. “Nếu em ghét anh đến vậy, tại sao em ở lại?”

“Em không ghét anh,” cô nói. “Anh biết là em—”

“Anh chẳng biết cái quái gì, Francesca,” anh gắt. “Anh thậm chí không còn biết em là ai nữa.” Vai anh căng ra khi những ngón tay anh bấu sâu vào tấm đệm. Cô có thể nhìn thấy một bàn tay anh; mu bàn tay đã trở nên trắng bệch.

“Em không ghét anh,” cô lại nói, như thể nói vậy hai lần sẽ làm cho lời cô trở nên chắc chắn, hiện hữu và có thực, rằng cô có thể bắt anh tin tưởng vào nó. “Em không. Em không ghét anh.”

Anh không nói gì.

“Không phải tại anh, là tại em,” cô nói, giờ như đang cầu xin anh—vì cái gì, cô cũng không chắc. Có thể để anh không ghét cô. Đó là điều duy nhất cô nghĩ cô sẽ không chịu đựng nổi.

Nhưng anh chỉ cười. Đó là một âm thanh khủng khiếp, cay đắng và trầm. “Ôi, Francesca,” anh nói, sự đầu hàng làm cho lời nói của anh có vẻ như sắp vỡ ra. “Nếu anh có được một bảng mỗi khi anh nói câu đó...”

Miệng cô biến thành một đường thẳng u ám. Cô không thích bị nhắc về tất cả những phụ nữ đã qua trước cô. Cô không muốn biết về họ, thậm chí không muốn nhớ lại sự có mặt của họ.

“Tại sao em ở lại?” anh lại hỏi cô, cuối cùng đã xoay người để đối diện với cô.

Cô gần như dúi người trước ngọn lửa trong mắt anh. “Michael, em—”

“Tại sao?” anh hỏi, sự giận dữ dội lên trong giọng anh thành một tiếng gầm khốc liệt. Gương mặt anh nhăn lại thành những nếp nhăn sâu, giận dữ, và bàn tay cô theo bản năng với lấy nắm đấm cửa.

“Tại sao em ở lại, Francesca?” anh khẳng khái, tiến về phía cô với vẻ duyên dáng của một con hổ. “Chẳng có gì cho em ở Kilmartin này cả, chẳng có gì ngoài chuyện này”

Cô thở dốc khi hai bàn tay anh đặt lên vai cô, kêu lên khe khẽ vì ngạc nhiên khi môi anh tìm thấy môi cô. Đó là một nụ hôn của sự giận dữ, của sự tuyệt vọng tàn khốc, nhưng, cơ thể phản bội của cô vẫn chẳng muốn gì hơn là tan chảy vào anh, để cho anh làm điều anh muốn, dồn hết sự quan tâm quái ác của anh vào cô.

Cô muốn anh. Chúa ơi, ngay cả như thế này, cô muốn anh.

Và cô sợ mình sẽ không bao giờ có thể biết nói không.

Nhưng anh tự kéo mình rời ra. Anh làm vậy. Không phải cô.

“Có phải đó là cái em muốn?” anh hỏi, giọng anh đứt quãng và khản đặc. “Có phải thế là đủ?”

Cô không làm gì, thậm chí không nhúc nhích, chỉ nhìn anh với đôi mắt hoang dại.

“Tại sao em ở lại?” anh hỏi, và cô biết đây là lần cuối cùng.

Cô không có câu trả lời.

Anh cho cô vài giây. Anh đợi cô nói cho đến khi sự im lặng lớn lên giữa họ như một con quỷ, nhưng mỗi khi cô mở miệng, chẳng có âm thanh nào phát ra, và cô chẳng thể làm gì ngoài việc đứng đó, run rẩy khi cô nhìn gương mặt anh.

Với một câu chữ thề dữ dội, anh quay mặt đi. “Đi đi,” anh ra lệnh. “Ngay bây giờ. Anh muốn em ra khỏi nhà.”

“Ca-cái gì?” Cô không thể tin được, không thể tin rằng anh có thể thực sự ném cô ra.

Anh không nhìn cô khi anh nói, “Nếu em không thể ở với anh, nếu em không thể cho anh tất cả, thì anh muốn em đi.”

“Michael?” Đó chỉ là một lời thì thầm, gần như vậy.

“Anh không thể chịu đựng sự nửa vời này,” anh nói, giọng anh thấp đến nỗi cô không chắc mình có nghe đúng không.

Tất cả cô có thể nói là, “Tại sao?”

Đầu tiên cô không nghĩ anh sẽ trả lời. Dáng đứng của anh đã trở nên quá gượng gạo, và rồi anh bắt đầu run.

Bàn tay cô đưa lên che miệng. Anh đang khóc sao? Anh có thể...

Cười?

“Ôi, Chúa ơi, Francesca,” anh nói, giọng anh đứt đoạn vì những tràng cười mĩa mai. “Giờ mới có cái hay đây. Tại sao? Tại sao? Tại sao?” Anh nói mỗi câu với một giọng điệu khác nhau, như thể đang thử nói câu nói đó, hỏi với từng người khác nhau.

“Tại sao?” anh hỏi lại, lần này với giọng to hơn trong khi quay lại để nhìn cô. “Tại sao? Bởi vì anh yêu em, mẹ kiếp anh chứ. Bởi vì anh đã luôn yêu em. Bởi vì anh yêu em khi em còn với John, và anh yêu em khi anh ở Ấn Độ, và Chúa chỉ biết rằng anh không xứng đáng có em, nhưng anh vẫn yêu em, dù có thể nào.”

30. Chương 21 - Phần 02

Francesca thờ người tựa vào cánh cửa.

“Câu đùa dễ thương đó thế nào?” anh mĩa. “Anh yêu em. Anh yêu em. Vợ của anh họ anh. Anh yêu em, người đàn bà duy nhất anh không bao giờ có thể có. Anh yêu em, Francesca Brigerton Stirling, người—”

“Dừng lại,” cô ho ra.

“Bây giờ? Giờ em rốt cục cũng bắt đầu sợ rồi sao?Ồ, anh không nghĩ vậy,” anh nói đĩnh đạc, đưa một cánh tay trong không khí như thể một người dẫn chương trình. Anh nghiêng tới gần hơn—gần một cách đau đớn, khó chịu. Và nụ cười của anh thật đáng sợ khi anh hỏi, “Em đã sợ chưa?”

“Michael—”

“Bởi vì anh thậm chí còn chưa bắt đầu đâu,” anh nói, giọng anh chen vào giọng cô. “Em có muốn biết anh nghĩ gì khi em lấy John không?”

“Không,” cô nói về tuyệt vọng, lắc đầu.

Anh mở miệng để nói tiếp, đôi mắt anh ngời lên với sự giận dữ khinh ghét, nhưng rồi có cái gì đó xảy ra. Cái gì đó thay đổi. Nó ở trong mắt anh. Chúng đã thật giận dữ, cháy rừng rực, và rồi chúng chỉ...

Biến mất.

Lạnh ngắt. Mệt mỏi.

Rồi anh nhắm mắt lại. Trông anh rã rời.

“Đi đi,” anh nói. “Ngay bây giờ.”

Cô thì thầm tên anh.

“Đi đi,” anh nhắc lại, lời đi lời cầu xin của cô. “Nếu em không phải là của anh, anh không còn muốn em nữa.”

“Nhưng em—”

Anh bước về phía cửa sổ, dựa hẳn vào bậc cửa. “Nếu chuyện này phải kết thúc, em sẽ phải là người kết thúc nó. Em sẽ phải bước đi, Francesca. Bởi vì bây giờ... sau mọi chuyện... anh không đủ mạnh mẽ để có thể nói chia tay.”

Cô đứng không nhúc nhích trong vài giây, và rồi, ngay khi cô chắc chắn sự căng thẳng giữa họ sẽ xiết chặt và bẻ cô làm đôi, đôi chân cô bằng cách nào đó lại có thể cử động, và cô chạy khỏi căn phòng.

Cô chạy.

Và cô chạy.

Và cô chạy.

Cô chạy bừa, không nghĩ gì cả.

Cô chạy ra ngoài, vào màn đêm, vào trong cơn mưa.

Cô chạy cho đến khi hai lá phổi như cháy lên. Cô chạy cho đến khi cô mất cả thăng bằng, vấp ngã và trượt đi trên bùn.

Cô chạy cho đến khi cô không thể chạy nữa, và rồi cô chỉ ngồi, tìm kiếm sự an ủi và che chở trong cái chòi nghỉ John đã dựng cho cô vài năm trước, sau khi giơ tay đầu hàng và tuyên bố anh đã bỏ cuộc trong việc cố gắng làm cô hạn chế những chuyến đi bộ dài dằng dặc của mình, và bằng cách này ít ra cô cũng có một chỗ ở bên ngoài mà cô có thể coi là của mình.

Cô ngồi đó hàng giờ liền, run rẩy trong cái lạnh, nhưng chẳng cảm thấy gì cả. Tất cả những gì cô có thể nghĩ là—

Cô đang chạy khỏi cái gì vậy?

Michael chẳng nhớ gì về những thời khắc sau khi cô đi. Có thể chỉ mới một phút, có thể đã mười phút. Tất cả những gì biết là anh hình như đã tỉnh lại sau khi nhận ra mình gần như đã đâm xuyên qua bức tường.

Vậy mà không hiểu sao anh hầu như không nhận ra sự đau đớn.

“Thưa ngài?”

Đó là Reivers, thò cái đầu anh ta vào để hỏi về vụ âm ỉ.

“Đi ra,” Michael gầm gừ. Anh không muốn gặp ai, không muốn nghe thấy thậm chí ai đó thở.

“Nhưng có thể là ít đá cho—”

“Đi ra!” Michael gầm lên, và có cảm giác như cơ thể anh đang trở thành to lớn với vẻ hung hãn quái vật khi anh quay người lại. Anh muốn làm đau ai đó. Anh muốn cào vào không khí.

Reivers chuồn.

Michael cầm những móng tay vào lòng bàn tay, ngay cả khi nắm tay phải của anh bắt đầu sưng lên. Không hiểu sao đó dường như là điều duy nhất có thể kìm con quỷ bên trong anh lại, ngăn cản anh khỏi xé tan căn phòng bằng chính những ngón tay mình.

Sáu năm.

Anh đứng đó, lặng như tờ, với duy nhất một ý nghĩ trong đầu.

Sáu năm chó chết.

Anh đã kìm giữ chuyện này sáu năm, cẩn thận kìm giữ cảm xúc khỏi gương mặt mình khi anh nhìn cô, chưa từng nói với ai.

Sáu năm anh yêu cô, và tất cả nó đã trở thành thế này.

Anh đã đặt trái tim mình tơ hơ trên bàn. Anh, nói trắng ra, giống như đã đưa cho cô một con dao và yêu cầu cô xé toang nó ra.

Ồ, không, Francesca, em có thể làm tốt hơn thế mà. Cầm chắc ở đây này, em có thể dễ dàng cắt thêm vài nhát nữa. Và trong khi em làm, tại sao em không lấy mấy miếng này và bầm chúng ra?

Bất kể ai từng phán rằng nói ra sự thật là một điều hay đều là những tên khốn. Michael sẽ cho đi bất cứ thứ gì, kể cả hai cái bàn chân khốn kiếp của anh, ngay cả vậy, để cho tất cả những chuyện này có thể biến đi.

Nhưng đây là vấn đề với những lời nói.

Anh cười khổ sở.

Người ta không thể lấy chúng lại.

Rải chúng ra trên sàn đi. Rồi đây, giờ thì đâm bẹp chúng đi. Không, mạnh hơn. Mạnh hơn thế. Frannie. Em có thể làm được mà.

Sáu năm.

Sáu năm, tất cả đã mất trong một chớp mắt. Tất cả chỉ vì anh nghĩ anh có thể thực sự có quyền được cảm thấy hạnh phúc.

Lẽ ra anh phải biết khôn hơn.

Và cho cú chót hoành tráng, hãy đốt cháy cái thứ khốn kiếp đó đi. Hoan hô, Francesca!

Vậy là xong trái tim anh.

Anh nhìn xuống hai bàn tay mình. Những móng tay đã hằn những vết hình bán nguyệt lên lòng bàn tay. Một cái móng thậm chí đã xuyên qua da.

Anh sẽ làm gì bây giờ? Anh sẽ làm cái quái gì bây giờ?

Anh không biết phải sống cuộc đời mình ra sao khi cô biết sự thật. Trong sáu năm, tất cả những suy nghĩ và hành động của anh đều xoay quanh việc đảm bảo cô không được biết. Tất cả đàn ông đều có nguyên tắc định hướng nào đó trong cuộc đời họ, và đó từng là nguyên tắc của anh.

Đảm bảo Francesca không bao giờ phát hiện ra.

Anh ngồi trong cái ghế, gần như không thể kìm tiếng cười ngơ ngẩn của mình.

Ồi, Michael, anh nghĩ, cái ghế rung lên bên dưới khi anh để đầu mình gục vào hai bàn tay. Chào mừng đến với phần còn lại của đời mày.

Màn diễn thứ hai của anh, thực tế, bắt đầu sớm hơn anh dự tính rất nhiều, với một tiếng gõ nhẹ trên cửa khoảng ba giờ sau đó.

Michael vẫn đang ngồi trên ghế, sự nhượng bộ duy nhất của anh trước thời gian vừa trôi qua là việc dời cái đầu khỏi hai bàn tay ra thành ghế phía sau. Anh đã ngã người như vậy một lúc rồi, cái cổ anh thấy khó chịu nhưng vẫn không động đậy, đôi mắt anh nhìn một cách trống rỗng vào một điểm vu vơ nào đó trên bức tường phủ lụa màu be.

Anh cảm thấy tách biệt, xa cách, và khi anh nghe tiếng gõ cửa, lúc đầu anh thậm chí còn không nhận ra âm thanh đó.

Nhưng nó lại vang lên, không bớt rụt rè hơn so với lần đầu, nhưng vẫn kiên trì.

Bất kể đó là ai, anh ta sẽ không bỏ đi.

“Vào đi!” anh gắt.

Anh ta là một cô.

Francesca.

Anh nên đứng dậy. Anh muốn thế. Ngay cả sau mọi chuyện, anh không ghét cô, không muốn tỏ ra khinh bỉ. Nhưng cô đã vắt sạch mọi thứ từ anh, đến giọt cuối cùng của sức mạnh và mục đích sống, và tất cả những gì anh có thể cố là nhượng khê đôi mày, kèm theo một từ mệt mỏi, “Cái gì?”

Đôi môi cô hé ra, nhưng cô không nói gì. Cô ướm sừng, anh nhận ra, một cách băng quơ. Cô hẳn đã ra ngoài. Cái đồ ngốc, bên ngoài lạnh lắm.

“Chuyện gì vậy, Francesca?” anh hỏi.

“Em sẽ lấy anh,” cô nói, khẽ đến nỗi đúng ra là anh đọc câu đó trên môi cô hơn là nghe thấy nó. “Nếu anh vẫn còn muốn lấy em.”

Và bạn hẳn đã nghĩ anh sẽ nhảy khỏi cái ghế. Đứng dậy, ít nhất, không thể kìm được sự vui sướng dâng lên trong cơ thể mình. Bạn hẳn phải nghĩ rằng anh sẽ sải bước qua căn phòng, một người đàn ông đầy mục đích và quyết tâm, để bế bổng cô lên, hôn như mưa lên mặt cô, và đặt cô nằm lên giường, nơi anh có thể hoàn tất thỏa thuận đó theo cách nguyên sơ nhất có thể.

Nhưng thay vào đó anh chỉ ngồi tại chỗ, quá mệt mỏi trong lòng để có thể làm gì ngoài việc hỏi, “Tại sao?”

Cô nhả mặt trước vẻ nghi ngờ trong giọng anh, nhưng anh chẳng cảm thấy thực sự rộng lượng trong lúc này. Sau những gì cô đã làm với anh, cô cũng có thể chịu đựng một chút khó chịu của mình.

“Em không biết,” cô thú nhận. Cô đang đứng rất yên, hai tay duỗi thẳng bên người. Cô không quá nghiêm trang, nhưng anh có thể nói rằng cô đang cố hết sức để không nhúc nhích.

Nếu cô làm vậy, anh nghĩ, cô sẽ chạy khỏi căn phòng.

“Em sẽ phải làm tốt hơn thế,” anh nói.

Môi dưới của cô kẹt vào giữa hai hàm răng. “Em không biết,” cô thì thầm. “Đừng bắt em phải nghĩ ra cái đó.”

Anh nhượng một bên mày mĩa mai.

“Chưa đến lúc, ít nhất là thế,” cô kết thúc.

Lời nói, anh nghĩ, một cách gần như thần nhiên. Anh đã nói ra những lời của mình, và giờ là cô.

“Em sẽ không thể nuốt lời,” anh nói với một giọng thật thấp.

Cô lắc đầu.

Anh từ từ đứng dậy. “Sẽ không có chuyện bàn lui. Không lẫn trốn. Không đổi ý.”

“Không,” cô nói. “Em hứa.”

Và đó là lúc anh rốt cục cũng có thể cho phép mình tin cô. Francesca không hứa một cách hời hợt. Và cô không bao giờ phá bỏ lời thề.

Anh qua bên kia phòng trong chớp mắt, hai bàn tay anh đặt trên lưng cô, cánh tay anh ôm quanh người cô, miệng anh buông những nụ hôn khao khát như mưa trên mặt cô. “Em sẽ là của anh,” anh nói. “Chuyện này là thế đấy. Em có hiểu không?”

Cô gật đầu, ngửa đầu ra khi đôi môi anh lướt trên cái cổ cao vút xuống vai cô.

“Nếu anh muốn buộc em vào giường, và giữ em ở đó cho đến khi em có mang, anh sẽ làm thế,” anh thề.

“Vâng,” cô thở hắt ra.

“Và em sẽ không phàn nàn.”

Cô lắc đầu.

Những ngón tay anh kéo cái váy của cô. Nó rớt xuống sàn với tốc độ đáng kinh ngạc. “Và em sẽ thích như thế,” anh gầm gừ.

“Vâng. Ôi, vâng.”

Anh đưa cô tới chiếc giường. Anh không nhẹ nhàng và êm ái, nhưng cô dường như cũng không muốn như vậy, và anh ngã lên người cô như một người chết đói. “Em sẽ là của anh,” anh nói một lần nữa, nắm lấy hông cô và kéo cô về phía anh. “Của anh.”

Và cô là như vậy. Trong đêm đó, ít nhất là thế, cô là của anh.

31. Chương 22 - Phần 01

Chương 22

... Mẹ chắc con có thể thu xếp mọi chuyện ổn thỏa. Con luôn như vậy.

—của bà quả phụ Nữ tước Bridgerton gửi con gái, Nữ bá tước Kilmartin, ngay sau khi nhận được thư của Francesca

Phần khó nhất của việc lập kế hoạch cho một đám cưới với Michael, Francesca sớm nhận ra, là tìm cách nói với mọi người.

Việc cô chấp nhận cái ý tưởng đó cũng đã khó khăn lắm rồi, nhưng cô không thể tưởng tượng mọi người sẽ nghĩ sao về chuyện này. Chúa ơi, Janet sẽ nói gì chứ? Bà đã rất ủng hộ Francesca trong ý định tái giá, nhưng chắc chắn bà đã không nghĩ đến Michael như một ứng viên.

Và ngay cả khi Francesca ngồi tại bàn của cô, chiếc bút đung đưa trên mặt giấy hàng giờ liền, cố gắng tìm lời lẽ thích hợp, có cái gì đó trong cô biết rằng cô đang làm điều đúng đắn.

Cô vẫn không biết chắc tại sao cô quyết định lấy anh. Và cô không biết chắc cô nên cảm thấy ra sao về thổ lộ tình yêu đầy choáng váng của anh, nhưng bằng cách nào đó cô biết rằng mình đã ước được làm vợ anh.

Nhưng cái đó, tuy nhiên, cũng chẳng làm cho việc tìm ra cách nói với mọi người trở nên dễ dàng hơn chút nào.

Francesca đang ngồi trong phòng làm việc của cô, viết thư cho gia đình—hay đúng hơn, đang vò nát những tờ giấy của lần thất bại mới nhất và quăng nó xuống sàn—thì Michael bước vào với một lá thư.

“Cái này của mẹ em gửi,” anh nói, đưa cho cô cái phong bì màu kem được ghi chú với đầy vẻ lịch thiệp.

Francesca rạch lá thư phía bên và lấy bức thư ra, nó, cô nhận ra với sự ngạc nhiên, dài kín bốn trang.. “Chúa ơi,” cô lẩm bẩm. Mẹ cô thường có thể nói được những gì bà cần nói với một tờ giấy, hai là nhiều nhất.

“Có chuyện gì không ổn sao?” Michael hỏi, ngồi ghé lên mép bàn của cô.

“Không, không,” Francesca nói về lơ đãng. “Em chỉ... Chúa ơi!”

Anh vặn người và vươn tới một chút, cố nhòm vào lá thư. “Cái gì thế?”

Francesca chỉ phẩy tay xua anh đi.

“Frannie?”

Cô lật sang trang tiếp. “Chúa ơi!”

“Đưa anh cái đó,” anh nói, với tay lấy tờ giấy.

Cô xoay nhanh sang bên, quyết không buông. “Ồi, lạy chúa tôi,” cô thở ra.

“Francesca Stirling, nếu em không—”

“Colin và Penelope đã cưới nhau.”

Michael đảo mắt. “Chúng ta đã biết—”

“Không, ý em là họ đã dời ngày cưới... ừm, trời đất, hẳn là phải sớm lên hơn một tháng, em nghĩ vậy.”

Michael chỉ nhún vai. “Tốt cho họ.”

Francesca nhìn anh với cặp mắt khó chịu. “Ai đó đã có thể nói cho em biết.”

“Anh nghĩ chẳng có đủ thời gian.”

“Nhưng đó,” cô nói với vẻ rất bực tức, “chưa phải chuyện tệ nhất.”

“Anh không thể tưởng tượng—”

“Eloise cũng sắp cưới.”

“Eloise?” Michael hỏi với chút ngạc nhiên. “Cô ấy thậm chí đã có người tán tỉnh chưa nhỉ?”

“Không,” Francesca nói, nhanh chóng lật sang tờ giấy thứ ba trong bức thư của mẹ cô. “Đó là một người chị ấy chưa bao giờ gặp.”

“Ừm, anh chắc là giờ thì cô ấy đã gặp anh ta rồi,” Michael nói với một giọng tỉnh khô.

“Em không thể tin là chẳng ai nói với em cả.”

“Em đang ở Scotland.”

“Dù có thế,” cô nói về giận dữ.

Michael chỉ cười khúc khích trước sự bực bội của cô, chết tiệt thẳng cha.

“Như thế em chẳng tồn tại vậy,” cô nói, đủ cáu kỉnh để ném cho anh cái lườm dữ dội nhất.

“Ồ, anh sẽ không nói—”

“Ồ, đúng rồi,” cô nói với đầy vẻ kiêu cách, “Francesca.”

“Frannie...” Giọng anh giờ đã đầy vẻ thích thú.

“Đã có ai nói với Francesca chưa?” cô nói, đóng giả đặc điểm cả gia đình cô khá tốt. “có nhớ nó không? Đứa thứ sáu trong tám đứa? Cái đứa có mắt xanh?”

“Frannie, đừng có ngớ ngẩn.”

“Em không ngớ ngẩn, em chỉ bị lừa đi.”

“Anh cứ tưởng em thích xa cách gia đình mình một chút.”

“Ừm, phải,” cô nói về cáu kỉnh, “nhưng cái đó không phải là vấn đề.”

“Tất nhiên,” anh lẩm bẩm.

Cô lườm anh vì câu nói kháy của anh.

“Chúng ta có nên chuẩn bị để đi dự đám cưới không?” anh hỏi.

“Làm như em có thể,” cô nói rất tức tối. “Chỉ còn có ba ngày nữa.”

“Xin chúc mừng hạnh phúc,” Michael nói đầy ngưỡng mộ.

Đôi mắt cô nheo lại vẻ nghi ngờ. “Cái đó có ý gì thể?”

“Người ta không thể không cảm thấy kính trọng một người đàn ông khi anh ta có thể hoàn thành công việc đó nhanh chóng đến mức như vậy,” anh nói và nhún vai.

“Michael!”

Anh liếc cô vui vẻ. “Anh đã làm được.”

“Em vẫn chưa lấy anh,” cô cãi.

Anh cười. “Công việc mà anh nói không phải việc cưới nhau.”

Cô cảm thấy gương mặt mình chuyển sang màu đỏ. “Thôi đi,” cô lầm bầm.

Những ngón tay của anh cù trên bàn tay cô. “Ồ, anh không nghĩ vậy.”

“Michael, giờ không phải lúc,” cô nói, giật tay lại.

Anh thở dài. “Đã bắt đầu rồi đây.”

“Cái đó là có ý gì?”

“Ồ, không có gì,” anh nói, ngồi phịch xuống một cái ghế gần đó. “Chỉ là chúng ta thậm chí còn chưa cưới, và chúng ta đã là một cặp vợ chồng già rồi.”

Cô ném cho anh một cái nhìn cong cớn, rồi quay lại với lá thư của mẹ cô. Họ nghe thực sự giống như một cặp vợ chồng già, chẳng phải là cô muốn cho anh được thỏa mãn với sự đồng ý của mình. Cô nghĩ đó là bởi vì không giống hầu hết các cặp mới đính hôn khác, họ đã biết nhau bao năm nay. Anh, dù cho những sự thay đổi đáng kinh ngạc trong vài tuần qua, là bạn thân nhất của cô.

Cô ngừng lại. Đờ người.

“Có chuyện gì sao?” Michael hỏi.

“Không,” cô nói, khẽ lắc đầu. Bằng cách nào đó, trong sự bối rối, cô đã quên mất điều đó. Michael có thể từng là người cuối cùng cô nghĩ mình sẽ lấy, nhưng việc này là bởi một lý do thật đúng đắn, phải không nhỉ?

Ai mà nghĩ cô sẽ cưới bạn thân nhất của mình chứ?

Chắc chắn điều đó sẽ tốt cho sự kết hợp này.

“Mình cưới nhau đi,” anh đột nhiên nói.

Cô nhìn lên đầy thắc mắc. “Chẳng phải cái đó đã được lên lịch sẵn sao?”

“Không,” anh nói, nắm lấy tay cô, “hãy cưới ngay hôm nay.”

“Hôm nay?” cô kêu lên. “Anh điên à?”

“Không hề. Chúng ta đang ở Scotland. Chúng ta không cần tổ chức ở nhà thờ.”

“Ừm, phải, nhưng—”

Anh quỳ gối trước cô, cặp mắt anh ngời lên. “Mình làm đi, Frannie. Hãy cùng điên, cùng xấu xa, cùng liều đi.”

“Sẽ chẳng có ai tin đâu,” cô nói chậm rãi.

“Dù sao cũng sẽ chẳng có ai tin.”

Anh nói đúng. “Nhưng gia đình em...” cô thêm.

“Em vừa mới nói họ đã bỏ quên em với những buổi lễ của họ.”

“Phải, nhưng đó khó có thể coi là cố ý!”

Anh nhún vai. “Cái đó có quan hệ gì không?”

“Ừm, có, nếu người ta nghĩ thật kỹ—“

Anh lôi cô đứng lên. “Đi thôi.”

“Michael...” Và cô không biết tại sao mình lại kìm chân lại, ngoài chuyện có thể là cô cảm thấy nên như thế. Dù sao nó cũng là một đám cưới, và vội vàng thế này có vẻ không thích hợp cho lắm.

Anh nhướn một bên mày. “Em có thực sự muốn một lễ cưới hoành tráng?”

“Không,” cô nói, khá thành thật. Cô đã làm việc đó một lần rồi. Có lẽ như vậy sẽ không thích hợp lắm cho lần thứ hai.

Anh nghiêng người tới, đôi môi chạm vào tai cô. “Em định liệu có một em bé tám tháng sao?”

“Rõ ràng là em đã liệu rồi,” cô nói thẳng tưng.

“Hãy để cho đứa con của chúng ta có một thời gian thai nghén chín tháng đầy đủ,” anh nói hài hước.

Cô nuốt vào một cách gượng gạo. “Michael, anh phải nhận ra rằng em có thể không thụ thai. Với John, đã phải mất—“

“Anh chẳng quan tâm,” anh chen vào.

“Em nghĩ là anh có,” cô nói dịu dàng, lo lắng chờ câu trả lời của anh, nhưng cô muốn bước vào một cuộc hôn nhân với một sự xác định rõ ràng. “Anh đã nhắc đến chuyện đó vài lần, và—“

“Để buộc em phải cưới anh,” anh ngắt lời. Vào rồi, với tốc độ đáng kinh ngạc, anh đẩy cô dựa vào tường, người anh đè lên người cô với sự thân mật đáng cảnh giác. “Anh không quan tâm nếu em không sinh được,” anh nói, giọng anh nóng bỏng bên tai cô. “Anh không quan tâm nếu em sinh cho anh một đàn cún con.”

Bàn tay anh lần lên trên váy cô, lướt trên đùi cô. “Tất cả những gì anh quan tâm,” anh nói chậm, một ngón tay trở nên rất, rất tinh quái, “là em là của anh.”

“Ôi!” Francesca thở dốc, cảm thấy tay chân cô sắp chảy ra. “Ôi, vâng.”

“Vâng vì cái này?” anh hỏi về quỳ quỵệt, ngọc ngoáy ngón tay đủ làm cô phát cuồng, “hay là vâng trong chuyện cưới nhau hôm nay?”

“Vì việc này,” cô thở hắt. “Đừng ngừng lại.”

“Thế còn vụ kết hôn thì sao?”

Francesca nắm lấy hai vai anh để đứng vững.

“Thế còn đám cưới thì sao?” anh hỏi một lần nữa, nhanh chóng rút ngón tay ra.

“Michael!” cô kêu lên.

Đôi môi anh kéo dài ra thành một nụ cười nham hiểm, chậm rãi. “Thế còn việc kết hôn thì sao?”

“Vâng!” cô cầu xin. “Vâng! Bất cứ cái gì anh muốn.”

“Bất cứ cái gì?”

“Bất cứ cái gì,” cô thở dài.

“Tốt,” anh nói, và rồi, đột nhiên, anh lùi ra.

Để lại cô miệng há hốc và khá là nhếch nhác.

“Anh lấy áo khoác cho em nhé?” anh hỏi, chỉnh lại tay áo. Anh là hình ảnh hoàn hảo của vẻ đàn ông lịch lãm, không một sợi tóc nằm lệch chỗ, hoàn toàn thản nhiên và bình tĩnh.

Cô, mặt khác, lại khá chắc rằng mình giống một nữ thần chết. “Michael?” cô cũng hỏi được một câu, cố lờ đi cái cảm giác khó chịu khủng khiếp anh đã để lại ở bên dưới cô.

“Nếu em muốn kết thúc,” anh nói, với giọng cũng gần gần giống với cái giọng anh có thể dùng khi đi săn gà rừng, “em sẽ phải làm vậy với tư cách là Nữ bá tước Kilmartin.”

“Em là Nữ bá tước Kilmartin,” cô gầm gừ.

Anh gật đầu xác nhận. “Em sẽ phải làm chuyện đó với tư cách là Nữ bá tước Kilmartin của anh,” anh chỉnh lại. Anh cho cô một lúc để trả lời, và khi cô không nói, anh hỏi lại, “Anh lấy áo khoác cho em nhé?”

Cô gật đầu.

“Lựa chọn tuyệt vời,” anh mỉm cười. “Em đợi anh ở đây hay đi cùng anh xuống sảnh?”

Cô phải cạy răng mình để nói, “Em sẽ xuống sảnh.”

Anh nắm lấy cánh tay cô và dẫn cô về phía cánh cửa, cúi xuống để thì thầm, “Mình là một lũ rất háo hức, phải không ta?”

“Đi lấy áo khoác của em đi,” cô nghiêng răng.

Anh bật cười, nhưng âm thanh thật ấm và sâu, và cô đã cảm thấy sự bức bối của mình bắt đầu tan đi. Anh là một tên lưu manh, tên khốn, và có thể là cả trăm thứ khác nữa, nhưng anh là tên khốn lưu manh của cô, và cô biết anh có một trái tim đẹp và chân thành như bất cứ người đàn ông nào cô có thể mơ thấy được. Ngoại trừ...

Cô đứng phắt lại và xĩa một ngón tay vào ngực anh.

“Sẽ không có người đàn bà nào khác đâu đấy,” cô nói gay gắt.

Anh chỉ nhìn cô với một bên mày nhướng lên.

“Em nói nghiêm túc đấy. Không nhân tình, không tán tỉnh, không—“

“Vì Chúa, Francesca,” anh ngắt lời, “em thực sự nghĩ anh có thể sao? Không, quên câu đó đi. Em thực sự nghĩ anh sẽ sao?”

Cô quá chú tâm đến ý nghĩ của mình nên đã không thực sự nhìn vào mặt anh, và cô choáng váng trước vẻ mặt cô nhìn thấy ở trên đó. Anh đang giận dữ, cô nhận ra, cau có vì cô thậm chí đã hỏi cái đó. Nhưng cô không thể phẩy tay cho qua cả chục năm với những thói xấu, và cô không nghĩ anh có quyền trông đợi cô làm vậy, nên cô nói, hơi hạ giọng xuống, “Anh chẳng phải có thanh danh đứng đắn gì cho cam.”

“Chúa ơi,” anh gầm gừ, lôi cô ra sảnh. “Dù sao bọn họ cũng chỉ là để rũ em ra khỏi đầu anh.”

32. Chương 22 - Phần 02

Francesca choáng đến mức im bật khi theo anh bước về phía cửa trước.

“Còn câu hỏi gì không?” anh hỏi, xoay sang phía cô với vẻ mặt kiêu đến mức người ta có thể nghĩ rằng anh được sinh ra để nhận tước vị bá tước, chứ không phải chẳng may vớ được nó.

“Không có gì,” cô nói, giọng chào hỏi.

“Tốt. Vậy thì đi thôi. Anh sắp phải dự một đám cưới đấy.”

Tối hôm đó, Michael không thể không cảm thấy hài lòng với những sự kiện xảy ra trong ngày. “Cảm ơn, Colin,” anh nói về hài hước với chính mình khi cởi quần áo đi ngủ, “và cảm ơn anh nữa, bất kể anh là ai, vì đã cưới Eloise bất thành linh.”

Michael khá nghi ngờ việc Francesca sẽ đồng ý cưới anh một cách vội vã, nếu hai anh chị của cô không tự đứng kết hôn mà không có cô.

Và giờ cô là vợ anh.

Vợ anh.

Điều đó gần như không thể tin được.

Nó đã từng là mục đích của anh hàng tuần nay, và cô rốt cục cũng đã đồng ý đêm hôm đó, nhưng phải đến khi anh luồn chiếc nhẫn vàng cổ xưa vào ngón tay cô, điều đó mới thực sự thấm thía.

Cô là của anh.

Cho đến khi cái chết chia lìa họ.

“Cảm ơn, John,” Michael thêm, sự đùa cợt biến mất khỏi giọng anh. Không phải vì đã chết, không bao giờ là vì cái đó. Nhưng vì đã giải thoát anh khỏi mặc cảm tội lỗi. Michael vẫn chưa thể biết chắc điều đó đến lúc nào, nhưng kể từ sau cái đêm định mệnh đó, sau khi anh và Francesca đã ân ái trong ngôi nhà của người làm vườn, Michael biết, trong sâu thẳm trái tim, rằng John hẳn sẽ đồng ý.

Anh ấy sẽ chúc phúc cho họ, và trong những lúc anh mơ mộng hơn, Michael thích nghĩ rằng nếu John có thể chọn một người chồng mới cho Francesca, anh ấy sẽ chọn anh.

Bỏ mình trong chiếc áo choàng màu đỏ tía, Michael bước tới cánh cửa nối giữa phòng anh và phòng Francesca. Mặc dù họ đã thân mật với nhau từ khi anh tới Kilmartin, phải đến hôm nay anh mới chuyển vào phòng ngủ của bá tước. Thật là lạ; tại London, anh đã không quá lo lắng về chuyện kiểu cách. Họ đã ở trong phòng ngủ chính thức của bá tước và nữ bá tước, và đơn giản chỉ cần đảm bảo rằng tất cả người trong nhà đều biết rằng cánh cửa nối được khóa kỹ từ cả hai phía.

Nhưng tại đây, ở Scotland, nơi mà họ xử sự theo cái cách rất đáng là chủ đề bàn tán, anh đã cẩn thận dỡ đồ đạc của mình xuống tại một căn phòng cách xa về phía cuối hành lang, xa khỏi phòng Francesca hết mức có thể. Mặc dù hai người bọn họ thường xuyên lên lút đi về; ít ra họ cũng tỏ vẻ đáng kính.

Những người hầu không phải là gốc gác; Michael khá chắc chắn họ đều biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng họ yêu quý Francesca, và họ muốn cô được hạnh phúc, và họ sẽ không bao giờ thổ ra một lời nào gây ảnh hưởng tới cô với bất kỳ ai.

Nhưng, được bỏ tất cả những chuyện vớ vẩn ấy ra đằng sau cũng thật là thích.

Anh với tay chạm vào nắm đấm cửa nhưng không nắm ngay lấy nó, thay vào đó anh ngừng lại để lắng nghe những âm thanh trong căn phòng bên cạnh. Anh chẳng nghe thấy nhiều. Anh chẳng biết tại sao anh nghĩ anh có thể; cánh cửa chắc chắn và cổ kính và có lẽ không hay để lộ các bí mật. Nhưng mà, có cái gì đó trong thời khắc này kêu gọi anh, cầu xin anh chậm rãi thưởng thức nó.

Anh sắp sửa bước vào phòng ngủ của Francesca.

Và anh hoàn toàn có quyền được ở đó.

Điều duy nhất có thể làm cho chuyện này tuyệt vời hơn là nếu như cô nói cô yêu anh.

Sự thiếu hụt có để lại một vết bé xíu, nhỏ tí tẹo trong tim anh, nhưng nó hoàn toàn bị che phủ bởi niềm vui mới anh vừa tìm được. Anh không muốn cô nói những lời cô không cảm thấy, và ngay cả nếu cô không bao giờ yêu anh như một người vợ nên yêu chồng cô ta, anh biết rằng tình cảm của cô còn mạnh mẽ và cao quý hơn những gì hầu hết các bà vợ cảm thấy với chồng của họ.

Anh biết cô quan tâm đến anh, yêu anh sâu sắc như một người bạn. Và nếu có chuyện gì xảy ra với anh, cô sẽ khóc thương anh bằng tất cả trái tim mình.

Anh thực sự không thể đòi hỏi nhiều hơn.

Anh có thể muốn nhiều hơn, nhưng anh đã có nhiều hơn rất nhiều những gì anh từng hy vọng. Anh không nên tham lam. Không, khi mà, trên tất cả, anh có được sự đam mê.

Và thực sự có sự đam mê.

Đúng là gần như thật buồn cười khi điều đó làm cô ngạc nhiên đến thế, khi nó liên tục làm cô ngạc nhiên mỗi ngày. Anh đã dùng nó làm lợi thế của mình; anh biết và anh không cảm thấy xấu hổ. Anh đã dùng nó ngay chiều nay, khi cố thuyết phục cô lấy anh ngay lúc đó ngay tại đó.

Và nó đã có tác dụng.

Ôn Chúa, nó đã có tác dụng.

Anh cảm thấy chóng mặt, như một anh lính mới. Khi cái ý tưởng đó đến với anh—cười ngay hôm nay—nó như một tia điện lạ lẫm chạy xuyên qua mạch máu anh, và anh hầu như không thể kiềm chế được mình. Đó là một trong những thời khắc khi mà anh biết anh phải thành cô, sẽ làm bất cứ cái gì để có được cô.

Bây giờ, khi anh đứng trên ngưỡng cửa cuộc hôn nhân của họ, anh không thể không băn khoăn rằng liệu bây giờ có gì khác không. Liệu cô có cảm thấy khác khi nằm trong vòng tay anh như một người vợ so với khi là một người tình? Khi anh nhìn lên gương mặt cô vào buổi sáng, liệu cảm giác có khác biệt không? Khi anh nhìn thấy cô phía bên kia một căn phòng đông người—

Anh khẽ lắc đầu. Anh đang bắt đầu trở thành một tên gốc đa cảm. Trái tim anh đã luôn chậm mất một nhịp khi anh nhìn thấy cô phía bên kia một căn phòng đông người. Bất cứ cái gì hơn thế, thì anh không nghĩ là cái cơ quan nội tạng ấy có thể chịu đựng thêm được sự căng thẳng.

Anh đẩy mở cánh cửa. “Francesca?” anh gọi, giọng anh nhẹ nhàng và khan khan trong đêm.

Cô đang đứng bên cửa sổ, quần mình trong chiếc áo khoác ngủ màu xanh thẫm. Kiểu may rất ý tứ, nhưng chất vải cứ bó vào người, và trong một thoáng, Michael không thở nổi.

Và anh biết—anh không biết tại sao, nhưng anh biết—rằng sẽ luôn luôn như vậy.

“Frannie?” anh thì thầm, chậm rãi bước về phía cô.

Cô xoay người, và có một sự lưỡng lự trên gương mặt cô. Không phải căng thẳng, chính xác là vậy, mà đúng hơn là một vẻ rụt rè dịu dàng, như thể cô cũng nhận ra rằng chuyện này bây giờ đã khác.

“Chúng ta đã làm được,” anh nói, không thể kìm một nụ cười hớn hở trên gương mặt.

“Em vẫn không thể tin được,” cô nói.

“Anh cũng thế,” anh thừa nhận, đưa tay ra chạm vào má cô, “nhưng đó là sự thật.”

“Em—“ Cô lắc đầu. “Không có gì.”

“Em vừa định nói gì?”

“Không gì cả.”

Anh cầm lấy hai bàn tay cô và kéo cô về phía mình. “Không phải là không có gì,” anh thì thầm. “Khi đó là em, và khi đó là anh, sẽ không bao giờ là không có gì cả.”

Cô nuốt vào, bóng tối đùa giỡn trên những đường nét thanh tú trên cổ cô, và cuối cùng cô nói, “Em chỉ... em muốn nói là...”

Những ngón tay anh xiết lại quanh ngón tay cô, khích lệ. Anh muốn cô nói ra. Anh đã không nghĩ rằng anh cần lời nói đó, chưa, dù sao đi nữa, nhưng Chúa ơi, anh muốn nghe nó biết bao.

“Em rất mừng vì đã lấy anh,” cô kết thúc, giọng cô thật hợp với vẻ ngượng ngùng ít thấy trên gương mặt cô. “Đó là việc nên làm.”

Anh cảm thấy những ngón chân mình hơi co lại, bầu lên tấm thảm khi anh cố nén sự thất vọng xuống. Như vậy là còn nhiều hơn tất cả những gì anh nghĩ có thể nghe được từ cô, vậy nhưng vẫn quá ít hơn so với những gì anh hy vọng.

Vậy mà, ngay cả thế, cô vẫn đang ở đây trong vòng tay anh, và cô là vợ anh, và điều đó, anh tuyên bố với bản thân mình, hẳn phải có một ý nghĩa gì đó.

“Anh cũng mừng,” anh nói khẽ, và kéo cô lại bên. Đôi môi anh chạm vào môi cô, và nó thật khác khi anh hôn cô. Có một cảm giác sở hữu mới mẻ, và bớt đi sự vụng trộm và tuyệt vọng.

Anh hôn cô từ tốn, dịu dàng, dành thời gian để khám phá cô, để thưởng thức từng phút giây. Hai bàn tay anh lướt trên lớp lụa áo ngủ của cô, và cô rên lên khi lớp vải dấp dính dưới những ngón tay anh.

“Anh yêu em,” anh thì thầm, hiểu rằng giữ lấy lời nói đó cho riêng mình cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, ngay cả nếu cô không có ý định nói điều tương tự. Đôi môi anh lướt qua má tới tai cô, và anh nhắm nhẹ trên vành tai trước khi rời xuống cổ cô tới cái chỗ lõm đáng yêu nơi yết hầu.

“Michael,” cô thở dài, lão đảo ngả vào anh. “Ôi, Michael.”

Anh đặt tay lên hông cô và kéo cô vào người anh, một tiếng rên buột ra khỏi môi anh khi anh cảm thấy cô xiết chặt và ấm áp bên sự căng cứng của anh.

Anh đã nghĩ anh muốn cô trước đây, nhưng lần này... lần này thật khác.

“Anh cần em,” anh nói giọng khản đặc, quỳ xuống khi đôi môi anh lướt xuống tâm điểm của cô, qua lần vải lụa. “Anh cần em biết bao.”

Cô thì thầm tên anh, và nghe như thể cô bối rối khi cô nhìn xuống anh, xuống nơi anh đang cầu khẩn.

“Francesca,” anh nói, và anh không biết tại sao anh lại nói vậy, chỉ vì tên cô là thứ quan trọng nhất trên thế giới này, ngay lúc đó. Tên cô, và cơ thể cô, và vẻ đẹp của tâm hồn cô.

“Francesca,” anh lại thì thầm, vùi mặt vào bụng cô.

Hai bàn tay cô đặt lên đầu anh, những ngón tay xoắn lấy tóc anh. Anh có thể giữ nguyên như vậy hàng giờ, quỳ gối trước mặt cô, nhưng rồi cô cũng quỳ xuống, và cô ngã về phía anh, ngửa cổ ra khi hôn anh. “Em muốn anh,” cô nói. “Làm ơn.”

Michael rên lên, kéo cô về phía mình, và kéo cô đứng dậy trước khi đưa cô tới chiếc giường. Trong thoáng chốc họ đã ở trên tấm nệm, sự êm ái của nó bao trùm họ vào lòng, ôm lấy họ ngay cả khi họ đang ôm chặt lấy nhau.

“Frannie,” anh nói, những ngón tay run rẩy của anh kéo chiếc áo ngủ lụa của cô lên tới hông.

Một bàn tay cô ôm ra sau đầu anh, và cô kéo anh xuống cho một nụ hôn nữa, lần này thật sâu và nóng bỏng. “Em cần anh,” cô nói, giọng cô như thể một tiếng rên ham muốn. “Em cần anh biết bao.”

“Anh muốn thấy tất cả em,” anh nói, gần như xé lớp lụa khỏi người cô. “Anh cần cảm nhận tất cả em.”

Francesca cũng háo hức chẳng kém anh, và những ngón tay cô đưa tới dải thắt lưng áo choàng của anh, gỡ cái nút lỏng lẻo trước khi kéo chúng mở ra, để lộ bộ ngực rộng của anh. Cô chạm tay vào lớp lông lún phún, gần như cảm nhận một sự say mê khi bàn tay lướt trên da anh.

Cô chưa từng tưởng tượng mình sẽ ở nơi này, trong thời khắc này.

Đây chắc chắn không phải lần đầu tiên cô nhìn anh như vậy, chạm vào anh theo cách này, nhưng không hiểu sao giờ đây nó thật khác.

Anh là chồng cô.

Điều đó thật khó tin, vậy nhưng nó có cảm giác thật hoàn hảo và thật phù hợp.

“Michael,” cô thì thầm, kéo chiếc áo khỏi hai vai anh.

“Mmmm?” là câu trả lời. Anh đang bận bịu với chỗ lõm sau đầu gối cô.

Cô nằm phịch xuống gối, hoàn toàn quên mất mình đang định nói gì, nếu thực tế cô đã định nói gì đó.

Bàn tay anh khê phủ lên trước đùi cô, rồi nhích lên tới hông cô, tới eo cô, và rồi cuối cùng lên bên ngực cô. Francesca muốn tham gia, muốn khám phá và vuốt ve anh như anh đang vuốt ve cô, nhưng sự mơn trớn

của anh đã làm cô uể oải lười biếng, và tất cả những gì cô có thể làm là nằm đó và thưởng thức sự chăm sóc của anh, thỉnh thoảng đưa tay ra để lướt trên bất cứ chỗ da nào của anh cô có thể với tới.

Cô cảm giác mình được trân trọng.

Được tôn thờ.

Được yêu.

Thật ngưỡng ngàng.

Thật tuyệt diệu.

Thật thần thánh và quyến rũ, và nó đã đánh cắp hơi thở của cô.

Đôi môi anh lần theo lối mòn của hai bàn tay, gợi lên những cơn sóng khát khao trên bụng cô, ngừng lại tại khoảng lõm giữa hai bầu vú cô.

“Francesca,” anh thì thầm, hôn lần tới đầu ngực. Anh mơn trớn nó, đầu tiên bằng lưỡi, rồi ngậm cả nó vào miệng, khẽ cắn.

Cảm giác thật mãnh liệt và bất chợt. Người cô nảy lên, và những ngón tay bấu loạn vào nệm giường, chơi với tìm nơi để bấu víu trong một thế giới vừa như đột ngột nghiêng hẳn khỏi trục của nó.

“Michael,” cô thở dốc, cong lưng lên. Những ngón tay anh luồn vào giữa hai chân cô, cũng chẳng phải cô cần thêm cái gì để sẵn sàng cho anh tiến vào. Cô muốn điều này, và cô muốn anh, và cô muốn nó kéo dài mãi mãi.

“Cảm giác em thật tuyệt,” anh nói khan khan, hơi thở anh nóng rực trên da cô. Rồi anh chuyển mình, tự đặt mình tại lối vào của cô. Gương mặt anh trên mặt cô, mũi chạm mũi, và đôi mắt anh sáng lên, cháy bỏng và mãnh liệt.

Francesca ngo ngoay bên dưới anh, cử động làm cho hông cô hơi hướng lên để chờ đón anh sâu hơn. “Nào,” cô nói, như một mệnh lệnh và một lời khẩn cầu.

Anh nhích từ từ, từng chút một vào trong với sự cố ý trên người. Cô cảm thấy mình đang mở ra, căng lên để chào đón anh cho đến khi hai cơ thể họ chạm vào nhau, và cô biết anh đã chìm vào hoàn toàn.

“Ôi, Chúa ơi,” anh gầm gừ, mặt anh căng ra vì ham muốn. “Anh không thể... anh phải...”

Cô trả lời bằng cách rướn hông, đẩy mình sát lại gần anh hơn.

Anh bắt đầu chuyển động, mỗi lần lại mang đến một cơn sóng cảm giác lan tỏa và cháy bùng trong cơ thể cô. Cô gọi tên anh, và rồi cô không thể nói, không thể làm gì mà chỉ hấp lấy không khí khi cử động của họ càng lúc càng hoang dại và khát khao.

Và rồi nó đến với cô, trong một cơn sóng khoái cảm chớp lên như sét. Cơ thể cô bùng nổ, và cô kêu lên, không thể kiềm giữ sự mãnh liệt của cảm xúc. Michael thúc mạnh hơn, và lần nữa, và lần nữa. Anh kêu lên khi vừa tới đỉnh, tên cô như một lời cầu nguyện và tạ ơn, trên môi anh, và anh đổ sập trên người cô.

“Anh nặng quá,” anh nói, miễn cưỡng định rời khỏi cô.

“Đừng,” cô nói, một bàn tay giữ anh lại. Cô không muốn anh rời đi, chưa. Rồi sẽ khó thở đây, và anh sẽ phải điều chỉnh, nhưng bây giờ, có cái gì đó thật nguyên sơ trong cái tư thế của họ, một cái gì đó mà cô vẫn chưa sẵn sàng để từ biệt nó.

“Không,” anh nói, và cô có thể nghe thấy một nụ cười trong giọng anh, “anh sẽ đè bẹp em mất.” Anh trượt khỏi người cô, nhưng anh không để mất sự gần gũi của họ, và cô nhận ra mình đang cong lên bên cạnh anh như một chiếc thìa, lưng cô được sưởi ấm bởi làn da anh, cơ thể cô được ôm gọn với một cánh tay vòng quanh dưới ngực cô.

Anh thì thầm cái gì đó bên cổ cô, và cô thực tình không nghe được, nhưng cái đó không quan trọng; cô biết anh vừa nói gì.

Anh thiếp đi sau đó, hơi thở anh như ru cô, chậm và nhịp nhàng bên tai. Nhưng Francesca không ngủ. Cô mệt, cô buồn ngủ, và cô đã thỏa mãn, nhưng cô không ngủ.

Đêm nay thật khác biệt.

Và cô nằm đó bất khoản tại sao.

33. Chương 23

Chương 23

... Con chắc Michael cũng sẽ viết thư, nhưng vì con coi mẹ là một người bạn rất rất thân thiết, con muốn tự mình viết để thông báo rằng chúng con đã lấy nhau. Mẹ có ngạc nhiên không? Con phải thú nhận là con có.

—của Nữ bá tước Kilmartin gửi Helen Stirling, ba ngày sau khi cô kết hôn với Bá tước Kilmartin

“Trông anh thật kinh khủng.”

Michael quay người nhìn Francesca với một vẻ mặt tỉnh queo. “Và anh cũng chúc em buổi sáng tốt lành,” anh nói, quay lại tập trung vào món trứng và bánh mì nướng.

Francesca ngồi vào chỗ đối diện anh ở phía bên kia bàn ăn sáng. Cuộc hôn nhân của họ đã bước sang tuần thứ hai; Michael đã dậy sớm sáng hôm đó, và khi cô tỉnh dậy, giường bên phía anh đã không còn ấm.

“Em không đùa đâu,” cô nói, cảm thấy sự lo lắng làm cho trán mình nhúu lại thành các nếp nhăn. “Anh trông khá nhợt nhạt, và anh thậm chí còn chẳng ngồi thẳng. Anh nên về lại giường và nghỉ ngơi một chút.”

Anh ho, rồi lại ho, cơn ho thứ hai làm người anh co lại. “Anh ồ,” anh nói, mặc dù câu đó phát ra như một tiếng thở hổn hển.

“Anh không ồ.”

Anh đảo mắt. “Mới lấy nhau hai tuần, và em đã—”

“Nếu anh không muốn có một cô vợ hay cần nhân, anh đã không nên lấy em,” Francesca nói, ước lượng khoảng cách giữa chiếc bàn và kết luận cô không thể với tay đủ xa để sờ vào trán anh xem có sốt không.

“Anh ồ,” anh nói chắc chắn, lần này anh cầm tờ The London Times lên—nó đã cũ vài ngày, nhưng cũng là cập nhật nhất họ có thể trông đợi tại những hạt biên giới Scotland này—và quyết định lờ cô đi.

Hai người đều có thể chơi trò đó, Francesca kết luận, và cô bỏ hết sự chú ý vào cái công việc đầy thử thách là phết mứt lên bánh của mình.

Ngoại trừ việc anh lại ho.

Cô ngo ngoáy trên ghế, cổ không nói gì cả.

Anh lại ho, lần này phải xoay khỏi cái bàn để có thể gặp người xuống một chút.

“M—”

Anh ném cho cô một cái nhìn quyết liệt làm cô ngậm chặt miệng lại.

Cô nheo mắt.

Anh nghiêng đầu theo một cách lịch sự đến mức đáng ghét, và rồi làm hồng hấn ấn tượng đó khi người anh lại run lên bần bật với một trận ho khác.

“Đủ rồi,” Francesca tuyên bố, đứng dậy. “Anh sẽ quay lại giường. Ngay bây giờ.”

“Anh ồ,” anh gầm gừ.

“Anh không ổn.”

“Anh—“

“Ồm,” cô chen ngang. “Anh ồm, Michael. Bệnh, yếu, mắc dịch, anh ồm. Như một con cún. Em không hiểu làm cách nào em có thể nói điều đó rõ ràng hơn nữa.”

“Anh không mắc dịch,” anh lẩm bẩm.

“Không,” cô nói, vòng sang bên kia bàn và túm lấy cánh tay anh, “nhưng anh bị sốt rét, và—“

“Đây không phải là sốt rét,” anh nói, đấm đấm ngực khi anh lại ho lần nữa.

Cô kéo anh đứng dậy, một công việc cô không thể hoàn thành mà không có chút sự trợ giúp của chính anh. “Sao anh biết được?” cô hỏi.

“Anh chỉ biết thế thôi.”

Cô dẫu môi.”Và anh nói dựa trên sự tinh thông nghề y, có được nhờ—“

“Nhờ đã bị căn bệnh đó trong hầu hết cả năm,” anh chen vào. “Không phải là sốt rét.”

Cô đẩy anh về phía cánh cửa.

“Ngoài ra,” anh phản đối, “còn quá sớm.”

“Sớm cho cái gì?”

“Cho một lần lên cơn nữa,” anh giải thích về mặt môi. “Anh vừa mới bị ở London, bao lâu nhỉ—hai tháng trước đây? Còn quá sớm.”

“Tại sao lại là quá sớm?” cô hỏi, giọng cô khê một cách lạ lùng.

“Nó là thế,” anh lẩm bẩm, nhưng bên trong, anh biết một sự thật khác. Nó không quá sớm; anh đã biết nhiều người bị những đợt lên cơn sốt rét cách nhau hai tháng.

Họ đều ồm. Rất ồm.

Khá nhiều trong số họ đã chết.

Nếu những lần lên cơn của anh trở nên sát nhau hơn, liệu đó có phải là căn bệnh của anh đang chiến thắng?

Nào, giờ thì có một sự mỉa mai cho anh đây. Anh cuối cùng đã lấy được Francesca, và giờ anh có thể sắp chết.

“Nó không phải là sốt rét,” anh lại nói, lần này với nhiều sức đến nỗi làm cô dừng bước và ngược nhìn anh.

“Nó không phải,” anh nói.

Cô chỉ gật đầu.

“Có thể chỉ là cảm lạnh,” anh nói.

Cô lại gật đầu, nhưng anh cảm nhận bằng trực giác rằng cô chỉ đang chiều theo anh.

“Em sẽ đưa anh về giường,” cô nói nhẹ nhàng. Và anh để cô làm vậy.

Mười tiếng sau, Francesca đang phát hoảng. Cơn sốt của Michael càng nóng hơn, và mặc dù anh không bị mê sảng hay nói mớ, rõ ràng là anh đang rất, rất ồm. Anh cứ nói mãi rằng nó không phải là sốt rét, và nó cũng không có vẻ giống sốt rét, nhưng mỗi khi cô gắng hỏi anh chi tiết hơn, anh không thể giải thích tại sao—ít nhất cũng không đủ làm cô thỏa mãn.

Cô chẳng biết nhiều về căn bệnh đó; những hiệu sách lịch sự dành cho quý cô ở London từ chối bán các loại sách về y học. Cô từng muốn hỏi bác sĩ riêng của mình, hay thậm chí tìm đến một chuyên gia trong trường Cao đẳng y khoa hoàng gia, nhưng cô đã hứa với Michael là cô sẽ giữ bí mật về căn bệnh của anh. Nếu cô chạy khắp thành phố và hỏi về sốt rét, cuối cùng sẽ có ai đó muốn biết tại sao. Vì thế, hầu như tất cả những gì cô biết đều là từ Michael, trong những tháng ngắn ngủi sau khi anh về từ Ấn Độ.

Nhưng khi những đợt lên cơn sốt nhau hơn, dường như có cái gì đó không ổn. Mặc dù, cô phải thừa nhận, cũng chẳng phải là cô có chút kiến thức về y học nào để có thể dự đoán như vậy. Khi anh ngã bệnh ở London, anh từng nói rằng đã sáu tháng kể từ sau những cơn sốt gần nhất, và trước đó là ba tháng.

Tại sao căn bệnh đó lại đột ngột thay đổi chu trình lên cơn nhanh đến vậy? Hoàn toàn không có lý. Không khi mà anh đang khá lên.

Và anh phải đang khá lên. Anh phải như vậy.

Cô thở dài, đưa tay ra để sờ trán anh. Anh đang ngủ, ngáy khê, như anh thường vậy khi bị nghẹt mũi. Hoặc đúng hơn là như anh đã kể với cô. Họ chưa lấy nhau đủ lâu để cô có thể tự khám phá ra chuyện đó.

Làn da anh nóng, mặc dù chưa đến mức nóng rực. Miệng anh có vẻ khô khốc, và cô bón chút trà ấm vào miệng anh, nghiêng cầm anh lên để cố giúp anh nuốt vào trong khi ngủ.

Thay vào đó, anh sắc và tỉnh dậy, phun nước trà phì phì trên giường.

“Xin lỗi,” Francesca nói, quan sát mức độ tàn phá. Ít nhất cũng mới chỉ có một thìa nhỏ.

“Em đang làm cái quỷ gì với anh thế?” anh lập bập.

“Em không biết,” cô thú nhận. “Em chẳng có nhiều kinh nghiệm chăm sóc người ốm lắm. Trông anh có vẻ khát.”

“Lần sau anh khát, anh sẽ nói với em,” anh gầm gừ.

Cô gật đầu đồng ý và quan sát khi anh nhúc nhích tìm lại tư thế thoải mái. “Anh không khát ngay lúc này chứ?” cô hỏi với một giọng điềm đạm.

“Chỉ hơi hơi,” anh nói, giọng anh hơi đứt quãng.

Không nói một lời, cô gơ tách trà ra. Anh uống sạch chỉ với một hơi.

“Anh muốn một tách nữa không?”

Anh lắc đầu. “Thêm chút nào nữa và anh sẽ phải đi t—” Anh ngừng lại và hắng giọng. “Xin lỗi,” anh lầm bầm.

“Em có bốn anh em trai,” cô nói. “Đừng để ý. Anh có cần em lấy cho anh cái bô không?”

“Anh có thể tự làm.”

Trông anh không đủ khỏe để tự đi qua bên kia phòng, nhưng cô đủ khôn ngoan để không tranh cãi với một người đàn ông trong tình trạng cấu kính như thế. Anh sẽ nhận ra khi anh cố đứng lên và lại ngã phịch xuống giường. Cô có tranh cãi mấy cũng chẳng thể thuyết phục anh được.

“Anh sốt khá cao,” cô nói nhẹ nhàng.

“Không phải là sốt rét đâu.”

“Em chưa nói—”

“Em đang nghĩ đến nó.”

“Nếu đúng là sốt rét thì sao?” cô hỏi.

“Không phải—”

“Nhưng nếu đúng?” cô chen vào, và nhận ra với sự sợ hãi, giọng nói cô có cái âm thanh kinh khủng đó, cái tiếng vo ve về khiếp sợ cô phát ra trước khi ghen lại.

Michael ngược nhìn cô trong vài giây, đôi mắt anh u ám. Cuối cùng, anh chỉ lẩn người qua chỗ khác và nói, “Không phải.”

Francesca nuốt vào. Cô đã có câu trả lời rồi. “Anh có phiền không nếu em đi?” cô buột miệng, đứng lên nhanh đến nỗi lảo đảo vì choáng.

Anh không nói gì, nhưng cô có thể thấy anh nhún vai dưới những tấm chăn.

“Chỉ đi dạo thôi,” cô nói ngập ngừng, bước về phía cửa. “Trước khi mặt trời xuống.”

“Anh sẽ ổn,” anh khò khè.

Cô gật đầu, mặc dù anh đang không nhìn cô. “Em sẽ sớm quay lại,” cô nói.

Nhưng anh đã lại ngủ thiếp đi.

Không khí mờ sương và đe dọa còn có mưa nữa, nên Francesca vớ lấy một cái áo khoác mưa và ra cái chòi nghỉ. Bốn phía chòi để trống, nhưng nó có một cái mái, và kể cả nếu bầu trời có mở toác ra, cô vẫn có thể giữ cho mình tương đối khô.

Nhưng với mỗi bước đi, có cảm giác như hơi thở cô càng thêm khó nhọc, và khi cô tới được đích đến của mình, cô đã thở hồng hộc vì cố sức, không phải do cuộc đi bộ, mà chỉ do phải kìm nén những giọt nước mắt.

Ngay khi cô vừa ngồi xuống, cô thôi không cố nữa.

Từng tiếng thút thít vang lên thật lớn, và thật không giống một quý cô, nhưng cô chẳng cần.

Michael có thể đang chết. Và với tất cả những gì cô biết, anh đang chết, và cô sắp làm một bà góa lần thứ hai.

Và lần trước nó đã gần như giết chết cô.

Và cô chẳng biết liệu mình có đủ mạnh mẽ để trải qua tất cả chuyện đó một lần nữa không. Cô chẳng biết liệu cô có muốn đủ mạnh mẽ nữa không.

Thật không đúng, thật không công bằng, chết tiệt, khi mà cô có thể sẽ phải mất đến hai người chồng trong khi có bao nhiêu phụ nữ có thể giữ lấy một người cho cả cuộc đời họ. Và hầu hết những phụ nữ đó thậm chí còn chẳng thích chồng mình, trong khi cô, người thực sự yêu cả hai—

Hơi thở Francesca ngưng lại.

Cô yêu anh? Michael?

Không, không, cô tự nhủ, cô không yêu anh. Không phải như vậy. Khi cô nghĩ về nó, khi từ đó vang lên trong óc cô, ý cô là trong tình bạn. Tất nhiên cô yêu Michael theo cách đó. Cô đã luôn yêu anh, đúng không nào? Anh là bạn tốt nhất của cô, đã như vậy ngay từ khi John còn sống.

Cô tưởng tượng ra anh, thấy gương mặt anh, nụ cười của anh.

Cô nhắm mắt lại, nhớ lại nụ hôn của anh và cảm giác tuyệt vời của bàn tay anh trên eo lưng cô khi họ bước đi trong tòa nhà.

Và cuối cùng cô hiểu ra tại sao tất cả mọi chuyện đều có vẻ khác lạ giữa họ dạo gần đây. Đó không phải, như cô từng nghĩ lúc đầu, bởi vì họ đã lấy nhau. Đó không phải vì anh là chồng cô, vì cô đã đeo chiếc nhẫn của anh trên ngón tay mình.

Đó là vì cô yêu anh.

Thứ gì giữa bọn họ, sự gắn bó—đó không phải chỉ là sự đam mê, và nó không hề xấu xa.

Đó là tình yêu, và nó thật thiêng liêng.

Và Francesca cũng không thể ngạc nhiên hơn ngay cả nếu John hiện hình trước mặt cô và nhảy một điệu nhảy xoay vòng kiểu Ireland.

Michael.

Cô yêu Michael.

Không chỉ như một người bạn, mà như một người chồng và một người tình. Cô yêu anh với sự sâu sắc và mãnh liệt cô đã từng cảm thấy với John.

Nó khác, bởi vì họ là những con người khác nhau, và cô bây giờ cũng đã khác, nhưng nó vẫn là một. Đó là tình yêu của một người đàn bà dành cho một người đàn ông, và nó ngập tràn tới tất cả mọi ngóc ngách trong trái tim cô.

Và có Chúa, cô không muốn anh chết.

“Người không thể làm thế này với ta,” cô gào, chống tay vào thành cái ghế dài trong chòi nghỉ và nhìn lên bầu trời. Một giọt mưa to đùng rơi lên chóp mũi cô, bắn tóe lên mắt.

“Ồ, không người không,” cô găm giữ, quệt chỗ nước đi. “Đừng có nghĩ là người có thể—”

Ba giọt mưa nữa, liên tiếp.

“Chết tiệt,” Francesca lẩm bẩm, tiếp theo là một câu “Xin lỗi,” hướng lên những đám mây.

Cô lui đầu vào lại trong chòi, trốn dưới cái mái gỗ khi cơn mưa trở nên nặng hạt.

Cô phải làm gì bây giờ? Lao về phía trước với tất cả sự quyết tâm vì một mục đích duy nhất, giống như một thiên thần báo thù, hay là khóc ngon lành và tự thấy thương xót bản thân mình?

Hoặc có thể là mỗi thứ một tí.

Cô nhìn ra ngoài cơn mưa, giờ đang ầm ầm trút xuống với đủ sức mạnh để gieo rắc nỗi khiếp sợ vào trái tim của ngay cả những thiên thần báo thù quyết tâm nhất.

Chắc chắn là mỗi thứ một tí.

Michael mở mắt ra, ngạc nhiên khi nhận ra trời đã sáng. Anh chớp mắt vài lần, chỉ để xác nhận điều đó. Những tấm rèm được kéo kín, nhưng không hoàn toàn, và có một tia sáng rõ ràng đang tạo nên một dải sáng dọc trên tấm thảm.

Buổi sáng. Ừm. Anh hẳn phải đã rất mệt. Điều cuối cùng anh nhớ là Francesca lao ra khỏi cửa, nói rằng cô định đi dạo, mặc dù sự thực là bất cứ tên ngốc nào cũng sẽ nhận ra trời sắp mưa.

Cái cô gái ngốc nghếch.

Anh cố gắng ngồi dậy, rồi lại nhanh chóng đổ phịch xuống trên những tấm chăn. Chết tiệt, anh cảm thấy như chết rồi. Không phải là, anh thừa nhận, một sự ví von hay ho lắm trong hoàn cảnh lúc này, nhưng anh chẳng thể nghĩ ra cái gì khác đủ để tả sự đau nhức đang găm lấy cơ thể anh. Anh cảm thấy mệt rũ, gần như dính chặt vào đệm. Ngay cả ý nghĩ phải ngồi dậy cũng đủ làm anh rên lên.

Chết tiệt, anh thật là khốn khổ.

Anh sờ tay vào trán mình, cố xem xem mình còn sốt không, nhưng trán anh nóng, và bàn tay anh cũng vậy; anh chẳng thể biết được gì ngoài một điều là anh đang mướt mồ hôi và chắc chắn cần phải tắm kỹ càng.

Anh cố hít thở không khí chung quanh, nhưng mũi anh tịt đến nỗi cuối cùng anh lại ho lên sù sụ.

Anh thở dài. Ừm, nếu anh bốc mùi, thì ít nhất anh cũng không phải ngửi.

Anh nghe một âm thanh khe khẽ ở phía cửa và ngược lên để nhìn thấy Francesca bước vào phòng. Cô đi rón rén trên hai bàn chân đeo tất, rõ ràng đang cố để không đánh thức anh. Khi cô tới bên giường, tuy nhiên, cuối cùng cô cũng nhìn anh và thốt lên một tiếng “Ồ!” khẽ vì ngạc nhiên.

“Anh dậy rồi,” cô nói.

Anh gật đầu. “Mấy giờ rồi?”

“Tám rưỡi. Không muộn lắm, thực ra là thế, nhưng anh đã ngủ tối qua, từ trước cả giờ ăn tối.”

Anh gật đầu lần nữa, bởi vì anh thực sự cũng chẳng có gì hay ho để thêm vào câu chuyện. Và hơn nữa, anh quá mệt để nói.

“Anh cảm thấy thế nào?” cô hỏi, ngồi xuống bên cạnh anh. “Và anh có muốn ăn cái gì đó không?”

“Như muốn chết, và không, cảm ơn em.”

Môi cô khê cong lên. “Cái gì đó để uống?”

Anh gạt đầu.

Cô nhấc lên một cái bát nhỏ vẫn nằm trên cái bàn gần đó. Một cái đĩa úp lên trên, có thể là để giữ ẩm thứ chứa bên trong. “Nó là của đêm qua,” cô nói, vẻ xin lỗi, “nhưng em đã đẩy nó lại, nên chắc cũng không đến nỗi quá kinh khủng.”

“Súp loãng?” anh hỏi.

Cô gạt đầu, ghé một cái thìa vào môi anh. “Có nguội quá không?”

Anh nhấp một chút, rồi lắc đầu. Nó thậm chí cũng chẳng thể coi là ẩm, nhưng anh không nghĩ mình có thể chịu được cái gì quá nóng, đắng nào cũng thế.

Cô cho anh ăn trong im lặng khoảng một phút gì đó, và rồi, khi anh nói anh đã ăn đủ, cô đặt cái bát xuống, cẩn thận đẩy cái nắp lên, mặc dù anh nghĩ cô sẽ muốn gọi một bát mới cho bữa sau. “Anh có sốt không?” cô thì thầm.

Anh cố nở một nụ cười ra vẻ không thèm quan tâm. “Anh chả biết.”

Cô với tay ra và sờ vào trán anh.

“Chưa có thời gian để tắm,” anh lầm bầm, xin lỗi vì gương mặt nhợt nhạt của mình, mà không phải thốt lên cái từ mờ hồ trước mặt cô.

Cô chẳng tỏ vẻ gì là đã nghe thấy cố gắng pha trò của anh, thay vào đó cô chỉ nhíu mày khi áp sát hơn bàn tay trên trán anh. Và rồi, một cách nhanh nhẹn đến mức làm anh ngạc nhiên, cô đứng dậy và cúi xuống trên đầu anh, đặt môi vào trán anh.

“Frannie?”

“Anh còn nóng,” cô nói, gần như chỉ là một hơi thở. “Anh nóng!”

Anh chẳng làm gì mà chỉ chớp mắt.

“Anh vẫn sốt,” cô nói vẻ hào hứng. “Anh không hiểu sao? Nếu anh vẫn còn sốt, thì không thể là sốt rét được!”

Trong một chốc anh không thể thở nổi. Cô nói đúng. Anh không thể tin là anh đã không nghĩ ra, nhưng cô nói đúng. Những cơn sốt rét luôn biến mất vào buổi sáng. Chúng tấn công lại vào ngày hôm sau, tất nhiên, và thường với sức mạnh kinh khủng, nhưng chúng luôn biến mất, cho anh một ngày trì hoãn trước khi một lần nữa hạ anh đo ván.

“Nó không phải là sốt rét,” cô lại nói, đôi mắt sáng ngời lên một cách đáng ngờ.

“Anh đã bảo em là không phải,” anh nói, nhưng ở bên trong, anh biết sự thật—Anh đã không chắc chắn đến thế.

“Anh sẽ không chết,” cô thì thầm, môi dưới cắn giữa hai hàm răng.

Đôi mắt anh hướng lên mắt cô. “Em lo là anh sẽ?” anh khê hỏi.

“Tất nhiên là em lo,” cô trả lời, không còn cố gắng giấu đi âm thanh ghen ngào trong giọng mình. “Chúa ơi, Michael, em không thể tin anh—Anh có biết là em—Ôi, vì Chúa.”

Anh chẳng hiểu cô vừa nói gì, nhưng anh có cảm giác nó cũng không tệ.

Cô đứng dậy, lưng ghé cô vào tường. Một cái khăn vải đã để sẵn bên bát súp; cô vớ lấy nó và chấm lên mắt.

“Frannie?” anh thì thầm.

“Anh đúng là đồ đàn ông,” cô nói và cau mặt.

Anh chẳng thể làm gì ngoài việc nhướng mày trước câu nói đó.

“Anh phải biết là em—” Nhưng cô ngừng lại, tự ngắt lời mình.

“Gì thế, Frannie?”

Cô lắc đầu. “Chưa được,” cô nói, và anh có cảm giác cô đang nói với chính mình hơn là nói với anh. “Sẽ sớm thôi, nhưng chưa được.”

Anh chớp mắt. “Em nói gì cơ?”

“Em phải ra ngoài,” cô nói, lời nói của cô cụt lủn và đột ngột một cách kỳ cục. “Có một chuyện em cần phải làm.”

“Vào lúc tám rưỡi sáng?”

“Em sẽ quay về sớm,” cô nói, vội vã bước ra cửa. “Đừng có đi đâu đấy.”

“Ừm, khi thật,” anh cố nói đùa, “thế là đi tong kế hoạch đi gặp nhà vua của anh.”

Nhưng Francesca đang quá bận bịu với suy nghĩ của mình đến nỗi cô thậm chí chẳng thèm chọc ngoáy câu đùa khá tệ hại của anh. “Sớm thôi,” cô nói, câu nói phát ra giống một lời hứa đến lạ lùng. “Em sẽ về sớm thôi.”

Tất cả anh có thể làm là nhún vai và nhìn cánh cửa khi cô khép nó lại phía sau lưng mình.

34. Chương 24

Chương 24

...Con không biết chắc phải nói thế nào với mẹ về chuyện này, và hơn thế, con không biết tin này sẽ được đón nhận ra sao, nhưng Michael và con đã cưới nhau ba ngày trước. Con không biết phải mô tả những việc dẫn đến cuộc hôn nhân này ra sao, ngoài việc nói rằng dường như đó là điều nên làm. Xin biết rằng việc này không bao giờ đồng nghĩa với việc tình yêu mà con từng cảm thấy với John giảm bớt. Anh ấy sẽ luôn giữ một chỗ đặc biệt và được trân trọng trong tim con, cũng như mẹ...

—của Nữ bá tước Kilmartin gửi bà quả phụ Nữ bá tước Kilmartin, ba ngày sau đám cưới của cô với Bá tước Kilmartin

Mười lăm phút sau, Michael đã cảm thấy khá hơn rất nhiều. Chưa khỏe, đương nhiên; dù có tưởng tượng phong phú đến đâu anh cũng không thể tự thuyết phục mình—hay là bất kỳ ai khác—rằng anh đã trở lại với sự mạnh khỏe và tráng kiện vốn có. Nhưng món súp hân đã giúp anh hồi phục một chút, cũng như cuộc nói chuyện, và khi anh dậy để xài cái xô, anh nhận ra mình có thể đứng vững trên đôi chân hơn là anh tưởng. Anh giải quyết xong xuôi chuyện đó rồi lau rửa sơ qua, dùng một cái khăn ẩm để lau những chỗ mướt mát nhất trên người. Sau khi mặc vào một bộ quần áo sạch, anh cảm thấy gần như được trở lại làm người.

Anh bắt đầu bước về phía cái giường, nhưng anh không thể cho phép mình chui lại vào giữa những cái chăn đầy mồ hôi đó, nên thay vào đó anh rung chuông gọi một người hầu và ngồi xuống trong cái ghế bọc da của mình, khẽ xoay nó ra để có thể ngắm ra ngoài cửa sổ.

Trời đang nắng. Đó là một sự thay đổi thật tuyệt. Thời tiết đã rất tệ hại trong cả hai tuần sau lễ cưới của anh. Anh cũng chẳng thực sự để ý; khi mà người ta bỏ quá nhiều thời gian để ngủ với vợ mình như anh đã làm, người ta cũng chẳng quá chú ý đến việc liệu mặt trời có đang tỏa nắng không.

Nhưng bây giờ, sau khi đã thoát khỏi cái giường bệnh của mình, anh nhận ra tinh thần của anh đang lên rất cao với những tia nắng lấp lánh trên đám cỏ đầm sương.

Một sự chuyển động bên ngoài cửa sổ làm anh chú ý, và anh nhận ra đó là Francesca, đang vội vã đi xuyên qua bãi cỏ. Cô ở quá xa để có thể nhìn rõ, nhưng cô đang cuộn mình trong cái áo khoác để chịu nhất, và đang cầm cái gì đó trong tay.

Anh nghiêng người tới để nhìn rõ hơn, nhưng cô đã biến mất khỏi tầm nhìn, ra sau một cái hàng rào.

Ngay lúc đó, Reivers bước vào phòng. “Ngày đã rung chuông gọi, thưa ngài?”

Michael quay lại để nhìn anh ta. “Phải. Anh có thể cho ai đó đến và thay mấy chăn không?”

“Tất nhiên rồi, thưa ngài.”

“Và—“ Michael đang định yêu cầu anh ta chuẩn bị nước tắm nữa, nhưng vì lý do nào đó, thay vào đó những từ sau buột ra khỏi miệng anh: “Anh có biết Phu nhân Kilmartin đi đâu không? Tôi nhìn thấy cô ấy đi qua bãi cỏ.”

Reivers lắc đầu. “Không, thưa ngài. Bà không cảm thấy cần thiết phải nói với tôi, mặc dù Davies đã nói với tôi rằng bà ấy bảo anh ta yêu cầu người làm vườn cắt cho bà ấy vài bông hoa.”

Michael gạt đầu khi anh nhớ lại một loạt người vừa rồi. Anh thực sự nên để ý hơn tới sự hiệu quả của những lời tán gẫu của các gia nhân. “Hoa, phải không nhỉ,” anh lẩm bẩm. Hẳn đó là cái cô đã cầm khi cô đi qua bãi cỏ vài phút trước.

“Hoa mẫu đơn,” Reivers khẳng định.

“Mẫu đơn,” Michael nhắc lại, nghiêng người về phía trước về chú ý. Đó là loài hoa yêu thích của John, và từng là trung tâm trong bó hoa cưới của Francesca. Gần như thật phát sợ lên được khi anh nhớ đến cả những chi tiết như thế, nhưng trong khi anh đi và uống cho đến say bí tỉ ngay khi John và Francesca vừa rời buổi tiệc, anh nhớ buổi lễ đó chi tiết đến mức choáng người.

Chiếc váy của cô đã có màu xanh. Xanh băng. Và những bông hoa là hoa mẫu đơn. Người ta đã phải lấy chúng từ một nhà kính, nhưng Francesca khẳng khái về chuyện đó.

Và đột nhiên anh biết chính xác cô đang đi đâu, ăn mặc thật ấm trong cái lạnh se se ngoài trời.

Cô đang tới mộ John.

Michael đã tới đó một lần sau khi trở về. Anh đã đi một mình, vài ngày sau cái khoảnh khắc phi thường trong phòng ngủ của anh, khi anh chợt nhận ra rằng John sẽ đồng ý với chuyện anh lấy Francesca. Hơn thế nữa, anh gần như đã nghĩ rằng John đang ở đâu đó trên kia, cười thích thú với tất cả những chuyện này.

Và Michael không thể không tự hỏi—Francesca có nhận ra không? Cô có nhận ra rằng John sẽ muốn như thế này không? Cho cả hai bọn họ?

Hay cô vẫn đang quẩn quại vì cảm giác tội lỗi?

Michael cảm thấy mình đứng dậy khỏi cái ghế. Anh đã biết tội lỗi là thế nào, biết nó sẽ gặm nhấm trái tim người ta, sẽ cào xé tâm hồn người ta ra sao. Anh biết sự đau đớn, và anh biết nó có cảm giác như axit trong bụng.

Và anh không bao giờ muốn điều đó cho Francesca. Không bao giờ.

Cô có thể không yêu anh. Cô có thể không bao giờ yêu anh. Nhưng giờ đây cô đang hạnh phúc hơn là trước khi họ lấy nhau; anh chắc chắn điều đó. Và anh sẽ chết mất nếu cô cảm thấy hổ thẹn vì hạnh phúc đó.

John sẽ muốn cô hạnh phúc. Anh ấy sẽ muốn cô yêu và được yêu. Và nếu bằng cách nào đó Francesca không nhận ra điều đó—

Michael bắt đầu mặc quần áo vào. Anh có thể còn yếu, và anh có thể còn sốt, nhưng có Chúa, anh có thể xuống được khu mộ. Anh sẽ sống đỡ chết đỡ, nhưng anh sẽ không cho phép cô chìm sâu vào sự tuyệt vọng tội lỗi mà anh đã từng phải chịu đựng quá lâu.

Cô không cần phải yêu anh. Cô không. Anh tự nói câu đó với bản thân mình rất nhiều lần trong cuộc hôn nhân ngắn ngủi của họ và anh gần như đã tin vào lời mình.

Cô không cần phải yêu anh. Nhưng cô phải cảm thấy tự do. Tự do được hạnh phúc.

Bởi vì nếu cô không hạnh phúc...

Ừm, điều đó sẽ giết chết anh. Anh có thể sống không có tình yêu của cô, nhưng không thể nếu không có hạnh phúc của cô.

Francesca đã biết là mặt đất sẽ ẩm ướt, nên cô mang theo một cái chăn nhỏ, những sọc xanh và vàng của biểu tượng Stirling làm cô mỉm cười băng khuâng khi cô trải nó ra trên cỏ.

“Chào John,” cô nói, quỳ lên khi cẩn thận sắp xếp những bông mẫu đơn bên dưới bia mộ của anh. Ngôi mộ đơn giản, kém hoành tráng hơn hẳn những bia tưởng niệm nhiều người trong giới quý tộc dựng lên để tưởng nhớ cái chết của họ.

Nhưng đó là điều John sẽ muốn. Cô đã biết anh quá rõ, luôn có thể đoán trước lời nói của anh.

Anh sẽ muốn cái gì đó đơn giản, và anh sẽ muốn được đặt ở đây, trong một góc xa trong sân nhà thờ, gần với những cánh đồng trải rộng của Kilmartin, nơi yêu thích của anh trên thế giới này.

Và đó là thứ cô đã dành cho anh.

“Thật là một ngày đẹp trời,” cô nói, ngồi bệt xuống. Cô kéo váy lên để có thể ngồi theo kiểu Italy (hình như là ngồi duỗi 2 chân ra phía trước), rồi cẩn thận phủ nó lên chân. Đó không phải là một tư thế cô có thể ngồi khi cùng với những người lịch sự, nhưng lần này khác.

John sẽ muốn cô được thoải mái.

“Đã mưa hàng tuần liền,” cô nói. “Có ngày tệ hơn những ngày khác, tất nhiên, nhưng chẳng có hôm nào mà không có ít nhất vài phút ẩm ướt. Anh có thể sẽ không để ý, nhưng em phải thú nhận, em đã mong được thấy mặt trời.”

Cô nhận ra một trong những cảnh hoa không ở đúng chỗ cô muốn, nên cô nghiêng người tới và chỉnh nó lại.

“Tất nhiên, chuyện đó chẳng thực sự ngăn được em đi ra ngoài,” cô nói với một tiếng cười lo lắng. “Có vẻ em gặp mưa khá nhiều dạo gần đây. Em cũng không thực sự biết chắc nó là sao—em thường hay để ý đến thời tiết hơn thế.”

Cô thở dài. “Không, em biết là tại sao. Em chỉ sợ phải nói với anh. Em thật ngốc, em biết, nhưng...” Cô lại cười, cái âm thanh căng thẳng nghe thật không thích hợp trên môi cô. Đó là điều duy nhất cô không bao giờ cảm thấy khi ở bên John—căng thẳng. Ngay từ khi họ mới gặp nhau, cô đã cảm thấy thật dễ chịu với sự có mặt của anh, hoàn toàn thoải mái, với cả anh và với chính mình.

Nhưng giờ...

Giờ thì cuối cùng cô cũng đã có lý do để thấy căng thẳng.

“Có một chuyện đã xảy ra, John,” cô nói, những ngón tay kéo kéo lớp vải áo khoác. “Em... bắt đầu cảm thấy có tình cảm gì đó với một người mà có thể em đã không nên như vậy.”

Cô nhìn xung quanh, nửa chờ đợi một dấu hiệu thần thánh nào đó từ trên cao. Nhưng chẳng có gì cả, chỉ là tiếng lao xao của cơn gió trên những chiếc lá.

Cô nuốt vào, tập trung lại với tấm bia mộ của John. Thật ngốc nghếch khi một miếng đá lại có thể trở thành đại diện cho một người, nhưng cô chẳng biết phải nhìn vào đâu khác khi nói chuyện với ký ức về anh. “Có thể em không nên cảm thấy như vậy,” cô nói, “hoặc có thể là em nên, và chỉ là em nghĩ em không nên. Em chẳng biết. Tất cả những gì em biết là nó đã xảy ra. Em không chờ đợi nó, nhưng rồi, nó đến, và... với...”

Cô ngừng lại, miệng cô cong lên thành một nụ cười gần như buồn bã. “Ừm, em nghĩ là anh biết là với ai rồi. Anh có tưởng tượng nổi không?”

Và một chuyện đáng ngạc nhiên đã xảy ra. Nếu nghĩ lại, cô sẽ tưởng như mặt đất có thể đã chuyển động, một tia sáng chiếu xuống từ thiên đường xuyên qua khu mộ. Nhưng chẳng có gì cả. Chẳng có gì hiện hữu, chẳng có gì có thể nghe thấy hay nhìn thấy, chỉ là một cảm giác kỳ lạ về sự thay đổi trong cô, gần như thể có cái gì đó đã nhích về đúng chỗ của nó.

Và cô biết—thực sự, hoàn toàn biết—rằng John đã có thể tưởng tượng được. Và hơn thế nữa, anh sẽ muốn như vậy.

Anh sẽ muốn cô lấy Michael. Anh sẽ muốn cô lấy bất kỳ ai cô yêu, nhưng cô đã tưởng anh sẽ cảm thấy nhột nhạt khi điều đó xảy ra với Michael.

Họ là hai người anh yêu quý nhất, và anh sẽ muốn biết khi họ bên nhau.

“Em yêu anh ấy,” cô nói, và nhận ra rằng đó là lần đầu tiên cô nói ra. “Em yêu Michael. Em thực sự yêu, và John—” Cô sờ vào tên anh, khắc vào tấm bia. “Em nghĩ anh sẽ đồng ý,” cô thì thầm. “Đôi khi em gần như nghĩ rằng anh đã sắp xếp tất cả chuyện này.”

“Thật lạ lùng,” cô tiếp, nước mắt bây giờ đang dâng lên trong đôi mắt cô. “Em đã bỏ thật nhiều thời gian để tự nhủ rằng em sẽ không bao giờ yêu nữa. Sao em có thể cơ chứ? Và khi một ai đó hỏi em rằng liệu anh sẽ muốn điều gì cho em, tất nhiên em trả lời là anh sẽ muốn em tìm thấy một ai đó. Nhưng ở bên trong—” Cô mỉm cười băng khuâng. “Bên trong em biết rằng điều đó sẽ không xảy ra. Em sẽ không yêu. Em biết vậy. Em chắc chắn biết như vậy. Vậy nên anh có muốn điều gì cho em cũng chẳng quan trọng, phải không?”

“Ngoại trừ việc nó thực sự đã xảy ra rồi,” cô khẽ nói. “Nó đã xảy ra, và em chưa bao giờ có thể đoán trước. Nó xảy ra, và nó xảy ra với Michael. Em yêu anh ấy nhiều lắm, John,” cô nói, giọng cô vỡ ra vì xúc cảm. “Em cứ cố tự bảo mình rằng em không, nhưng khi em nghĩ anh ấy sắp chết, thật quá sức chịu đựng, và em biết... ôi Chúa ơi, em biết, John. Em cần anh ấy. Em yêu anh ấy. Em không thể sống thiếu anh ấy, và em cần phải nói với anh, để biết rằng anh... rằng anh...”

Cô không thể tiếp tục. Có quá nhiều điều đang diễn ra trong cô, quá nhiều cảm xúc, tất cả đang cố gắng tuyệt vọng để được thoát ra. Cô úp mặt vào hai bàn tay và khóc, không phải vì đau khổ, và không phải vì vui sướng, mà chỉ bởi vì cô không thể kìm nén nó lại bên trong nữa.

“John,” cô thở dốc. “Em yêu anh ấy. Và em nghĩ đây là điều anh sẽ muốn. Em thực sự nghĩ vậy, nhưng—”

Và rồi, từ phía sau, cô nghe thấy một tiếng động. Một bước chân, một hơi thở. Cô quay người, nhưng cô đã biết đó là ai. Cô có thể cảm thấy anh trong không khí.

“Michael,” cô thì thầm, nhìn anh chằm chằm như thể anh là một linh hồn. Anh trông nhột nhạt và hốc hác và phải dựa vào cái cây để đỡ mình, nhưng với cô trông anh thật hoàn hảo.

“Francesca,” anh nói, lời nói phát ra từ môi anh vẻ ngượng ngập. “Frannie.”

Cô đứng dậy, đôi mắt cô không rời khỏi mắt anh. “Anh có nghe thấy em không?” cô thì thầm.

“Anh yêu em,” anh nói giọng khàn khàn.

“Nhưng anh có nghe thấy em không?” cô khẳng khái. Cô phải biết, và nếu như anh chưa nghe thấy, cô phải nói với anh.

Anh gật đầu nhát gừng.

“Em yêu anh,” cô nói. Cô muốn tới bên anh, cô muốn vòng tay ôm lấy anh, nhưng không hiểu sao cô đứng chôn chân tại chỗ. “Em yêu anh,” cô nói. “Em yêu anh.”

“Em không cần phải—”

“Không, em có. Em phải nói. Em phải nói với anh. Em yêu anh. Em yêu anh biết bao.”

Và rồi khoảng cách giữa họ biến mất, và hai cánh tay anh đang ôm lấy cô. Cô vùi mặt vào ngực anh, nước mắt cô ướt đầm áo anh. Cô không biết chắc tại sao cô lại khóc, nhưng cô chẳng cần. Tất cả những gì cô cần là hơi ấm trong vòng tay anh.

Trong vòng tay anh cô có thể cảm thấy tương lai, và nó thật tuyệt diệu.

Cầm Michael kê nhẹ lên đầu cô. “Anh không định nói là em không cần phải nói ra,” anh thì thầm, “chỉ là em không cần phải nhắc đi nhắc lại.”

Cô cười lên thành tiếng, ngay cả khi nước mắt vẫn cứ tuôn ra, và cơ thể họ đều rung lên.

“Em phải nói,” anh nói. “Nếu em cảm thấy như vậy, thì em phải nói. Anh là một thằng khốn tham lam, và anh muốn tất.”

Cô ngược nhìn anh, đôi mắt sáng ngời. “Em yêu anh.”

Michael vuốt má cô. “Anh chẳng biết mình đã làm gì để có được em,” anh nói.

“Anh chẳng cần phải làm gì cả,” cô thì thầm. “Anh chỉ cần là anh.” Cô đưa tay lên và chạm vào má anh, cử chỉ giống hệt như anh vừa làm. “Chỉ là em cần thời gian để nhận ra điều đó, thế thôi.”

Anh xoay mặt áp vào bàn tay cô, rồi đưa cả hai tay lên ôm lấy nó. Anh đặt một nụ hôn vào lòng bàn tay cô, ngừng lại chỉ để hít vào hương thơm từ làn da cô. Anh đã rất cố gắng để tự thuyết phục mình rằng cô có yêu anh hay không cũng không quan trọng, rằng có cô làm vợ anh là đủ rồi. Nhưng giờ đây...

Giờ đây khi cô đã nói ra, giờ đây khi anh đã biết, giờ đây khi trái tim anh đang tung bay lên, anh đã biết.

Đây là thiên đường.

Đây là hạnh phúc tốt cùng.

Đây là thứ anh chưa bao giờ dám hy vọng mình có thể cảm thấy, thứ anh chưa bao giờ có thể mơ rằng nó có tồn tại.

Đây là tình yêu.

“Suốt đời anh,” anh thề, “anh sẽ yêu em. Suốt đời anh. Anh hứa với em. Anh sẽ đổi cả mạng sống của mình vì em. Anh sẽ tôn trọng và yêu thương em. Anh sẽ—” Anh đang nghẹn lời, những anh chẳng cần. Anh chỉ muốn nói với cô. Anh chỉ muốn cô biết.

“Mình về nhà thôi,” cô nói dịu dàng.

Anh gật đầu.

Cô nắm tay anh, nhẹ nhàng kéo anh ra khỏi khu đất trống, hướng lại khu rừng cây nằm giữa nhà thờ và Kilmartin. Michael nghiêng người theo phía cô kéo, nhưng trước khi anh nhấc chân bước đi, anh quay về phía ngôi mộ của John và thì thầm, Cảm ơn anh.

Và anh để vợ dẫn mình về nhà.

“Em định nói với anh sau cơ,” cô nói. Giọng cô vẫn run lên vì xúc động, nhưng cô đã bắt đầu nói giống với tính cách hàng ngày. “Em định làm cái gì đó thật lãng mạn. Một cái gì đó thật lớn. Cái gì đó...” Cô xoay sang anh, mỉm cười tội nghiệp. “Ừm, em chẳng biết là gì, nhưng nó phải rất hoành tráng.”

Anh chỉ lắc đầu. “Anh không cần cái đó,” anh nói. “Tất cả anh cần... anh chỉ cần...”

Và dù anh không biết phải kết thúc câu đó ra sao cũng chẳng quan trọng, bởi vì bằng cách nào đó cô đã biết, dù sao đi nữa.

“Em biết,” cô thì thầm. “Em cũng cần đúng điều đó.”

35. Chương 25 - Phần 01

Epilogue

Cháu yêu quý của bác,

Mặc dù Helen khẳng định rằng bà ấy không ngạc nhiên trước thông báo của cháu về lễ cưới với Francesca, bác sẽ phải thừa nhận rằng mình không có được khả năng tưởng tượng thông minh đến thế, và cũng thú thật rằng với bác, tin đó đến hoàn toàn giống như một cú choáng váng.

Tuy nhiên, bác xin cháu đừng có nhầm giữa choáng váng với việc không đồng ý. Thực sự không cần tốn quá nhiều thời gian và suy nghĩ để nhận ra rằng cháu và Francesca là một cặp lý tưởng. Bác không biết tại sao mình lại không nhận ra điều đó trước đây. Bác chẳng có khả năng hiểu được tâm lý siêu hình, và thực tế, bác hiếm khi có đủ kiên nhẫn với những người tuyên bố họ có khả năng đó, nhưng thực sự giữa các cháu có một sự cảm thông thấu hiểu lẫn nhau, một sự gặp gỡ của hai lý trí và hai linh hồn chỉ tồn tại ở một thế giới cao hơn.

Các cháu, thật rõ ràng, sinh ra là vì nhau.

Đó là những từ ngữ thật không dễ dàng để cho bác viết ra. John vẫn đang sống trong tim bác, và bác cảm thấy sự có mặt của nó mỗi ngày. Bác khóc thương con trai bác, và bác sẽ luôn như vậy. Bác không thể nào nói ra hết được rằng bác cảm thấy dễ chịu biết bao khi biết rằng cháu và Francesca cũng cảm thấy như thế.

Bác hy vọng cháu sẽ không nghĩ bác quá đề cao bản thân khi bác gửi đến cháu lời chúc phúc của mình.

Và bác hy vọng cháu sẽ không nghĩ bác ngốc nghếch khi bác cũng gửi đến cháu lời cảm ơn.

Cảm ơn cháu, Michael, vì đã để con trai bác yêu cô ấy trước.

— của Janet Stirling, bà quả phụ Nữ bá tước Kilmartin, gửi Michael Stirling, Bá tước Kilmartin,
Tháng Sáu 1824

Epilogue II

Cô lại đếm.

Đếm, lúc nào cũng đếm.

Bảy ngày từ lần tới tháng cuối cùng.

Còn sáu ngày cho đến khi cô có thể có con.

Hai mươi bốn cho đến ba mươi một, cho đến khi cô có thể ước đoán mình sẽ chảy máu lần nữa, nếu như cô không có thai.

Mà có thể là cô không có.

Đã ba năm kể từ ngày cô lấy Michael. Ba năm. Cô đã chịu đựng chu kỳ của mình ba mươi ba lần. Cô đã đếm chúng, đương nhiên; gạch những vết đánh dấu buồn bã lên một miếng giấy mà cô cất kỹ trong ngăn bàn, trong cái góc sâu nhất của ngăn kéo thứ hai, nơi Michael không thể nhìn thấy.

Nó sẽ làm anh đau đớn. Không phải vì anh muốn một đứa con, mặc dù thực sự anh muốn, nhưng là vì cô khao khát có một đứa con.

Và anh muốn nó cho cô. Có thể còn hơn cả anh muốn cho chính mình.

Cô cố giấu sự buồn phiền của mình. Cô cố mỉm cười tại bàn ăn sáng và giả vờ rằng chuyện cô có một mảnh vải tại đó cũng chẳng quan trọng, nhưng Michael luôn có thể thấy điều đó trong đôi mắt cô, và dường như anh ôm cô chặt hơn ngày hôm đó, hôn lên trán cô nhiều hơn.

Cô cố tự bảo mình rằng cô nên nhắm đếm những sự may mắn của mình. Và cô đã làm. Ôi, cô đã làm không biết bao nhiêu lần. Mỗi ngày. Cô là Francesca Bridgerton Stirling, Nữ bá tước Kilmartin, được trời ban cho hai gia đình đầy yêu thương—gia đình nơi cô sinh ra và gia đình cô đã có được—hai lần—bằng hôn nhân.

Cô có một người chồng hầu hết phụ nữ chỉ có thể mơ thấy. Đẹp trai, vui tính, thông minh, và yêu cô say đắm cũng như cô yêu anh. Michael làm cô cười. Anh làm cho những ngày của cô là một niềm vui và những đêm là một cuộc khám phá. Cô thích được nói chuyện với anh, được đi dạo với anh, được chỉ đơn giản là ngồi trong cùng một căn phòng với anh và liếc trộm nhau trong khi mỗi người đều giả vờ đang đọc quyển sách của mình.

Cô hạnh phúc. Đúng thế, cô hạnh phúc. Và nếu cô không bao giờ có một đứa con, ít nhất cô cũng có người đàn ông này—người đàn ông tuyệt vời, kỳ diệu, có phép màu này, người hiểu cô theo một cách làm cô muốn ngưng thở.

Anh hiểu cô. Anh hiểu cô đến từng chút một, thế mà, anh vẫn không bao giờ thôi làm cô ngạc nhiên và thử thách cô.

Cô yêu anh. Với từng hơi thở trong cơ thể cô, cô yêu anh.

Và trong phần lớn thời gian, như vậy là đủ. Phần lớn thời gian, như vậy còn hơn cả đủ.

Nhưng đêm muộn, sau khi anh đã ngủ, và cô vẫn nằm thao thức, cuộn tròn trong lòng anh, cô cảm thấy một sự trống trải mà cô e rằng sẽ chẳng ai trong bọn họ có thể lấp đầy. Cô sẽ chạm vào bụng mình, và nó đó, vẫn phẳng như mọi khi, giấu cọt cô với việc từ chối điều duy nhất mà cô muốn hơn bất cứ thứ gì khác.

Và đó là lúc cô khóc.

Phải có một cái tên cho nó, Michael nghĩ khi anh đứng bên cửa sổ phòng mình, nhìn Francesca biến mất sau sườn đồi tới khu đất gia đình Kilmartin. Phải có một cái tên cho cái cảm giác đau đớn đặc biệt này, cảm giác tra tấn, thực tình là vậy. Tất cả những gì anh muốn trên đời này là làm cô hạnh phúc. Ồ, tất nhiên còn những chuyện khác—hòa bình, sức khỏe, sự sung túc cho những tá điền của anh, những người đầu óc bình thường ngồi trên ghế Thủ tướng trong vòng một trăm năm nữa. Nhưng cuối cùng, điều anh muốn vẫn là hạnh phúc của Francesca.

Anh yêu cô. Anh đã luôn như vậy. Đó là, hay ít nhất đó nên là, điều kém phức tạp nhất trên đời này. Anh yêu cô. Chấm hết. Và anh sẽ dịch chuyển cả thiên đường và mặt đất, nếu chúng nằm trong khả năng của anh, để làm cô hạnh phúc.

Ngoại trừ có một điều duy nhất mà cô muốn hơn tất cả mọi thứ, điều duy nhất cô khát khao ao ước và đấu tranh tuyệt vọng để giấu đi nỗi đau của mình về nó, anh dường như không thể cho cô.

Một đứa con.

Và điều lạ lùng là, anh cũng bắt đầu cảm thấy nỗi đau đó.

Đầu tiên, anh chỉ cảm thấy nó vì cô. Cô muốn một đứa con, và bởi thế anh cũng muốn một đứa con. Cô muốn được làm mẹ, và bởi thế anh muốn cô được làm mẹ. Anh muốn được nhìn cô bế một đứa trẻ, không phải bởi vì đó sẽ là con anh, mà bởi vì đó sẽ là con cô.

Anh muốn cô có được cái cô khao khát. Và ích kỷ thay, anh muốn là người đàn ông mang nó đến cho cô.

Nhưng gần đây, anh tự mình cảm thấy những cái đau nhói. Họ sẽ đến thăm một trong nhiều anh chị em của cô và ngay lập tức được vây quanh bởi cái thế hệ tiếp theo. Chúng sẽ kéo chân anh, gào to “Chú Michael!” và cười phá lên khi anh tung chúng lên cao, và luôn xin thêm một phút nữa, một cú xoay nữa, hoặc một chiếc kẹo bạc hà bí mật nữa.

Gia đình Bridgerton sinh nhiều con đến mức kỳ lạ. Họ dường như đều có thể sinh ra chính xác số con mà họ muốn. Và rồi có thể thêm một đứa nữa, cho chắc.

Ngoại trừ Francesca.

Năm trăm tám mươi bốn ngày sau chu kỳ thứ ba mươi ba của cô, Francesca bước ra khỏi cỗ xe nhà Kilmartin và hít vào một hơi làn không khí tươi mát, sạch sẽ của vùng đồng quê Kent. Mùa xuân đã đến, và mặt trời đang sưởi ấm hai má cô, nhưng khi gió thổi, nó vẫn mang theo chút dấu hiệu cuối cùng của mùa đông. Francesca chẳng để tâm, dù vậy. Cô đã luôn thích sự nhộn nhạo của một cơn gió lạnh trên làn da. Nó sẽ làm Michael phát điên—anh luôn than phiền rằng anh vẫn không thể thích nghi trở lại với cuộc sống trong khí hậu lạnh sau từng ấy năm ở Ấn Độ.

Cô tiếc vì anh không thể đi cùng cô trong chuyến đi dài từ Scotland xuống đây cho buổi lễ rửa tội bé gái Isabella, con của Hyacinth. Anh sẽ có mặt, đương nhiên; cô và Michael không bao giờ bỏ lỡ buổi lễ rửa tội của bất cứ đứa cháu trai hay cháu gái nào của họ. Nhưng những công việc ở Edinburgh đã làm trễ chuyến đi của anh. Francesca cũng có thể dời chuyến đi của mình lại, nhưng đã nhiều tháng nay cô mới được gặp gia đình, và cô nhớ họ.

Thật buồn cười. Khi cô còn trẻ hơn, cô đã luôn muốn được tách xa, được gây dựng gia đình của riêng mình, bản ngã của riêng mình. Nhưng giờ, khi cô nhìn những cháu gái và cháu trai của cô lớn lên, cô nhận ra

mình đến thăm thường xuyên hơn. Cô không muốn bỏ lỡ những cột mốc đáng nhớ. Cô thực ra vừa mới đến thăm khi Agatha con gái Colin bước đi những bước đầu tiên. Thật tuyệt vời. Và mặc dù cô đã lặng lẽ quệt nước mắt trong giường mình đêm đó, những giọt nước mắt khi cô nhìn Aggie lao đảo tiến tới phía trước và cười khanh khách là những giọt nước mắt của niềm vui.

Nếu cô sẽ không được làm mẹ, thì vì Chúa, ít nhất cô cũng có những khoảnh khắc đó. Cô không thể chịu đựng nổi khi nghĩ đến một cuộc đời không có chúng.

Francesca mỉm cười khi cô đưa cái áo khoác cho một người chạy việc và bước theo những hành lang quen thuộc của Aubrey Hall. Cô đã giành phần lớn thời thơ ấu ở đây, và ở Ngôi nhà Bridgerton tại London. Anthony và vợ anh ấy đã thay đổi một số thứ, nhưng hầu như tất cả vẫn như chúng vốn thế. Các bức tường vẫn được sơn màu trắng kem, với chỉ một chút ánh hồng. Và bức tranh của Fragonard cha cô mua tặng mẹ cô trong dịp sinh nhật thứ ba mươi của bà vẫn đang treo ngay trên cái bàn ngoài cánh cửa vào phòng khách hoa hồng.

“Francesca!”

Cô xoay người. Đó là mẹ cô, dừng dậy khỏi chỗ ngồi trong phòng khách.

“Con đứng ở đây bao lâu rồi?” Violet hỏi, đi tới để đón cô.

Francesca ôm mẹ. “Không lâu lắm. Con đang ngắm bức tranh.”

Violet đứng bên cạnh cô và họ cùng nhau ngắm bức Fragonard. “Trông thật tuyệt, phải không nào?” bà lẩm bẩm, một nụ cười nhẹ nhàng, băng khuôn hiện ra trên gương mặt.

“Con thích lắm,” Francesca nói. “Con luôn thích nó. Nó làm con nhớ đến cha.”

Violet xoay người nhìn cô ngạc nhiên. “Thật sao?”

Francesca có thể hiểu được phản ứng của bà. Bức tranh vẽ một cô gái trẻ đang cầm một bó hoa với một tấm thiệp đính kèm. Không phải một đề tài có vẻ thực sự đàn ông. Nhưng cô ta đang ngoái nhìn qua vai mình, và vẻ mặt cô ta có đôi chút láu lỉnh, như thể, nếu được chọc đúng chỗ, cô ta sẽ cười phá lên. Francesca không thể nhớ nhiều lắm về quan hệ giữa cha mẹ cô; cô mới chỉ sáu tuổi khi cha cô mất. Nhưng cô nhớ tiếng cười. Tiếng cười sâu và giòn của cha cô—nó sống trong cô.

“Con nghĩ cuộc hôn nhân của cha mẹ hẳn đã giống như vậy,” Francesa nói, đưa tay về phía bức tranh.

Violet bước lui ra sau một chút và nghiêng đầu về một bên. “Mẹ nghĩ là con nói đúng,” bà nói, trông có vẻ khá vui thích vì vừa nhận ra điều đó. “Mẹ chưa bao giờ nghĩ đến nó theo cách như vậy.”

“Mẹ nên mang bức tranh về London,” Francesca nói. “Nó là của mẹ mà, phải không?”

Violet đỏ mặt, và trong một thoáng, Francesca trông thấy cô gái trẻ như vừa sáng lên trong đôi mắt bà. “Đúng,” bà nói, “nhưng nó thuộc về nơi này. Đây là nơi ông ấy tặng nó cho mẹ. Và đây” —bà đưa tay về vị trí trang trọng của nó trên tường—“là nơi cha mẹ đã cùng treo nó.”

“Mẹ đã rất hạnh phúc,” Francesca nói. Đó không phải là một câu hỏi, chỉ là một lời nhận xét.

“Cũng như con bây giờ.”

Francesca gật đầu.

Violet đưa tay ra và nắm lấy tay cô, vỗ nó nhẹ nhẹ khi họ cùng tiếp tục ngắm nghía bức tranh. Francesca biết chính xác mẹ cô đang nghĩ gì—sự muộn con của cô, và cái thực tế rằng họ dường như có một sự thỏa thuận bất thành văn rằng sẽ không bao giờ nói về chuyện đó, và thực tình, sao họ phải nói chứ? Violet có thể nói gì để có thể làm chuyện đó trở nên khá hơn?

Francesca chẳng thể nói gì, bởi vì điều đó sẽ làm mẹ cô cảm thấy còn tệ hơn, và vậy là thay vào đó họ đứng đó như họ vẫn vậy, nghĩ cùng về một chuyện nhưng không bao giờ nói ra, tự hỏi ai trong hai người cảm thấy đau đớn hơn.

Francesca nghĩ có thể đó là cô—cái bụng cô là cái bụng cần cỗi, dù sao đi nữa. Nhưng có thể nỗi đau của mẹ cô sâu sắc hơn. Violet là... mẹ cô, và bà đang đau đớn cho ước mơ đã mất của con bà. Chẳng phải điều

đó sẽ thật đau đớn sao? Và mĩa mai thay, Francesca sẽ không bao giờ biết được. Cô sẽ không bao giờ biết thế nào là cảm giác đau đớn vì một đứa con bởi vì cô sẽ không bao giờ biết được thế nào là cảm giác được làm mẹ.

Cô đã gần ba mươi hai. Cô không biết một quý bà có chồng nào đạt đến độ tuổi đó mà chưa có con. Đường như tụi trẻ con hoặc là tới ngay, hoặc là chẳng bao giờ tới.

“Hyacinth đã đến chưa?” Francesca hỏi, vẫn đang nhìn bức tranh, vẫn đang nhìn chăm chăm vào điểm sáng trong mắt cô gái.

“Chưa. Nhưng Eloise sẽ tới đây vào lúc chiều muộn. Nó—”

Nhưng Francesca nghe thấy sự ngập ngừng trong giọng mẹ cô trước khi bà tự dừng lời. “Chị ấy có mang rồi, phải không?” cô hỏi.

Có một khoảng im lặng, và rồi: “Đúng thế.”

“Thật tuyệt.” Và cô thực sự nghĩ vậy. Cô thực sự nghĩ vậy, với tất cả con người mình. Cô chỉ không biết làm thế nào để lời cô nói ra nghe có vẻ đúng như thế.

Cô không muốn nhìn vào gương mặt mẹ. Bởi vì lúc đó cô sẽ khóc.

Francesca háng giọng, nghiêng đầu một bên như thể còn có chỗ nào trên bức tranh cô vẫn chưa sẫm soi thật kỹ. “Còn ai nữa không?” cô hỏi.

Cô cảm thấy mẹ cô hơi căng ra phía sau, và cô tự hỏi liệu có phải Violet đang nghĩ xem có đáng để giả vờ rằng bà không hiểu cô định hỏi gì hay không.

“Lucy,” mẹ cô nói khẽ.

Cuối cùng Francesca cũng quay người và nhìn Violet, rút tay ra khỏi bàn tay của mẹ cô. “Lại nữa?” cô hỏi. Lucy và Gregory mới cưới nhau chưa được hai năm, nhưng đây đã là em bé thứ hai của họ.

Violet gật đầu. “Mẹ xin lỗi.”

“Mẹ đừng nói vậy,” Francesca nói, phát sợ khi thấy giọng mình đặc sệt. “Đừng nói mẹ xin lỗi. Đó không phải là một chuyện để cảm thấy tiếc.”

“Không,” mẹ cô nói thật nhanh. “Đó không phải là ý mẹ.”

“Mẹ nên thấy vui mừng cho tụi nó.”

“Mẹ có!”

“Vui mừng hơn là mẹ thấy tiếc cho con,” Francesca ghen lại.

“Francesca...”

Violet với tay cô, nhưng Francesca lui lại. “Hứa với con,” cô nói. “Mẹ phải hứa rằng mẹ sẽ luôn hạnh phúc hơn là mẹ thấy tiếc.”

Violet nhìn cô bất lực, và Francesca nhận ra rằng mẹ cô không biết phải nói gì. Suốt cả đời bà, Violet Bridgerton đã là một người mẹ nhạy cảm và tuyệt vời nhất trong các bà mẹ. Bà dường như luôn biết các con bà cần gì, đúng khi họ cần nó nhất—dù cho đó là một lời nói nhẹ nhàng hay một cú hích dịu dàng, hay thậm chí một cú đá tưởng tượng thật lực vào mông.

Nhưng giờ, trong khoảnh khắc này, Violet hoàn toàn bối rối. Và Francesca là người đã làm cho bà ra như vậy.

“Con xin lỗi, mẹ,” cô nói, lời nói như trào ra. “Con xin lỗi, con rất xin lỗi.”

“Không.” Violet bước vội tới để ôm lấy cô, và lần này Francesca không lui ra. “Không, con yêu,” Violet lại nói, nhẹ nhàng vuốt tóc cô. “Đừng nói vậy, đừng nói như vậy.”

Bà sụt sịt và khẽ ru, và Francesca để mẹ cô ôm cô. Và khi những giọt nước mắt nóng hổi, âm thầm của Francesca rơi trên vai mẹ, chẳng ai trong bọn họ nói một lời nào.

Khi Michael tới hai ngày sau đó, Francesca đã lao mình vào việc chuẩn bị cho lễ rửa tội cho Isabella bé bỏng, và cuộc nói chuyện của cô với mẹ cô, nếu chưa bị quên hẳn, thì ít nhất cũng không luôn ở trong đầu cô. Cũng chẳng phải là có gì mới trong tất cả những chuyện này, dù sao đi nữa. Francesca vẫn cứ muện con như cô vẫn vậy mỗi khi cô tới Anh để thăm gia đình. Sự khác biệt duy nhất là lần này cô đã thực sự nói chuyện với ai đó về điều này. Một chút.

Hết mức cô có thể.

Vậy nhưng, bằng cách nào đó, có cái gì đó như đã được nhắc nhở người cô. Khi cô đứng đó trong hành lang, vòng tay mẹ ôm quanh cô, cái gì đó đã tuôn ra cùng với nước mắt của cô.

Và trong khi cô vẫn nuối tiếc những em bé cô sẽ không bao giờ có, lần đầu tiên sau rất lâu, cô cảm thấy hoàn toàn hạnh phúc, không phải e dè.

Nó thật lạ lùng và tuyệt vời, và cô chắc chắn sẽ không đặt câu hỏi về chuyện đó.

“Cô Francesca! Cô Francesca!”

Francesca mỉm cười khi cô vòng tay mình quanh cánh tay cô cháu gái. Charlotte là con út của Anthony, sẽ tròn tám tuổi trong một tháng nữa. “Gì vậy, cưng yêu?”

“Cô đã thấy cái váy của em bé chưa? Nó thật là dài.”

“Cô biết.”

“Và nhiều diềm.”

“Váy cho lễ rửa tội phải diềm dứa chứ. Ngay cả các chú bé cũng được bọc đầy đăng ten cơ mà.”

“Thật là phí,” Charlotte nói và nhún vai. “Isabella sẽ chẳng biết em ấy đang mặc một thứ đẹp đến vậy.”

“À, nhưng mà chúng ta biết.”

Charlotte ngẫm nghĩ về điều đó một lúc. “Nhưng cháu chẳng quan tâm, cô có không?”

Francesca bật cười. “Không, cô không nghĩ là cô có. Cô sẽ yêu em bé mà chẳng quan tâm đến chuyện bé mặc cái gì.”

Hai người tiếp tục dạo qua khu vườn, hái những bông hoa thường xuân để trang trí nhà thờ. Họ gần như đã hái đầy giỏ khi nghe thấy âm thanh không lẫn vào đâu được của một cỗ xe đang đi trên con đường dẫn vào nhà.

“Cháu không biết là ai đây nhỉ,” Charlotte nói, nhón chân lên như thể làm vậy cô bé sẽ nhìn cỗ xe được rõ hơn.

“Cô không chắc,” Francesca trả lời. Khá nhiều họ hàng dự kiến sẽ đến chiều hôm đó.

“Chú Michael, có lẽ vậy.”

Francesca mỉm cười. “Cô hy vọng thế.”

“Cháu yêu chú Michael,” Charlotte nói và thở dài, và Francesca suýt nữa cười phá lên, bởi vì ánh mắt trong đôi mắt cháu gái cô là ánh mắt cô đã thấy hàng ngàn lần trước đây.

Phụ nữ yêu Michael. Dường như cả những cô bé bảy tuổi cũng không miễn nhiễm với sức hút của anh.

“Ừm, chú ấy rất đẹp trai,” Francesca ngập ngừng.

Charlotte nhún vai. “Cháu đoán vậy.”

“Cháu đoán?” Francesca trả lời, rất cố gắng để không mỉm cười.

“Cháu thích chú ấy bởi vì chú ấy tung cháu lên không khi Ba không nhìn.”

“Chú ấy đúng là thích phá lệ.”

Charlotte nhe răng cười. “Cháu biết. Đây là lý do cháu không nói với Ba.”

Francesca chưa bao giờ nghĩ Anthony quá nghiêm khắc, nhưng anh ấy đã là trưởng gia đình hơn hai mươi năm nay, và cô nghĩ việc đó đã làm cho anh thấy thích sự trật tự và ngăn nắp.

Và cũng phải nói—anh ấy có thích được làm chủ.

“Đó sẽ là bí mật của chúng ta,” Francesca nói, cúi xuống để thì thầm vào tai cô cháu gái. “Và bất cứ khi nào cháu muốn đến thăm cô chú ở Scotland, cháu có thể. Cô chú phá lệ suốt.”

Đôi mắt Charlotte mở thật lớn. “Thật sao?”

“Đôi khi bọn cô ăn sáng thay cho bữa tối.”

“Tuyệt.”

“Và bọn cô đi dạo trong mưa.”

Charlotte nhún vai. “Mọi người đều đi dạo trong mưa.”

“Phải, cô đoán thế, nhưng đôi khi bọn cô còn nhảy.”

Charlotte bước lui lại. “Cháu về với cô ngay được không?”

“Cái đó còn tùy vào ba mẹ cháu, cưng à.” Francesca cười và với lấy tay Charlotte. “Nhưng chúng ta có thể nhảy ngay bây giờ.”

“Ở đây?”

Francesca gật đầu.

“Nơi mọi người đều có thể thấy?”

Francesca nhìn quanh. “Cô chẳng thấy ai đang nhìn cả. Và ngay cả nếu có, ai thèm quan tâm chứ?”

Môi Charlotte cong lên, và Francesca thực sự có thể thấy cô bé đang suy nghĩ. “Không phải cháu!” cô bé thông báo, và vòng cánh tay qua tay Francesca. Cùng nhau họ nhún nhảy, rồi theo đó là xoay vòng kiểu Scotland, uốn éo và quay mòng cho đến khi cả hai thở không ra hơi.

“Ôi, cháu ước gì trời mưa!” Charlotte cười khanh khách.

“Cái đó thì có gì vui chứ nhỉ?”

“Chú Michael!” Charlotte ré lên, lao về phía anh.

“Và thế là tôi bị quên ngay tắp lự,” Francesca nói với một nụ cười láu lỉnh.

Michael nhìn về phía cô trêu mếu qua đầu Charlotte. “Không phải anh quên,” anh lẩm bẩm.

“Cô Francesca và cháu vừa mới nhảy,” Charlotte bảo anh.

“Chú biết. Chú thấy hai người từ trong nhà. Chú đặc biệt thích cái điệu mới.”

“Điệu mới nào?”

36. Chương 25 - Phần 02

Michael giả vờ ra vẻ khó hiểu. “Điệu nhảy mới hai người vừa nhảy.”

“Bọn cháu chẳng nhảy điệu mới nào cả,” Charlotte trả lời, đôi lông mày cô bé nhíu lại.

“Thế cái điệu mà có màn nằm lăn ra cỏ là sao?”

Francesca cắn môi để khỏi cười.

“Bọn cháu ngã, chú Michael.”

“Không!”

“Bọn cháu có!”

“Đó là một điệu nhảy rất cuồng nhiệt,” Francesca khẳng định.

“Hai người chắc hẳn phải rất duyên dáng, bởi vì, trông nó hoàn toàn như thể hai người cố tình làm vậy.”

“Bọn cháu không! Bọn cháu không!” Charlotte nói vẻ hứng thú. “Bọn cháu thực sự chỉ ngã thôi. Chẳng may!”

“Chú nghĩ là chú sẽ tin cháu,” anh nói và thở dài, “nhưng chỉ bởi vì chú biết là cháu quá đáng tin để có thể nói dối.”

Cô bé nhìn thẳng vào mắt anh với một vẻ mặt có thể làm tan chảy cả người ta. “Cháu sẽ không bao giờ nói dối chú, chú Michael,” cô bé nói.

Anh hôn lên má cô bé và đặt nó xuống. “Mẹ cháu nói đã đến giờ ăn trưa rồi.”

“Nhưng chú vừa mới tới đây!”

“Chú sẽ chẳng đi đâu hết. Cháu cần bổ sung năng lượng sau khi nhảy chứ.”

“Cháu không đói,” cô bé nài.

“Thế thì tiếc thật,” anh nói, “bởi vì chú đang định dạy cháu nhảy waltz chiều nay, và cháu chắc chắn không thể làm được với một cái bụng rỗng.”

Đôi mắt Charlotte trở nên tròn xoe. “Thật không? Ba nói cháu không được học cho đến khi mười tuổi.”

Michael nở một trong những nụ cười nhếch miệng có sức tàn phá khủng khiếp đến giờ vẫn còn làm Francesca thấy nhột nhạt. “Chúng ta đâu cần phải nói với ba, phải không nào?”

“Ôi, chú Michael, cháu yêu chú,” cô bé nói thật nồng nhiệt, rồi, sau một cái ôm rất mạnh, Charlotte chạy về phía Aubrey Hall.

“Và một người nữa ngã xuống,” Francesca vừa nói vừa lắc đầu, nhìn cô cháu gái phi qua khu đất.

Michael nắm tay và kéo cô về phía mình. “Cái đó là có ý gì?”

Francesca cười một chút và thở dài một chút, và nói, “Em sẽ không bao giờ nói dối anh.”

Anh hôn cô thật dài. “Anh đương nhiên hy vọng là không.”

Cô nhìn lên đôi mắt màu bạc của anh và để mình ngã vào với hơi ấm của cơ thể anh. “Đường như không phụ nữ nào chống chọi nổi.”

“Thế thì anh thật may mắn làm sao, vì anh chỉ gục ngã trước phép màu của duy nhất một người.”

“May cho em.”

“Ừm, phải,” anh nói với vẻ khiêm tốn cố tình, “nhưng anh sẽ không nói vậy đâu.”

Cô đét vào cánh tay anh.

Anh hôn cô đáp trả. “Anh nhớ em.”

“Em cũng nhớ anh.”

“Thế bộ lạc Bridgerton thế nào?” anh hỏi, vòng tay qua tay cô.

“Khá tuyệt,” Francesca trả lời. “Em đang có quãng thời gian rất tuyệt, thực vậy.”

“Thực vậy?” anh lặp lại, trông có vẻ khá thích thú.

Francesca lái anh xa khỏi ngôi nhà. Đã hơn một tuần cô mới được ở bên anh, và bây giờ cô chưa muốn phải chia sẻ với ai cả. “Ý anh là gì?” cô hỏi.

“Em nói ‘thực vậy.’ Như thể em ngạc nhiên.”

“Tất nhiên là không,” cô nói. Nhưng rồi cô suy nghĩ. “Em luôn có quãng thời gian rất tuyệt khi đến thăm gia đình,” cô nói một cách dè chừng.

“Nhưng...”

“Nhưng lần này tuyệt hơn.” Cô nhún vai. “Em không biết tại sao.”

Đó không hẳn là sự thật. Cái khoảnh khắc với mẹ cô—đã có phép màu trong những giọt nước mắt đó.

Nhưng cô không thể kể với anh chuyện đó. Anh sẽ chỉ nghe thấy cái đoạn về khóc lóc và chẳng gì khác, và rồi anh sẽ lo lắng, và cô sẽ cảm thấy tệ hại vì đã làm anh lo lắng, và cô đã mệt với tất cả những chuyện đó rồi.

Hơn nữa, anh là đàn ông. Anh sẽ không bao giờ hiểu, dù sao đi nữa.

“Em thấy hạnh phúc,” cô tuyên bố. “Có cái gì đó trong không trung.”

“Mặt trời đang chiếu sáng,” anh nhận xét.

Cô quẳng cho anh một cái nhún vai một bên, tự mãn và dựa vào một cái cây. “Chim đang hót.”

“Hoa đang nở?”

“Chỉ một chút,” cô thừa nhận.

Anh quan sát xung quanh. “Tất cả những gì khoảnh khắc này cần là một chú thỏ mắt tròn nhảy lon ton qua cánh đồng.”

Cô mỉm cười sung sướng và dựa vào anh để nhận một nụ hôn. “Cảnh đẹp đồng quê là một thứ thật tuyệt diệu.”

“Đúng thế.” Đôi môi anh tìm đến môi cô với sự say mê thường thấy. “Anh nhớ em,” anh nói, giọng anh bắt đầu khan khan vì ham muốn.

Cô phát ra một tiếng rên khi anh ngậm tai cô. “Em biết. Anh đã nói rồi.”

“Nó đáng được nhắc lại.”

Francesca muốn nói cái gì đó hóm hỉnh về chuyện không bao giờ thấy mệt khi nghe câu đó, nhưng vừa lúc đó cô nhận ra mình đang bị ép gần như không thở nổi vào cái cây, một chân cô nâng lên ngang hông anh.

“Em mặc quá nhiều áo sổng,” anh gầm gừ.

“Chúng ta hơi ở gần nhà quá,” cô thở dốc, bụng cô quặn lên với sự thèm muốn khi anh ép sát hơn vào người cô.

“Xa đến cỡ nào,” anh lẩm bẩm, một bàn tay chuồn vào dưới váy cô, “thì là không ‘gần quá’?”

“Không xa lắm.”

Anh lui lại và nhìn cô chăm chăm. “Thật sao?”

“Thật.” Môi cô cong lên, và cô cảm thấy mình khá quý quái. Cô cảm thấy mạnh mẽ. Và cô muốn nắm quyền điều khiển. Anh. Cuộc đời cô. Tất cả mọi thứ.

“Đi với em,” cô nói đột ngột, và cô tóm lấy tay anh rồi chạy.

Michael nhớ vợ. Đêm đến, khi cô không ở bên cạnh anh, chiếc giường có cảm giác lạnh lẽo, và không khí như trống rỗng. Ngay cả khi anh mệt, và cơ thể anh không ham muốn cô, anh vẫn thèm khát sự có mặt của cô, mùi hương, hơi ấm của cô.

Anh nhớ âm thanh hơi thở của cô. Anh nhớ cái cách tấm đệm chuyển động khác đi khi có một cơ thể thứ hai trên đó.

Anh biết, mặc dù cô kín đáo hơn anh, và ít khả năng dùng những từ mãnh liệt như vậy hơn nhiều, nhưng cô cũng cảm thấy giống anh. Nhưng ngay cả vậy, anh vẫn ngạc nhiên vui sướng khi được chạy vụt qua cánh đồng, để cô dẫn đường, biết rằng chỉ trong vài phút nữa anh sẽ được vùi mình vào trong cô.

“Đây rồi,” cô nói, phanh kít lại ngay dưới một chân đồi.

“Ở đây?” anh hỏi về nghi ngờ. Chẳng có cây cối che chắn, chẳng có gì ngăn họ khỏi ánh mắt bất cứ ai đi dạo ngang qua.

Cô ngồi xuống. “Chẳng ai đi ra hướng này đâu.”

“Không ai?”

“Cỏ mềm lắm,” cô nói về chào mời, vỗ vỗ một chỗ bên cạnh mình.

“Anh thậm chí sẽ không hỏi làm thế nào em biết,” anh lẩm bẩm.

“Picnic,” cô nói, mặt cô giả vờ giận dữ, “với những con búp bê của em.”

Anh cởi áo khoác ra và trải nó xuống như một cái chăn trên cỏ. Mặt đất hơi dốc, và anh nghĩ như thế sẽ thoải mái cho cô hơn là nằm ngang.

Anh nhìn cô. Anh nhìn cái áo. Cô chẳng đụng đây.

“Anh,” cô nói.

“Anh?”

“Nằm xuống,” cô ra lệnh.

Anh làm theo. Rất nhanh nhẩu.

Và rồi, trước khi anh kịp có thời gian bình phẩm, để trêu ghẹo hay tán tỉnh, hay thậm chí kịp thở, cô đã ngồi lên người anh.

“Ôi, trời ờ—” anh thở hắt, nhưng anh không thể kết thúc câu. Cô đã hôn anh rồi, miệng cô nóng bỏng và thêm khát và hung hăng. Và nó thật quen thuộc đến mức ngon lành—anh thích được biết tất cả mọi thứ nhỏ nhất về cô, độ dốc của bộ ngực cho tới nhịp điệu của những nụ hôn—vậy nhưng lần này, có cảm giác cô hơi...

Mới.

Được làm mới lại.

Một bàn tay anh lần ra sau đầu cô. Ở nhà, anh thường thích lôi những cái ghim ra từng cái một, nhìn từng lọn tóc rũ ra từ búi tóc của cô. Nhưng hôm nay anh quá sốt sắng, quá vội vã, và anh chẳng có kiên nhẫn để—

“Thế là sao?” anh hỏi. Cô vừa hất tay anh ra.

Đôi mắt cô nheo lại lờ lờ. “Em là người chủ động,” cô thì thầm.

Cơ thể anh căng ra. Thêm nữa. Vì Chúa, cô sắp giết anh mất.

“Đừng có làm chậm quá,” anh thở dốc.

Nhưng anh không nghĩ cô nghe thấy. Cô đang rất từ từ, cởi chiếc quần anh mặc, để những bàn tay cô lướt trên bụng anh cho đến khi cô gặp được anh.

“Frannie...”

Một ngón tay. Đó là tất cả những gì cô cho anh. Một ngón tay nhẹ như bông trên chiều dài.

Cô xoay người, nhìn anh. “Hay thật đấy,” cô nhận xét.

Anh chỉ tập trung vào chuyện thở cho ra hơi.

“Em yêu anh,” cô nhẹ nhàng nói, và anh cảm thấy cô nhích lên. Cô kéo váy tới đùi khi chuẩn bị tư thế, rồi, với một cái vuốt thật nhanh, cô trườn lên đưa anh vào người, cơ thể cô đặt trên anh, để anh chìm sâu tới đáy.

Anh muốn cử động. Anh muốn hẩy lên, hoặc vật cô xuống và chuyển động cho đến khi họ chẳng còn là gì ngoài cát bụi, nhưng hai bàn tay cô giữ chặt hông anh, và khi anh ngược nhìn cô, mắt cô đang nhắm, và trông cô gần như thể đang rất tập trung.

Hơi thở của cô chậm và đều đặn, nhưng nó cũng thật lớn nữa, và với mỗi lần hít vào cô dường như đè xuống anh với một lực mạnh hơn.

“Frannie,” anh rên rỉ, bởi vì anh chẳng biết phải làm gì nữa. Anh muốn cô chuyển động nhanh hơn. Hoặc mạnh hơn. Hoặc cái gì đó, nhưng tất cả những gì cô làm là đu đưa qua lại, hông cô ưỡn ra và cong lên trong một sự tra tấn ngọt ngào. Anh bám lấy hông cô, định nhích cô lên xuống, nhưng cô mở mắt và lắc đầu với một nụ cười sung sướng.

“Em thích thể này,” cô nói.

Anh muốn cái gì đó khác. Anh cần cái gì đó khác, nhưng khi cô nhìn xuống anh, trông cô hạnh phúc tột, đến nỗi anh chẳng thể từ chối cô điều gì. Và, hần rồi, cô bắt đầu run lên, và thật lạ, bởi vì anh biết thật rõ cảm giác mỗi khi cô tới đỉnh, nhưng lần này dường như nó nhẹ nhàng hơn... và mạnh mẽ hơn, cùng một lúc.

Cô lão đảo, và cô đu đưa, rồi cô phát ra một tiếng kêu nhỏ và đổ sập xuống người anh.

Và, trước sự kinh ngạc hoàn toàn của anh, anh cũng tới nơi. Anh không nghĩ mình đã sẵn sàng. Anh không nghĩ anh thậm chí gần tới, không phải là sẽ mất nhiều thời gian nếu như anh có thể chuyển động bên dưới cô. Nhưng rồi, không hề báo trước, anh đơn giản là nổ tung.

Họ nằm như vậy một lúc, mặt trời chiếu xuống dịu dàng trên người họ. Cô vùi mặt vào cổ anh, và anh ôm cô, tự hỏi sao những khoảng khắc như vậy có thể tồn tại.

Bởi vì nó thật hoàn hảo. Và anh sẽ ở đó mãi mãi nếu như anh có thể. Và mặc dù anh không hỏi cô, anh biết cô cũng cảm thấy như vậy.

Họ đã định về nhà hai ngày sau lễ rửa tội, Francesca nghĩ khi cô nhìn một trong những đứa cháu trai của cô vật một đứa khác xuống đất, nhưng thế đấy, ba tuần sau, và họ thậm chí còn chưa bắt đầu gói ghém đồ đạc.

“Không gãy cái xương nào, chị hy vọng thế.”

Francesca ngược lên mỉm cười với chị cô, Eloise, người cũng đã quyết định ở lại chơi Aubrey Hall lâu hơn. “Không,” cô trả lời, khẽ nhăn mặt khi Công tước Hastings tương lai—hay còn được biết đến là Davey, mười một tuổi—thét lên một tiếng kêu xung trận và nhảy xuống từ một cái cây. “Nhưng không phải là vì thiếu cố gắng.”

Eloise ngồi xuống bên cạnh cô và ngửa mặt về phía mặt trời. “Chị sẽ đội mũ vào ngay, chị thề,” chị ấy nói.

“Em chẳng thể hiểu nổi luật chơi,” Francesca nhận xét.

Eloise chẳng thèm mở mắt ra. “Đấy là bởi vì chẳng có luật nào cả.”

Francesca nhìn đám hỗn loạn với con mắt mới. Oliver, cậu con chồng mười hai tuổi của Eloise, đã cướp được một quả bóng—có quả bóng từ lúc nào vậy kia? —và đang chạy như bay qua bãi cỏ. Có vẻ như cu cậu đã tới được gôn—cũng chẳng phải là Francesca có thể biết được chắc chắn gôn là cái gốc cây sồi đã có ở đó từ khi cô còn bé, hay là Miles, con trai thứ của Anthony, đang ngồi khoanh chân khoanh tay suốt từ lúc Francesca bước ra ngoài này mười phút trước.

Nhưng dù sao, Oliver hẳn đã ăn được một điểm bởi vì cu cậu nện quả bóng xuống đất và nhảy tung tung với một tiếng reo chiến thắng. Miles hẳn cũng cùng đội với cậu—đó là lần đầu tiên Francesca nhận ra một dấu hiệu cho thấy cũng có đội trong trò này—bởi vì cu cậu cũng đứng phất dậy và ăn mừng theo.

Eloise mở một mắt. “Thằng bé nhà chị không giết ai, phải không?”

“Không.”

“Và không ai giết nó?”

Francesca mỉm cười. “Không.”

“Tốt.” Eloise ngáp và lại ngã ra trong cái ghế bành.

Francesca suy nghĩ về lời nói của chị. “Eloise?”

“Mmmm?”

“Chị có bao giờ...” Cô nhủ mày. Thực sự không có cách nào hay để hỏi điều này. “Chị có bao giờ yêu Oliver và Amanda...”

“Ít đi?” Eloise tiếp lời.

“Vâng.”

Eloise ngồi thẳng hơn một chút và mở mắt ra. “Không.”

“Thật sao?” Không phải là Francesca không tin chị. Cô yêu các cháu gái và cháu trai của mình đến từng hơi thở trong người; cô có thể đánh đổi cuộc đời vì bất cứ đứa nào—kể cả Oliver và Amanda (con chồng của Eloise) — mà không hề có lấy một chút lưỡng lự. Nhưng cô chưa bao giờ sinh con. Cô chưa bao giờ mang một đứa con trong mình—không lâu, dù sao đi nữa—và không biết được liệu nó có làm điều đó khác đi không. Trở nên sâu sắc hơn.

Nếu cô có con, một đứa con của chính cô, sinh ra từ máu thịt của cô và Michael, liệu cô có chợt nhận ra rằng tình yêu này cô dành cho Charlotte và Oliver và Miles và tất cả những đứa khác—liệu nó có bỗng dưng trở nên như một đốm lửa nhỏ bên cạnh thứ cô dành trong tim mình cho đứa con của riêng cô?

Liệu có gì khác không?

Liệu cô có muốn nó khác không?

“Chị từng nghĩ là sẽ như vậy,” Eloise thú nhận. “Tất nhiên chị yêu Oliver và Amanda từ lâu trước khi chị có Penelope. Sao chị có thể không yêu chúng chứ? Chúng là một phần của Phillip. Và,” cô tiếp, mặt cô trở nên suy tư, như thể chưa từng suy nghĩ quá sâu về chuyện này. “chúng là... chính bản thân chúng. Và chị là mẹ chúng.”

Francesca mỉm cười băng khuâng.

“Nhưng ngay cả vậy,” Eloise tiếp, “trước khi chị có Penelope, và ngay cả khi chị có mang, chị nghĩ nó sẽ khác.” Cô ngừng lại. “Nó thực sự khác.” Cô lại ngừng lại. “Nhưng không phải ít hơn. Đó không phải là vấn đề về mức độ hay số lượng, hay thậm chí về... thực sự là... bản chất của nó.”

Eloise nhún vai. “Chị không giải thích được.”

Francesca lại nhìn về phía cuộc chơi, nó đã được tiếp tục với sự dữ dội mới. “Không,” cô nói khẽ, “em nghĩ chỉ đã giải thích đủ.”

Có một sự im lặng thật lâu, rồi Eloise nói, “Em không... nói nhiều về chuyện này.”

Francesca khẽ lắc đầu. “Không.”

“Em có muốn không?”

Cô nghĩ về điều đó một lúc. “Em không biết.” Cô quay nhìn chị mình. Họ đã cùng nhau tạo nên một đám hỗn loạn suốt thời thơ ấu, nhưng trong thật nhiều cách Eloise giống như nửa kia của đồng xu của cô. Họ rất giống nhau, trừ màu mắt, và họ thậm chí còn có cùng ngày sinh, chỉ cách nhau một năm.

Eloise đang nhìn cô với sự tò mò dịu dàng, một sự cảm thông mà, chỉ vài tuần trước đây, sẽ có thể làm tim cô tan vỡ. Nhưng giờ đây điều đó chỉ thật dễ chịu, Francesca không cảm thấy bị thương hại, cô cảm thấy được thương yêu.

“Em đang hạnh phúc,” Francesca nói. Và cô đúng như vậy. Cô thực sự như vậy. Lần này cô không cảm thấy sự trống trải ẩn sâu bên dưới. Cô thậm chí đã quên đếm. Cô không biết đã bao nhiêu ngày từ chu kỳ cuối cùng của mình, và cảm giác đó thật tuyệt.

“Mình ghét những con số,” cô lẩm bẩm.

“Em nói gì cơ?”

Cô cố kèm một cười. “Không có gì.”

Mặt trời, vừa bị che phủ bởi một lớp mây mỏng, bỗng nhiên ló ra. Eloise che mắt bằng một bàn tay và lại ngồi ngửa ra. “Trời đất,” cô nói. “Chị nghĩ Oliver vừa mới ngồi lên Miles.”

Francesca cười phá, rồi, trước khi cô nhận ra mình định làm gì, đứng dậy. “Chị có nghĩ bọn nó sẽ cho em chơi không?”

Eloise nhìn cô như thể cô vừa phát điên, mà, Francesca nghĩ với một cái nhún vai, có thể cô đúng là như thế.

Eloise nhìn Francesca, rồi nhìn tụi con trai, và cuối cùng lại nhìn Francesca. Và rồi cô đứng dậy. “Nếu em chơi, chị cũng chơi.”

“Chị không thể làm thế,” Francesca nói. “Chị đang có mang.”

“Vừa mới,” Eloise nói vẻ diễu cợt. “Hơn nữa, Oliver sẽ chẳng dám ngồi lên chị đâu.” Cô đưa tay ra. “Đi chứ?”

“Em nghĩ vậy.” Francesca vòng tay quanh tay chị cô, rồi cùng nhau họ chạy xuống dưới ngọn đồi, la hét như điên và tận hưởng tới từng phút giây.

“Anh nghe nói chiều nay em đã gây ra một vụ khá khá,” Michael nói, ngồi bên thành giường.

Francesca chẳng nhúc nhích. Thậm chí cả mí mắt. “Em mệt lử rồi,” là tất cả những gì cô nói.

Anh cầm cái mép váy bụi bặm của cô lên. “Và bẩn nữa.”

“Quá mệt để có thể tắm.”

“Anthony nói Miles kể rằng cu cậu rất ấn tượng. Có vẻ em ném rất khá so với một cô gái.”

“Sẽ là tuyệt vời,” cô trả lời, “nếu như em được thông báo là lẽ ra em không được dùng tay.”

Anh cười khúc khích. “Bọn em, chính xác, là đã chơi trò gì thế?”

“Em chịu.” Cô rên lên một tiếng mệt mỏi. “Anh bóp chân cho em được không?”

Anh nhích người vào sâu hơn trong giường và kéo cái váy cô lên quá bắp chân. Hai bàn chân cô thật bẩn. “Trời,” anh kêu. “Em chơi chân đất hả?”

“Em không thể chơi với đôi dép được.”

“Eloise thế nào?”

“Chị ấy, rõ ràng, ném như con trai.”

“Anh tưởng bọn em không được dùng tay.”

Với câu đó, cô chống người lên bằng khuỷu tay một cách bức bối. “Em biết. Cái đó phụ thuộc vào phần sân nào mình đang đứng. Ai mà từng nghe đến chuyện như vậy chứ.”

Anh cầm một bàn chân cô lên, tự nhắc mình chút nữa sẽ rửa chúng— hai bàn tay anh, cô có thể tự lo cho đôi chân mình. “Anh chẳng hề biết là em cũng hiểu thắng thế,” anh nhận xét.

“Nó ăn vào máu rồi,” cô lẩm bẩm. “Không, không, chỗ đó. Đúng rồi, ngay ở đó. Mạnh hơn. Oooooohhhh...”

“Tại sao anh có cảm giác anh đã nghe thấy cái đó nhỉ,” anh vờ suy nghĩ, “ngoại trừ là lúc đó anh vui vẻ hơn thế này nhiều?”

“Im lặng và tiếp tục bóp chân em đi.”

“Sẵn sàng phục vụ, thưa bề hạ,” anh lẩm bẩm, mỉm cười khi anh nhận ra cô hoàn toàn hài lòng khi được gọi như vậy. Sau một hai phút im lặng gì đó, ngoại trừ những tiếng rên thỉnh thoảng của Francesca, anh hỏi, “Em định ở đây thêm bao lâu nữa?”

“Anh muốn về nhà sao?”

“Anh có việc phải làm,” anh trả lời, “nhưng chẳng có gì quá gấp gáp. Anh khá thích gia đình em, thực vậy.”
Cô nhướn một bên mày—và mỉm cười. “Thực vậy?”

“Đúng thế. Mặc dù anh cũng hơi nản khi chị em hạ anh trong trận thi bắn súng.”

“Chị ấy thắng tất cả mọi người. Chị ấy luôn thế. Lần sau anh bắn với Gregory ấy. Nó chẳng thể bắn trúng một cái cây.”

Michael tiếp tục với chân bên kia. Trông Francesca thật hạnh phúc và thư giãn. Không chỉ bây giờ, mà trong bàn ăn tối, và trong phòng khách, và khi cô đuổi theo các cháu gái cháu trai, và ngay cả trong đêm, khi anh ân ái với cô trong chiếc giường bốn cột khổng lồ của họ. Anh đã sẵn sàng để về nhà, về Kilmartin, nơi thật cổ kính và lạnh nhưng là của họ, không gì có thể chối cãi. Nhưng anh sẽ rất vui vẻ ở lại đây mãi mãi nếu điều đó đồng nghĩa với việc Francesca sẽ luôn như thế này.

“Em nghĩ là anh đúng,” cô nói.

“Tất nhiên,” anh trả lời, “nhưng chính xác là về chuyện gì?”

“Đến lúc về nhà rồi.”

“Anh không nói là đã đến lúc. Anh chỉ định hỏi xem dự định của em thế nào.”

“Anh không cần phải nói ra,” cô nói.

“Nếu em muốn ở lại—”

Cô lắc đầu. “Em không. Em muốn về nhà. Nhà của chúng ta.” Với một tiếng rên, cô ngồi thẳng dậy, co chân lại. “Lần này đã thật thú vị, và em đã có quãng thời gian rất tuyệt, nhưng em nhớ Kilmartin.”

“Em chắc chứ?”

“Em nhớ anh.”

Anh nhướn mày. “Anh ở ngay đây.”

37. Chương 25 - Phần 03 (hết)

Cô mỉm cười và nghiêng tới trước. “Em nhớ được có anh cho riêng mình.”

“Em chỉ cần nói ra thôi, cô nương của anh. Bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu. Anh sẽ đưa vạt em đi và để em tự do làm gì em muốn với anh.”

Cô cười khúc khích. “Có thể là ngay bây giờ.”

Anh nghĩ đó là một ý kiến tuyệt vời, nhưng tinh thần hiệp sĩ buộc anh phải nói, “Anh tưởng em nhúc nhếch người.”

“Không nhúc nhếch đến mức đó. Không nếu như anh làm tất cả mọi việc.”

“Cái đó, cưng à, không phải là vấn đề.” Anh kéo áo mình ra khỏi người và nằm xuống cạnh cô, tặng cô một nụ hôn thật dài, ngon lành. Anh lui lại với một tiếng thở dài thỏa mãn, rồi chỉ ngắm cô. “Em đẹp quá,” anh thì thầm. “Hơn bất cứ lúc nào.”

Cô mỉm cười—cái nụ cười lười biếng, ầm ập có ý rằng cô rất sung sướng, hoặc biết rằng cô sắp.

Anh yêu nụ cười đó.

Anh tiếp tục xử lý những cái nút phía sau thân váy của cô kéo dài xuống dưới khi bắt chợt một ý nghĩ vụt ra trong đầu. “Đợi đã,” anh nói. “Em có thể nào?”

“Em có thể làm sao?”

Anh ngừng lại, nhíu mày trong khi cố đếm trong đầu. Chẳng phải cô lẽ ra đang trong kỳ sao? “Không phải đến thời gian của em rồi sao?” anh hỏi.

cô hé ra, và cô chớp mắt. “Không,” cô nói, giọng cô nghe có vẻ rúng động—không phải vì câu hỏi của anh mà vì câu trả lời của cô. “Không, em không.”

Anh nhích vị trí của mình, lùi lại vài inch để có thể nhìn rõ mặt cô hơn. “Em có nghĩ là...?”

“Em không biết.” Giờ cô đang chớp mắt thật nhanh, và anh có thể nghe thấy hơi thở của cô đã trở nên gấp gáp hơn. “Em đoán thế. Em có thể...”

Anh muốn nhảy căng lên vui sướng, nhưng anh không dám. Chưa được. “Em nghĩ khi nào—”

“—em sẽ biết? Em không biết. Có thể—”

“—một tháng nữa? Hai?”

“Có thể hai. Có thể sớm hơn. Em không biết.” Bàn tay cô đưa lên bụng. “Có thể nó không lâu thế.”

“Có thể không,” anh nói thận trọng.

“Nhưng cũng có thể.”

“Có thể.”

Anh cảm thấy tiếng cười đang sôi lên trong người, một cảm giác cuộn lên trong bụng, lớn lên và nhột nhạt cho đến khi nó tuôn ra khỏi môi anh.

“Mình không thể chắc chắn,” cô cảnh báo, nhưng anh có thể thấy cô cũng đang phấn khích.

“Không,” anh nói, nhưng bằng cách nào đó anh biết họ có thể.

“Em không muốn đẩy hy vọng lên quá cao.”

“Không, không, tất nhiên chúng ta không được.”

Đôi mắt cô mở lớn, và cô đặt cả hai tay lên bụng mình, vẫn tuyệt đối, hoàn toàn phẳng.

“Em có cảm thấy gì không?” anh thì thầm.

Cô lắc đầu. “Sẽ còn quá sớm, dù sao đi nữa.”

Anh biết vậy. Anh biết là anh biết vậy. Anh không biết tại sao mình lại hỏi.

Và rồi Francesca nói điều lạ lùng nhất. “Nhưng thằng bé có ở đó,” cô thì thầm. “Em biết vậy.”

“Frannie...” Nếu cô sai, nếu trái tim cô tan vỡ lần nữa—anh không nghĩ anh có thể chịu đựng nổi.

Nhưng cô đang lắc đầu. “Thật thế đấy,” cô nói, và cô không tỏ ra cứng cỏi. Cô không cố thuyết phục anh, hay thậm chí cả chính mình. Anh có thể nghe thấy điều đó trong giọng cô. Bằng cách nào đó cô đã biết.

“Em có cảm thấy mệt mỏi không?” anh hỏi.

Cô lắc đầu.

“Em có—Chúa ơi, em đã không nên chơi với tụi trẻ con chiều nay.”

“Eloise có chơi mà.”

“Eloise có thể làm cái quái gì chị ấy thích. Chị ấy không phải là em.”

Cô mỉm cười. Như đức mẹ, cô mỉm cười, anh có thể thề như vậy. Và cô nói, “Em sẽ không gục ngã đâu.”

Anh nhớ lại khi cô bị sẩy thai nhiều năm trước. Đó không phải là con anh, nhưng anh đã cảm thấy nỗi đau, nóng bỏng và căm xé, như một bàn tay bóp quanh trái tim anh. Anh họ anh—người chồng đầu tiên của cô—chỉ mới mất được vài tuần, và họ đều đang quằn quại vì sự mất mát đó. Khi cô mất đứa con của John...

Anh không nghĩ ai trong bọn họ có thể sống nổi sau một sự mất mát như vậy nữa.

“Francesca,” anh nói về khăn trương, “em phải cẩn thận. Làm ơn.”

“Chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu,” cô nói, lắc đầu.

“Sao em biết được?”

Cô cho anh một cái nhún vai khó hiểu. “Em không biết. Em chỉ biết thế thôi.”

Chúa ơi, anh cầu mong cô đang không tự huyễn hoặc mình. “Em có muốn nói với gia đình không?” anh hỏi khẽ.

Cô lắc đầu. “Chưa. Không phải em sợ cái gì hết,” cô vội thêm. “Em chỉ muốn—“ Đôi môi cô mím lại trong một nụ cười mềm mại đáng yêu nhất có thể. “Em chỉ muốn nó là của riêng mình một thời gian. Của chúng ta.”

Anh đưa bàn tay cô lên môi mình. “Một thời gian là bao lâu?”

“Em chẳng rõ.” Nhưng đôi mắt cô đang trở nên tinh quái. “Em chưa rõ lắm...”

Một năm sau...

Violet Bridgerton yêu các con mình như nhau, nhưng bà cũng yêu họ khác nhau. Và khi nói đến chuyện nhớ họ, bà nhớ họ theo một cách có thể gọi là logic nhất. Trái tim bà hướng nhiều nhất về người mà bà được gặp ít nhất. Và đó là lý do tại sao, khi bà đợi trong phòng khách của Aubrey Hall, ngắm một cỗ xe mang gia huy Kilmartin tiến vào con đường dẫn, bà nhận ra mình đang bồn chồn sốt ruột, cứ năm phút lại nhảy dựng dậy để ngó ra ngoài cửa sổ.

“Em ấy đã viết rằng họ sẽ đến hôm nay,” Kate đảm bảo với bà.

“Mẹ biết,” Violet trả lời với một nụ cười bên lên. “Chỉ là mẹ đã không gặp nó trọn một năm. Mẹ biết Scotland xa, nhưng mẹ chưa bao giờ trải qua tròn một năm mà không được gặp một trong mấy đứa con của mẹ.”

“Thật sao?” Kate hỏi. “Thật là đáng khâm phục.”

“Chúng ta đều có những ưu tiên của mình,” Violet nói, kết luận rằng giả vờ không tỏ vẻ sốt ruột cũng chẳng có ích gì. Bà đặt cái khung thêu của mình xuống và tới bên cửa sổ, ghé cổ lên khi bà nghĩ mình vừa thấy cái gì đó ánh lên trong nắng.

“Ngay cả khi Colin đi du lịch nhiều như thế?” Kate hỏi.

“Lần nó đi lâu nhất là 342 ngày,” Violet trả lời. “Khi nó đi du lịch vùng Địa Trung Hải.”

“Mẹ đếm?”

Violet nhún vai. “Mẹ chẳng thể dừng được. Mẹ thích đếm.” Bà nhớ lại tất cả những lần đếm hỏi các con còn đang lớn lên, đảm bảo rằng bà vẫn có số con sau mỗi buổi đi chơi bằng với lúc đầu. “Như thế dễ kiểm soát mọi việc hơn.”

Kate mỉm cười khi cô đưa tay xuống và dùng đưa chiếc nôi dưới chân. “Con sẽ không bao giờ than phiền về việc phải lo cho bốn đứa.”

Violet bước qua phòng và ngó xuống đứa cháu mới nhất của mình. Mary bé bỏng thực sự là một điều ngạc nhiên nhỏ, đến khá nhiều năm sau Charlotte. Kate đã tưởng mình xong với chuyện đẻ con rồi, nhưng, mười tháng trước, cô ra khỏi giường, bước một cách bình thản về chỗ cái bô, xả hết, và thông báo với Anthony, “Em tin là chúng ta lại sắp có con.”

Hay đúng hơn là họ đã nói với Violet như vậy. Bà rất cẩn thận tránh xa phòng ngủ các con ngoại trừ trong trường hợp ốm đau hoặc sinh đẻ.

“Mẹ chưa bao giờ than phiền,” Violet nói khẽ. Kate không nghe thấy, nhưng Violet cũng không định nói cho cô nghe. Bà mỉm cười cúi nhìn Mary, đang ngủ ngon lành dưới một cái chăn màu tím. “Mẹ nghĩ mẹ con hẳn sẽ rất vui,” bà nói, nhìn lên Kate.

Kate gật đầu, đôi mắt cô bắt đầu mờ nước. Mẹ cô—thực ra là mẹ kế của cô, nhưng Mary Sheffield đã nuôi nấng cô từ khi còn là một cô bé—đã qua đời một tháng trước khi Kate nhận ra mình có thai. “Con biết nghe thật phi lý,” Kate nói, cúi người để ngắm kỹ gương mặt con gái hơn, “nhưng con có thể thề là nó trông hơi giống bà.”

Violet chớp mắt và nghiêng đầu về một bên. “Mẹ nghĩ là con nói đúng.”

“Có điểm nào đó trong đôi mắt.”

“Không, là cái mũi.”

“Mẹ nghĩ vậy sao? Con thì nghĩ là—Ồ, nhìn kia!” Kate chỉ ra ngoài cửa sổ. “Francesca phải không nhỉ?”

Violet đứng thẳng dậy và vội về phía cửa sổ. “Đúng rồi!” bà kêu. “Ồ, và trời đang nắng ngoài kia. Mẹ sẽ ra đợi bên ngoài.”

Gần như không liếc lại đằng sau, bà vớ lấy một cái khăn choàng từ cái bàn bên cạnh và lao ra hành lang. Đã thật lâu từ lần cuối bà gặp Frannie, nhưng đó không phải là lý do duy nhất bà thấy háo hức được gặp cô. Francesca đã thay đổi trong lần đến thăm trước, từ hồi lễ rửa tội của Isabella. Thật khó giải thích, nhưng Violet đã cảm thấy có cái gì đó thay đổi trong cô.

Trong các con bà, Francesca luôn là người ít nói nhất, kín đáo nhất. Cô yêu gia đình cô, và cô cũng thích được tách ra khỏi họ, tự khẳng định bản thân mình, xây dựng cuộc sống riêng của mình. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi cô chưa bao giờ lựa chọn chia sẻ cảm xúc của mình về cái góc khuất đau đớn nhất của cuộc đời cô—vô sinh. Nhưng lần trước, mặc dù họ không nói trực tiếp về chuyện đó, có cái gì đó vẫn được truyền đi giữa họ, và Violet gần như cảm thấy như thể bà đã có thể gánh bớt phần nào sự đau đớn của cô.

Khi Francesca đi, những đám mây sau đôi mắt cô đã tan đi. Violet không biết có phải là cuối cùng cô đã chấp nhận số phận của mình, hay là cô đơn giản đã học được cách tận hưởng những gì mình có, nhưng Francesca dường như, lần đầu tiên trong ký ức gần nhất của Violet, đã được hạnh phúc trọn vẹn mà không phải e dè.

Violet chạy dọc hành lang—đúng thế, với tuổi của bà! —và đẩy toang cánh cửa trước để bà có thể đợi trên con đường dẫn vào. Cỗ xe của Francesca đã gần đến nơi, đang cua khúc cuối cùng để một bên cửa có thể hướng về ngôi nhà.

Violet có thể thấy Michael qua cửa sổ. Anh vẫy tay. Bà tươi cười.

“Ôi, mẹ nhớ các con!” bà kêu, vội tiến tới trước khi anh nhảy xuống. “Con phải hứa không bao giờ được để lâu như vậy nữa.”

“Cứ như là con có thể từ chối mẹ điều gì,” anh nói, cúi xuống để hôn má bà. Rồi anh quay người, đưa tay ra để đỡ Francesca.

Violet ôm con gái, rồi lui lại để ngắm cô. Frannie...

Đang tỏa sáng.

Cô rõ ràng đang sáng bừng lên.

“Con nhớ mẹ, mẹ à,” cô nói.

Violet có thể đã trả lời, nhưng bà nhận ra mình đang nghẹn lại một cách hoàn toàn bất ngờ. Bà cảm thấy đôi môi mình đang mím lại, rồi run rẩy bên khóe miệng khi bà cố kềm những giọt nước mắt. Bà không biết tại sao bà lại đa cảm đến thế. Phải, đã hơn một năm rồi, nhưng chẳng phải bà đã chịu được 342 ngày trước đây sao? Lần này cũng đâu có khác mấy.

“Con có cái này cho mẹ,” Francesca nói, và Violet có thể thề là đôi mắt cô còn đang ánh lên nữa.

Francesca quay người về phía cỗ xe và đưa hai tay ra. Một cô hầu hiện ra ở cửa, đang ôm một cái bọc gì đó, và cô ta đưa xuống cho bà chủ của mình.

Violet thở dốc. Chúa ơi, có thể nào...

“Mẹ à,” Francesca khẽ nói, ôm lấy cái bọc nhỏ bé quý báu, “đây là John.”

Những giọt nước mắt, đang chờ đợi một cách thiếu kiên nhẫn trong mắt Violet, bắt đầu lăn xuống. “Frannie,” bà thì thầm, bế đứa bé vào tay, “sao con không nói cho mẹ?”

Và Francesca—cô con gái thứ ba bí hiểm, dễ làm người ta phát điên của bà—nói, “Con không biết.”

“Nó thật xinh,” Violet nói, không thêm quan tâm đến chuyện bà đã không được cho biết. Bà chẳng quan tâm đến cái gì hết trong lúc này—chẳng cái gì hết ngoài chú bé nhỏ xíu trong tay bà, đang nhìn bà chăm chăm với một vẻ mặt thông minh đến không thể tin được.

“Nó có đôi mắt của con,” Violet nói, nhìn lên Francesca.

Frannie gật đầu, và nụ cười cô trông gần như có vẻ ngơ ngẩn, như thể cô không thể tin được điều này. “Con biết.”

“Và cái miệng của con.”

“Con nghĩ là mẹ nói đúng.”

“Và—ôi trời, mẹ nghĩ nó có cái mũi của con luôn.”

“Con nghe nói,” Michael nói với một giọng thích thú, “rằng con cũng có tham gia trong việc tạo ra thằng bé, nhưng đến giờ con vẫn chưa thấy cái gì chứng minh cả.”

Francesca nhìn anh với đầy sự yêu thương đến mức gần như làm Violet phải nín thở. “Nó có sự quyến rũ của anh,” cô nói.

Violet cười to lên, rồi bà lại cười lần nữa. Có quá nhiều sự hạnh phúc bên trong bà—bà không thể nào kìm nó được. “Mẹ nghĩ đã đến lúc chúng ta giới thiệu anh bạn nhỏ này cho gia đình của cậu ta,” bà nói. “Các con có nghĩ thế không?”

Francesca đưa tay ra để bế em bé, nhưng Violet đã quay đi. “Chưa đâu,” bà nói. Bà muốn bế chú bé thêm chút nữa. Có thể là đến Thứ ba.

“Mẹ à, con nghĩ có thể nó đói.”

Violet ra vẻ tỉnh quái. “Cu cậu sẽ cho ta biết.”

“Nhưng—”

“Mẹ cũng biết một vài điều về các em bé, Francesca Bridgerton Stirling.” Violet mỉm cười với John. “Chúng yêu bà của chúng, ví dụ thế.”

Chú bé ậm ừ và kêu gừ gừ, và rồi—bà chắc chắn—mỉm cười.

“Đi với bà nào, chú nhóc,” bà thì thầm, “bà có thật nhiều chuyện để kể với cháu.”

Và sau lưng bà, Francesca quay sang Michael và nói, “Anh có nghĩ mình có thể lấy thằng bé về trong suốt chuyến thăm này không?”

Anh lắc đầu, rồi thêm, “Như vậy sẽ cho chúng ta thêm thời gian để xem xét kiểm cho anh chàng một cô em.”

“Michael!”

“Nghe lời hấn đi,” Violet gọi, không thêm quay lại.

“Trời đất ơi,” Francesca lẩm bẩm.

Nhưng cô có nghe lời.

Và cô tận hưởng.

Và chín tháng sau, cô chào buổi sáng với Janet Helen Stirling.

Cô bé giống hệt cha mình.

Kết

Quý độc giả thân mến,

Tôi đã bắt các nhân vật trong *When He Was Wicked* chịu đựng khá nhiều bất hạnh về mặt sức khỏe. Nghiên cứu về các tình trạng của cả John và Michael thật rất phức tạp; tôi phải đảm bảo các quá trình bệnh lý của họ hợp lý về mặt khoa học, cùng lúc đó chỉ để lộ ra những gì được biết đến với nền y học năm 1824 tại nước Anh.

John chết vì tai biến mạch máu não. Đó là những điểm suy yếu tại thành mạch máu trong bộ não. Chúng có thể nằm yên trong đó rất nhiều năm hoặc chúng có thể phình ra đột ngột rồi vỡ ra, dẫn đến chảy máu trong não, sau đó có thể dẫn đến bất tỉnh, hôn mê, và tử vong. Những cơn đau đầu gây ra bởi vỡ mạch máu não là rất đột ngột và bùng nổ nhưng có thể được báo trước bởi một cơn đau đầu kéo dài trong một khoảng thời gian trước khi sự nứt vỡ thực sự diễn ra.

Chẳng có gì có thể làm để cứu được anh; ngay cả ngày nay xấp xỉ một nửa những ca tai biến mạch máu não dẫn đến tử vong.

Trong thế kỷ 19, cách duy nhất để có thể chẩn đoán xác minh chắc chắn một ca tai biến mạch máu não là bằng cách giải phẫu tử thi. Tuy nhiên có rất ít khả năng một bá tước sẽ bị giải phẫu sau khi chết; bởi vậy, cái chết của John sẽ vẫn là một bí ẩn đối với những người yêu mến anh. Tất cả những gì Francesca biết là chồng cô bị đau đầu, đi nằm, và chết.

Bước ngoặt trong việc chữa trị tai biến mạch máu não đến cùng với việc sử dụng phổ biến của kỹ thuật chụp X quang mạch máu vào những năm 1950. Kỹ thuật này, bao gồm việc tiêm chất không thấm xạ vào các mạch máu dẫn lên não để có thể chụp X-quang hình ảnh sơ đồ mạch máu, được phát triển bởi Egas Moniz tại Bồ Đào Nha năm 1927. Một ghi chú thú vị về lịch sử: Moniz giành được giải Nobel về Y học năm 1949, nhưng không phải là cho công trình vang dội và cứu sống nhiều người trong lĩnh vực chụp X quang mạch máu. Thực tế, ông được vinh danh cho khám phá của mình về thùy não trước như một phương pháp trị một số bệnh tâm lý.

Còn về bệnh sốt rét, đó là một bệnh từ xa xưa. Trong suốt lịch sử được ghi nhận, người ta quan sát được rằng việc tiếp xúc với không khí ẩm, ẩm ướt thường gắn liền với các cơn sốt định kỳ, suy nhược, thiếu máu, suy thận, hôn mê, và tử vong. Tên của căn bệnh (malaria) lấy từ tiếng Italia có nghĩa là “khí hại”, và phản ánh niềm tin của tổ tiên chúng ta rằng không khí bản thân nó là thủ phạm. Trong *When He Was Wicked*, Michael đã nói “chướng khí” là căn nguyên căn bệnh của anh.

Ngày nay chúng ta đã hiểu rằng sốt rét thực ra là một bệnh do ký sinh. Các điều kiện nóng, ẩm ướt bản thân nó không phải thủ phạm, mà đúng hơn là môi trường sinh đẻ cho muỗi thuộc loài *Anopheles*, sinh vật truyền bệnh. Trong cú cắn của loài côn trùng này, muỗi *Anopheles* cái vô tình đưa những vi sinh vật nhỏ xíu vào trong cơ thể chủ bệnh không may mắn. Các vi sinh vật này là những ký sinh trùng đơn bào thuộc gen *Plasmodium*. Có bốn loài *Plasmodium* có thể nhiễm vào người: *falciparum*, *vivax*, *ovale* và *malariae*. Một khi đã vào mạch máu, những vi sinh vật này sẽ được đưa đến gan, tại đó chúng sinh sôi với tốc độ dữ dội; trong vòng một tuần, hàng chục ngàn ký sinh trùng này được đưa trở lại vào mạch máu, nơi chúng nhiễm vào các hồng cầu và ăn các tế bào chứa ô xy mang theo hemoglobin ở bên trong. Cứ hai hoặc ba ngày, thông qua một quá trình đồng bộ vẫn chưa được hiểu rõ, những lứa sau của các ký sinh trùng này lại bùng ra từ các hồng cầu, dẫn đến sốt cao và những cơn rét run. Trong trường hợp sốt rét *falciparum*, những tế bào bị nhiễm trở nên nhạy dính, và vón cục lại trong các mạch máu tại thận và não bộ, dẫn đến suy thận và hôn mê—và tử vong, nếu không được chữa trị kịp thời.

Michael thật may mắn. Mặc dù anh không biết việc này, anh nhiễm sốt rét *vivax*, chúng có thể sống dai dẳng trong gan của bệnh nhân hàng thập kỷ nhưng hiếm khi giết chết nạn nhân. Sự mệt mỏi và các cơn sốt gây ra bởi sốt rét *vivax*, tuy nhiên, lại rất trầm trọng.

Trong phần cuối cuốn sách, cả Michael và Francesca đều lo lắng rằng tần số lên cơn cao hơn có thể là dấu hiệu cho thấy rằng anh đang bắt đầu chịu thua căn bệnh. Thực tế, với sốt rét *vivax*, chuyện đó không thực sự quan trọng. Có rất ít tính chu kỳ cũng như nguyên nhân lý giải khi nào một bệnh nhân *vivax* có thể chịu một đợt sốt rét (ngoại trừ trong trường hợp bị giảm khả năng miễn dịch, như là ung thư, có thai, hoặc AIDS). Thực tế, một số bệnh nhân hoàn toàn không bị lên cơn sốt nữa và sống mạnh khỏe cho đến hết đời.

Tôi muốn nghĩ rằng Michael là một trong những người may mắn, nhưng ngay cả có không như vậy, chẳng có lý do gì để nghĩ rằng anh sẽ không sống cho đến già. Hơn nữa, bởi vì sốt rét hoàn toàn không phải một bệnh di truyền, anh không thể truyền nó cho các thành viên trong gia đình mình.

Nguyên nhân của bệnh sốt rét sẽ không được hiểu rõ cho đến vài thập kỷ sau khi *When He Was Wicked* diễn ra, nhưng các cơ sở cho việc chữa trị đã được biết đến: Thuốc đặc trị có thể được chế ra bằng các sử dụng vỏ của một loài cây cinchona nhiệt đới. Thử này thường được hòa với nước, gọi là “nước ký ninh”. Ký ninh lần đầu tiên được thương mại hóa tại Pháp vào năm 1820, nhưng việc sử dụng đã khá phổ biến từ trước đó.

Sốt rét đã gần như được loại bỏ khỏi thế giới phát triển, hầu hết là nhờ các nỗ lực diệt trừ muỗi. Tuy nhiên, nó vẫn còn là một trong những nguyên nhân chính gây tử vong và thương tật cho những người sống tại các nước đang phát triển. Có khoảng 1 triệu đến 3 triệu người chết vì sốt rét falciparum mỗi năm. Con số đó tương đương với cứ ba mươi giây lại có một người chết. Hầu hết các ca tử vong thuộc khu vực phụ cận Sahara Châu Phi, và phần lớn là trẻ em dưới năm tuổi.

Một phần doanh thu từ cuốn sách này sẽ được ủng hộ cho các nghiên cứu phát triển thuốc trị sốt rét.

Thân ái,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/when-he-was-wicked>